KEN FOLLETT

ZBOR DEASUPRA ATLANTICULUI

Colecția Cameleon

„**Ken Follett** – maestru al suspansului – expune o dramă incredibil de tensionată în jurul echivalentului aerian al Orient Express-ului... Un mozaic ispititor de narațiuni secundare îl poartă pe cititor printr-un vârtej de aventuri și intrigi."

Publishers Weekly

Septembrie 1939. Anglia e în război cu Germania nazistă. La Southampton, cel mai luxos aparat de zbor din lume – legendarul Clipper Pan American – își ia zborul spre America neutră. La bord se află crema societății și drojdia umanității, toți fugind de război din motive personale, pândiți de un pericol de care n-au nici cea mai mică idee. Se îndreaptă spre o furtună de violență, intrigi, dragoste, sex și trădare, care se transformă într-un zbor de neuitat, de la prima pagină până la apogeul cutremurător...

Editura Aquila '93
H. Ibsen, 17 - Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973825069-2
9 789738 250697

Copyright © 1986 by Ken Follett

Titlul în original:
NIGHT OVER WATER

de:
Ken Follett

© 2003 EDITURA AQUILA '93
Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română
sunt rezervate Editurii Aquila '93.

ISBN 973-8250-69-2

Traducător: *Dora Şereş*
Lectori literari: *Mihaiela Blaga*
Sanda Ilieş
Tehnoredactare: *Ottilia T. Lungu*
Coperta: *Alexandru Sabo*
Director editorial: *Cristina Voiţiu*

Surorii mele Hannah,

cu dragoste

Primul serviciu aerian pentru pasageri între SUA și Europa a fost inaugurat de Pan American, în vara anului 1939. A durat numai câteva săptămâni: serviciul a fost întrerupt când Hitler a invadat Polonia.

Acest roman este povestea unui ultim zbor imaginar, care are loc la câteva zile după ce s-a declarat războiul. Zborul, echipajul și personajele sunt imaginare. Cu toate acestea, avionul este real.

În septembrie 1939, o liră sterlină era 4,20$.
Un șiling era a douăzecea parte dintr-o liră, sau 21 de cenți.
Un penny era a douăsprezecea parte dintr-un șiling, sau aproximativ 2 cenți.
O guinee era 1 liră și 1 șiling, sau 4,41$.

PLANUL PUNȚII PASAGERILOR
CLIPPER-UL PAN AMERICAN AIRWAYS

AVIONUL: BOEING 314; PASAGERI: 74 ZIUA, 40 NOAPTEA;
ANVERGURA ARIPILOR: 152 PICIOARE; CARCASA: 106 PICIOARE;
CAPACITATEA: 1.500 CAI PUTERE; MOTOARE WRIGHT CYCLONE

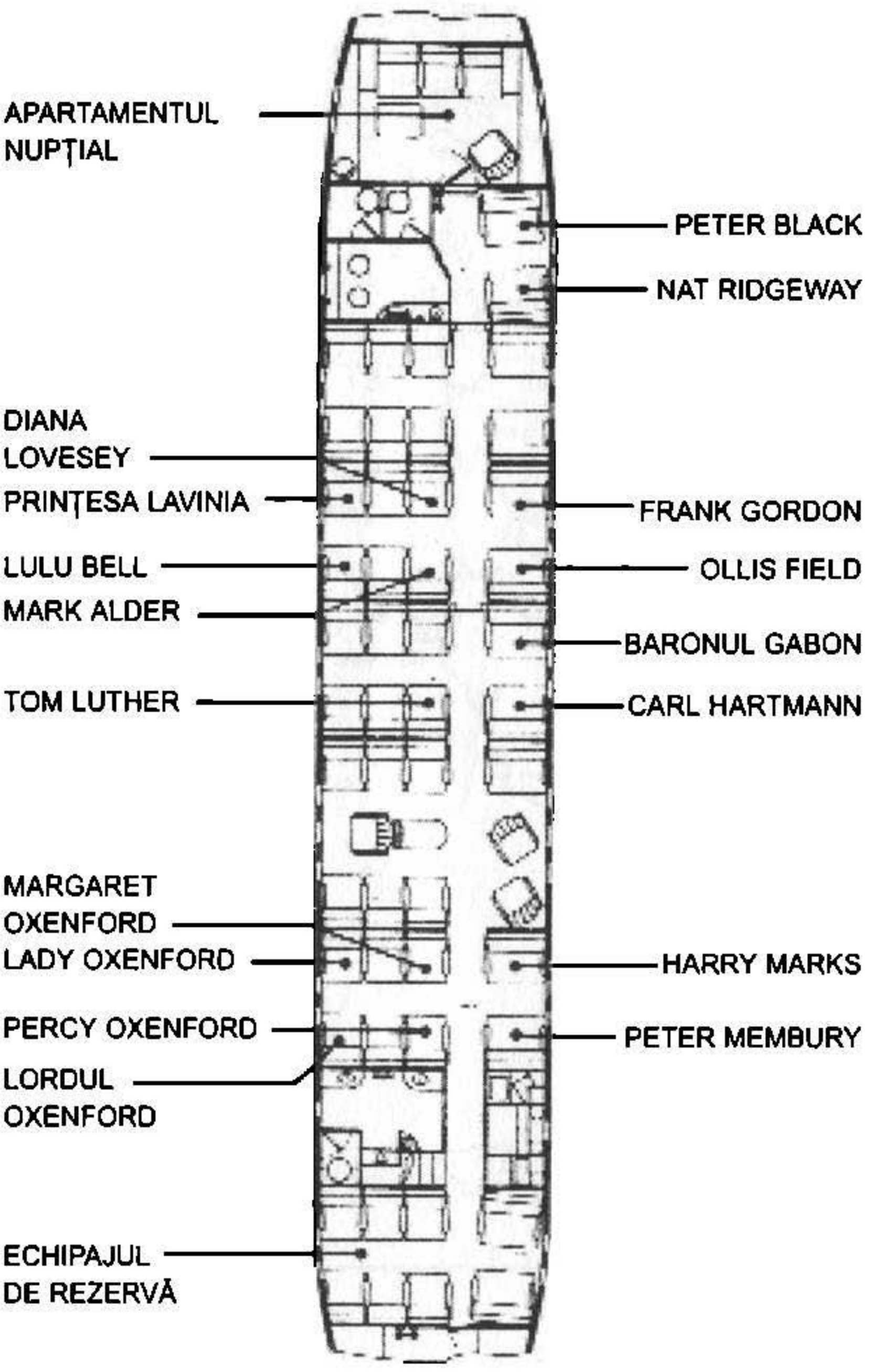

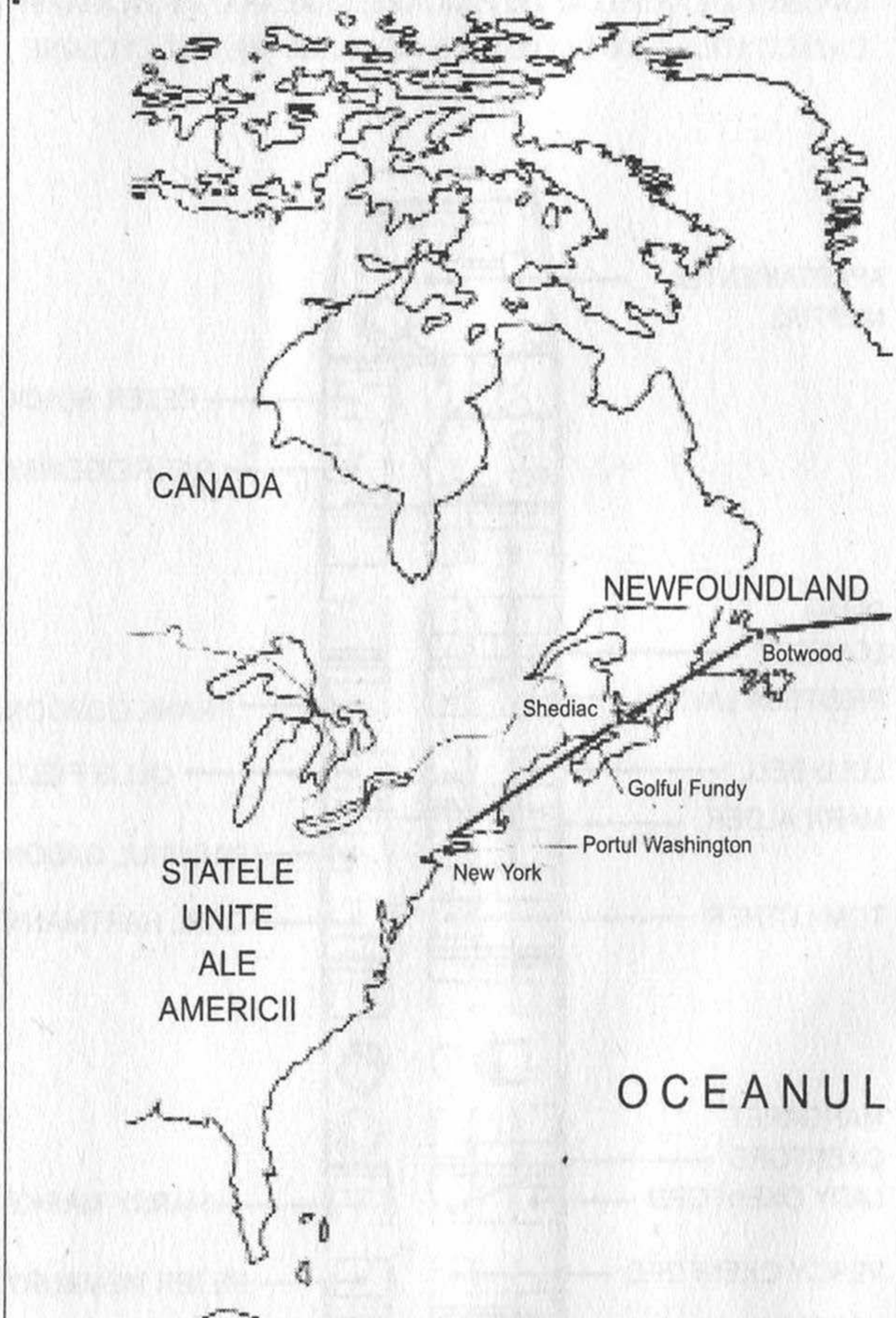
CANADA
NEWFOUNDLAND
Botwood
Shediac
Golful Fundy
Portul Washington
New York
STATELE
UNITE
ALE
AMERICII
OCEANUL

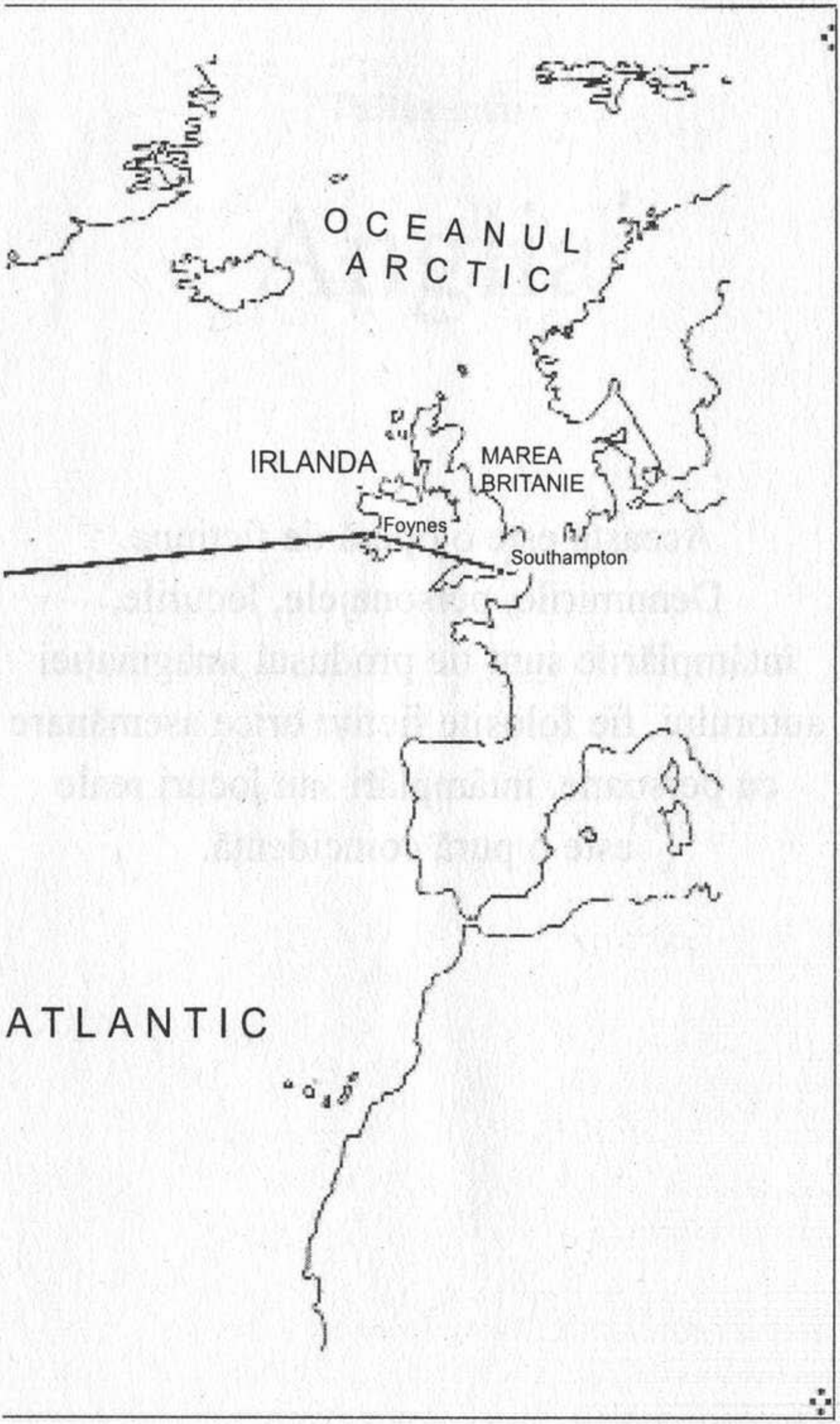
OCEANUL
ARCTIC
IRLANDA
MAREA
BRITANIE
Foynes
Southampton
ATLANTIC

Aceasta este o operă de ficțiune.
Denumirile, personajele, locurile,
întâmplările sunt fie produsul imaginației
autorului, fie folosite fictiv; orice asemănare
cu persoane, întâmplări sau locuri reale
este o pură coincidență.

Partea întâi

Anglia

CAPITOLUL 1

ERA CEL MAI PITORESC avion construit vreodată.

Pe docul din Southampton, la ora douăsprezece şi jumătate în ziua în care s-a declarat războiul, Tom Luther cerceta atent cerul, aşteptând avionul cu inima plină de nerăbdare şi teamă. Fredona în şoaptă, iar şi iar, câteva măsuri din Beethoven: prima parte din concertul *Împăratul,* o arie tulburătoare, potrivită acestor timpuri de război.

În jurul lui erau o mulţime de turişti: oameni cu binocluri, pasionaţi de aparate de zbor, puşti şi amatori de curiozităţi. Luther socoti că era a noua oară când Clipper-ul panamerican ateriza la Southampton Water, dar încă era considerat o noutate. Avionul era atât de fascinant, de încântător, încât oamenii se îngrămădeau să-l privească chiar în ziua în care ţara lor începea războiul. Nu departe de acelaşi doc erau două transatlantice splendide, care se înălţau peste capetele oamenilor, dar aceste hoteluri plutitoare îşi pierduseră magia: toată lumea privea spre cer.

Totuşi, în timp ce aşteptau, toţi vorbeau despre război, cu accentul lor englezesc. Copiii erau tulburaţi de perspectiva războiului; bărbaţii vorbeau încet despre tancuri şi artilerie, cu aere de cunoscă-

tori; femeile doar se încruntau. Luther era american şi spera că ţara lui nu se va implica în război: nu era problema Americii. În afară de asta, un lucru se ştia sigur despre nazişti, şi anume că erau îndârjiţi împotriva comuniştilor.

Luther era om de afaceri, producea stofă de lână şi mai demult avusese probleme în uzină din pricina comuniştilor. Fusese la mila lor: aproape că îl ruinaseră. Această amintire îl mai chinuia încă. Magazinul de confecţii bărbăteşti al tatălui său fusese suprasolicitat de evreii care-i făceau concurenţă, iar Luther Woolens a fost ameninţat de comunişti – dintre care majoritatea erau evrei! Apoi, Luther l-a întâlnit pe Patriarca şi viaţa i s-a schimbat. Oamenii lui Patriarca ştiau ce să facă în privinţa comuniştilor. Au avut loc mai multe accidente. Un individ irascibil şi-a prins mâna la războiul de ţesut. Un sindicalist a fost ucis de o persoană necunoscută. Doi bărbaţi care au scos în evidenţă deficienţele regulamentului de protecţie au luat parte la o bătaie într-un bar şi au ajuns la spital. O femeie pusă pe scandal a renunţat la procesul împotriva companiei după ce i-a ars casa. A fost nevoie doar de câteva săptămâni: de atunci, lucrurile s-au liniştit. Patriarca ştia ce ştia Hitler: felul în care trebuia să tratezi comuniştii era să-i striveşti ca pe nişte gândaci. Luther a dat din picior, încă fredonând Beethoven.

O şalupă a ieşit în larg de la docul de hidroavioane „Imperial Airways", de cealaltă parte a estuarului Hythe, şi a trecut de mai multe ori de-a lungul zonei de amerizare. Un murmur nerăbdător s-a ridicat din mulţime: avionul se apropia.

Primul care l-a zărit a fost un băiețel cu ghete noi, largi. Nu avea binoclu, dar privirea lui de băiețel de 11 ani era mai bună decât lentilele. „Uite că vine!" a strigat cu voce ascuțită. A arătat spre sud. Toată lumea a privit într-acolo. La început, Luther a putut să vadă doar o formă vagă, care ar fi putut să fie o pasăre, dar curând i s-a precizat conturul și un zumzet de emoție s-a răspândit prin mulțime; oamenii își spuneau unii altora că băiatul avea dreptate.

Toată lumea îl numea Clipper, dar denumirea tehnică era de fapt Boeing B-314. Pan American însărcinase firma Boeing să construiască un avion care să poată transporta pasageri peste Oceanul Atlantic în condiții de lux și acesta era rezultatul: enorm, maiestuos, incredibil de puternic, un palat zburător. Linia aeriană cumpărase șase astfel de avioane și comandase încă șase. Prin confort și eleganță, avioanele echivalau fabuloasele transatlantice din docul Southampton, dar în vreme ce vaselor le trebuiau patru sau cinci zile pentru a traversa Atlanticul, Clipper putea face călătoria în douăzeci și cinci sau în treizeci de ore.

Arată ca o balenă cu aripi, se gândi Luther în timp ce avionul se apropia. Avea un bot mare, turtit, ca al unei balene, un corp masiv și partea din spate avea o formă ascuțită, care se termina cu două aripioare verticale. Motoarele uriașe erau încorporate în aripi. Sub aripi se afla o altă pereche de aripi rezistente, care serveau la stabilizarea avionului când se afla în apă. Carena avionului avea o muchie ascuțită, ca și carcasa unei nave rapide.

În curând, Luther putu zări ferestrele mari, drept-

unghiulare, dispuse în două şiruri neuniforme, marcând punţile superioară şi inferioară. Venise în Anglia cu Clipper cu exact o săptămână mai devreme, aşa că era familiarizat cu imaginea. Puntea superioară cuprindea cabina de zbor şi cala pentru bagaje, iar cea inferioară era puntea pasagerilor. În loc să aibă rânduri de scaune, puntea pasagerilor era împărţită în compartimente. La ora mesei, salonul principal devenea sufragerie, iar noaptea, fotoliile erau transformate în paturi.

Totul era făcut ca pentru a-i izola pe pasageri de lume şi de vremea de afară. Erau covoare groase, iluminare plăcută, materiale de catifea, culori liniştitoare şi tapiserii moi. Izolaţia fonică reducea zgomotul motoarelor puternice la un zumzăit îndepărtat, liniştitor. Căpitanul era autoritar, membrii echipajului purtau uniforme elegante panamericane, stewardesele erau grijulii. Fiecare dorinţă era îndeplinită; era mâncare şi băutură din plin; orice ai fi dorit apărea ca prin minune, tocmai la momentul potrivit: cuşete cu draperii la ora de culcare, căpşune proaspete la micul dejun. Lumea de afară începea să pară ireală, aidoma unui film proiectat pe geamuri, iar interiorul avionului părea a fi întregul univers.

Un asemenea confort nu era ieftin. Costul unei călătorii dus-întors era de 675 dolari, jumătate din preţul unei case mai mici. Printre pasageri se numărau membri ai familiilor regale, staruri de cinema, preşedinţi ai unor mari corporaţii sau ai unor ţări.

Tom Luther nu era nimic din toate acestea. Era bogat, dar muncise din greu pentru a-şi câştiga ba-

nii şi, în mod normal, nu i-ar fi irosit pe un asemenea lux. Cu toate acestea, trebuise să se obişnuiască cu avionul. I se ceruse să facă un lucru periculos pentru o persoană puternică – într-adevăr foarte puternică. Nu urma să fie plătit, dar faptul că un asemenea om îi cerea o favoare era mai important decât banii.

Totuşi, încă se mai putea anula totul: Luther aştepta un mesaj care să-i dea semnalul de pornire. Pe de-o parte, de-abia aştepta să se întâmple totul; pe de altă parte, spera că nu va fi nevoie să facă asta.

Avionul coborî înclinat, partea din spate fiind mai jos decât botul. Era destul de aproape acum şi Luther fu uimit iarăşi de dimensiunea colosală a avionului. Ştia că avea 109 picioare lungime şi 152 picioare de la o aripă la cealaltă, dar aceste măsurători erau simple numere până când îl vedeai cu adevărat plutind în aer.

Pentru câteva clipe păru că nu pluteşte, ci cade, urmând să se prăbuşească în mare ca o piatră azvârlită şi să se scufunde. Apoi păru că rămâne suspendat în aer, chiar deasupra suprafeţei apei, ca atârnat pe o sfoară, pentru un lung moment de suspans. În cele din urmă atinse apa, stârnind valurile, ridicând mari valuri de spumă. În estuarul adăpostit nu erau prea multe valuri şi, o clipă mai târziu, cu o explozie de stropi ca fumul provocat de o bombă, nava a lovit apa.

A despicat valurile, ridicând de ambele părţi un jet de apă; Luther şi-a imaginat o raţă sălbatică care alunecă pe lac cu aripile întinse şi cu picioarele apropiate. Avionul a pătruns mai adânc în apă, lăr-

gind perdelele de stropi ce se formaseră în dreapta şi stânga lui, apoi a început să se încline înainte. Viteza a încetinit deodată şi nava plutea pe mare ca un vas ce era, de parcă n-ar fi îndrăznit niciodată să ajungă până la cer.

Luther îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea şi respiră uşurat. Începu iar să fredoneze.

Avionul a alunecat pe apă spre locul de staţionare. Luther debarcase acolo cu o săptămână în urmă. Docul era un ponton special proiectat, cu piloni simetrici. În câteva minute, se vor ataşa frânghii în partea din faţă şi din spate a avionului şi acesta se va încadra în locul de staţionare între piloni. Apoi se vor ivi pasagerii privilegiaţi, păşind pe ponton şi de acolo spre pasarela care face legătura cu pământul.

Luther s-a întors, apoi s-a oprit brusc. Lângă umărul lui se afla cineva pe care nu-l văzuse înainte: un om cam de înălţimea lui, purtând un costum gri-închis şi o pălărie melon, ca un funcţionar în drum spre serviciu. Luther se pregătea să plece, când se uită din nou. Chipul de sub pălărie nu era cel al unui funcţionar. Omul avea fruntea înaltă, ochii de un albastru-deschis, faţa alungită şi buze subţiri, brutale. Era mai în vârstă decât Luther, având în jur de 40 de ani; era lat în umeri şi părea în formă. Era bine făcut şi periculos. A privit lung în ochii lui Luther.

Luther s-a oprit din fredonat.

Omul a spus:

– Sunt Henry Faber.

– Tom Luther.

– Am un mesaj pentru tine.

Lui Luther îi zvâcni inima. Încercă să-şi ascundă emoţia şi vorbi cu acelaşi ton ca şi celălalt.

– Bine. Ia-o înainte.

– Persoana care vă interesează va fi în acest avion miercuri la plecarea spre New York.

– Sunteţi sigur?

Omul îl privi aspru pe Luther şi nu răspunse.

Luther a încuviinţat sec. Prin urmare, însărcinarea era valabilă. Cel puţin, suspansul se terminase.

– Mulţumesc, a spus.

– Mai este ceva.

– Ascult.

– A doua parte a mesajului este: „Să nu ne dezamăgeşti."

Luther respiră adânc.

– Spune-le să nu se îngrijoreze, zise el, cu mai multă încredere decât simţea cu adevărat. Tipul va pleca poate din Southampton, dar nu va ajunge niciodată la New York.

Compania „Imperial Airways" punea la dispoziţie un hidroavion chiar vizavi de estuarul din Southampton Docks. Mecanicii se ocupau de Clipper, fiind supravegheaţi de inginerul de zbor al firmei Pan American. În această călătorie, inginerul era Eddie Deakin.

Era o însărcinare grea, dar aveau trei zile la dispoziţie. După ce şi-a debarcat pasagerii la Berth 108, Clipper-ul a alunecat spre Hythe. Acolo, în apă, a fost aşezat pe un mic şasiu rulant, apoi a fost ridicat pe o platformă înclinată, arătând, în hangarul imens, ca o balenă balansată într-un cărucior de copil.

Zborul peste Atlantic era pentru motoare o sarcină dificilă. De la Newfoundland la Irlanda, avionul rămânea în aer timp de nouă ore (iar la întoarcere, datorită vântului care bătea din față, aceeași distanță se parcurgea în șaisprezece ore și jumătate). Ore în șir se consuma combustibil, bujiile scânteiau, cei paisprezece cilindri din fiecare motor imens pompau fără încetare, iar elicele de cincisprezece picioare spintecau norii, ploaia și vijeliile.

Pentru Eddie, în asta consta farmecul ingineriei. Era minunat, era uimitor faptul că oamenii pot construi motoare care să funcționeze perfect, cu exactitate, ore în șir. Erau atâtea lucruri care s-ar fi putut defecta, atâtea componente care trebuiau executate cu precizie și combinate cu meticulozitate, astfel încât să nu pocnească, să nu se desprindă, să nu se blocheze sau pur și simplu să nu se deterioreze în timp ce transportau un avion de patruzeci și unu de tone la mii de mile distanță.

Până miercuri dimineața, Clipper-ul va fi gata să facă iarăși acest lucru.

CAPITOLUL 2

ZIUA ÎN CARE a izbucnit războiul era o duminică încântătoare, luminoasă şi senină de sfârşit de vară.

Cu câteva minute înainte ca ştirile să se anunţe la radio, Margaret Oxenford aştepta în faţa întinsului conac din cărămidă, care era casa familiei ei, topindu-se de cald în haină şi pălărie şi clocotind de furie fiindcă era obligată să meargă la biserică. În capătul îndepărtat al satului, singurul clopot din turnul bisericii bătea monoton.

Margaret nu suporta biserica, dar tatăl ei nu-i dădea voie să lipsească de la slujba religioasă, deşi avea 19 ani şi era capabilă să-şi facă propria părere despre religie. În urmă cu un an, îşi făcuse curaj şi-i spusese că nu vrea să meargă; dar el refuzase să asculte. Margaret spusese:

– Nu crezi că ar fi ipocrit din partea mea să merg la biserică din moment ce nu cred în Dumnezeu?

Tatăl îi răspunsese:

– Nu fi ridicolă.

Înfrântă şi înfuriată, îi spusese mamei că, atunci când va fi majoră, nu va mai merge niciodată la biserică. Mama îi spusese:

– Asta o va hotărî soţul tău, dragă.

În ceea ce-i privea, discuţia se terminase; dar, de

atunci, Margaret clocotea de mânie în fiecare dimineaţă de duminică.

Sora şi fratele ei au ieşit din casă. Elizabeth avea 21 de ani. Era înaltă, stângace şi nu prea drăguţă. Era o vreme când cele două surori ştiau totul una despre cealaltă. Ca fete, fuseseră împreună constant, ani de zile, deoarece nu mergeau niciodată la şcoală, ci primeau acasă o educaţie sporadică de la guvernante şi preceptori. Îşi ştiuseră întotdeauna secretele. În ultima vreme, însă, se îndepărtaseră. În adolescenţă, Elizabeth îmbrăţişase valorile rigide, tradiţionale ale părinţilor: era ultraconservatoare, monarhistă ferventă, oarbă la ideile noi şi ostilă schimbării. Margaret urmase drumul opus. Era feministă şi socialistă, interesată de jaz, de pictura cubistă şi de versul liber. Elizabeth considera că, prin adoptarea unor asemenea idei radicale, Margaret nu era loială familiei ei. Pe Margaret o irita prostia surorii ei, dar în acelaşi timp era tristă şi supărată că nu mai erau prietene intime. Nu avea multe prietene apropiate.

Percy avea 14 ani. Nu era nici pentru, nici împotriva ideilor radicale, dar era din fire neascultător şi se identifica cu spiritul rebel al lui Margaret. Victime ale tiraniei tatălui lor, îşi ofereau înţelegere şi sprijin. Margaret îl iubea din toată inima.

Mama şi tatăl au ieşit o clipă mai târziu. Tatăl purta o cravată oribilă, portocalie cu galben. Era practic insensibil la culori, dar probabil că mama i-o cumpărase. Mama avea părul roşcat, ochi verzi, de culoarea mării, şi tenul palid; era strălucitoare în culori precum portocaliu şi verde. Dar tatăl avea părul negru, cu nuanţe de gri, şi ten îmbujorat; la

el, cravata părea un avertisment față de ceva periculos.

Elizabeth semăna cu tatăl ei, având părul de culoare închisă și trăsături neregulate. Margaret avea coloritul mamei: i-ar fi plăcut o eșarfă din mătase de culoarea cravatei tatălui ei. Percy se schimba atât de rapid încât nimeni n-ar fi putut spune cu cine va semăna în cele din urmă.

Au mers de-a lungul drumului spre micul sat de dincolo de porți. Majoritatea caselor și tot pământul cultivabil, care se întindea pe câteva mile în jur, erau în proprietatea tatălui. Nu făcuse nimic pentru a câștiga o asemenea avere: o serie de căsătorii de la începutul secolului nouăsprezece unise cele mai importante familii din comitat, iar proprietatea imensă care a rezultat se moștenise intactă de la o generație la alta.

Au mers de-a lungul străzii din sat și apoi peste pietrișul verde spre gri al bisericii. Au intrat sub formă de procesiune: tata și mama primii; în spate, Margaret cu Elizabeth; și Percy încheind coloana. Sătenii din congregație își atingeau părul de pe frunte în vreme ce familia Oxenford înainta de-a lungul intervalului spre strana ce le era rezervată. Fermierii mai înstăriți, toți luând pământ în arendă de la tatăl lor, își înclinară capetele cu plecăciuni politicoase; iar micii burghezi, doctorul Rowan, colonelul Smythe și Sir Alfred au salutat respectuos. Văzând acest ritual feudal ridicol, Margaret se făcea mică de jenă, de fiecare dată. Se presupune că toți oamenii sunt egali în fața lui Dumnezeu, nu-i așa? Voia să strige: „Tatăl meu nu e mai bun decât nici unul dintre voi și e mai rău decât majoritatea!"

Poate că odată va avea curajul. Dacă ar face o scenă în biserică, poate că n-ar mai trebui să se întoarcă acolo niciodată. Dar era prea speriată de ce ar putea face tata.

Tocmai când intrau în strană, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor, Percy a şoptit suficient de tare încât să se audă: „Frumoasă cravată, tată!" Margaret îşi înăbuşi un hohot de râs. Ea şi Percy s-au aşezat repede şi şi-au ascuns feţele, prefăcându-se că se roagă, până când le-a trecut criza de râs. Apoi, Margaret s-a simţit mai bine.

Preotul a predicat despre fiul risipitor. Margaret se gândi că idiotul bătrân ar fi putut alege un subiect legat de ceea ce era în mintea tuturor: probabilitatea războiului. Primul-ministru îi trimisese lui Hitler un ultimatum pe care Führer-ul îl ignorase şi în orice clipă se aştepta declaraţia de război.

Lui Margaret îi era teamă de război. Un băiat pe care-l iubise murise în războiul civil spaniol. Trecuse mai bine de un an de atunci, dar încă mai plângea uneori noaptea. Pentru ea, războiul însemna că mii de alte fete vor cunoaşte durerea pe care o trăise ea. Gândul era aproape de nesuportat.

Şi totuşi, o altă parte a ei vroia războiul. O deranjase laşitatea Marii Britanii în timpul războiului spaniol.Ţara ei stătuse deoparte şi privise cum guvernul socialist ales a fost răsturnat de o bandă de bătăuşi înarmaţi de Hitler şi Mussolini. Sute de tineri idealişti din toată Europa plecaseră în Spania ca să lupte pentru democraţie. Dar duceau lipsă de arme, iar guvernele democratice ale lumii refuzaseră să le furnizeze; aşa că tinerii îşi pierduseră viaţa, iar oameni ca Margaret fuseseră furioşi şi se

simţiseră neajutoraţi şi ruşinaţi. Dacă acum Marea Britanie ar lua poziţie împotriva fasciştilor, ar putea începe să se simtă din nou mândră de ţara ei.

Mai exista un motiv pentru care inima îi tresărea la perspectiva războiului. Ar însemna cu siguranţă sfârşitul vieţii mărginite, sufocante, pe care o dusese alături de părinţii ei. Era plictisită, frustrată de ritualurile lor invariabile şi de viaţa lor socială fără sens. Tânjea să evadeze şi să aibă o viaţă a ei, dar părea imposibil: nu era majoră, nu avea bani şi nu era nici un fel de muncă potrivită pentru ea. Dar, îşi zise cu înflăcărare, cu siguranţă totul va fi diferit în timpul războiului.

Citise fascinată cum, în ultimul război, femeile îşi puseseră pantaloni şi plecaseră să lucreze în fabrici. În prezent, în armată, în marină şi în aviaţie existau departamente pentru femei. Margaret visase să lucreze voluntar în Serviciul Teritorial Auxiliar, armata femeilor. Una dintre puţinele îndemânări practice pe care le poseda era faptul că ştia să conducă. Şoferul tatălui ei, Digby, o învăţase să conducă automobilul Rolls Royce, iar Ian, băiatul care murise, o lăsase să conducă motocicleta. Se descurca bine chiar şi cu o barcă cu motor, căci tatăl ei avea un iaht mic la Nisa. Cei din S.T.A. aveau nevoie de şoferi de ambulanţe şi de curieri. Se vedea în uniformă, purtând cască, şi călare pe motocicletă, ducând rapoarte urgente de la un câmp de luptă la altul, cu viteză maximă, purtând în buzunarul cămăşii kaki fotografia lui Ian. Era sigură că, dacă i s-ar oferi şansa, ar fi curajoasă.

Au aflat mai târziu că războiul se declarase, într-adevăr, în timpul slujbei religioase. La ora un-

sprezece şi douăzeci şi opt de minute fusese chiar un raid aerian, chiar la mijlocul predicii, dar nu ajunsese în satul lor, şi era oricum o alarmă falsă. Aşa că familia Oxenford s-a întors acasă de la biserică, ignorând că erau în război cu Germania.

Percy vru să ia o puşcă şi să pornească după iepuri. Toţi ştiau să tragă: era un amuzament familial, aproape o obsesie. Dar bineînţeles că tata a respins cererea lui Percy, căci nu se cuvenea să vâneze duminica. Percy a fost dezamăgit, dar s-a conformat. Deşi era pus pe pozne, nu era încă suficient de bărbat pentru a-l sfida făţiş pe tata.

Lui Margaret îi plăcea caracterul diabolic al fratelui ei. Era singura rază de soare în viaţa ei mohorâtă. Îşi dorea adesea să-şi râdă de tatăl ei, la fel cum făcea Percy, şi să se amuze pe la spate, dar o înfuria prea tare să glumească pe seama asta.

Acasă fură surprinşi să găsească o cameristă desculţă care uda florile în hol. Tata nu a recunoscut-o.

– Cine eşti? întrebă el tăios.

Mama spuse cu vocea ei blândă americană:

– O cheamă Jenkins, a început săptămâna aceasta.

Fata făcu o reverenţă.

Tata spuse:

– Şi unde naiba îi sunt pantofii?

O undă de suspiciune străbătu chipul fetei, care aruncă o privire acuzatoare spre Percy.

– Mă scuzaţi, domnule, de vină e tânărul lord Isley.

Titlul lui Percy era contele Isley.

– Mi-a spus că, din respect, cameristele trebuie să umble desculţe duminica.

Mama suspină, iar tata mormăi exasperat. Margaret nu se putu abţine să nu chicotească. Era farsa preferată a lui Percy: să-i informeze pe noii servitori despre regulile imaginare ale casei. Era în stare să zică lucruri ridicole fără să clipească câtuşi de puţin, iar excentricitatea familiei era atât de cunoscută, încât oamenii ar fi crezut orice despre ei.

– Du-te şi încalţă-te, spuse mama.

Margaret adăugă:

– Şi să nu mai crezi niciodată ce-ţi spune lordul Isley.

Şi-au dat jos pălăriile şi au intrat în salon.

– A fost răutăcios din partea ta.

Percy se mulţumi să zâmbească: era incorigibil. Odată îi spusese vicarului că tata avusese un atac de inimă în timpul nopţii şi murise şi tot satul începuse să-l jelească înainte să afle că ştirea nu era adevărată.

Tata porni radioul şi abia atunci aflară vestea: Marea Britanie declarase război Germaniei.

Margaret simţi un fel de bucurie sălbatică crescându-i în piept, ca atunci când conduci prea repede sau te caţări în vârful unui copac foarte înalt. Temerile nu-şi mai aveau rostul: aveau să vină tragedii şi pierderi, durere şi suferinţă, dar acum, acestea nu mai puteau fi evitate, zarurile fuseseră aruncate şi tot ce mai rămânea de făcut era lupta. Acest gând îi făcu inima să bată mai repede. Totul va fi diferit. Convenţiile sociale vor fi abandonate, femeile vor lua parte la luptă, barierele de clasă vor cădea, toţi vor lucra împreună. Simţea deja gustul libertăţii. Şi vor fi în război cu fasciştii tocmai oamenii care-l uciseseră pe bietul Ian şi pe alţi mii de

tineri extraordinari. Margaret nu se credea o persoană răzbunătoare, dar gândul la lupta împotriva naziştilor o făcea să se simtă astfel. Era un sentiment nou, înspăimântător şi tulburător.

Tata era furios. Masiv şi roşu la faţă, era gata să izbucnească.

– La naiba cu Chamberlain! spuse. Să-l ia dracu pe ticălos!

– Te rog, Algernon, spuse mama, mustrându-l pentru cuvintele nestăpânite.

Tata fusese unul dintre fondatorii Uniunii Britanice a Fasciştilor. Era pe atunci o persoană diferită: nu doar mai tânăr, ci şi mai zvelt, mai chipeş şi mai puţin irascibil. Îi fermecase pe toţi şi le câştigase încrederea. Scrisese o carte controversată, intitulată *Metişii: pericolul poluării rasiale,* despre felul cum decăzuse civilizaţia de când oamenii albi începuseră să se încrucişeze cu evrei, asiatici, orientali şi chiar negri. Corespondase cu Adolf Hitler, pe care-l considera cel mai mare om de stat de la Napoleon încoace. La fiecare sfârşit de săptămână avuseseră loc aici mari petreceri la care luau parte politicieni, uneori oameni de stat şi – cu un prilej de neuitat – regele. Discuţiile se întindeau până târziu în noapte, majordomul aducea coniac, în vreme ce lacheii căscau în hol. Tot timpul marii crize economice, tata aşteptase ca ţara să-l cheme în ajutor în vremi de restrişte şi să-l numească prim-ministru al unui guvern de reconstrucţie naţională. Dar asta nu s-a întâmplat. Petrecerile de sfârşit de săptămână au devenit din ce în ce mai rare şi mai restrânse; distinşii invitaţi găseau diverse modalităţi de a se disocia public de Uniunea

Britanică a Fasciştilor; iar tata fu cuprins de decepţie. O dată cu farmecul îi pieri şi încrederea. Ranchiuna, plictiseala şi băutura i-au ruinat aspectul atrăgător. Inteligenţa nu-i fusese niciodată reală: Margaret îi citise cartea şi fusese şocată să afle că ideile erau nu numai eronate, ci şi absurde.

În ultimii ani, se limitase la o idee obsesivă, şi anume aceea că Marea Britanie şi Germania trebuie să-şi unească forţele împotriva Uniunii Sovietice. Susţinuse asta în articole din reviste sau scrisori către ziare şi în ocaziile tot mai rare, când era invitat să ia cuvântul la întruniri politice şi dezbateri universitare. Sfidător, se agăţa de această idee, deşi evenimentele din Europa făceau ca politica lui să fie tot mai nerealistă. În cele din urmă, speranţele i s-au spulberat o dată cu declaraţia de război dintre Marea Britanie şi Germania; lui Margaret i se făcu puţin milă de el.

– Marea Britanie şi Germania se vor înlătura reciproc şi vor permite ca Europa să fie dominată de comunismul ateist! exclamă el.

Menţionarea ateismului îi aduse aminte lui Margaret că era obligată să meargă la biserică şi spuse:

– Nu m-ar deranja, sunt atee.

Mama spuse:

– Nu poţi fi, dragă, aparţii de Biserica Anglicană.

Margaret nu se putu abţine să nu râdă. Elizabeth, care era gata să plângă, spuse:

– Cum poţi să râzi? E o tragedie!

Elizabeth era o mare admiratoare a naziştilor. Vorbea germana – amândouă vorbeau, mulţumită unei guvernante nemţoaice care rezistase mai mult decât majoritatea celorlalte – fusese la Berlin de

mai multe ori şi de două ori cinase cu însuşi Führer-ul. Margaret credea că naziştii erau nişte snobi pe care îi încânta asentimentul unui aristocrat englez.

Margaret se întoarse spre Elizabeth şi spuse:

– E timpul să-i înfruntăm pe aceşti fanfaroni.

– Nu sunt fanfaroni, spuse Elizabeth indignată. Sunt mândri, puternici, sunt arieni de rasă pură, iar faptul că ţara noastră e în război cu ei e o tragedie. Tata are dreptate. Oamenii albi se vor nimici, iar lumea va rămâne în stăpânirea metişilor şi a evreilor.

Margaret îşi pierdu răbdarea auzind asemenea aiureli.

– Nu e nimic în neregulă cu evreii! spuse ea cu înverşunare.

Tata ridică un deget.

– Nu e nimic în neregulă cu evreul *pus la locul lui*.

– Şi anume sub călcâiul cizmei, în... în sistemul tău fascist.

Fusese pe punctul de a spune „sistemul tău *mizerabil*", dar deodată i se făcuse teamă şi atenuase insulta: era periculos să-l înfurii pe tata.

Elizabeth spuse:

– Iar în sistemul tău bolşevic, evreii sunt stăpânii!

– Nu sunt bolşevică, sunt socialistă.

Percy, imitând accentul mamei, spuse:

– Nu poţi fi, dragă, aparţii de Biserica Anglicană.

Margaret râse fără să vrea, înfuriindu-şi din nou sora. Elizabeth spuse cu asprime:

– Vrei doar să distrugi tot ce e frumos şi pur, iar apoi să te distrezi pe seama asta.

Nu era nevoie de răspuns, dar Margaret voia să se facă înțeleasă. Se întoarse spre tata și spuse:

– Ei bine, sunt totuși de acord cu tine în privința lui Neville Chamberlain. Ne-a înrăutățit considerabil poziția militară, permițând ca fasciștii să preia Spania. Acum, dușmanul se află atât în vest, cât și în est.

– Nu Chamberlain le-a permis fasciștilor să preia Spania, spuse tata. Marea Britanie a făcut un pact de nonintervenție cu Germania, Italia și Franța. Tot ce-am făcut a fost să ne ținem de cuvânt.

Era cât se poate de ipocrit și o știa. Margaret se înroși de indignare.

– Ne-am ținut cuvântul, în vreme ce italienii și nemții nu și l-au ținut pe-al lor! protestă ea. Prin urmare, fasciștii au primit arme, iar democrații nu s-au ales decât cu... eroi.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

Mama spuse:

– Îmi pare sincer rău că Ian a murit, dragă, dar avea o influență proastă asupra ta.

Dintr-o dată, Margaret vru să plângă.

Ian Rochdale era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, iar moartea lui o îndurera încă.

Ani de zile dansase la balurile vânătorilor cu progeniturile moșierilor, băieți care n-aveau nimic în cap în afară de băutură și vânătoare; era disperată la gândul că nu va întâlni niciodată pe cineva de vârsta ei, care s-o intereseze cu adevărat. Ian îi luminase viața; de la moartea lui, trăise în întuneric.

Era în ultimul an la Oxford. Lui Margaret i-ar fi plăcut enorm să meargă la universitate, dar nu era posibil să obțină nici o calificare: nu mersese ni-

ciodată la şcoală. Cu toate acestea, citise foarte mult – nu avea nimic altceva de făcut – şi era entuziasmată că a găsit pe cineva căruia îi plăcea să dezbată idei, asemeni ei. Era singurul care-i putea explica lucrurile cu condescendenţă. Ian era persoana cea mai deschisă pe care-o întâlnise vreodată; avea o răbdare infinită; nu era vanitos – nu pretindea niciodată că înţelege ceea ce nu înţelegea. L-a adorat din prima clipă.

Mult timp, n-a crezut că era vorba de dragoste. Dar, într-o zi, el i-a mărturisit încurcat şi stânjenit, găsindu-şi cu greu cuvintele, ceea ce nu-i era caracteristic, reuşind să spună în cele din urmă: „Cred că m-am îndrăgostit de tine – va strica asta totul?" Atunci şi-a dat seama, fericită, că şi ea era îndrăgostită.

El i-a schimbat viaţa. Era ca şi cum s-ar fi mutat în altă ţară, unde totul era diferit: peisajul, clima, oamenii, mâncarea. O încânta totul. Constrângerile şi neplăcerea de a locui cu părinţii păreau fără importanţă.

A continuat să-i înseninеze viaţa chiar şi după ce s-a alăturat Brigăzii Internaţionale şi a mers în Spania pentru a lupta alături de guvernul socialist împotriva fasciştilor rebeli. Era mândră de el pentru că avea curajul convingerilor sale şi era gata să-şi rişte viaţa pentru cauza în care credea. Din când în când primea o scrisoare de la el. Odată i-a trimis o poezie. Apoi a venit biletul care o înştiinţa că a murit sfârtecat de un obuz; iar Margaret a simţit că viaţa i se sfârşise.

„O influenţă proastă", repetă ea amar. „Da. M-a învăţat să pun la îndoială dogma, să n-am încrede-

re în minciuni, să urăsc ignoranța și să disprețuiesc ipocrizia. Ca rezultat, nu am ce căuta în societatea civilizată."

Tata, mama și Elizabeth au început toți să vorbească deodată, apoi s-au oprit pentru că nu se auzea nici unul. Percy rupse tăcerea bruscă:

– Că veni vorba de evrei, spuse el, în pivniță am dat peste o fotografie ciudată, într-una din valizele vechi de la Stamford.

Familia din partea mamei locuia în Stamford, Connecticut. Percy scoase din buzunarul cămășii o fotografie sepia, mototolită și decolorată.

– Am avut o străbunică pe care o chema Ruth Glencarry, nu-i așa?

– Da, era mama mamei mele. De ce, dragă, ce-ai găsit?

Percy dădu fotografia tatălui și ceilalți se strânseră în jurul lui ca să se uite. În imagine era o stradă dintr-un oraș american, New York probabil, în urmă cu șaptezeci de ani. În fundal se afla un bărbat evreu în jur de 30 de ani, cu barbă neagră, purtând haine ordinare de muncitor și pălărie. Stătea în picioare, lângă un cărucior în care se afla o piatră de tocilă. Pe cărucior se vedeau clar cuvintele „Reuben Fishbein – tocilar". Lângă bărbat era o fetiță, cam de zece ani, în rochie sărăcăcioasă de bumbac și ghete grosolane.

Tata spuse:

– Ce-i asta, Percy? Cine sunt nenorociții ăștia?

– Uită-te pe dos, spuse Percy.

Tata întoarse fotografia pe cealaltă parte. Pe spate scria: „Ruthie Glencarry, născută Fishbein, 10 ani."

Margaret îl privi pe tata. Era îngrozit din cale-afară.

Percy spuse:

– Interesant că bunicul mamei s-a căsătorit cu fiica unui tocilar ambulant evreu, dar se spune că e ceva obişnuit în America.

– Imposibil! spuse tata, dar vocea îi tremura şi Margaret ghici că era cât se poate de posibil.

Percy continuă vesel:

– Oricum, calitatea de evreu se transmite pe linie maternă, aşa că, bunica mamei fiind evreică, şi eu sunt evreu.

Tata se făcuse palid. Mama, stupefiată, încrunta uşor din sprâncene.

Percy spuse:

– Sper că nemţii nu vor câştiga războiul. N-aş avea voie să mă duc la cinema şi mama ar fi nevoită să coasă stele galbene pe toate rochiile de seară.

Suna prea bine pentru a fi adevărat. Margaret privi încordată cuvintele scrise pe dosul fotografiei şi adevărul ieşi la iveală.

– Percy! spuse ea încântată. E scrisul tău!

– Nu, nu e! spuse Percy.

Dar toţi îşi dădură seama că era. Margaret râse veselă. Percy găsise pe undeva această fotografie veche a fetiţei evreice şi falsificase inscripţia de pe spate ca să-l păcălească pe tata. Nu era de mirare că tata căzuse în capcană: coşmarul cel mai groaznic al oricărui rasist este să afle că se trage din strămoşi mai puţin „puri". O meritase.

– Asta-i bună! exclamă tata şi azvârli fotografia pe masă.

Mama spuse cu o voce îndurerată:

– Chiar aşa, Percy?

Ar fi putut să mai adauge ceva, dar în acel moment uşa se deschise şi Bates, majordomul cel irascibil, spuse:

– Prânzul este servit.

Au părăsit salonul şi au traversat holul pentru a ajunge în mica sufragerie. Acolo îi aştepta, ca în fiecare duminică, friptura de vită. Mama urma să servească o salată: nu mânca niciodată mâncare gătită, considerând că prin căldură se distrugea tot ce e bun.

Tata spuse rugăciunea şi se aşezară. Bates îi oferi mamei somon afumat. Conform teoriei ei, mâncărurile afumate, murate sau conservate în alt mod erau în regulă.

– Desigur, ne rămâne un singur lucru de făcut, spuse mama servindu-se. Vorbea cu tonul degajat al celui care nu face decât să atragă atenţia asupra unui lucru evident. Vom merge cu toţii să locuim în America până când se termină acest război prostesc.

Urmă un moment de tăcere descumpănită.

Margaret, îngrozită, izbucni:

– Nu!

Mama spuse:

– Ei bine, cred că am avut suficiente divergenţe pentru astăzi. Te rog, lasă-ne să luăm masa în linişte.

– Nu! strigă Margaret iarăşi. Tu... tu nu poţi face asta, e... e...

Aproape că nu-şi mai găsea cuvintele de furie.

Voia să înjure, să-i acuze de trădare şi laşitate, să-şi strige cu voce tare dispreţul şi sfidarea, dar

cuvintele refuzau să vină şi tot ce-a putut spune a fost:

– Nu e cinstit!

Chiar şi asta a fost prea mult. Tata a spus:

– Dacă nu-ţi poţi ţine gura, ar fi bine să pleci.

Margaret îşi duse şerveţelul la gură pentru a-şi înăbuşi un suspin; şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat; apoi a ţâşnit afară din cameră.

Totul era plănuit de luni de zile, desigur.

După prânz, Percy a venit în camera lui Margaret şi i-a spus detaliile. Casa urma să fie închisă, mobila urma să fie acoperită cu cearşafuri împotriva prafului, iar servitorii urmau să fie concediaţi. Proprietatea va fi lăsată în grija directorului comercial care va aduna arenda. Banii se vor strânge la bancă: nu puteau fi trimişi în America din pricina regulilor de control din timpul războiului. Caii vor fi vânduţi, cuverturile vor fi păstrate în naftalină, argintăria va fi pusă sub lacăt.

Elizabeth, Margaret şi Percy îşi vor împacheta câte o valiză fiecare: restul lucrurilor vor fi expediate de către o companie de transport. Tata rezervase bilete pentru toţi, la Clipper-ul Pan American, şi urmau să plece miercurea viitoare.

Percy nu mai putea de nerăbdare. Mai zburase cu avionul o dată sau de două ori, dar Clipper-ul era ceva diferit. Avionul era uriaş şi extrem de luxos: toate ziarele scriseseră despre el, când s-a inaugurat serviciul cu doar câteva săptămâni înainte. Zborul până la New York se făcea în douăzeci şi nouă de ore, iar noaptea o petreceai deasupra Oceanului Atlantic.

Era cât se poate de lăudabil, se gândi Margaret, să plece cu un avion atât de luxos, în condiţiile în care îşi lăsau concetăţenii pradă lipsurilor, greutăţilor şi războiului.

Percy plecă să-şi facă valiza, iar Margaret rămase întinsă pe pat, cu ochii aţintiţi în tavan, dezamăgită amarnic, clocotind de furie, incapabilă să se împotrivească.

Rămase în camera ei până la ora de culcare.

Luni dimineaţa, când încă era în pat, mama intră în cameră. Margaret se ridică şi o privi ostil. Mama se aşeză la măsuţa de toaletă şi se uita la Margaret din oglindă.

– Te rog nu-i crea probleme tatălui tău în privinţa asta, spuse ea.

Margaret şi-a dat seama că mama ei era îngrijorată. În alte împrejurări, asta ar fi făcut-o să-şi domolească tonul, dar acum era prea supărată pentru a se lăsa înduioşată.

– E o laşitate! izbucni ea.

Mama se făcu palidă.

– Nu suntem nişte laşi.

– Dar atunci cum se cheamă să fugi din ţară când începe războiul!

– Nu avem de ales. Trebuie să plecăm.

Margaret era stupefiată.

– De ce?

Mama se întoarse de la oglindă şi se uită direct la ea.

– Altminteri, tatăl tău va fi dus la închisoare.

Margaret a fost luată pe neaşteptate.

– Cum pot face asta? Nu e o crimă să fii fascist.

– Au împuternicire de urgenţă. Ce importanţă

are? Ne-a avertizat un simpatizant din guvern. Tata va fi arestat dacă la sfârşitul săptămânii este încă în ţară.

Lui Margaret nu-i venea să creadă că tatăl ei ar putea fi trimis la închisoare ca un hoţ. Se simţea prost: nu se gândise ce mult va schimba războiul viaţa de zi cu zi.

– Dar nu ne dau voie să luăm bani cu noi, spuse mama cu amărăciune. Ăsta e simţul britanic al corectitudinii.

Banii erau ultimul lucru de care-i păsa lui Margaret acum. Întreaga ei viaţă era în cumpănă. Avu o izbucnire bruscă de curaj şi se hotărî să-i spună mamei adevărul. Înainte de a avea timp să se piardă cu firea, respiră adânc şi spuse:

– Mamă, nu vreau să merg cu voi.

Mama nu manifestă nici o surpriză. Poate chiar se aşteptase la aşa ceva. Cu tonul liniştit, vag, pe care-l adopta când încerca să evite o ceartă, spuse:

– Trebuie să vii, dragă.

– Doar n-o să mă ducă pe mine la închisoare. Pot locui la mătuşa Martha, sau chiar la verişoara Catherine. N-ai vrea să vorbeşti cu tata?

Brusc, mama fu neînduplecată.

– Te-am născut cu durere şi suferinţă şi n-am de gând să te las să-ţi rişti viaţa, atâta vreme cât pot împiedica acest lucru.

Pentru o clipă, Margaret fu surprinsă de emoţia făţişă a mamei ei. Apoi protestă:

– Ar trebui să am un cuvânt de spus – e viaţa mea!

Mama suspină şi îşi reluă tonul caracteristic.

– Nu are nici o importanţă ce credem noi. Tatăl

tău nu te va lăsa să rămâi, orice i-am spune.

Pasivitatea mamei o irită pe Margaret şi se hotărî să treacă la acţiune.

– O să-i spun chiar eu.

– Aş vrea să nu faci asta, spuse mama cu o voce rugătoare. Nu îi este deloc uşor. Îşi iubeşte ţara, ştii asta. În orice altă împrejurare ar fi telefonat Oficiului de Război încercând să obţină o slujbă. I se frânge inima.

– Dar cum rămâne cu inima mea?

– Nu e acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Eşti tânără, viaţa e înaintea ta. Pentru el, acesta e sfârşitul oricărei speranţe.

– Nu e vina mea că e fascist, spuse Margaret aspru.

Mama se ridică.

– Speram că vei fi mai înţelegătoare, spuse ea încet şi ieşi.

Margaret se simţea vinovată şi indignată în acelaşi timp. Era atât de nedrept! Tatăl ei îi dispreţuise părerile încă de la început, iar acum, când evenimentele dovediseră că n-avea dreptate, i se cerea înţelegere.

Suspină. Mama ei era frumoasă, excentrică şi oscilantă. Se născuse bogată şi hotărîtă. Extravaganţa ei era rezultatul unei voinţe puternice, lipsită de orice educaţie: se agăţa de idei nesăbuite pentru că n-avea cum să distingă între sens şi nonsens. Caracterul vag era maniera unei femei puternice de a face faţă dominanţei masculine: nu-şi putea confrunta soţul, aşa că singura cale de a scăpa de controlul acestuia era să pretindă că nu-l înţelege. Margaret îşi iubea mama şi îi privea ciudăţeniile cu

toleranţă, dar era hotărîtă să nu fie ca ea, în pofida asemănării lor fizice. Dacă ceilalţi refuză să o educe, o va face ea singură cu plăcere; şi mai degrabă ar rămâne fată bătrână decât să se căsătorească cu un imbecil care crede că are dreptul să-i dea ordine ca unei cameriste.

Uneori tânjea după un alt fel de relaţie cu mama ei. Ar fi vrut să aibă încredere în ea, să-i câştige simpatia, să-i ceară sfatul. Ar fi putut fi aliate, căutând libertatea într-o lume care le lua drept obiecte de decor. Dar mama renunţase la luptă cu mult timp în urmă şi voia ca şi Margaret să facă acelaşi lucru. Dar asta nu avea să se întâmple. Margaret va fi ea însăşi: era absolut hotărîtă. Dar cum?

Întreaga zi de luni n-a fost în stare să mănânce. A băut nenumărate căni de ceai, în vreme ce servitorii îşi vedeau de treabă pregătind casa. Marţi, când şi-a dat seama că Margaret nu intenţiona să împacheteze, mama i-a cerut noii cameriste, Jenkins, să facă asta în locul ei. Bineînţeles, Jenkins nu ştia ce să împacheteze, aşa că Margaret a fost nevoită să o ajute; în cele din urmă, mama a obţinut ce voia, după cum se întâmpla de obicei.

Margaret îi spuse fetei:

– Ai ghinion că am hotărît să închidem casa chiar a doua săptămână după ce ai început să lucrezi aici.

– Nu vom duce lipsă de lucru acum, domnişoară, spuse Jenkins. Tata spune că pe timp de război nu există şomaj.

– Ce-o să faci, o să lucrezi într-o fabrică?

– O să mă înrolez. S-a anunţat ieri la radio că şaptesprezece mii de femei s-au alăturat Serviciu-

lui Teritorial Auxiliar. Sunt cozi în fața fiecărei primării din țară – am văzut o poză în ziar.

– Norocoasa de tine, spuse Margaret abătută. Singurul lucru la care voi sta eu la coadă e avionul spre America.

– Trebuie să faceți ce vrea domnul marchiz, spuse Jenkins.

– Ce părere are tatăl tău despre faptul că vrei să te înrolezi?

– N-o să-i spun, doar o s-o fac.

– Dar dacă te-aduce înapoi?

– Nu poate face asta. Am 18 ani. O dată ce ai semnat, gata. Dacă eşti major, părinții nu mai au ce să facă.

Margaret era uimită.

– Eşti sigură?

– Sigur că da. Doar ştie toată lumea.

– Eu n-am ştiut, spuse Margaret gânditoare.

Jenkins duse valiza lui Margaret în hol. Urmau să plece miercuri dimineața, devreme. Privind valizele aliniate, Margaret înțelese că va petrece cu siguranță războiul în Connecticut dacă tot ce făcea era să stea îmbufnată. În ciuda rugăminții mamei de a nu face scandal, trebuia să-şi confrunte tatăl.

Doar gândul la asta o făcu să se clatine. Se întoarse în camera ei ca să prindă curaj şi să se gândească la ce avea să spună. Va trebui să fie calmă. Tatăl ei nu se va lăsa înduioşat de lacrimi, iar furia îi va provoca doar dispreț. Va trebui să pară rațională, responsabilă, matură. Nu va trebui să dea prea multe argumente, căci asta l-ar înfuria şi atunci ar speria-o în aşa măsură încât n-ar mai fi în stare să continue.

Cum ar trebui să înceapă?

– Cred că ar trebui să am un cuvânt de spus în privința propriului meu viitor.

Nu, nu era bine. El ar spune:

– Sunt responsabil față de tine, așa că eu decid.

Poate că ar trebui să spună:

– Aș putea să-ți vorbesc despre plecarea în America?

La care, el ar răspunde probabil:

– Nu avem nimic de discutat.

Fraza introductivă ar trebui să fie atât de inofensivă încât nici chiar el să n-o poată respinge. Hotărî să spună:

– Pot să te întreb ceva?

Va fi nevoit să zică da.

Iar apoi? Cum ar putea aborda subiectul fără a-i provoca furia? Ar putea spune:

– Ai fost în armată în ultimul război, nu-i așa?

Știa că fusese martor la manevrele din Franța. Apoi ar spune:

– Mama a fost implicată?

Știa răspunsul și la această întrebare: mama fusese infirmieră voluntară în Londra, îngrijind ofițeri americani răniți.

În cele din urmă, ar spune:

– Amândoi v-ați servit țara, așa că știu că vei înțelege de ce vreau și eu să fac același lucru.

Cu siguranță n-avea cum să se opună.

Dacă el ar recunoaște esența argumentației, simțea că putea face față celorlalte obiecții. Ar putea rămâne la rude până la înrolare, ceea ce era o chestiune de câteva zile. Avea 19 ani; multe fete de vârsta ei lucrau cu normă întreagă de șase ani. Era de-

stul de mare ca să se căsătorească, să conducă o maşină şi să meargă la închisoare. Nu exista nici un motiv de a nu i se da voie să rămână în Anglia.

Era cât se poate de logic. Acum mai avea nevoie doar de curaj.

Tata era probabil în birou, cu directorul comercial. Margaret a ieşit din cameră. Deodată, a cuprins-o teama. Îl înfuria să i se opună cineva. Furia lui era cumplită, iar pedepsele erau crude. Când avea 11 ani, fusese nevoită să stea în picioare în colţul biroului, cu faţa la perete, o zi întreagă, pentru că fusese nepoliticoasă faţă de un oaspete; la 7 ani, ca pedeapsă pentru că uda aşternuturile, îi luase ursuleţul de pluş; odată, de mânie, aruncase o pisică de la etaj. Ce ar face acum când i-ar spune că vrea să rămână în Anglia ca să lupte împotriva fasciştilor?

A coborît cu greu scările, dar când s-a apropiat de birou, temerile i-au sporit. Îl vedea înfuriindu-se, cu faţa roşie şi ochii bulbucaţi, şi se îngrozi. Încercă să-şi liniştească bătăile inimii, întrebându-se dacă într-adevăr avea motive să-i fie teamă. Nu mai putea să-i frângă inima luându-i ursuleţul. Dar, în adâncul sufletului, ştia că el ar fi găsit vreo modalitate de a o face să-şi dorească să fi murit.

În timp ce stătea în faţa biroului tremurând, menajera trecu prin hol foşnindu-şi rochia neagră de mătase. Doamna Allen era foarte severă cu personalul, dar fusese întotdeauna îngăduitoare cu copiii. Ţinea mult la toată familia şi era teribil de necăjită că plecau: pentru ea, era sfârşitul unui mod de viaţă. Îi zâmbi lui Margaret printre lacrimi.

Privind-o, Margaret avu o idee teribilă.

Îi apăru în minte un întreg plan de evadare. Va împrumuta bani de la doamna Allen, va părăsi casa imediat, va prinde trenul de patru cincizeci şi cinci pentru Londra, va rămâne peste noapte la verişoara Catherine, iar primul lucru pe care-l va face de dimineaţă va fi să se alăture Serviciului Teritorial Auxiliar. Până s-o ajungă tata din urmă, va fi prea târziu.

Planul era atât de simplu şi de îndrăzneţ încât abia îi venea să creadă că e posibil. Înainte să se gândească de două ori, se trezi spunând:

– O, doamnă Allen, mi-aţi putea da nişte bani? Am de făcut nişte cumpărături urgente şi nu vreau să-l deranjez pe tata, e aşa ocupat.

Doamna Allen nu şovăi:

– Desigur, domnişoară. De cât aveţi nevoie?

Margaret nu ştia cât era costul unui bilet pentru Londra: nu-şi cumpărase niciodată singură biletul. Ghicind la întâmplare, spuse:

– O, o liră ar trebui să fie de ajuns.

Se întreba: Oare chiar fac asta?

Doamna Allen scoase din portmoneu două bancnote de zece şilingi. Dacă i s-ar fi cerut, probabil că şi-ar fi dat până şi economiile ei de o viaţă.

Margaret luă banii cu o mână tremurătoare. Ăsta ar putea fi biletul meu spre libertate, se gândi; şi, aşa speriată cum era, o flacără de speranţă îi licări în piept.

Doamna Allen, crezând că e supărată din pricină că emigrau, îi strânse mâna.

– E o zi tristă, domnişoară Margaret, spuse ea. O zi tristă pentru toţi.

Margaret privi frenetică în jur. Nu era nimeni.

Inima îi bătea ca unei păsări captive şi avea respiraţia întretăiată. Ştia că, dacă ezita, îşi va pierde curajul. Nu îndrăzni să aştepte suficient cât să-şi ia o haină. Ţinând strâns banii în mână, ieşi pe uşa din faţă.

Gara era la două mile depărtare, în satul vecin. La fiecare pas pe care-l făcea de-a lungul drumului, Margaret se aştepta să audă în urmă automobilul Rolls-Royce al tatălui ei. Dar cum putea afla ce făcuse? Nu prea erau şanse să-i observe cineva absenţa, cel puţin până la ora cinei; şi, dacă observau, ar fi presupus că plecase la cumpărături, după cum îi spusese doamnei Allen. Cu toate acestea, îi era foarte teamă.

A ajuns la gară la timp, a cumpărat bilet – avea suficienţi bani – şi s-a aşezat în sala de aşteptare rezervată pentru femei, cu ochii la acele ceasului uriaş de pe perete.

Trenul avea întârziere.

Se făcu patru cincizeci şi cinci, apoi cinci, apoi cinci şi cinci. Acum, Margaret era atât de înspăimântată încât îi venea să renunţe şi să se întoarcă acasă, doar ca să scape de încordare.

Trenul veni la cinci şi paisprezece minute şi tata încă nu apăruse.

Margaret urcă cu sufletul la gură.

Rămase la fereastră, aşteptându-se să-l vadă sosind în ultima clipă ca s-o oprească.

În cele din urmă, trenul se puse în mişcare.

Nu-i venea să creadă că pleca.

Trenul prinse viteză. Inima îi fremătă uşor de bucurie. Câteva secunde mai târziu, trenul ieşea din gară. Margaret privea triumfătoare satul care

rămânea în urmă. Reuşise, evadase!

Deodată, i se înmuiară genunchii. Căută în jur un loc liber şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că trenul era plin. Fiecare loc era ocupat, chiar şi în acest vagon de clasa întâi. Erau soldaţi care stăteau pe jos. Ea a rămas în picioare.

Era euforică, deşi călătoria, judecând după standarde normale, era asemănătoare unui coşmar. La fiecare gară nouă se înghesuiau în vagoane tot mai mulţi oameni. La ieşirea din Reading, trenul a avut o întârziere de trei ore. Toate becurile fuseseră desprinse pentru camuflaj, aşa că, după căderea nopţii trenul era în întuneric complet, cu excepţia licăririi ocazionale a lanternei şefului de tren care patrula croindu-şi drum printre pasagerii întinşi pe jos. Când n-a mai putut sta în picioare, Margaret s-a aşezat şi ea pe jos. Acest gen de lucruri nu mai avea acum nici o importanţă, îşi spuse. Rochia i se va murdări, dar mâine va purta uniformă. Totul era diferit: începuse războiul.

Margaret se întreba dacă tata aflase cumva că ea lipseşte, că a luat trenul, şi dacă se îndrepta spre Londra cu viteză maximă, ca s-o prindă la gara Paddington. Nu prea credea, dar era totuşi posibil, şi inima i se umplu de spaimă când trenul a intrat în gară.

Totuşi, când în cele din urmă a coborît, el nu se vedea nicăieri şi se simţi iarăşi triumfătoare. La urma urmei, nu era atotputernic! A reuşit să găsească un taxi în întunecimea de cavernă a gării. Acesta a dus-o la Bayswater, fiind aprinse doar luminile laterale. Şoferul a folosit o lanternă ca s-o conducă la clădirea în care Catherine avea un apartament.

Ferestrele clădirii erau camuflate, doar în hol se vedea o dâră de lumină. Portarul plecase – era aproape miezul nopții – dar Margaret știa drumul spre apartamentul lui Catherine. A urcat scările și a sunat.

Nici un răspuns.

I s-a strâns inima.

A mai sunat o dată, dar știa că n-avea rost: apartamentul era mic, iar soneria se auzea tare. Catherine nu era acasă.

Nu era de mirare, își dădu ea seama. Catherine locuia cu părinții în Kent și folosea apartamentul ca locuință ocazională. Viața socială londoneză încetase, desigur, iar Catherine nu ar avea nici un motiv să se afle aici. Margaret nu se gândise la asta.

Nu era descurajată, ci doar dezamăgită. Așteptase cu nerăbdare să stea cu Catherine bând cacao și să-i împărtășească detaliile marii ei aventuri. Asta mai avea de așteptat. Se întrebă ce-ar putea face. Avea și alte rude în Londra, dar, dacă mergea acolo, acestea i-ar fi telefonat tatălui ei. Catherine ar fi conspirat bucuroasă, dar în celelalte rude n-avea încredere.

Apoi și-a amintit că mătușa Martha nu avea telefon.

De fapt, era sora bunicului, o fată bătrână, arțăgoasă, de 70 de ani. Locuia la mai puțin de o milă. Precis doarme la ora asta și ar enerva-o să fie trezită, dar n-avea de ales. Ceea ce conta era că n-avea cum să-l informeze pe tata în privința locului unde se află Margaret.

Margaret coborî scările și ieși în stradă, unde era

o beznă totală.

Camuflajul era destul de înfricoşător. A rămas lângă uşă privind în jur, cu ochii larg deschişi şi fără să vadă absolut nimic. Avu un sentiment ciudat, de parcă era ameţită.

A închis ochii şi şi-a imaginat strada bine cunoscută, aşa cum ar fi trebuit să fie. În spatele ei se afla Ovington House, unde locuia Catherine. În mod normal, ferestrele ar fi luminate şi lampa de deasupra uşii ar străluci puternic. În colţul din stânga era o mică biserică în stil Wren, al cărei portic era întotdeauna luminat din plin. De-o parte şi de alta a şoselei erau înşiruite felinare care acum ar fi trebuit să răspândească un cerculeţ de lumină, iar drumul, în mod obişnuit, era luminat de farurile autobuzelor, taxiurilor, automobilelor.

Şi-a deschis iarăşi ochii, dar n-a văzut nimic.

Era descurajată. O clipă îşi imagină că nu era nimic în jurul ei: strada dispăruse şi ea era în cădere liberă. Dintr-o dată i se făcu rău. Apoi îşi veni în fire şi îşi imagină drumul spre casa mătuşii Martha.

De-aici o iau spre vest, se gândi ea, la a doua intersecţie o iau la stânga, iar casa mătuşii Martha e la capătul acelei străzi. Ar trebui să fie destul de uşor, chiar şi pe întuneric.

Tânjea după un ajutor: un taxi luminat, luna plină sau un poliţist binevoitor. O clipă mai târziu, dorinţa i s-a îndeplinit: o maşină se apropia încetişor, cu farurile asemeni ochilor unei pisici în întunericul apăsător, şi ea putu să vadă bordura trotuarului până la colţul străzii.

Se puse în mişcare.

Maşina trecu pe lângă ea, farurile roşii din spate

dispărând în noapte. Margaret credea că era la doi, trei paşi de colţul străzii, când se împiedică de bordură. Traversă şi ajunse pe trotuarul opus, fără să se poticnească. Asta o încurajă şi îşi continuă drumul mai încrezătoare.

Deodată, ceva greu i se izbi în faţă cu violenţă.

Ţipă de durere şi teamă. O cuprinse panica şi vru să se întoarcă şi s-o ia la fugă. Făcu un efort de a se calma. Îşi duse mâna la obraz şi frecă locul dureros. Ce se întâmplase? Ce putea s-o lovească drept în faţă, în mijlocul trotuarului? Pipăi în jur. Aproape imediat simţi ceva şi îşi trase rapid mâinile înspăimântată; strânse din dinţi şi îşi întinse iar mânile. Atingea ceva rece, tare şi rotund, asemeni unei farfurii plutind în aer. Cercetând în continuare, simţi un stâlp cu o deschizătură dreptunghiulară şi cu un capac ieşit în afară. Dându-şi seama ce era, izbucni în râs, deşi o durea faţa. Fusese atacată de o cutie poştală.

O înconjură, apoi îşi continuă drumul cu braţele întinse înainte.

După câtva timp, se împiedică de altă bordură. Recăpătându-şi echilibrul, se simţi uşurată: ajunsese la strada mătuşii Martha. O luă la stânga.

Îi trecu prin cap că mătuşa Martha s-ar putea să nu audă soneria. Locuia singură, prin urmare era singura care ar fi putut răspunde. Dacă asta ar fi fost situaţia, Margaret ar fi trebuit să facă cale întoarsă spre clădirea în care locuia Catherine şi să doarmă pe coridor. N-ar fi deranjat-o să doarmă pe jos, dar o nouă orbecăială o înspăimânta. Poate că pur şi simplu se va ghemui pe pragul mătuşii Martha şi va aştepta să se lumineze de ziuă.

Micuța casă a mătușii Martha se afla la celălalt capăt al unei străzi lungi. Margaret înainta cu grijă. Orașul era cufundat în întuneric, dar nu și în tăcere. Putea auzi în depărtare mașini ocazionale. Câinii lătrau când trecea pe lângă porți și niște pisici miorlăiră, nebăgând-o în seamă. La un moment dat, auzi muzica unei petreceri întârziate. Puțin mai departe, dincolo de niște draperii, a surprins vociferările înăbușite ale unei certe în familie. Se trezi ducând dorul unei încăperi luminoase, în care să se găsească un șemineu și un ceainic.

Strada se dovedi a fi mai lungă decât își amintea Margaret. Era imposibil să fi greșit drumul: la a doua intersecție, o luase la stânga. Cu toate acestea, avea tot mai mult bănuiala că s-a rătăcit. Pierduse simțul timpului: cât mersese de-a lungul acestei străzi, cinci minute, douăzeci, două ore sau toată noaptea? Nici măcar nu mai putea spune cu siguranță dacă erau case în apropiere. Poate că nimerise în Hyde Park, găsind intrarea printr-un noroc chior. Își dădu seama că în jurul ei, în întuneric, erau făpturi ce o priveau cu ochi de pisică, așteptând ca ea să dea peste ele astfel încât s-o înșface. Își înăbuși un țipăt.

Se puse pe gânduri. Unde o fi greșit? Știa că, atunci când s-a împiedicat de bordură, se afla într-o intersecție. Dar, își aminti ea acum, în afară de intersecțiile principale erau și mici alei care întretăiau drumul. Poate o fi luat-o pe una dintre acestea. Până acum, se poate să fi mers mai mult de o milă în direcția greșită.

Încercă să-și amintească sentimentul de emoție și triumf pe care-l încercase în tren, dar acesta dis-

păruse, iar acum se simţea singură şi înspăimântată.

Hotărî să se oprească, să rămână nemişcată. Astfel, nu i se putea întâmpla nimic rău.

Rămase nemişcată timp îndelungat: după o vreme, nu mai ştia nici ea exact cât. Acum îi era teamă să se mişte: teama o paralizase. Se gândi că va rămâne în picioare, nemişcată, până când va cădea de extenuare sau până se făcea dimineaţă.

Apoi a apărut o maşină.

Farurile slabe nu luminau cine ştie ce, dar în comparaţie cu întunericul de dinainte părea a fi miezul zilei. Văzu că, într-adevăr, se afla în mijlocul drumului şi alergă spre trotuar ca să se tragă din calea maşinii. Era într-o piaţă care i se părea vag familiară. Maşina trecu pe lângă ea şi apoi luă colţul; alergă după maşină, sperând să vadă vreun reper care să-i indice unde se află. Ajungând în colţ, zări maşina la capătul unei străzi scurte, înguste, cu multe magazine, dintre care unul era un magazin de modă la care mama ei venea în mod obişnuit; îşi dădu seama că se afla doar la câţiva metri de Marble Arch.

Îi venea să plângă de uşurare.

La colţul următor, aşteptă ca o altă maşină să-i lumineze drumul; apoi se îndreptă spre Mayfair.

Câteva minute mai târziu se afla în faţa hotelului Claridge. Bineînţeles, clădirea era camuflată, dar Margaret fu în stare să localizeze uşa şi se întrebă dacă să intre.

Nu credea că are suficienţi bani cât să plătească pentru o cameră, dar, din câte îşi amintea, factura se achita doar la plecare. Ar putea lua o cameră pentru două nopţi, a doua zi ar ieşi lăsând impresia

că se întoarce mai târziu, apoi s-ar alătura Serviciului Teritorial Auxiliar, după care ar suna la hotel şi le-ar cere să trimită factura avocatului tatălui ei.

Respiră adânc şi deschise larg uşa.

Ca majoritatea clădirilor publice care erau deschise în timpul nopţii, hotelul avea o uşă dublă, astfel încât se putea intra şi ieşi fără ca luminile din interior să se vadă în stradă. Margaret închise uşa exterioară, apoi deschise ce-a de-a doua uşă şi intră în holul luminat din belşug. Se simţi complet uşurată. Lucrurile intraseră în normal: coşmarul se terminase.

Un portar tinerel moţăia la recepţie. Margaret tuşi şi el se trezi, uimit şi confuz. Margaret spuse:

– Am nevoie de o cameră.

– La ora asta? izbucni el.

– M-am rătăcit din pricina camuflajului, explică Margaret. Acum n-am cum să ajung acasă.

Bărbatul începu să-şi vină în fire.

– Bagaje?

– Nu, spuse Margaret cu un ton vinovat; apoi îi fulgeră prin minte:

– Sigur că nu am, doar n-am plănuit să mă rătăcesc.

O privi cam ciudat. Cu siguranţă, se gândi Margaret, că nu putea s-o refuze. Înghiţi în sec, îşi frecă faţa şi se prefăcu a consulta un registru. La ce s-o fi gândind? Hotărându-se, a închis registrul şi a spus:

– Nu mai sunt locuri.

– O, nu se poate, trebuie să mai fie *ceva*...

– Te-ai certat cu taică-tău, nu-i aşa? zise el făcându-i cu ochiul.

Lui Margaret nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

– N-am cum să ajung acasă, repetă ea, din moment ce era evident că nu fusese înțeleasă prima dată.

– N-am cum să te ajut, spuse el.

După care adăugă cu prezență de spirit:

– Dă vina pe Hitler.

Era destul de tânăr.

– Unde e șeful tău?

Păru ofensat.

– Eu sunt de serviciu până la ora șase.

Margaret privi în jur.

– În acest caz va trebui să rămân în hol până dimineață, spuse ea obosită.

– Nu poți face asta! spuse portarul, speriat. O tânără singură, fără bagaje, să-și petreacă noaptea în hol? Nu pot permite așa ceva.

– Nu sunt o tânără *oarecare*, spuse ea înfuriată. Sunt Lady Margaret Oxenford.

Nu suferea să-și folosească titlul, dar era disperată.

Totuși, asta nu folosi la nimic. Portarul îi aruncă o privire dură, insolentă și spuse:

– Nu zău?

Margaret era pe punctul de a striga la el, când se zări în oglinda ușii și își dădu seama că un ochi îi era învinețit. În plus, mâinile îi erau murdare, iar rochia îi era ruptă. Își aduse aminte că se ciocnise de o cutie poștală și că în tren se așezase pe jos. Nu era de mirare că portarul refuza să-i dea o cameră. Spuse disperată:

– Dar nu mă poți da afară!

– Asta-i tot ce pot face! spuse portarul.

Margaret se întrebă cum ar reacționa dacă pur și simplu s-ar așeza pe jos și ar refuza să se miște. Asta îi venea să facă; era frântă de oboseală și încordarea o slăbise. Trecuse prin atâtea încât nu-i mai rămăsese energie pentru încă o confruntare. În plus, era târziu și erau singuri: nu se știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar da ocazia să pună mâna pe ea.

Extenuată, se întoarse cu spatele la el și ieși, dezamăgită amarnic, în noapte.

Chiar în momentul în care se îndepărta de hotel, își dorea să mai fi insistat puțin. De ce i se întâmpla mereu ca intențiile să-i fie mult mai puternice decât acțiunile? Acum că renunțase, era suficient de furioasă încât să-l sfideze pe portar. Aproape că era gata să se întoarcă. Dar își continuă drumul: era mai ușor.

N-avea unde să meargă. Nu era în stare să găsească încă o dată clădirea în care locuia Catherine; nu reușise să găsească locuința mătușii Martha; nu avea încredere în celelalte rude și era prea murdară pentru a i se oferi o cameră de hotel.

Nu-i rămânea decât să hoinărească până se lumina. Afară era plăcut; nu ploua, iar aerul nopții era doar ușor răcoros. Dacă ar continua să se miște, nici nu va simți frigul. Acum putea să vadă încotro se îndrepta: în West End erau numeroase semafoare, iar o dată la două minute trecea câte o mașină. Din cluburile de noapte se auzea muzică și zgomot; din când în când, vedea oameni din propria ei clasă socială, femei în rochii superbe și bărbați în frac, întorcându-se acasă de la o petrecere prelungită, în mașinile lor conduse de un șofer. Pe o stradă, fapt curios, zări trei femei singure: una stătea la

intrarea într-o clădire, alta se sprijinea de un felinar, iar cealaltă stătea într-o maşină. Fumau şi, după cât se părea, aşteptau pe cineva. Se întrebă dacă erau ceea ce mama numea „femei decăzute".

Începu să se simtă obosită. Încă purta pantofii uşori de casă cu care era încălţată când evadase de acasă. Se aşeză pe un prag, îşi dădu jos pantofii şi îşi frecă picioarele care o dureau.

Ridicându-şi privirea, îşi dădu seama că putea observa forma vagă a clădirilor de pe cealaltă parte a străzii. Se lumina în cele din urmă? Poate că va găsi o cafenea care se deschide devreme. Ar putea comanda acolo micul dejun şi ar aştepta până când se deschideau birourile de recrutare. Nu mâncase aproape nimic de două zile, iar gândul la nişte ouă cu şuncă îi lăsa gura apă.

Deodată, îi apăru în faţă un chip palid. Îi scăpă un ţipăt de spaimă. Chipul se apropie şi ea zări un tânăr în haine de seară. A spus:

– Bună, frumoaso.

Se ridică repede în picioare. Ura beţivii – erau atât de lipsiţi de demnitate.

– Pleacă, te rog, a spus ea.

A încercat să pară fermă, dar vocea îi tremura puţin.

El se clătină, apropiindu-se.

– Dă-mi un pupic, atunci.

– Nici vorbă! spuse ea, îngrozită.

Se dădu un pas înapoi, se împiedică şi îşi scăpă pantofii. Pierderea pantofilor o făcu să se simtă vulnerabilă. Se întoarse şi se aplecă bâjbâind după ei. El chicoti zgomotos, apoi, spre oroarea ei, îi simţi mâna între coapse, pipăind neîndemânatic.

Se ridică brusc, fără să-şi fi găsit pantofii, şi se îndepărtă de el. Întorcându-se spre el, strigă:

– Lasă-mă-n pace!

El râse din nou şi spuse:

– E bine, continuă, îmi place puţină împotrivire.

Cu agilitate surprinzătoare, o apucă de umeri şi o trase spre el. Răsuflarea lui de alcoolic o izbi în faţă şi în momentul următor o sărută pe gură.

Era îngrozitor de dezgustător şi aproape i se făcu rău, dar strânsoarea lui era atât de puternică încât abia putea respira, ce să mai protesteze. Se zbătu fără rost, în timp ce-i simţea saliva prelingându-i-se pe faţă. Apoi, el îşi luă mîna de pe umeri pentru a-i atinge sânii. Strânse brutal şi ea icni de durere. Dar, cum n-o mai ţinea de umăr, ea reuşi să se întoarcă pe jumătate şi începu să ţipe.

Ţipă tare şi îndelungat.

Îl auzea vag zicând, cu o voce îngrijorată:

– Bine, bine, nu o lua aşa, n-am vrut să-ţi fac nici un rău.

Dar ea era prea speriată pentru a se lăsa convinsă şi continua să ţipe. Din întuneric se iviră chipuri: un trecător în haine de muncitor, o femeie depravată cu ţigară şi poşetă, un cap la o fereastră, în casa din spatele lor. Beţivul dispăru în noapte, iar Margaret se opri din ţipat şi începu să plângă. Urmară apoi nişte ghete în fugă, raza subţire a unei lanterne camuflate şi casca unui poliţist.

Poliţistul ridică lanterna spre faţa lui Margaret.

Femeia murmură:

– Nu-i una de-a noastră, Steve.

Poliţistul pe nume Steve spuse:

– Cum te cheamă?

– Margaret Oxenford.

Omul în haine de muncitor remarcă:

– Filfizonul a luat-o drept o târfă, asta s-a întâmplat.

Satisfăcut, îşi văzu de drum.

Poliţistul spuse:

– Vei fi fiind *Lady* Margaret Oxenford?

Margaret se smiorcăi jalnic şi încuviinţă.

Femeia spuse:

– Ţi-am zis că nu-i una de-a noastră.

Cu asta, trase din ţigară, aruncă chiştocul, îl călcă cu piciorul şi dispăru.

Poliţistul spuse:

– Vino cu mine, domnişoară, totul e în regulă acum.

Margaret îşi şterse faţa cu mâneca. Poliţistul îi oferi braţul. Ea îl luă. Poliţistul aprinse lanterna şi porniră.

O clipă mai târziu, Margaret se cutremură şi spuse:

– Ce om îngrozitor.

Poliţistul nu fu de acord.

– Nu-l poţi învinovăţi, spuse el vesel. E cel mai rău famată stradă din Londra. Ar fi o presupunere corectă că o fată singură, la ora asta, e o doamnă a nopţii.

Margaret admise că avea dreptate, altfel ar fi fost nedrept din partea lui.

Lumina familiară, albastră a unui post de poliţie apăru în zare. Poliţistul spuse:

– Vei bea nişte ceai şi te vei simţi mai bine.

Au intrat. În faţa lor era un birou unde stăteau doi poliţişti, unul de vârstă medie şi îndesat, celălalt tânăr şi subţirel. Lângă perete, de fiecare parte,

era câte o bancă simplă de lemn. În sală mai era o persoană: pe o bancă, aşteptând plictisită, era o femeie palidă, cu părul prins cu o eşarfă şi încălţată cu papuci.

Salvatorul lui Margaret o conduse spre banca opusă, spunându-i:

– Stai puţin aici.

Margaret făcu ce i se spuse.

Poliţistul s-a îndreptat spre birou şi i-a vorbit bărbatului mai în vârstă.

– Domnule sergent, e Lady Margaret Oxenford. A avut o altercaţie cu un beţiv în Bolting Lane. Acesta credea, bănuiesc, că era la agăţat.

Pe Margaret o uimi varietatea eufemismelor folosite pentru prostituţie. Se părea că oamenilor le era groază să-i spună pe nume şi se raportau indirect la ea. Ea însăşi avusese doar o idee foarte vagă despre prostituţie; de fapt, până în acea seară, nu crezuse că se întâmpla de-adevăratelea. Dar intenţiile tânărului în haine de seară n-aveau nimic vag.

Sergentul o privi pe Margaret cu interes, apoi spuse ceva cu o voce joasă. Steve încuviinţă şi dispăru în spatele clădirii.

Margaret îşi dădu seama că îşi lăsase pantofii pe prag. Avea găuri în ciorapi. O cuprinse neliniştea: în starea asta, nu prea avea cum să se prezinte la staţia de recrutare. Acum că se luminase, s-ar putea întoarce să-şi ia pantofii. Dar s-ar putea să nu-i mai găsească. În plus, avea mare nevoie de un duş şi de nişte haine curate. După toate astea, ar fi groaznic să fie refuzată de cei de la Serviciul Teritorial Auxiliar. Dar unde ar putea merge pentru a se aranja? Dimineaţa, nici în casa mătuşii Martha n-ar fi în si-

guranță: tata ar putea apărea în orice moment, căutând-o. Era imposibil, se gândi cu durere, ca planul să i se ducă de râpă din cauza unei perechi de pantofi.

Polițistul se întoarse aducând ceai într-o ceașcă de ceramică. Era slab și avea prea mult zahăr, dar Margaret sorbi recunoscătoare. Își recăpăta încrederea. Era în stare să-și depășească problemele. O dată ce își va termina ceaiul, va pleca. Va merge într-un cartier sărac și va găsi un magazin cu haine ieftine: încă mai avea câțiva șilingi. Va cumpăra o rochie, o pereche de sandale și lenjerie curată. Se va duce la o baie publică unde se va spăla și își va schimba hainele. Apoi va fi gata pentru recrutare.

În timp ce își elabora planul, auzi un zgomot afară și un grup de tineri năvăli înăuntru. Erau bine îmbrăcați, purtau haine de seară. Margaret își dădu seama că târau după ei un însoțitor îndărătnic. Unul dintre ei începu să strige la sergentul din spatele ghișeului.

Sergentul îl întrerupse cu voce autoritară:

– Bine, bine, potolește-te. Nu ești pe terenul de rugbi acum; după cum știi, aici te afli într- un post de poliție.

Zgomotul se potoli într-o oarecare măsură, dar nu suficient.

– Dacă nu vă calmați, o să vă treziți în celule, strigă sergentul. Așa că faceți bine și ȚINEȚI-VĂ FLEANCA!

Se liniștiră și au dat drumul prizonierului îndărătnic care îi privea îmbufnat. Sergentul arătă spre unul dintre ei, un individ brunet cam de vârsta lui Margaret.

– Da, tu. Spune-mi ce-i cu scandalul ăsta.

Tânărul arătă spre prizonier.

– Individul ăsta a dus-o pe soră-mea la restaurant, apoi a şters-o fără să plătească! spuse el cu indignare.

Vorbea cu accent aristocratic şi Margaret îşi dădu seama că îi era vag familiar. Spera că n-o va recunoaşte: ar fi prea umilitor să se afle că a fost salvată de un poliţist, după ce fugise de acasă.

Un tinerel cu costum în dungi adăugă:

– Îl cheamă Harry Marks şi merită să fie închis.

Margaret îl privi cu interes pe Harry Marks. Era un tânăr surprinzător de frumos, în jur de 22 sau 23 de ani, blond, cu trăsături regulate. Deşi cam mototolit, îşi purta costumul cu eleganţă. Privi dispreţuitor în jur şi zise:

– Ăştia sunt beţi.

Tânărul cu costum în dungi izbucni:

– Om fi noi beţi, dar el e un ticălos şi un hoţ. Priviţi ce i-am găsit în buzunar.

Aruncă ceva pe birou.

– Aceşti butoni de manşetă au fost furaţi puţin mai devreme de la Sir Simon Monkford.

– Bine, spuse sergentul. Prin urmare, îl acuzaţi că a obţinut un avantaj pecuniar prin înşelăciune – adică nu şi-a achitat consumaţia la restaurant – *şi* că a furat. Asta-i tot?

Tânărul cu costum în dungi a râs dispreţuitor şi a spus:

– Nu-i de ajuns?

Sergentul îşi îndreptă creionul spre băiat.

– Nu uita unde te afli, tinere. Te vei fi născut tu bogat, dar ăsta e un post de poliţie şi dacă nu vor-

beşti politicos îţi vei petrece restul vieţii într-o afurisită de celulă.

Băiatul nu mai zise nimic.

Sergentul îşi îndreptă atenţia din nou către primul vorbitor.

– Ei bine, îmi dai detaliile privind cele două acuzaţii? Îmi trebuie numele şi adresa restaurantului, numele şi adresa surorii tale, plus numele şi adresa posesorului butonilor de manşetă.

– Da, pot să vă spun toate astea. Restaurantul...

– Bine. Rămâi aici.

Indică spre acuzat.

– Stai jos.

Făcu cu mâna spre restul tinerilor.

– Voi puteţi merge acasă.

Au rămas perplecşi. Marea lor aventură se termina dezamăgitor. Nu se mişcă nici unul.

Sergentul spuse:

– Haide, căraţi-vă.

Era prima dată când Margaret auzea atâtea înjurături în aceeaşi zi.

Tinerii se puseră în mişcare, bombănind. Băiatul cu costum în dungi spuse:

– Aduci un hoţ în faţa justiţiei şi eşti tratat de parcă tu ai fi criminalul!

Dar ieşise pe uşă înainte să termine fraza.

Sergentul începu să-l interogheze pe tânărul brunet, luându-şi notiţe. Harry Marks rămase lângă el câteva clipe, apoi se întoarse nerăbdător. O zări pe Margaret, îi aruncă un zâmbet vesel şi se aşeză lângă ea.

– Ei bine? Ce cauţi aici, la ora asta?

Margaret era buimăcită. Parcă era altul. Îi dispă-

ruseră ţinuta arogantă şi limbajul rafinat, vorbea cu accentul sergentului. O clipă, fu prea surprinsă pentru a putea răspunde.

Harry aruncă o privire estimativă spre uşă, de parcă se gândea să ţâşnească într-acolo, apoi privi din nou spre birou şi văzu că poliţistul cel tânăr, care nu scosese o vorbă, îl urmărea cu atenţie. Păru să renunţe la ideea evadării. Se întoarse spre Margaret:

– Cine ţi-a învineţit ochiul, taică-tău?

Margaret îşi regăsi vocea şi spuse:

– M-am rătăcit din pricina camuflajului şi am dat peste o cutie poştală.

Era rândul lui să fie surprins. O luase drept o fată din clasa muncitoare. Acum, auzindu-i accentul, îşi dădea seama că a greşit. Cât ai clipi, trecu la tonul iniţial.

– Ce ghinion!

Margaret era fascinată. Care era el de fapt? Răspândea un iz de apă de colonie. Avea părul bine tăiat, puţin prea lung. Purta un costum de seară albastru-închis, în stilul impus de Eduard al VIII-lea, şosete de mătase şi pantofi din piele de lac. Bijuteriile erau de calitate: nasturii de diamant se asortau cu butonii de la manşete; un ceas de aur cu o curea din piele de crocodil; un inel cu sigiliu pe degetul mic al mâinii stângi. Avea mâini mari şi puternice, dar unghiile erau perfect curate.

Margaret spuse încet:

– Chiar ai plecat de la restaurant fără să plăteşti?

O măsură cu privirea, apoi păru să fi luat o decizie.

– De fapt, chiar aşa stau lucrurile, spuse cu un ton conspirativ.

– De ce?

– Deoarece, dacă o mai ascultam încă un minut pe Rebecca Maugham-Flint vorbind despre caii ei nenorociți, n-aș fi rezistat tentației de a o strânge de gât.

Margaret chicoti. O cunoștea pe Rebecca Maugham-Flint, o fată corpolentă, urâțică, fiica unui general, care moștenise de la tatăl ei stilul energic și vocea mărșăluitoare.

– Înțeleg perfect, spuse ea.

Cu greu i s-ar fi putut găsi chipeșului domn Marks o companie mai nepotrivită.

Polițistul Steve apăru și îi luă ceașca goală.

– Te simți mai bine, Lady Magaret?

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Harry Marks reacționând la auzul titlului.

– Mult mai bine, mulțumesc, răspunse ea.

Pentru o clipă, vorbind cu Harry, își uitase propriile necazuri, dar acum își aminti tot ce avea de făcut.

– Ați fost atât de amabil, continuă ea. Acum plec ca să mă apuc de lucruri mai importante.

– Nu-i nici o grabă, spuse polițistul. Tatăl tău, marchizul, vine să te ia.

Lui Margaret i se opri inima. Cum era posibil? Fusese atât de convinsă că era în siguranță – îl subestimase pe tatăl ei! Acum era la fel de speriată cum fusese când se îndrepta spre gară. Era pe urmele ei, chiar în această clipă venea s-o ia! Se cutremură.

– De unde știe unde sunt? spuse cu voce încordată.

Tânărul polițist o privi mândru.

– A circulat ieri spre seară o hârtie în care erai descrisă; am citit-o când m-am prezentat la post. Nu te-am recunoscut în întuneric, dar mi-am amintit numele. Instrucţiunile sunt să-l informăm pe marchiz imediat. De îndată ce te-am adus aici, i-am dat telefon.

Margaret se ridică, inima bătându-i sălbatic.

– Nu-l aştept, spuse ea. E lumină acum.

Poliţistul intră în panică.

– O clipă, spuse alarmat. Se întoarse spre birou. Domnule sergent, domnişoara nu vrea să-l aştepte pe tatăl ei.

Harry Marks îi spuse lui Margaret:

– Nu te pot obliga să rămâi – la vârsta ta, fugitul de acasă nu e o crimă. Dacă vrei să pleci, n-ai decât.

Margaret era îngrozită că vor găsi vreo scuză pentru a o reţine.

Sergentul se ridică şi ieşi de după birou.

– Are dreptate, spuse el. Poţi pleca oricând vrei.

– O, vă mulţumesc, spuse Margaret cu recunoştinţă.

Sergentul zâmbi.

– Dar nu ai pantofi şi ai găuri în ciorapi. Dacă insişti să pleci înainte să vină tatăl tău, cel puţin să chemăm un taxi.

Se gândi o clipă. Îi telefonaseră tatălui ei de îndată ce ajunsese la poliţie, dar asta era cu mai puţin de o oră în urmă. Tatăl ei n-avea cum să ajungă aici decât peste vreo oră, poate chiar mai mult.

– Bine, îi spuse îndatoritorului sergent. Mulţumesc.

Sergentul deschise o uşă.

– Te vei simţi mai confortabil aici, în timp ce aştepţi taxiul.

Aprinse lumina.

Margaret ar fi preferat să stea la taclale cu fascinantul Harry Marks, dar nu vroia să refuze generozitatea sergentului, mai ales acum că îi dăduse dreptate.

– Mulţumesc, a spus ea încă o dată.

Pe când se îndrepta spre uşă, îl auzi pe Harry zicând:

– Aşa-ţi trebuie dacă eşti prostuţă.

Păşi în camera micuţă. Erau acolo nişte scaune ieftine şi o bancă, un bec spânzurând din tavan, o fereastră cu gratii. Nu înţelegea de ce sergentului i se părea camera mai confortabilă decât holul. Se întoarse să-i spună.

Uşa i se trânti în faţă. Presimţirea înfrângerii îi umplu inima de spaimă. Se repezi la uşă şi înhăţă clanţa. Teama bruscă i s-a confirmat şi a auzit cheia întorcându-se în broască. Zgâlţâi furioasă clanţa. Uşa era încuiată.

De disperare, dădu cu capul de perete.

De afară auzi un hohot, apoi vocea lui Harry, înăbuşită, dar inteligibilă:

– Ticălosule.

Vocea sergentului era departe de a fi îngăduitoare.

– Gura! spuse el cu grosolănie.

– N-ai dreptul să faci asta, ştii doar.

– Taică-său e un afurisit de marchiz şi asta îmi dă tot dreptul.

S-a făcut linişte.

Margaret îşi dădu seama cu amărăciune că pierduse. Marea ei evadare eşuase. O trădaseră chiar

oamenii despre care credea că o ajutau. Pentru un scurt răstimp fusese liberă, dar acum se terminase. Nu se va mai alătura Serviciului Teritorial Auxiliar, se gândi cu mâhnire; se va îmbarca pe Clipper-ul Pan American şi va zbura spre New York, fugind de război. După toate prin câte trecuse, soarta îi rămăsese neschimbată. Era atât de nedrept.

După un timp îndelungat, se întoarse şi făcu câţiva paşi spre fereastră. Se vedea o curte goală şi un zid de cărămidă. Rămase aşa, înfrântă şi neajutorată, aşteptându-şi tatăl, privind printre zăbrele ziua ce se ivea.

Eddie Deakin verifică pentru ultima oară Clipper-ul Pan American. Cele patru motoare Wright Cyclone de 1.500 cai putere străluceau. Fiecare motor era de înălţimea unui om. Fuseseră înlocuite toate cele cincizeci şi şase de bujii. Eddie luă un dispozitiv din buzunarul salopetei şi îl strecură în montura unui motor, între cauciuc şi metal, pentru a testa legătura. Datorită vibraţiei din timpul unui zbor lung, adezivul era puternic solicitat. Era în regulă: monturile erau rezistente.

A închis trapa şi a coborât scara. În timp ce avionul va fi dus cu grijă înapoi în apă, el îşi va da jos salopeta, va face un duş şi îşi va lua uniforma neagră, de zbor.

Soarele strălucea, în timp ce el părăsi docul şi urcă agale dealul spre hotelul unde era cazat echipajul în timpul escalei. Era mândru de avion şi de munca pe care o făcea. Echipajele Clipper constituiau o elită, erau cei mai buni oameni pe care-i

avea linia aeriană, iar noul serviciu transatlantic era ruta cea mai prestigioasă. Toată viața va putea povesti că a zburat peste Atlantic în zilele de început.

Cu toate acestea, intenționa să renunțe în curând. Avea 30 de ani, se căsătorise de un an și Carol-Ann aștepta un copil. Un bărbat necăsătorit se putea împăca ușor cu zborul, dar el n-avea de gând să-și petreacă viața departe de soția și copiii lui. Pusese deoparte niște bani, suficient pentru a începe o afacere pe cont propriu. Avea un aranjament cu un șantier lângă Bangor, Maine, care ar putea deveni un aerodrom perfect. Va face revizii, va vinde combustibil și, cu timpul, va avea un avion de închiriat. Visa că într-o zi va avea propria linie aeriană, la fel ca Juan Trippe, cel care fondase compania Pan American.

Ajunse la hotelul Langdown Lawn. Echipajele companiei Pan American aveau noroc că hotelul se afla atât de aproape de complexul Imperial Airways. Era o reședință tipic englezească, condusă de un cuplu încântător – care îi fermeca pe toți și, în după-amiezele însorite, le servea ceai pe peluză.

Intră. În hol dădu peste asistentul lui, Desmond Finn – cunoscut, inevitabil, drept Mickey. Mickey îi amintea de personajul Jimmy Olsen, din revista comică Superman: era tipul degajat, zâmbitor; avea tendința de a-l venera pe Eddie, pe care acest gen de adorație îl stânjenea. Vorbea la telefon și când l-a văzut pe Eddie a spus:

– E pentru tine.

Apoi, politicos, plecă sus, lăsându-l pe Eddie singur.

Eddie luă receptorul.

– Da?

– Sunteţi Edward Deakin?

Eddie se încruntă. Vocea nu-i era familiară şi, în plus, nimeni nu-i spunea Edward. A răspuns:

– Da, sunt Eddie Deakin. Dumneavoastră?

– Aşteptaţi, soţia dumneavoastră e pe fir.

Lui Eddie i s-a strâns inima. De ce îl suna Carol-Ann din America? Ceva era în neregulă.

O clipă mai târziu i-a auzit vocea.

– Eddie?

– Da, iubito, ce s-a întâmplat?

Ea izbucni în plâns.

Îi trecură prin minte o sumedenie de explicaţii cumplite: a luat foc casa, cineva a murit, soţia lui s-a rănit în vreun accident, a pierdut sarcina.

– Linişteşte-te, Carol-Ann, ai păţit ceva?

Vorbea printre suspine.

– N-am... nimic...

– Atunci, ce e? spuse el înspăimântat. Ce s-a întâmplat? Încearcă să-mi spui, dragă.

– Au... au venit acasă.

Eddie îngheţă de teamă.

– Cine? Ce au făcut?

– M-au obligat să urc într-o maşină.

– Cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Îl durea pieptul de furie şi nu putea respira.

– Ţi-au făcut ceva?

– Sunt bine... dar, Eddie, mi-e aşa frică.

Nu ştia ce să spună. Îi veneau prea multe întrebări. Nişte indivizi veniseră acasă le el şi o obligaseră pe Carol-Ann să urce în maşină! Ce însemnau toate astea? În cele din urmă, spuse:

– Dar de ce?

– Nu vor să-mi spună.

– Ce ţi-au zis?

– Eddie, trebuie să faci ce-ţi vor cere, asta-i tot ce ştiu.

Chiar aşa, cuprins de furie şi teamă, Eddie îl auzi pe Pop zicând: „Nu semna niciodată un cec în alb." Cu toate acestea, nu şovăi o clipă.

– Aşa o să fac, dar ce...

– Promite-mi.

– Îţi promit.

– O, Doamne!

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva ore.

– Unde eşti acum?

– Suntem într-o casă nu departe...

Eddie a auzit un strigăt.

– Carol-Ann! Ce se întâmplă? Eşti bine?

N-a primit nici un răspuns. Furios, înspăimântat şi neputincios, Eddie strânse receptorul până i s-au albit încheieturile.

Apoi s-a auzit vocea bărbatului de la început.

– Ascultă-mă cu atenţie, Edward.

– Nu, tu să mă asculţi, nemernicule, izbucni Eddie. Jur că dacă îi faci ceva, te omor, te urmăresc, chiar dacă mi-ar lua toată viaţa şi, când te găsesc, îţi frâng gâtul, înţelegi ce-ţi zic?

A urmat o clipă de ezitare, de parcă bărbatul de la celălalt capăt al firului nu se aşteptase la o asemenea tiradă. Apoi a spus:

– Nu fă pe durul, eşti prea departe.

Părea uşor tulburat, dar avea dreptate. Eddie nu putea face nimic. Bărbatul continuă:

– Fii atent la ce-ţi spun.

Eddie se stăpâni cu greu.

– Vei primi instrucţiuni în avion de la un individ, Tom Luther.

În avion! Ce însemna asta? Acest Tom Luther era un pasager, sau ce? Eddie a spus:

– Dar ce vreţi să fac?

– Îţi va spune Luther. Şi ar fi bine să-i urmezi instrucţiunile întocmai, dacă vrei să-ţi mai vezi soţia.

– De unde ştiu...

– Şi încă ceva. Să nu anunţi poliţia. Nu-ţi va fi de nici un folos. Dacă anunţi poliţia, soţia ta o încasează.

– Ticălosule, îţi voi...

Convorbirea se întrerupse.

CAPITOLUL 3

HARRY MARKS era cel mai norocos om de pe pământ.

Mama îi spusese întotdeauna că are noroc. Deşi tatăl său fusese ucis în primul război mondial, el avusese norocul de a avea o mamă puternică şi capabilă, care să-l crească. Îşi câştiga existenţa făcând curăţenie în birouri şi, cât a durat criza economică, n-a rămas niciodată fără lucru. Locuiau în chirie într-o casă sărăcăcioasă în Battersea, unde, la fiecare etaj, pe coridor, era un robinet cu apă rece şi toaleta, dar aveau vecini buni care se ajutau la nevoie. Când, la şcoală, băieţii primeau câte-o chelfăneală, bătul profesorului se rupea chiar înainte să ajungă la Harry. Dacă o trăsură trasă de cai ar fi trecut peste Harry, Harry n-ar fi păţit nimic.

Ceea ce l-a făcut să devină hoţ a fost pasiunea pentru bijuterii.

Ca adolescent, îi plăcuse să se plimbe de-a lungul străzilor cu magazine opulente, din West End, şi să privească vitrinele bijutierilor. Era fermecat de diamantele şi pietrele preţioase care scânteiau pe pernuţe de catifea. Le admira datorită frumuseţii lor, dar şi pentru că simbolizau un tip de viaţă despre care citise în cărţi, o viaţă cu conace, peluze

întinse, fete drăguțe, cu nume precum Lady Penelope și Jessica Chumley, care jucau tenis toată ziua și veneau gâfâind la ceai.

Fusese ucenic la un bijutier, dar se plictisise și, după șase luni, a renunțat. Reparatul curelelor de ceas și lărgirea verighetelor pentru soții obeze nu aveau nici o strălucire. Învățase, în schimb, să diferențieze un rubin de un granat rubiniu, o perlă naturală de una de cultură, un diamant special prelucrat, tip marchiză, de unul șlefuit după moda secolului nouăsprezece. Descoperise, de asemenea, diferența dintre o montură adecvată și una inestetică, dintre un design elegant și o piesă ostentativă, fără gust; această capacitate de diferențiere îi stârnise patima pentru bijuterii frumoase și năzuința la viața pe care acestea o presupuneau.

În cele din urmă, a găsit o modalitate de a-și satisface ambele dorințe, profitând de pe urma unor fete precum Rebecca Maugham-Flint.

O întâlnise pe Rebecca la Ascot. I se întâmpla adeseori să agațe fete bogate la cursele de cai. Mulțimea adunată în aer liber îi dădea posibilitatea să oscileze între două grupuri de tineri amatori de curse, în așa fel încât fiecare credea că el făcea parte din celălalt grup. Rebecca era o fată înaltă, îmbrăcată oribil cu o rochie din tricot cu volănașe și purtând o pălărie cu pană în stil Robin Hood. Nici unul dintre tinerii din jur nu-i acorda nici cea mai mică atenție și îi era patetic de recunoscătoare lui Harry pentru că vorbea cu ea.

Nu insistase pentru că cel mai bine era să nu pară nerăbdător. Dar când, o lună mai târziu, dăduse peste ea la o galerie de artă, l-a întâmpinat ca pe un

vechi prieten şi l-a prezentat mamei ei.

Bineînţeles, fete precum Rebecca n-aveau voie să meargă la cinema sau la restaurant cu băieţi; doar vânzătoarele sau muncitoarele făceau aşa ceva. Prin urmare, în faţa părinţilor, pretindeau că ies în grup; pentru ca totul să pară în regulă, începeau seara de obicei la un cocteil, după care se puteau retrage, pe furiş, în perechi. Acest lucru îi convenea de minune lui Harry: din moment ce nu o „curta" oficial pe Rebecca, părinţii nu simţeau nevoia să-i verifice proveniența şi n-au pus niciodată la îndoială minciunile vagi despre reşedinţa de ţară de la Yorkshire, şcoala publică din Scoţia, mama invalidă care locuia în sudul Franţei şi viitoarea funcţie în aviaţia regală.

Minciunile vagi erau un lucru obişnuit în înalta societate, aflase el. Erau spuse de tineri care nu voiau să recunoască că erau extrem de săraci, că aveau părinţi alcoolici incurabili sau că proveneau din familii care se făcuseră de ruşine datorită scandalurilor. Nimeni nu descosea un tânăr, până nu dădea semnele unui ataşament serios faţă de o fată de familie respectabilă.

Harry ieşea cu Rebecca în acest fel indefinit, de trei săptămâni. Îl invitase la o petrecere de sfârşit de săptămână în Kent, unde jucase crichet şi furase bani de la gazdele care fuseseră prea jenate să anunţe jaful, de teama de a nu-şi jigni invitaţii. Îl dusese, de asemenea, la mai multe baluri unde golise buzunare şi portmonee. Mai mult de atât, din casa părinţilor ei luase mici sume de bani, nişte tacâmuri de argint şi trei broşe victoriene interesante, cărora mama ei încă nu le observase lipsa.

După părerea lui, nu era nimic imoral în ceea ce făcea. Oamenii de la care fura nu își meritau bogăția. Majoritatea dintre ei nu munciseră nici măcar o zi în toată viața. Puținii care aveau vreo slujbă își foloseau relațiile pentru a obține un post bine plătit, care nu necesita un efort prea mare: erau diplomați, președinți ai unor companii, judecători sau parlamentari conservatori. Să furi de la ei era asemănător cu a-i ucide pe naziști: era un serviciu public, nu o crimă.

Făcea asta de doi ani și știa că nu putea continua la nesfârșit. Înalta societate englezească era numeroasă, dar limitată și, până la urmă, cineva avea să-i dea de urmă. Războiul începuse într-o perioadă când era gata să-și caute un nou mod de viață.

Oricum, n-avea de gând să se înroleze ca un soldat obișnuit. Mâncarea proastă, hainele iritante, intimidarea și disciplina militară nu erau pentru el, iar stofa măslinie îi dădea un aspect bolnăvicios. Dimpotrivă, albastrul uniformei din aviație îi venea bine și se putea închipui cu ușurință ca pilot. Prin urmare, va fi ofițer în aviația militară britanică. Încă nu știa cum, dar va găsi el o modalitate: doar era norocos.

Între timp, înainte de a renunța la Rebecca, decise s-o mai folosească drept bilet de intrare într-o proprietate înstărită.

Seara a început la o recepție în casa din Belgravia a domnului Simon Monkford, un editor bogat.

Harry a petrecut câtva timp cu onorabila Lydia Moss, fiica obeză a unui conte scoțian. Stingherită și singură, era tocmai genul de fată vulnerabilă la

farmecul lui; o încântă vreo douăzeci de minute, mai mult sau mai puţin din obişnuinţă. Apoi îi ţinu companie Rebeccăi, pentru a rămâne în asentimentul ei. Pe urmă, a considerat că era timpul să acţioneze.

S-a scuzat şi a ieşit din încăpere. Petrecerea avea loc în salonul spaţios de la etajul doi. A traversat palierul, s-a strecurat uşor în sus, pe scări, simţind un şuvoi de adrenalină, ca întotdeauna când se pregătea să treacă la faptă. Conştiinţa faptului că urma să fure de la gazdele lui, că risca să fie prins în flagrant delict şi să fie dat în vileag drept escroc îl umplea de teamă şi frământare.

A ajuns la etajul următor şi a înaintat de-a lungul coridorului spre partea frontală a casei. Uşa din fund dădea probabil în dormitorul proprietarului, se gândi el. A deschis-o şi a văzut un dormitor cu draperii înflorate şi cuvertură roz. Era pe punctul de a păşi înăuntru când s-a deschis o altă uşă şi a auzit o voce provocatoare: „Ia te uită!"

Harry s-a întors, devenind şi mai încordat. Un bărbat cam de aceeaşi vârstă îl privea cu curiozitate.

Ca de obicei, a găsit cuvintele potrivite tocmai când avea nevoie de ele.

– A, acolo e? a spus.

– Ce?

– Acolo e toaleta?

Chipul tânărului s-a luminat.

– A, înţeleg. E uşa verde din celălalt capăt al coridorului.

– Mulţumesc mult.

– Pentru nimic.

Harry a pornit pe coridor.

– Frumoasă casă, observă el.

– Într-adevăr.

Tânărul s-a îndreptat spre scări şi a dispărut.

Harry şi-a permis un rânjet satisfăcut. Oamenii pot fi atât de creduli.

A făcut cale întoarsă şi a intrat în dormitorul roz. Era vorba, de fapt, de un apartament. Culoarea semnala că era camera doamnei Monkford. La o privire rapidă, a observat, de-o parte, o garderobă decorată tot în roz, un dormitor alăturat, mai mic, cu scaune verzi, de piele, şi tapet în dungi iar, în continuare, garderoba unui bărbat. Adeseori, cuplurile din înalta societate dorm separat, aflase Harry. Încă nu se putuse hotărî dacă asta era din pricină că erau mai puţin senzuali decât cei din clasa muncitoare, sau, dacă, dimpotrivă, se simţeau obligaţi să întrebuinţeze fiecare cameră din vasta lor casă.

Garderoba lui Sir Simon era mobilată cu un dulap greu, din lemn de mahon, şi cu o comodă asortată. Harry a deschis sertarul de sus al comodei. Acolo, în interiorul unei casete mici, de piele, pentru bijuterii, se găseau, în dezordine, tot felul de butoni. În mare parte, erau butoni obişnuiţi, dar privirea de expert a lui Harry a dibuit o pereche încântătoare de butoni de aur, încrustaţi cu mici rubine. I-a strecurat în buzunar. Lângă caseta de bijuterii era un portmoneu din piele fină, care conţinea cincizeci de lire în bancnote de câte zece. Harry a luat douăzeci de lire, simţindu-se satisfăcut. Ce uşor, se gândi el. Ar fi nevoie de două luni de muncă grea într-o fabrică infectă pentru a câştiga o ase-

menea sumă.

Niciodată nu fura tot. Dispariţia a doar câteva obiecte lăsa loc îndoielilor. Păgubiţii puteau crede că şi-au rătăcit pe undeva bijuteriile sau că nu mai ştiau cu siguranţă câţi bani aveau în portmoneu, aşa că ezitau să declare furtul.

A închis sertarul şi a trecut în dormitorul doamnei Monkford. Înclina să iasă acum cu satisfăcătoarea pradă pe care o făcuse, dar hotărî să mai rişte câteva minute. În general, bijuteriile femeilor sunt mai preţioase decât cele ale soţilor lor. Poate că Lady Monkford avea safire. Harry era înnebunit după safire.

Era o seară plăcută; una dintre ferestre era larg deschisă. Harry a aruncat o privire şi a văzut un balcon mic, cu o balustradă din fier forjat. A intrat repede în garderobă şi s-a aşezat la măsuţa de toaletă. A deschis toate sertarele şi a găsit mai multe cutii cu bijuterii. A început să scotocească rapid, ciulindu-şi urechile.

Lady Monkford nu avea gusturi. Era o femeie drăguţă, pe care Harry o găsea anostă, şi care – ea sau soţul ei – alegea bijuterii ţipătoare, cam ieftine. Avea perle inestetice, broşe enorme şi dizgraţioase, cercei grosolani. Harry era dezamăgit.

Ezita în privinţa unui pandantiv aproape frumos, când a auzit deschizându-se uşa de la dormitor.

A îngheţat, cu un nod în stomac, gândurile succedându-i-se cu repeziciune.

Singura uşă a garderobei ducea spre dormitor.

Mai era o fereastră mică, dar era bine închisă şi probabil că n-ar fi reuşit s-o deschidă suficient de repede sau de silenţios. Se întreba dacă are timp

îndeajuns cât să se ascundă în dulap.

De unde stătea, nu vedea prea bine uşa dormitorului. A auzit-o închizându-se, urmată apoi de o tuse feminină şi de nişte paşi uşori pe covor. Se înclină spre oglindă, dându-şi seama că astfel putea observa dormitorul. Lady Monkford intrase şi se îndrepta spre garderobă. Nici măcar n-avea timp să închidă sertarele.

I s-a accelerat respiraţia. Era înmărmurit de spaimă, dar se mai aflase în astfel de situaţii. A rămas neclintit încă o clipă, forţându-se să respire regulat, calmându-şi gândurile. Apoi s-a mişcat.

S-a ridicat şi s-a repezit în dormitor zicând:

– Asta-i bună!

Lady Monkford s-a oprit brusc în mijlocul camerei. Şi-a dus mâna la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Draperia flutura în briza ce pătrundea prin fereastra deschisă, iar lui Harry îi veni o idee.

– Asta-i bună! repetă el, cu un ton voit stupefiat. Tocmai am văzut pe cineva sărind de la fereastra dumneavoastră.

Ea îşi regăsi vocea.

– Ce vrei să spui? Şi ce cauţi în dormitorul meu?

Jucându-şi rolul, Harry a ajuns dintr-un pas la fereastră şi a privit afară.

– A dispărut! spuse el.

– Explică-te, te rog.

Harry respiră adânc, punându-şi gândurile în ordine. Lady Monkford avea în jur de 40 de ani, era o femeie fremătătoare, într-o rochie verde, de mătase. Dacă nu-şi pierde cumpătul, ar reuşi s-o convingă. Zâmbi cuceritor, luând aerul unui licean en-

tuziast, jucător de rugbi – un specimen care ei îi era cu siguranţă familiar – şi începu s-o îmbrobodească.

– E cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse el. Eram în coridor, când un individ dubios a ieşit pe furiş din cameră. Zărindu-mă, s-a strecurat înapoi. Ştiam că e dormitorul dumneavoastră, pentru că şi eu am nimerit aici, căutând baia. Mă întrebam ce are de gând să facă tipul – nu părea a fi unul dintre servitori şi, cu siguranţă, nu era oaspete. Aşa că am venit să-l întreb. Când am deschis uşa, a sărit pe fereastră.

Apoi, pentru a justifica sertarele încă deschise ale măsuţei de toaletă, a adăugat:

– Am aruncat o privire prin cameră şi mă tem că, fără îndoială, umbla după bijuteriile dumneavoastră.

Era sclipitor, îşi spuse admirativ în sinea lui; ar trebui să se dea la radio.

Ea şi-a dus mâna la frunte.

– Îngrozitor, a spus cu voce slabă.

– Ar fi mai bine să staţi jos, continuă Harry cu solicitudine.

O ajută să se aşeze pe un scăunel roz.

– Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta! exclamă ea. Dacă nu l-ai fi alungat, aş fi dat peste el! Mi-e teamă că voi leşina.

Apucă mâna lui Harry şi o ţinu strâns.

– Îţi sunt atât de recunoscătoare.

Harry îşi ascunse un zâmbet. Încă o dată, scăpase basma curată.

Încercă să facă un plan. Nu voia ca ea să facă prea mare caz de cele întâmplate. Ideal ar fi fost să

ţină totul pentru ea.

– Să nu-i spuneţi Rebeccăi ce s-a întâmplat, vă rog, spuse el ca o primă tentativă. E foarte sensibilă şi acest incident ar putea s-o deprime timp de câteva săptămâni.

– Şi pe mine mă poate dărâma, spuse Lady Monkford. Săptămâni întregi.

Era prea descurajată pentru a-şi da seama că Rebecca cea voinică şi robustă nu era nici pe departe genul de persoană sensibilă.

– Va trebui probabil să chemaţi poliţia, dar asta ar însemna că petrecerea se va duce de râpă, continuă el.

– O, ar fi groaznic. Chiar trebuie să-i anunţăm?

– Păi... Harry îşi ascunse satisfacţia. Depinde de ce a furat individul. Ce-aţi zice să aruncaţi o privire?

– O, Doamne, ai dreptate.

Harry îi strânse mâna în semn de încurajare, apoi o ajută să se ridice. Au intrat în garderobă. Când a văzut toate sertarele deschise, i s-a tăiat respiraţia. Harry a dus-o până la scaun. S-a aşezat şi a început să se uite peste bijuterii. O clipă mai târziu, a spus:

– Cred că n-a apucat să ia mare lucru.

– Poate că l-am surprins chiar înainte să înceapă, spuse Harry.

Ea continua să scotocească printre lănţişoare, brăţări şi broşe.

– Aşa cred, spuse ea. Eşti formidabil.

– Dacă n-aţi pierdut nimic, atunci nu e nevoie să spuneţi nimănui.

– Cu excepţia lui Sir Simon, desigur, spuse ea.

– Desigur, confirmă Harry, deşi sperase altceva.

Îi puteți spune la sfârșitul petrecerii. Astfel, cel puțin nu-i stricați seara.

– Ce idee bună, spuse ea cu recunoștință.

Era un rezultat satisfăcător. Harry se simțea cât se poate de ușurat. Hotărî să coboare câtă vreme situația îi era favorabilă.

– Ar fi mai bine să cobor, a spus el. Vă las să vă reveniți.

Se aplecă repede și o sărută pe obraz. Luată prin surprindere, roși. Îi șopti la ureche:

– Sunteți foarte curajoasă.

După care, ieși.

Femeile între două vârste sunt chiar mai ușor de dus de nas decât fiicele lor, se gândi el. În coridorul pustiu, se zări în oglindă. Se opri să-și aranjeze papionul și rânji triumfător.

– Ești un drăcușor, Harold, murmură el.

Petrecerea se apropia de sfârșit. Când a intrat în sufragerie, Rebecca l-a întâmpinat iritată:

– Unde-ai fost?

– Am stat de vorbă cu gazda, răspunse el. Scuze. Mai stăm?

A părăsit casa, având în buzunar butonii de manșetă ai gazdei și douăzeci de lire.

În Belgrave Square au luat un taxi și s-au îndreptat spre un restaurant în Piccadilly. Harry adora restaurantele bune: șervețelele apretate, paharele lustruite, meniurile în franceză și chelnerii respectuoși îi transmiteau un sentiment profund de bunăstare. Tatăl lui nu călcase niciodată într-un asemenea loc. În schimb, se putea ca mama lui să fi văzut astfel de localuri, când venea să facă curățenie. După ce a consultat lista cu atenție, a comandat o

sticlă de şampanie, având grijă să aleagă un sortiment de bună calitate dar nu unul rar, astfel încât preţul să nu fie prea mare.

Când a început să invite fete la restaurant, făcuse câteva greşeli, dar a învăţat repede. Un truc util era acela de a nu deschide meniul şi de a spune: „Aş dori un calcan, se poate?" Chelnerul deschidea meniul, îi arăta unde scrie *Sole meunière*, *Les goujons de sole avec sauce tartare*, şi *Sole grillée*, iar apoi, văzând că ezită, spunea probabil: „*Les goujons sunt foarte bune, domnule.*" Harry a învăţat curând denumirea franţuzească pentru toate felurile principale. A mai observat că acei care mâncau de obicei în asemenea localuri cereau lămuriri chelnerului: nu era necesar ca englezii înstăriţi să înţeleagă franceza. Prin urmare, îşi făcuse o regulă din a cere traducerea felului de mâncare, de fiecare dată când lua masa într-un restaurant elegant; acum putea citi meniul mai bine decât majoritatea băieţilor bogaţi de vârsta lui. Nici alegerea vinului nu constituia o problemă. În general, chelnerii erau încântaţi când li se cerea o recomandare şi nu se aşteptau ca un tânăr să fie familiarizat cu toate soiurile de vin. Secretul, atât în restaurante, cât şi în viaţă, este să pari în largul tău, mai ales atunci când nu eşti.

Şampania pe care o alesese era bună, dar el nu prea se simţea în apelele lui şi curând îşi dădu seama că problema era Rebecca. Îşi imagina cât de plăcut ar fi fost să aducă o fată drăguţă într-un asemenea loc. Ieşea întotdeauna cu fete neatrăgătoare: fete urâte, grăsune, diforme, prostănace. Erau uşor de abordat, iar apoi, o dată ce le cădea cu tronc, erau nerăbdătoare să-l creadă pe cuvânt,

ezitând să-l pună la îndoială, pentru a nu-l pierde. Era o stratagemă nemaipomenită de a pătrunde în locuinţe înstărite. Problema era că-şi petrecea timpul cu fete care nu-i plăceau. Cine ştie, poate într-o zi...

În acea seară, Rebecca era posacă. Ceva o nemulţumea. Poate că, după ce se întâlnise regulat cu Harry timp de trei săptămâni, se întreba de ce aceasta nu încercase să „meargă prea departe", adică să-i atingă sânii. Adevărul era că el nu se putea preface că o dorea cu patimă. O putea fermeca, o putea cuceri, o făcea să râdă, o făcea să-l iubească, dar n-o putea dori. Avusese nemaipomenita ocazie de a se găsi, într-un pod cu fân, cu o fată slăbănoagă şi deprimată, hotărâtă să-şi piardă virginitatea, şi se străduise; dar corpul refuzase să coopereze şi până şi acum se simţea jenat de fiecare dată când îşi amintea.

Experienţa lui sexuală se limita la fete din clasa lui socială şi nici una din acele relaţii nu durase. Avusese o singură aventură sentimentală profund satisfăcătoare. Când avea 18 ani, fusese agăţat fără ruşine, în Bond Street, de o femeie mai în vârstă, soţia plictisită a unui avocat ocupat, şi fuseseră amanţi doi ani de zile. Învăţase multe de la ea: despre cum să facă dragoste, ceea ce ea îl învăţa cu entuziasm; despre manierele din înalta societate, ceea ce el îşi însuşea pe ascuns; şi despre poezie, pe care o citeau şi o discutau împreună, în pat. Harry ţinuse foarte mult la ea. Ea a pus capăt relaţiei brutal, instantaneu, când soţul ei a aflat că avea un amant (n-a ştiut niciodată cine). De atunci, Harry i-a întâlnit în mai multe rânduri: femeia îl privea

de parcă nici nu era acolo. Lui Harry, acest lucru i se părea deosebit de crud. Însemnase enorm pentru el şi păruse că ţine la el. Avea o voinţă foarte puternică, sau era pur şi simplu insensibilă? Probabil că nu va afla niciodată.

Şampania şi mâncarea savuroasă nu îi binedispuneau pe nici unul. Începu să se simtă agitat. Plănuise ca, după această seară, să renunţe treptat la Rebecca, dar, brusc, nu mai suporta nici gândul de a petrece restul serii cu ea. Ar fi vrut să nu-şi fi cheltuit banii invitând-o la cină. Îi privea faţa ţâfnoasă, nemachiată, strivită sub o pălărie stupidă, cu pană, şi începu s-o urască.

După ce au terminat desertul, a comandat cafea şi a mers la baie. Garderoba era chiar lângă toaleta pentru bărbaţi şi nu putea fi observată de la masa lor. A fost cuprins de un impuls irezistibil. Şi-a luat pălăria, i-a dat bacşiş supraveghetorului şi s-a strecurat afară din restaurant.

Era o noapte plăcută. Din pricina camuflajului, era foarte întuneric, dar Harry era familiarizat cu West End şi, apoi, erau semafoare şi faruri după care se putea ghida. Se simţea de parcă chiulise de la şcoală. Se descotorosise de Rebbecca, economisise şapte sau opt lire şi îşi luase o noapte liberă, toate acestea dintr-o mişcare inspirată.

Teatrele, cinematografele şi sălile de dans erau închise de către guvern, „până când se va estima amploarea atacului nemţilor asupra Marii Britanii", se spunea. Dar cluburile de noapte funcţionau întotdeauna la limita legii şi, dacă ştiai unde să cauţi, găseai deschise cu grămada. Curând, Harry s-a instalat comod la o masă într-o pivniţă în Soho,

sorbind whisky, delectându-se cu o orchestră de jaz american de prima clasă şi cochetând cu ideea de a flirta cu fata care aducea ţigările.

Încă se gândea la asta, când a intrat fratele Rebeccăi.

În dimineaţa următoare, deprimat şi cuprins de remuşcări, stătea într-o celulă din subsolul clădirii tribunalului, aşteptând să fie dus în faţa magistraţilor. Intrase în bucluc.

Era o neghiobie să plece aşa din restaurant. Rebecca nu era genul care să-şi calce pe mândrie şi să achite consumaţia cu calm. Făcuse tărăboi, supraveghetorul chemase poliţia, familia ei fusese implicată... Era tocmai tipul de scandal pe care, în mod normal, Harry avea grijă să-l evite. Chiar şi aşa, ar fi scăpat basma curată dacă n-ar fi avut ghinionul incredibil de a da peste fratele Rebeccăi, câteva ore mai târziu.

În celulă mai erau alţi cincisprezece sau douăzeci de prizonieri care în acea dimineaţă urmau să fie duşi în faţa tribunalului. Nu erau geamuri, iar încăperea era plină de fum de ţigară. Procesul lui Harry nu avea loc în acea dimineaţă: era doar audierea preliminară.

Bineînţeles, în cele din urmă va fi condamnat. Dovezile împotriva lui erau de necontestat. Chelnerul-şef va confirma reclamaţia Rebeccăi, iar Sir Simon Monkford îşi va identifica butonii.

Dar situaţia era mult mai complicată de-atât. Harry fusese interogat de un inspector de la departamentul de informaţii secrete penale. Acesta purta uniforma de detectiv, o cămaşă albă, simplă şi o

cravată neagră, o vestă fără ceas cu lanț și ghete bine lustruite; era un polițist precaut, experimentat, cu minte ageră. Îi spusese: „În ultimele două sau trei zile am primit niște declarații ciudate, din partea unor persoane înstărite, în legătură cu anumite bijuterii *pierdute*. Nu *furate*, desigur. Doar dispărute. Brățări, cercei, pandantive, butoni de cămașă... Păgubiții sunt siguri că lucrurile n-au fost furate, pentru că singurii care ar fi putut să le ia sunt invitații lor. Au depus plângere doar pentru a putea recupera obiectele, în cazul în care acestea apar din întâmplare."

Tot timpul interogatoriului, Harry n-a scos o vorbă; îi venea să vomite. Fusese sigur că până atunci nu se știuse despre isprăvile lui. Era șocat să afle contrariul: erau pe urmele lui de ceva vreme.

Detectivul a deschis un dosar voluminos. „Contele de Dorset, o bomboniera de argint din perioada georgiană și o tabacheră lăcuită, din aceeași perioadă. Doamna Harry Jaspers, o brățară din perle, cu cataramă din rubin, marca Tiffany. Contesa di Malvoli, un pandantiv Art Deco, de diamant, și un lănțișor de argint. Omul ăsta chiar are gust." Detectivul a privit semnificativ butonii de diamant de la cămașa lui Harry.

Harry și-a dat seama că dosarul conține zeci de furturi comise de el. Mai știa, de asemenea, că va fi găsit vinovat de cel puțin unele dintre ele. Acest detectiv perspicace pusese cap la cap toate elementele principale: ar putea găsi cu ușurință martori care să declare că Harry se găsise la locul jafului. Mai devreme sau mai târziu, vor percheziționa camera luată de el în chirie și locuința mamei lui.

Majoritatea bijuteriilor fuseseră încredinţate persoanelor care se ocupă cu transferarea obiectelor furate, dar păstrase câteva piese: butonii pe care i-a remarcat detectivul fuseseră şterpeliţi de la un individ cherchelit, care adormise în timpul unui bal din Grosvenor Square, iar mama lui avea o broşă pe care o înhăţase cu îndemânare de la pieptul unei contese, în timpul unei ceremonii de mariaj în grădina Surrey. Şi, în plus, ce ar putea răspunde când îl vor întreba din ce-şi câştigă existenţa?

Îl aştepta o bună bucată de vreme în închisoare. Şi, apoi, va fi luat în armată, ceea ce era cam acelaşi lucru. Gândul l-a făcut să se cutremure.

A refuzat cu încăpăţânare să scoată vreun cuvânt, chiar şi atunci când detectivul l-a luat de reverul smochingului şi l-a izbit de perete; dar nu tăcerea îl va salva. Legea avea timpul de partea ei.

Harry avea o singură şansă de reuşită. Va trebui să-i convingă pe magistraţi să-l pună în libertate pe cauţiune, iar apoi va dispărea. Dintr-o dată, tânjea după libertate, de parcă era în închisoare de câţiva ani şi nu de câteva zile.

Nu era simplu să dispară, dar alternativa îl îngrozea.

Jefuind oameni bogaţi, se familiarizase cu stilul lor de viaţă. Dormea până târziu, bea cafea dintr-o ceaşcă de porţelan, purta haine elegante şi lua masa în restaurante scumpe. Încă îi plăcea să se întoarcă în trecut, să bea în cârciumă cu vechi fârtaţi sau să-şi ducă mama la Odeon. Dar gândul închisorii era de nesuportat: hainele murdare, mâncarea oribilă, lipsa totală de intimitate şi, mai rău decât orice, plictisul chinuitor al unei existenţe fără sens.

Cu un fior de dezgust, își concentră gândurile asupra posibilității de a obține o cauțiune.

Poliția nu va fi de acord cu așa ceva, desigur; dar cei care iau decizia sunt magistrații. Harry nu fusese niciodată la tribunal, dar pe străzile de unde venea, oamenii știau astfel de lucruri la fel de bine cum știau cine era bun să facă parte din conducerea locală și cine era bun să curețe hornuri. Cauțiunea era refuzată automat doar în procesele de crimă. În rest, rămânea la latitudinea magistraților. De obicei, aceștia făceau ce le cerea poliția, dar nu întotdeauna. Uneori, un bun avocat sau inculpatul însuși, cu ajutorul unei istorisiri înduioșătoare despre un copil bolnav, îi pot face să se răzgândească. Uneori, dacă procurorul e prea arogant, magistrații acordă dreptul la cauțiune doar pentru a-și afirma independența. Probabil că va trebui să pună în joc niște bani, în jur de douăzeci și cinci sau cincizeci de lire. Asta nu era o problemă. Avea o grămadă de bani. I se dăduse permisiunea de a da un telefon; sunase la magazinul de ziare din colțul străzii unde locuia mama lui și i-a cerut lui Bernie, proprietarul, să trimită un băiat s-o cheme pe mama la telefon. Când, în cele din urmă, a sosit, i-a spus unde să caute banii.

– Mă vor lăsa pe cauțiune, mamă, a spus Harry mândru.

– Știu, fiule, a spus mama. Întotdeauna ai avut noroc.

Dar dacă nu...

Am mai ieșit eu din situații complicate, și-a spus vesel în sinea lui.

Dar nu chiar atât de complicate.

Paznicul a strigat: „Marks!"

Harry s-a ridicat. Nu plănuise ce urma să zică: improviza pe loc. Ar fi dorit ca măcar de data asta să aibă ceva pregătit. Hai să terminăm odată, îşi zise în gând, iritat. Şi-a încheiat smochingul, şi-a aranjat papionul şi a îndreptat pătrăţelul de olandă din buzunarul de la piept. Şi-a frecat bărbia şi îşi dori să i se fi dat voie să se bărbierească. În ultima clipă, îi răsări în minte un sâmbure de istorioară; şi-a scos butonii şi i-a pus în buzunar.

S-a deschis poarta şi el a păşit afară.

A urcat nişte scări de ciment care l-au dus în boxa acuzaţilor din sala de judecată. În faţa lui erau, neocupate, locurile avocaţilor, copistul magistraţilor, un avocat calificat şi Curtea, cu trei magistraţi neprofesionişti.

Harry îşi zise în gând: „O, Doamne, sper că îmi vor da drumul, ticăloşii."

În galeria presei, situată lateral, era un tânăr reporter cu un carneţel. Harry s-a întors şi a privit spre capătul sălii. Acolo, în locurile rezervate publicului, o zări pe maică-sa, purtând cea mai bună haină a ei şi o pălărie nouă. Îşi duse semnificativ mâna la buzunar, iar Harry înţelese că avea banii pentru cauţiune. Observă cu groază că îşi pusese broşa şterpelită de la contesa de Eyer.

Privi în faţă, strângând balustrada ca să nu-i tremure mâinile. Procurorul, un inspector de poliţie chel, cu nasul mare, spunea:

– Numărul trei de pe listă, domnilor: furtul a douăzeci de lire şi a unei perechi de butoni de aur aparţinând lui Sir Simon Monkford; obţinerea prin înşelăciune a unui beneficiu pecuniar în restauran-

tul Saint Raphael din Piccadilly. Poliția solicită cercetarea în stare de arest, pentru că sunt investigate și alte sustrageri ale unor sume mari de bani.

Harry îi observa pe magistrați cu atenție. La un capăt stătea un bătrânel excentric, cu perciuni albi și guler tare, iar la celălalt capăt un individ, genul militar cu cravată de regiment: amândoi îl priveau cu dispreț și el bănui că oricine ar fi apărut în fața lor se făcea vinovat de ceva. Era disperat. Apoi își spuse că prejudecățile stupide pot ușor fi transformate în credulități la fel de stupide. N-ar fi rău să n-aibă o minte prea ageră, în cazul în care urma să le arunce praf în ochi. Președintele, așezat în mijloc, era singurul care conta cu adevărat. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu mustață încărunțită și costum gri, iar aerul plictisit sugera că la viața lui auzise mai multe întâmplări exagerate și justificări plauzibile decât catadicsea să-și amintească. El e cel care nu trebuie pierdut din ochi, își zise Harry neliniștit.

Președintele și-a îndreptat privirea spre Harry:

– Solicitați eliberare pe cauțiune?

Harry se prefăcu a fi surprins.

– O! Doamne Dumnezeule! Așa cred. Da – da, solicit eliberare pe cauțiune.

Auzindu-i accentul aristocratic, cei trei magistrați au tresărit și au început să-i acorde mai multă atenție. Pe Harry îl măguli efectul. Era mândru de ușurința cu care înșela așteptările sociale ale oamenilor. Reacția Curții îl făcu să prindă curaj. Îi pot duce de nas, se gândi el; sunt sigur că pot.

Președintele continuă:

– Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta?

Harry asculta cu atenție accentul președintelui, încercând să-i localizeze cu precizie clasa socială. Hotărî că aparținea clasei de mijloc: era, probabil, farmacist sau director de bancă; era perspicace, dar avea obiceiul să respecte opiniile celor din înalta societate.

Harry afișă o mină stingherită și adoptă tonul unui școlar care se adresează directorului.

– Mă tem că e vorba de o încurcătură cumplită, domnule, începu el.

Interesul magistraților a mai urcat o treaptă; s-au foit și s-au aplecat înainte cu interes. Se vede treaba că nu era un caz de rând și erau recunoscători pentru această divagație de la plictiseala obișnuită. Harry continuă:

– Adevărul este că unii dintre amicii mei au băut prea mult vin de Porto ieri, la Carlton Club, și de-aici s-a iscat toată confuzia.

S-a oprit, de parcă asta era tot ce avea de zis, și a privit spre Curte în expectativă.

Magistratul militar a spus:

– Carlton Club!

Expresia feței arăta că nu se întâmpla prea des ca membrii acestei onorabile instituții să se înfățișeze înaintea Curții.

Harry se întreba dacă nu cumva mersese prea departe. Poate vor refuza să creadă că și el era membru. Continuă precipitat:

– Este cât se poate de neplăcut, dar îmi voi cere imediat scuze tuturor celor prejudiciați și voi îndrepta lucrurile fără întârziere...

Se prefăcu că-și amintește dintr-o dată că poartă haine de seară.

– Vreau să spun, după ce mă schimb.

Bătrânelul a spus:

– Vrei să spui că n-ai intenționat să iei douăzeci de lire și o pereche de butoni?

Tonul era suspicios, dar faptul că i se puneau întrebări era un semn bun. Însemna că, deocamdată, nu i se respingea povestea. Dacă n-ar fi crezut o iotă din ce spunea, nu s-ar fi deranjat să-i ceară detalii. I-a crescut inima: poate că va fi eliberat!

A spus:

– E adevărat, am împrumutat butonii – venisem fără.

Întinse brațele pentru a arăta manșetele de la cămașă, descheiate, ieșind de sub mânecile smochingului. Pusese butonii în buzunar.

Bătrânelul remarcă:

– Iar cele douăzeci de lire?

Era mai greu de răspuns la această întrebare, își dădu Harry seama. Nu-i trecu prin minte nici o scuză plauzibilă. Se poate întâmpla să-ți uiți butonii și să-i iei pe ai altcuiva cu împrumut, dar a împrumuta bani fără permisiune se chema furt. Era pe punctul de a intra în panică, când inspirația l-a salvat încă o dată.

– Cred că Sir Simon s-a înșelat asupra sumei care se afla inițial în portmoneu.

Și-a coborât vocea, ca pentru a divulga magistraților un lucru pe care oamenii de rând din sală nu s-ar cuveni să-l audă.

– E putred de bogat, domnule.

Președintele a spus:

– Nu ignorând câți bani are s-a îmbogățit.

În sală s-au auzit chicoteli. Simțul umorului pu-

tea fi un semn încurajator, dar preşedintelui nu-i scăpă un zâmbet: nu intenţionase să facă o glumă. E director de bancă, se gândi Harry; cu banii nu-i de glumit. Magistratul continuă:

– Şi de ce n-ai achitat consumaţia la restaurant?

– Regret nespus de mult acest lucru. Am avut o discuţie teribilă cu... cu însoţitoarea mea.

Harry s-a abţinut intenţionat să precizeze cu cine luase cina: nu se cade să compromiţi o doamnă, magistraţii ştiau cu siguranţă lucrul acesta.

– Mi-e teamă că pur şi simplu am ţâşnit afară şi am uitat de nota de plată cu desăvârşire.

Preşedintele privi pe deasupra ochelarilor şi îl fixă pe Harry cu o privire aspră. Harry simţi că făcuse o greşeală. Se posomorî. Ce greşise? Îşi dădu seama că avusese o atitudine nepăsătoare în privinţa unei datorii. Era un lucru normal în rândul celor din înalta societate, dar, faţă de un director de bancă, era un păcat fatal. Îl cuprinse panica şi simţi că era pe punctul de a pierde totul datorită unei mici erori de judecată. Izbucni repede:

– M-am dovedit a fi complet lipsit de responsabilitate, domnule, şi voi merge acolo la prânz pentru a-mi achita datoria. Dacă-mi daţi voie să plec, vreau să spun.

Nu-şi dădea seama dacă preşedintele era sau nu satisfăcut.

– Prin urmare, vrei să spui că, o dată ce ţi-ai justificat faptele, acuzaţiile care ţi se aduc urmează să fie retrase?

Harry hotărî că nu era bine să dea impresia că are un răspuns plauzibil pentru fiecare întrebare. Îşi lăsă capul moale şi făcu pe prostul.

– Bănuiesc că mi-ar prinde foarte bine să se retragă acuzaţiile ce mi se aduc.

– Tot ce se poate, spuse preşedintele cu seriozitate.

Ticălos înfumurat ce eşti, îşi zise Harry în gând; dar ştia că, deşi era într-o situaţie umilitoare, cazul înainta mulţumitor. Cu cât îl mustruluiau mai mult, cu atât erau mai puţine şanse să-l trimită în închisoare.

– Mai ai ceva de spus? întrebă preşedintele.

Harry replică cu voce joasă:

– Doar că îmi este foarte ruşine de ce am făcut, domnule.

– Hm.

Preşedintele se încruntă sceptic, dar militarul dădu din cap aprobator.

Cei trei magistraţi s-au consultat în şoaptă câtva timp. După o vreme, Harry şi-a dat seama că îşi ţinea răsuflarea şi încercă să respire normal. Gândul că întregul lui viitor era în mâinile acestor imbecili era de nesuportat. Îşi dorea să se ia o decizie cât mai repede; apoi, când magistraţii au dat din cap la unison, îşi dorea să se amâne groaznicul moment.

Preşedintele ridică privirea.

– Sper că o noapte petrecută la răcoare ţi-a fost învăţătură de minte, spuse el.

O, Doamne, cred că îmi dă voie să plec, se gândi Harry. Înghiţi şi zise:

– Indiscutabil, domnule. Nu vreau să mai ajung vreodată acolo.

– Aşa să fie.

Urmă încă o pauză, apoi îşi îndepărtă privirea de la Harry şi se adresă sălii.

– Nu vreau să spun că credem tot ce am auzit, dar nu considerăm că acesta e un caz de reţinere în arest.

Un val de uşurare trecu peste chipul lui Harry şi i se muiară picioarele.

Preşedintele continuă:

– Arest timp de şapte zile. Cauţiunea e de cincizeci de lire.

Harry era liber.

Văzu străzile cu ochi noi, de parcă ar fi stat în închisoare un an, nu câteva ore. Londra se pregătea de război. Zeci de baloane argintii, uriaşe pluteau pe cer, pentru a da de furcă avioanelor nemţeşti. Magazinele şi clădirile publice erau înconjurate de saci cu nisip, pentru a fi protejate împotriva pagubelor produse de bombe. În parcuri erau adăposturi împotriva raidurilor aeriene şi toată lumea purta măşti de gaz. Oamenii simţeau că pot fi şterşi de pe faţa pământului în orice clipă şi asta îi făcea să-şi lase deoparte reţinerea şi să converseze amabil cu persoane complet necunoscute.

Harry nu-şi amintea deloc primul război mondial – avea doar doi ani când s-a terminat. Când era mic, crezuse că „Războiul" era un loc, pentru că toţi îi spuneau: „Tatăl tău a fost ucis în război", de parcă ar fi spus: „Du-te şi te joacă în Parc, ai grijă să nu cazi în Râu, mama merge la Cârciumă." Apoi, când era destul de mare ca să înţeleagă ce a pierdut, orice menţionare a războiului îl îndurera. Împreună cu Marjorie, soţia avocatului care fusese iubita lui timp de doi ani, citise poezii despre război şi, o vreme, s-a considerat pacifist. Mai târziu, a văzut Cămăşile Negre mărşăluind în Londra şi

feţele îngrozite ale bătrânilor evrei, în timp ce priveau, şi hotărî că pentru unele războaie merită să lupţi. În ultimii ani, fusese dezgustat de felul în care guvernul britanic închidea ochii la ceea ce se petrecea în Germania, doar pentru că spera că Hitler va distruge Uniunea Sovietică. Dar, acum că izbucnise războiul, se gândea numai la băieţeii care vor trăi, cum trăise şi el, cu o gaură în viaţă, acolo unde ar fi trebuit să stea tata.

Bombardamentele încă nu începuseră; era o zi însorită.

Harry hotărî să nu se întoarcă acasă. Cei de la poliţie vor fi furioşi că a fost eliberat pe cauţiune şi vor încerca să pună mâna pe el cu prima ocazie. Ar fi mai bine să stea ascuns o vreme. Nu avea de gând să se întoarcă la închisoare. Dar cât timp va trebui să se uite, cu teamă, peste umăr? Va putea evita poliţia toată viaţa? Şi dacă nu, ce îi rămâne de făcut?

Urcă în autobuz cu mama lui. Deocamdată, va merge cu ea în Battersea.

Mama era tristă. Ştia cum îşi câştiga existenţa, deşi nu vorbiseră niciodată despre asta. Spuse îngândurată:

– N-am putut niciodată să-ţi ofer nimic.

– Mi-ai dat totul, mamă, protestă el.

– Nu-i adevărat, dacă ar fi aşa, la ce ai avea nevoie să furi?

Nu ştia ce să răspundă la asta.

După ce au coborât din autobuz, a mers la magazinul de ziare din colţ, i-a mulţumit lui Bernie pentru că o chemase pe mama la telefon şi a cumpărat *Daily Express*. Pe prima pagină era: POLONEZII

BOMBARDEAZĂ BERLINUL. Când a ieşit, a văzut un poliţist apropiindu-se pe bicicletă şi, pe moment, a intrat în panică. Era pe punctul de a se întoarce s-o ia la fugă, când a reuşit să se stăpânească şi şi-a amintit că întotdeauna se trimit doi oameni pentru a aresta pe cineva.

Nu pot trăi aşa, se gândi el.

S-au îndreptat spre clădirea în care locuia mama sa şi au urcat scările de piatră, până la etajul cinci. Mama a pus ceainicul la foc şi a spus:

– Ţi-am călcat costumul albastru, ai putea să te schimbi.

Încă se îngrijea de hainele lui, îi cosea nasturii şi îi cârpea şosetele de mătase. Harry s-a dus în dormitor, a tras lada de sub pat şi a numărat banii.

După doi ani de hoţii, avea două sute cincizeci şi şapte de lire. Trebuie să fi şparlit de patru ori mai mult, se gândi el; mă întreb pe ce am cheltuit restul?

Avea un paşaport american.

Îl răsfoi pe gânduri. Îşi aminti că îl găsise în casa unui diplomat, în Kensington. Observase că numele proprietarului era Harold şi că individul din fotografie semăna puţin cu el, aşa că îl şterpelise.

America, se gândi el.

Putea imita accentul american. De fapt, ştia un lucru pe care majoritatea englezilor nu-l ştiau, şi anume că există accente americane diferite, dintre care unele sunt mai elegante decât altele. Să luăm, de exemplu, cuvântul *Boston*. Oamenii din Boston pronunţă *Bashton*. Cei din New York ar spune *Bawston*. În America, cu cât imiţi mai bine accentul englezesc, cu atât eşti aşezat mai sus în ierarhia

socială. În plus, erau şi acolo o puzderie de fete bogate, care abia aşteptau să fie cucerite.

În vreme ce, în ţară la el, îl aşteptau doar închisoarea şi armata.

Avea paşaport şi o grămadă de bani. În dulap era un costum curat; mai putea cumpăra nişte cămăşi şi o valiză. Era la şaptezeci şi cinci de mile de Southampton.

Ar putea pleca chiar acum.

Parcă era un vis.

L-a trezit maică-sa, strigând din bucătărie:

– Harry, vrei un sandviş cu şuncă?

– Da, te rog.

A intrat în bucătărie şi s-a aşezat la masă. Mama i-a pus un sandviş în faţă, dar nu s-a atins de el.

– Hai să plecăm în America, spuse el.

Ea izbucni în râs.

– Eu? America? Vezi să nu!

– Vorbesc serios. Eu plec.

Ea deveni serioasă.

– Nu e de mine, fiule. Sunt prea bătrână ca să emigrez.

– Dar începe războiul.

– Am mai trecut printr-un război, o grevă generală şi o criză economică.

Îşi roti privirea prin mica bucătărie.

– Nu-i prea mult, dar cu asta sunt obişnuită.

Harry nu-şi făcuse speranţe prea mari că va accepta, dar, acum că i se confirmaseră temerile, se simţea abătut. Maică-sa era tot ce avea pe lume.

Ea continuă.

– Oricum, ce-ai de gând să faci acolo?

– Îţi faci griji pentru că fur?

– Nu duce la nimic hoția. N-am auzit de nici un hoț care, mai devreme sau mai târziu, să nu fi fost prins.

Harry a spus:

– Aș vrea să mă înrolez în aviație și să învăț să zbor.

– Ți se va da voie?

– Acolo, atâta vreme cât ai ceva minte, nu contează că faci parte din clasa muncitoare.

Ea părea că mai prinde inimă. Se așeză și își bău încetișor ceaiul, în vreme ce el își mânca sandvișul cu șuncă. După ce a terminat de mâncat, și-a scos banii și a numărat cincizeci de lire.

– Pentru ce sunt ăștia? întrebă ea. Pentru a aduna atâția bani, ar fi trebuit să facă curățenie timp de doi ani.

– Îți vor fi de folos, spuse el. Ia-i, mamă, vreau să ți-i dau.

Ea luă banii.

– Care va să zică, chiar pleci.

– Împrumut motocicleta lui Sid Brennan, merg la Southampton și mă îmbarc.

Mama se aplecă peste micuța masă și îi luă mâna.

– Îți doresc numai bine, copilul meu.

El îi strânse ușor mâna.

– O să-ți mai trimit bani, din America.

– Nu trebuie, decât dacă ai tu de-ajuns. Aș prefera mai degrabă să-mi trimiți din când în când o scrisoare, ca să mai știu de tine.

– Bine. O să-ți scriu.

I se umplură ochii de lacrimi.

– Într-o zi, o să te întorci s-o vezi pe bătrâna ta mamă, nu-i așa?

El îi strânse mâna.
– Sigur că da, mamă. O să mă întorc.

Harry se privi în oglinda frizerului. Costumul albastru, pe care îl cumpărase cu treisprezece lire în Savile Row, îi venea perfect şi mergea foarte bine cu ochii lui albaştri. Gulerul moale al noii sale cămăşi părea american. Frizerul perie umerii căptuşiţi ai sacoului la două rânduri, Harry îi lăsă bacşiş şi plecă.

A urcat scările de marmură şi a ajuns în holul bogat ornamentat al hotelului South-Western. Era înţesat de lume, fiind punctul de plecare pentru majoritatea traversărilor transatlantice. Mii de oameni încercau să părăsească Anglia.

Harry aflase cât erau de mulţi când încercase să obţină o cuşetă pe un vas. Toate locurile fuseseră rezervate cu săptămâni înainte. Unele dintre liniile maritime preferaseră să-şi închidă birourile, decât să irosească timpul angajaţilor expediind oamenii. La un moment dat, i se păruse imposibil. Era gata să renunţe şi să încerce să-şi găsească un alt plan, când un agent de voiaj menţionă Clipper-ul Pan American.

Citise despre Clipper în ziare. Serviciul fusese inaugurat în vară. Puteai ajunge la New York în mai puţin de treizeci de ore, în loc de patru sau cinci zile, cât lua vaporul. Dar un bilet costa nouăzeci de lire. Nouăzeci de lire! Cu aceşti bani, aproape îţi puteai lua o maşină nouă.

Harry dăduse banii. Era o nebunie, dar o dată ce-şi pusese în gând să plece, ar fi dat oricât ca să iasă din ţară. Iar avionul era seducător de luxos: va

fi şampanie din plin, tot zborul până la New York. Era genul de extravaganţă ţicnită, după care Harry se dădea în vânt.

Nu mai tresărea de fiecare dată când vedea un poliţist: poliţia din Southampton n-avea cum să ştie de el. Cum nu mai zburase niciodată, avea acum un nou motiv de îngrijorare.

Se uită la ceas, un Patek Philippe pe care-l furase de la un ofiţer al palatului regal. Îi rămâneau câteva minute pentru o ceaşcă de cafea. Intră în salon.

În timp ce sorbea din cafea, a apărut o femeie uimitor de frumoasă. Era blondă, purta o rochie strânsă în talie, de culoare crem, cu picăţele portocalii-roşiatice. Avea cam treizeci de ani, cu zece ani mai mult decât Harry, dar asta nu l-a împiedicat să-i zâmbească când i-a surprins privirea.

S-a aşezat la masa următoare; Harry urmărea cum mătasea cu picăţele i se aşeza pe piept şi îi împodobea genunchii. Purta pantofi crem şi pălărie de paie; a pus pe masă o poşetă mică.

După câteva clipe, i s-a alăturat un bărbat în flanelă. Auzindu-i vorbind, Harry şi-a dat seama că ea era englezoaică, iar el american. Harry a ascultat cu atenţie, revizuindu-şi accentul. Numele ei era Diana; bărbatul se chema Mark. Îl văzu atingându-i mâna. Ea s-a aplecat spre el. Erau îndrăgostiţi şi n-aveau ochi pentru nimeni altcineva: din partea lor, încăperea ar fi putut fi la fel de bine goală.

Harry simţi un junghi de invidie.

Se uită în altă parte. Era neliniştit. Urma să zboare peste Atlantic. Părea un drum extrem de lung de parcurs, fără nici un pic de pământ dede-

subt. Niciodată nu înţelesese principiul de funcţionare a avionului: din moment ce elicele se rotesc de jur împrejur, cum se face că avionul se ridică?

În timp ce-i asculta pe Diana şi Mark, exersa cu o mină nonşalantă. Nu voia ca pasagerii de pe Clipper să-şi dea seama că era agitat. Sunt Harry Vandenpost, se gândi el; un tânăr american, cu dare de mână, care se întoarce acasă din cauza războiului din Europa. Pronunţ Yurrup. Momentan nu am o slujbă, dar bănuiesc că voi găsi ceva în curând. Tata e investitor. Mama, Dumnezeu s-o odihnească în pace, era englezoaică şi am studiat aici. Nu m-am înscris la universitate – nu mi-a plăcut niciodată să tocesc. (Spun americanii „să tocesc"? Nu ştia sigur). Am petrecut aşa de mult timp în Anglia încât m-am ales cu tot felul de expresii locale. Am mai zburat de câteva ori, bineînţeles, dar ăsta e primul meu zbor peste Atlantic, mai încape vorbă. Abia aştept!

Când şi-a terminat de băut cafeaua, îi pierise orice urmă de teamă.

Eddie Deakin puse receptorul în furcă. Privi în jur: nu era nimeni. Nimeni nu-l surprinsese vorbind. Se holba la telefonul care-l băgase în sperieţi, îl ura, de parcă, făcându-l bucăţi, ar fi putut pune capăt coşmarului. Apoi se întoarse încetişor.

Cine erau? Unde o duseseră pe Carol-Ann? De ce o răpiseră? Oare ce vroiau de la el? Întrebările îi bâzâiau în minte ca nişte muşte închise într-un borcan. Încercă să gândească. Se strădui să se concentreze asupra fiecărei întrebări, pe rând.

Cine erau? Erau cumva simpli nebuni? Nu.

Erau prea bine organizaţi: nişte demenţi ar reuşi să ducă la capăt o răpire, dar fusese nevoie de un plan foarte bine pus la punct pentru a-l găsi pe Eddie, imediat după ce a avut loc răpirea, şi pentru a-i face legătura telefonică cu Carol-Ann. Prin urmare, erau oameni raţionali, dar erau gata să încalce legea. Poate erau anarhişti, dar cel mai probabil avea de-a face cu nişte gangsteri.

Unde o duseseră pe Carol-Ann? Îi spusese că se afla într-o casă. Poate aparţinea unuia dintre răpitori, dar mai mult ca sigur că închiriaseră o casă nelocuită, situată într-un zonă pustie.

Carol spusese că totul se întâmplase cu câteva ore mai devreme, prin urmare, casa nu putea fi la mai mult de şaizeci sau şaptezeci de mile de Bangor.

De ce o răpiseră? Voiau ceva de la el, ceva ce el nu le-ar da de bunăvoie, ceva ce n-ar face nici pentru bani; ceva, bănuia el, ce el ar refuza să facă. Dar ce? Bani n-avea, nu deţinea informaţii secrete, viaţa nimănui nu depindea de el.

Trebuia să fie ceva în legătură cu Clipper-ul.

Va primi intrucţiuni în avion, îi spuseseră, de la un individ numit Tom Luther. S-ar putea ca Luther să lucreze pentru cineva care are nevoie de detalii de construcţie şi de funcţionare a avionului? Era posibil. Poate că nemţii sau japonezii vor să construiască o copie pentru a o folosi ca avion de bombardament. Dar aveau alte modalităţi, mai uşoare, de a obţine aceste schiţe. Sute, poate chiar mii de oameni puteau furniza asemenea informaţii: funcţionarii firmei Pan American, angajaţii de la Boeing, până şi mecanicii de la Imperial Air-

ways, care s-au ocupat de revizia motoarelor, aici, la Hythe. Răpirea nu era necesară. La naiba, doar fuseseră publicate suficiente detalii în reviste.

Ar fi posibil să vrea cineva să fure avionul? Era greu de crezut.

Explicația cea mai plauzibilă era aceea că ei doreau ca Eddie să treacă ceva, sau pe cineva, prin contrabandă, în Statele Unite.

Ei, cam atât știa sau putea bănui. Ce-i rămânea de făcut?

Era un cetățean care respecta legile și era victima unei crime; voia din tot sufletul să cheme poliția.

Dar era îngrozit.

În viața lui nu fusese atât de înspăimântat. Când era mic, se temea de Satana, dar, de atunci, nimic nu-l speriase cu adevărat. Acum era neajutorat și înmărmurit de frică. Parcă era paralizat: câtva timp n-a fost nici măcar în stare să facă un pas.

S-a gândit să anunțe poliția.

Dar era în afurisita asta de Anglie, n-avea nici un sens să vorbească cu polițiștii caraghioși de aici, călare pe biciclete. Ar putea încerca să obțină, cu ajutorul șerifului local, o convorbire telefonică în America, la Maine State Police, sau chiar la F.B.I., și le-ar cere să caute o casă izolată care a fost recent închiriată de un bărbat...

Nu chema poliția, nu-ți va fi de nici un folos, *spusese vocea de la telefon.* Dacă anunți poliția, soția ta o încasează.

Eddie îl credea. Simțise în vocea dușmănoasă o notă lascivă, de parcă bărbatul aștepta pe jumătate să i se dea un motiv s-o violeze. Burtica rotun-

joară, sânii plini creau o senzaţie de maturaţie, de luxurianţă, care...

Strânse pumnul, dar, în afară de perete, nu avea în ce să izbească. Cu un geamăt de disperare, ieşi împleticindu-se prin uşa din faţă. Fără să vadă pe unde trece, traversă peluza. A ajuns la un pâlc de copaci, s-a oprit şi şi-a sprijinit fruntea de scoarţa zbârcită a unui copac.

Eddie era un om simplu. Se născuse la o fermă, la câteva mile depărtare de Bangor. Tatăl său era un fermier sărac, avea câţiva acri de pământ cultivat cu cartofi, câţiva pui, o vacă şi un petic de pământ pe care sădise legume. Noua Anglie nu era tocmai locul ideal pentru cei săraci: iernile erau lungi şi friguroase. Părinţii lui credeau că toate se întâmplă din voia lui Dumnezeu. Chiar şi atunci când sora mică a lui Eddie a făcut pneumonie şi a murit, tata a spus că Dumnezeu urmărea un scop „prea profund ca să-l putem noi înţelege". În acele zile, Eddie visa cu ochii deschişi să găsească comori îngropate în pădure: lada unui pirat, plină cu galbeni şi nestemate, ca în basme. Îşi imagina că lua o monedă de aur, o ducea la Bangor şi cumpăra paturi uriaşe, pufoase, lemne de foc, vase frumoase, din porţelan, pentru mama lui, cojoace din piele de oaie pentru toată familia, cotlete, un frigider plin cu îngheţată şi ananas. Ferma şubredă, dărăpănată se transforma într-un locşor călduţ, confortabil şi fericit.

N-a găsit niciodată comoara ascunsă, dar a primit în schimb educaţie, parcurgând zilnic cele şase mile până la şcoală. Îi plăcea la şcoală pentru că sala de clasă era mai călduroasă decât casa lor;

iar doamna Maple îl simpatiza pentru că voia întotdeauna să afle cum funcţionează diversele mecanisme.

Câţiva ani mai târziu, doamna Maple îi scria unui congresman; acesta i-a dat lui Eddie şansa de a da examen de admitere la Annapolis.

Pentru el, Academia de Marină era raiul pe pământ. Găsea acolo paturi, haine bune şi mâncare pe săturate: nu-şi imaginase niciodată un asemenea lux. Regimul fizic sever era floare la ureche pentru el; teoriile aberante nu depăşeau predicile pe care le auzise la capelă toată viaţa; iar corvezile erau simple alintări faţă de ce primise acasă.

La Annapolis a devenit prima dată conştient de felul cum îl vedeau ceilalţi. Află că era serios, perseverent, inflexibil şi sârguincios. Deşi era slăbănog, bătăuşii arareori se luau de el: avea o căutătură care îi alunga. Era apreciat pentru că era om de cuvânt, dar nu-şi făcuse prieteni apropiaţi.

Fusese surprins să afle că era considerat foarte harnic. Atât tatăl său, cât şi doamna Maple îl învăţaseră că poţi obţine ce îţi doreşti dacă munceşti mult pentru asta, iar Eddie nu-şi imaginase niciodată vreo altă modalitate. Cu toate acestea, complimentul l-a încântat. Cel mai mare cuvânt de laudă adresat de tatăl său cuiva era „driver", termen din dialectul Maine, echivalent pentru un om muncitor.

Fusese numit sublocotenent de marină şi desemnat instruirii pentru aviaţie pe hidroavioane. În comparaţie cu casa lui, la Annapolis fusese confortabil; în Marina Statelor Unite, în schimb, era de-a dreptul luxos. A putut trimite bani părinţilor

ca să repare acoperişul şi să cumpere o sobă nouă.

Era de patru ani în marină când i-a murit mama, iar tatăl lui a urmat-o cinci luni mai târziu. Puţinii lor acri de pământ au fost acaparaţi de ferma învecinată, dar Eddie a putut cumpăra casa şi pădurea cu o nimica toată. A demisionat din marină şi a obţinut o slujbă bine plătită la Pan American Airways System.

Între zboruri, lucra la vechea casă: introdusese instalaţii de apă şi canal, energie electrică, cumpărase un boiler; făcea el singur toată treaba, plătind materialele din salariul de inginer. A cumpărat calorifere electrice pentru dormitoare, un aparat de radio şi chiar un telefon. Apoi a găsit-o pe Carol-Ann. Curând, casa se va umple cu râsete de copii şi visul i se va împlini.

În loc de asta, se transformase într-un coşmar.

CAPITOLUL 4

PRIMELE CUVINTE pe care Mark Alder le-a adresat Dianei Lovesey au fost: „Dumnezeule, eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut astăzi."

I se spunea asta tot timpul. Era drăguţă şi vioaie şi îi plăcea să se îmbrace bine. În acea seară purta o rochie lungă, turcoaz, corsaj cu pliuri şi mâneci scurte, adunate la cot; ştia că era fermecătoare.

Era la hotelul Midland, în Manchester, la o serată. Nu era sigură dacă era vorba despre Camera de Comerţ, Noaptea Soţiilor Francmasonilor sau de o strângere de fonduri pentru Crucea Roşie: la toate aceste recepţii veneau aceiaşi oameni. Dansase cu majoritatea asociaţilor de afaceri ai soţului ei, Mervyn, care o strânseseră prea tare şi o călcaseră pe picioare; şi toate nevestele lor îi aruncaseră priviri duşmănoase. Era ciudat, se gândi Diana, că atunci când un bărbat se face de râs, nevasta învinovăţeşte întotdeauna femeia. De parcă Diana ar manifesta vreun interes pentru soţii lor băţoşi şi chercheliţi.

L-a învăţat pe delegatul primarului să danseze pe muzică de jaz, ceea ce i-a scandalizat pe toţi şi l-a pus pe soţul ei într-o situaţie jenantă. Acum, simţind nevoia unei pauze, se strecurase în barul

hotelui, sub pretextul că merge după ţigări.

El era acolo, singur, la un pahar de coniac, şi o privi de parcă ar fi adus cu ea strălucirea soarelui. Era un bărbat plăcut, cu zâmbet băieţesc şi accent american. Remarca păruse spontană, iar felul lui de a fi era încântător, aşa că ea îi zâmbi radioasă, dar nu zise nimic. Cumpără ţigări, bău un pahar cu apă rece şi se întoarse la dans.

Probabil că l-a întrebat pe barman cine era şi i-a aflat cumva adresa, căci a doua zi a primit un mesaj de la el, pe hârtie de scris de la hotelul Midland.

De fapt, era o poezie.

Începea:

Durerea, anii, teama sau tristeţea
Nu pot pângări imaginea zâmbetului tău
Păstrat în inimă, mereu prezent în ochiul minţii.

O făcu să plângă.

A plâns pentru tot ce şi-a dorit şi nu s-a împlinit niciodată. A plâns pentru că locuia într-un oraş industrial înnegrit de funingine, alături de un soţ care ura vacanţele. A plâns pentru că această poezie era singurul lucru delicat, romantic care i se întâmplase în cinci ani de zile. Şi a plâns pentru că nu îl mai iubea pe Mervyn.

Apoi, totul s-a întâmplat foarte repede.

Ziua următoare era duminică. Luni s-a dus în oraş. În mod normal, s-ar fi dus prima dată la Boots, pentru a schimba cartea la bibliotecă; apoi ar fi cumpărat cu doi şilingi şi şase penny un bilet la cinematograful Paramount, din Oxford Street. După film, ar fi trecut pe la magazinele Lewis's şi

Finnigan's, de unde ar fi cumpărat panglici, şervețele sau cadouri pentru copiii surorii ei. Poate că ar fi trecut apoi pe la unul dintre micile magazine din The Shambles, pentru a cumpăra sortimente exotice de brânză şi şuncă specială, pentru Mervyn. După care, ar fi luat trenul înapoi spre Altrincham, suburbia unde locuia, la timp ca să pregătească masa.

De data aceasta însă, a comandat o cafea în barul hotelului Midland, a luat prânzul în restaurantul nemțesc de la subsolul hotelului Midland şi a servit ceaiul în salonul aceluiaşi hotel. Dar nu l-a întâlnit pe bărbatul încântător, cu accent american.

S-a întors acasă cu inima grea. Era ridicol, îşi spuse. Îl zărise pentru mai puțin de un minut şi nu-i spusese nici un cuvânt! I se păruse că el simbolizează tot ce simțea că lipseşte din viața ei. Dar, dacă l-ar mai întâlni, ar descoperi cu siguranță că era bădăran, țicnit, bolnăvicios, rău mirositor, sau toate astea la un loc.

A coborât din tren şi a luat-o de-a lungul străzii cu vile spațioase, unde locuia. În timp ce se apropia de casă, a fost şocată şi măgulită să-l vadă venind spre ea, privindu-i casa cu o expresie de vagă curiozitate.

Se înroşi până-n vârful urechilor şi îi zvâcni inima. Şi el era năucit. S-a oprit, dar ea continua să meargă; apoi, în timp ce trecea pe lângă el, ea a spus:

– Ne întâlnim mâine dimineață la biblioteca centrală.

Nu se aştepta ca el să răspundă, dar – după cum va afla mai târziu – avea o minte ageră şi simțul

umorului şi a reacţionat imediat:

– Ce secţie?

Era o bibliotecă mare, dar nu suficient de mare încât doi oameni să se piardă din vedere prea mult timp; dar ea a zis primul lucru care i-a trecut prin minte:

– Biologie.

Şi el a râs.

Când a intrat în casă, îi auzea încă râsetul: un râset cald, relaxat, încântător; râsul unui bărbat care iubeşte viaţa şi e împăcat cu el însuşi.

Casa era goală. Doamna Rollins, care făcea menajul, plecase deja, iar Mervyn încă nu sosise. Diana s-a aşezat în bucătăria modernă, salubră, şi a depănat gânduri demodate, insalubre despre hazliul ei poet american.

În dimineaţa zilei următoare l-a găsit aşezat la o masă, având în faţă un bilet pe care scria: „Linişte." Când ea a zis: „Bună", el şi-a dus degetul la buze, a indicat un scaun şi i-a scris un bileţel: *Îmi place pălăria ta.*

Avea o pălărie ca un ghiveci de flori şi o purta înclinată într-o parte, astfel încât aproape îi acoperea ochiul stâng: era noua modă, deşi puţine femei din Manchester îndrăzneau să o poarte.

A scos din poşetă un stilou mic şi a scris dedesubt: *Nu ţi s-ar potrivi.*

Dar muşcatele mele ar arăta grozav în ea, scrise el.

Ea chicoti şi el făcu: „Ssst!"

Diana se întrebă: E nebun, sau doar bizar?

Ea scrise: *Îmi place poezia ta.*

Apoi, el a scris: *Îmi placi tu.*

E nebun, se gândi ea; dar îi veni să plângă. A scris: *Nici nu ştiu cum te cheamă!*

El i-a dat o carte de vizită. Numele lui era Mark Alder şi locuia la Los Angeles.

California!

Au mers să ia micul dejun la un restaurant L.O.L. – legume, ouă şi lapte – pentru că era sigură că acolo nu va da peste soţul ei: n-ar fi putut fi târât într-un restaurant vegetarian nici în ruptul capului. Apoi, cum era marţi, era un concert la Houldsworth Hall, în Deansgate, interpretat de renumita orchestră a oraşului, Hallé Orchestra, condusă de noul ei dirijor, Malcolm Sargent. Diana era mândră că oraşul ei putea oferi o asemenea delectare culturală unui vizitator.

În acea zi, a aflat că Mark scria scenarii comice, pentru emisiuni radiofonice. Nu auzise niciodată de oamenii pentru care scria, dar el zicea că erau celebri: Jack Benny, Fred Allen, Amos 'n' Andy. De asemenea, avea un post de radio. Purta o flanelă de caşmir. Era într-o vacanţă prelungită, căutându-şi rădăcinile: familia lui provenea din Liverpool, oraşul-port situat la câteva mile la vest de Manchester. Era scund, un pic mai înalt decât Diana, şi cam de vârsta ei, cu ochi căprui şi câţiva pistrui.

Şi era pur şi simplu o minunăţie de om.

Era inteligent, amuzant şi fermecător. Avea maniere elegante, unghii curate şi haine îngrijite. Îi plăcea Mozart, dar îi era familiar Louis Armstrong. Cel mai mult, îi plăcea Diana.

E ciudat cât de puţini bărbaţi preţuiesc cu adevărat femeile, se gândi ea. Bărbaţii pe care-i cunoştea

se gudurau pe lângă ea, încercau s-o pipăie, sugerau rendez-vous-uri discrete, când Mervyn era întors cu spatele, şi, uneori, devenind excesiv de sentimentali la mahmureală, îi făceau declaraţii de dragoste; dar, de fapt, n-o plăceau cu adevărat: conversaţia era doar zeflemea, nu ascultau niciodată ce avea de spus şi nu ştiau nimic despre ea. Mark era cât se poate de diferit, după cum avea să afle în următoarele zile şi săptămâni.

În ziua următoare întâlnirii la bibliotecă, el a închiriat o maşină şi a dus-o pe ţărm; au mâncat sandvişuri pe plajă, în adierea vântului, şi s-au sărutat la adăpostul dunelor de nisip.

El avea un apartament la Midland, dar nu se puteau întâlni acolo pentru că pe Diana o cunoştea toată lumea: dacă ar fi fost văzută urcând în camera unui bărbat, după prânz, până la ora ceaiului, vestea s-ar fi răspândit în tot oraşul. Totuşi, mintea inventivă a lui Mark a găsit o soluţie. Au mers cu maşina până la Lytham St. Annes, oraş la malul mării, şi s-au cazat la hotel ca domnul şi doamna Alder. Au luat masa, iar apoi s-au întins pe pat.

Era atât de amuzant să faci dragoste cu Mark.

Prima dată, a mimat că încearcă să se dezbrace în liniştе desăvârşită şi ea a râs într-atât încât nu s-a simţit jenată când şi-a dat jos hainele. Nu-şi făcea griji că n-o va plăcea: era evident că o adora. Nu era neliniştită, pentru că el era atît de atent.

Au petrecut după-amiaza în pat şi apoi au plecat, spunând că s-au răzgândit. Mark a achitat suma pentru o noapte întreagă, aşa că totul a fost în regulă. A lăsat-o într-o gară, cu o staţie înainte de Altrincham, şi ea s-a întors acasă cu trenul, de parcă

şi-ar fi petrecut după-amiaza în Manchester.

Au făcut asta cât a durat minunata vară.

El ar fi trebuit să se întoarcă în America la începutul lui august, pentru a lucra la o nouă emisiune, dar a rămas şi a scris o serie de schiţe despre un american în vacanţă în Marea Britanie, trimiţând scenariile săptămânal, prin noul serviciu par avion, oferit de Pan American.

Deşi îşi dădea seama că timpul petrecut împreună se apropie de sfârşit, Diana reuşea să nu se gândească prea mult la viitor. Bineînţeles, într-o bună zi Mark va trebui să se întoarcă acasă, dar mâine încă va fi aici şi ăsta era singurul lucru care o interesa. La fel era cu războiul: toată lumea ştia că va fi groaznic, dar nimeni nu ştia când va începe; şi până atunci, nu rămânea nimic de făcut decât să continui să te bucuri de viaţă.

În ziua următoare izbucnirii războiului, i-a spus că se întoarce acasă.

Stătea în pat, cu cuvertura trasă până sub piept, astfel că i se vedeau sânii: lui Mark îi plăcea s-o vadă aşa. Zicea că are sâni minunaţi, deşi ei i se păreau prea mari.

Purtau o conversaţie serioasă. Marea Britanie declarase război Germaniei şi până şi amanţii fericiţi trebuiau să vorbească despre asta. Diana urmărise tot anul sinistrul conflict din China, iar gândul că va începe războiul în Europa o umplea de groază. La fel ca fasciştii din Spania, japonezii nu se jenau să bombardeze femei şi copii; iar masacrele din Chungking şi I-chang fuseseră dezgustătoare.

Îi puse lui Mark întrebarea care era pe buzele tuturor:

– Ce crezi că se va întâmpla?

De data asta n-a mai găsit un răspuns amuzant.

– Cred că va fi îngrozitor, a spus solemn. Cred că Europa va fi devastată. Poate că, fiind o insulă, ţara aceasta va supravieţui. Sper.

– O, exclamă Diana.

O cuprinse brusc frica. Englezii nu spuneau astfel de lucruri. Ziarele erau pline de vorbe mari, iar Mervyn aştepta cu nerăbdare războiul. Dar Mark era străin, iar părerea lui, spusă cu acea voce americană relaxată, suna îngrijorător de realist. Vor fi bombardamente şi în Manchester?

Îşi aminti ceva ce zisese Mervyn şi repetă:

– Mai devreme sau mai târziu, America va trebui să se implice în război.

Mark a şocat-o, zicând:

– O, Doamne, sper că nu. E problema Europei, nu a noastră. Pot înţelege de ce a declarat Marea Britanie război, dar să mă ia naiba dacă vreau ca americanii să-şi dea viaţa în apărarea nenorociţilor de polonezi.

Nu-l auzise niciodată vorbind aşa. Uneori îi şoptea obscenităţi în timp ce făceau dragoste, dar nu era acelaşi lucru. Acum părea nervos. Poate pentru că îi era teamă. Ştia că lui Mervyn îi era teamă: teama lui îmbrăca forma unui optimism nesăbuit. Teama lui Mark se exterioriza sub formă de izolare şi înjurături.

O înspăimânta atitudinea lui, dar îi înţelegea punctul de vedere: de ce ar intra americanii în război pentru Polonia, sau chiar pentru Europa?

– Dar eu? întrebă ea. Încercă o notă frivolă. Nu ţi-ar conveni să fiu violată de nazişti blonzi, cu ciz-

me sclipitoare, nu-i aşa?

Nu era amuzant şi regretă imediat.

Atunci el a luat un plic şi i l-a înmânat.

Ea a scos un bilet şi s-a uitat la el.

– Te întorci acasă! a strigat.

Era, parcă, sfârşitul lumii.

El a spus simplu:

– Sunt două bilete.

I se păru că i se opreşte inima.

– Două bilete, repetă ea cu voce slabă. Era dezorientată.

Se aşeză lângă ea pe pat şi o luă de mână. Ea ştia ce urma să-i zică şi era tulburată şi îngrozită în acelaşi timp.

– Vino cu mine, Diana, spuse el. Zboară cu mine la New York. Apoi mergem la Reno ca să obţii divorţul. Şi apoi, hai să mergem în California să ne căsătorim. Te iubesc.

Zboară. Cu greu îşi putea imagina că ar zbura peste Oceanul Atlantic: asemenea lucruri se întâmplă în poveşti.

La *New York.* New York-ul era un vis cu zgârienori şi cluburi de noapte, gangsteri şi milionari, moştenitoare în pas cu moda şi maşini enorme.

Să obţii divorţul. Şi să scapi de Mervyn!

Şi apoi, hai să mergem în California. Acolo unde e lumea filmelor, portocalele cresc în copaci şi soarele străluceşte în fiecare zi.

Să ne căsătorim. Şi să fii cu Mark tot timpul, în fiecare zi, în fiecare noapte.

Nu putea scoate un cuvânt.

Mark a spus:

– Am putea avea copii.

Voia să plângă.

– Mai întreabă-mă o dată, şopti ea.

– Te iubesc, vrei să ne căsătorim şi să avem copii?

– O, da, spuse ea, şi i se păru că deja zboară. Da, da, da!

Trebuia să-i spună lui Mervyn în acea seară.

Era luni. Marţi va merge cu Mark la Southampton. Clipper-ul îşi lua zborul miercuri, la ora două după-amiaza.

Plutea când a ajuns acasă, luni după-amiaza; dar, cum a intrat pe uşă, euforia i s-a evaporat.

Ce îi va spune?

Era o casă frumoasă: o vilă nouă, mare, cu acoperiş roşu. Avea patru dormitoare, dintre care trei nu erau folosite aproape niciodată. Avea o baie modernă şi o bucătărie dotată cu cele mai recente aparate electrice. Acum că pleca, privea totul cu duioşie nostalgică: aceasta fusese casa ei timp de cinci ani.

Pregătea singură masa pentru Mervyn. Doamna Rollins se ocupa de curăţenie şi de spălatul rufelor. Dacă nu s-ar ocupa cu gătitul, n-ar avea nimic de făcut. În plus, Mervyn aparţinea clasei muncitoare şi îi plăcea ca soţia să-i aşeze mâncarea pe masă când venea acasă. Numea mâncarea „ceai" şi bea ceai la fiecare masă, deşi întotdeauna era ceva sătios, cârnaţi sau friptură, sau plăcintă cu carne. Pentru Mervyn, „cina" se servea la hoteluri. Acasă se servea ceaiul.

Ce putea să zică?

Astăzi urma să mănânce carne rece, rămasă de la petrecerea de duminică. Diana şi-a pus un şorţ şi a

început să taie cartofii pentru a-i prăji. Gândindu-se cât de nervos va fi Mervyn, au început să-i tremure mâinile şi s-a tăiat la deget cu cuţitul.

A încercat să se stăpânească şi s-a spălat cu apă rece de la robinet, şi-a şters degetul cu un prosop iar apoi l-a pansat. De ce mi-e teamă? s-a întrebat ea. N-o să mă omoare. Nu mă poate opri: am peste 21 de ani şi trăim într-o ţară liberă.

Acest gând nu a liniştit-o.

A aranjat masa şi a spălat nişte salată verde. Deşi Mervyn muncea din greu, aproape de fiecare dată se întorcea acasă la aceeaşi oră. Obişnuia să spună: „Ce rost are să fiu şef dacă trebuie să rămân la serviciu când toţi ceilalţi se duc acasă?" Era inginer şi avea o fabrică unde se produceau tot felul de rotoare, de la ventilatoare mici, pentru sisteme de răcire, până la elice imense, pentru transatlantice. Mervyn fusese întotdeauna un om de succes – era un bun afacerist – dar dăduse cu adevărat lovitura atunci când începuse să fabrice elice pentru aeronave. Zborul era o meteahnă a sa, avea un avion mic, personal, un Tiger Moth, într-un aerodrom din afara oraşului. Cu doi sau trei ani în urmă, când guvernul a inaugurat aviaţia militară, erau foarte puţini cei care ştiau să facă rotoare curbate cu o precizie matematică, iar Mervyn era unul din ei. De atunci, afacerile îi înfloriseră.

Diana era a doua lui soţie. Prima îl părăsise, cu şapte ani în urmă, şi fugise cu un alt bărbat, luându-i cu ea pe cei doi copii ai lor. Mervyn divorţase cât putuse de repede şi o ceruse pe Diana de soţie imediat ce s-a pronunţat divorţul. Diana avea pe atunci 28 de ani, iar el 38. Era atrăgător, energic şi

prosper; şi o venera. Cadoul lui de nuntă pentru ea fusese un colier de diamante.

Cu câteva săptămâni în urmă, cu ocazia celei de-a cincea aniversări, îi făcuse cadou o maşină de cusut.

Privind înapoi, ea îşi dădea seama că maşina de cusut fusese ultima picătură. Ea sperase să primească o maşină: ştia să conducă, iar Mervyn îşi putea permite să-i cumpere una. Când a văzut maşina de cusut, a simţit că a ajuns la capătul răbdării. Erau împreună de cinci ani de zile şi el nu observase că ea nu cosea niciodată.

Ştia că Mervyn o iubeşte, dar el nu o vedea. El avea în faţă doar o persoană pe care scria "soţie". Era frumoasă, îşi interpreta corespunzător rolul social, îi aşeza mâncarea pe masă, iar în pat era întotdeauna dispusă: ce altceva ar putea fi o soţie? Nu îi cerea părerea niciodată. Cum ea nu era nici femeie de afaceri, nici inginer, lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ar avea minte. Cu oamenii de la fabrică discuta într-un mod mai elevat decât cu ea. În lumea lui, bărbaţii îşi doreau maşini, iar soţiile îşi doreau maşini de cusut.

Şi totuşi, era inteligent. Fiu de strungar, urmase gimnaziul din Manchester şi studiase fizica la Universitatea din Manchester. Avusese posibilitatea să meargă mai departe la Cambridge şi să-şi ia licenţa, dar nu era genul academic, astfel că a obţinut un loc de muncă în cadrul departamentului de design al unei mari companii de inginerie. A continuat să studieze fizica şi discuta la nesfârşit cu tatăl său – niciodată cu Diana, desigur – despre atomi, radiaţii şi fisiune nucleară.

Din păcate, Diana oricum nu înțelegea fizica. Știa multe despre muzică și literatură și câte ceva despre istorie, dar pe Mervyn nu-l prea interesa nici un fel de cultură, deși îi plăceau filmele și muzica de dans. Prin urmare, nu aveau despre ce să vorbească.

Poate că ar fi fost altfel dacă ar fi avut copii. Dar Mervyn avea deja doi copii, cu prima soție, și nu-și mai dorea alții. Diana fusese dispusă să-i iubească, dar nu i se oferise nici o șansă: mama lor le înveninase mintea împotriva Dianei, susținând că din pricina ei s-a destrămat căsătoria. Sora din Liverpool a Dianei avea două gemene adorabile, cu codițe, cărora Diana le dăruia toată dragostea ei maternă.

Știa că-i va fi dor de ele.

Lui Mervyn îi plăcea să ducă o viață socială intensă, împreună cu oamenii de afaceri și politicienii de seamă ai orașului, iar, pentru o vreme, pe Diana o încântase să facă pe gazda. Întotdeauna îi plăcuseră toaletele frumoase și îi veneau bine. Dar viața trebuia să însemne mai mult de atât.

Un timp, jucase rolul nonconformistei din societatea din Manchester – fuma trabucuri, se îmbrăca extravagant, discuta despre amorul liber și despre comunism. Îi plăcuse să le șocheze pe doamnele respectabile, dar Manchester nu era un loc foarte conservator, iar Mervyn și prietenii săi erau liberali, așa că nu iscase prea multă vâlvă.

Era nemulțumită, dar se întreba dacă avea dreptul să fie. Majoritatea femeilor o considerau norocoasă: avea un soț sobru, de încredere, generos, o casă încântătoare și o mulțime de prieteni. Își spu-

nea că ar trebui să fie fericită. Dar nu era... şi atunci a apărut Mark.

Auzi maşina lui Mervyn oprindu-se afară. Era un zgomot cât se poate de familiar, dar în această seară avea un sunet prevestitor, întocmai ca şi mârâitul unei fiare periculoase.

Ea aşează tigaia pe soba cu gaz, cu mâna tremurândă.

Mervyn intră în bucătărie.

Era uluitor de frumos. Părul său negru avea acum şuviţe cărunte, care îl făceau să arate şi mai distins. Era înalt şi nu se îngrăşase ca majoritatea prietenilor săi. Nu era vanitos, dar Diana îl punea să poarte costume închise, bine croite şi cămăşi albe scumpe, deoarece îi plăcea să arate ca un om de succes ce era.

Era îngrozită că îi va observa urma de vinovăţie de pe chip şi că o va întreba ce se întâmplă.

A sărutat-o pe gură. Cuprinsă de ruşine, l-a sărutat şi ea. Uneori o îmbrăţişa introducându-şi mâna între fese, apoi deveneau pasionali, astfel că trebuiau să se grăbească în dormitor, lăsând mâncarea să se ardă; dar acest lucru nu se mai întâmpla acum, iar astăzi nu era o excepţie, slavă Domnului. A sărutat-o distrat şi s-a întors cu spatele.

El şi-a scos jacheta, vesta, cravata şi gulerul, suflecându-şi mânecile; apoi s-a spălat pe mâini şi pe faţă la chiuveta de la bucătărie. Avea umeri laţi şi braţe puternice.

Nu simţise că ceva nu era în regulă. El nu putea, desigur; nu o vedea; ea era acolo, exact ca şi masa de bucătărie. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze. El nu putea afla nimic, până în momentul în

care îi va spune chiar ea.

Nu-i voi spune încă, se gândi.

În timp ce se prăjeau cartofii, ea unse pâinea cu unt şi pregăti ceaiul. Încă mai tremura, dar ascundea acest lucru. Mervyn citea *Manchester Evening News* şi aproape că nici nu o privea.

– Am un nenorocit de scandalagiu la fabrică, zise el, în timp ce ea îi aşeza farfuria în faţă.

Nici că-mi pasă, se gândi Diana isteric. Nu mai am nimic de a face cu tine.

Atunci de ce ţi-am pregătit ceaiul?

– E londonez, din Battersea, şi cred că e comunist. Mă rog, cere bani mai mulţi pentru că lucrează cu noul burghiu. Nu e un lucru de neînţeles, dar i-am fixat salariul în funcţie de vechile tarife, aşa că va trebui să se conformeze.

Diana şi-a luat inima în dinţi şi a zis:

– Trebuie să-ţi spun ceva.

Apoi îşi dori cu ardoare să-şi poată retrage cuvintele, dar era prea târziu.

– Ce-ai păţit la deget? întrebă el, observând bandajul.

Această întrebare banală o deranjă.

– Nimic, zise ea, prăbuşindu-se pe scaun. M-am tăiat când curăţam cartofii.

Luă cuţitul şi furculiţa în mână.

Mervyn mânca cu poftă.

– Ar trebui să fiu mai atent pe cine angajez, dar problema e că în ziua de azi e greu să dai peste oameni pricepuţi.

Ea nu trebuia să răspundă atunci când el vorbea despre afacerile sale. Dacă îi propunea ceva, el o privea iritat, ca şi cum ar fi vorbit neîntrebată. Era

acolo doar ca să asculte.

În timp ce el vorbea despre noul burghiu şi despre comunistul din Battersea, ea îşi aminti de ziua nunţii lor. Mama ei fusese în viaţă pe atunci. Se căsătoriseră în Manchester, iar recepţia se ţinuse la hotelul Midland. Cu costumul său elegant, Mervyn fusese cel mai chipeş bărbat din Anglia. Diana crezuse că aşa va fi mereu. Nu-i trecuse prin cap că s-ar putea să nu dureze căsnicia lor. Nu mai întâlnise nici o persoană divorţată, în afară de Mervyn. Amintindu-şi ce simţise atunci, simţea nevoia să plângă.

Ştia, de asemenea, că Mervyn ar fi distrus dacă l-ar părăsi. El habar n-avea ce-i trece ei prin minte. Faptul că prima soţie îl părăsise exact în acelaşi mod înrăutăţea situaţia, desigur. El va fi înnebunit. Dar înainte de toate, va fi furios.

El şi-a terminat carnea şi şi-a turnat încă o ceaşcă de ceai.

– Nu prea ai mâncat, a spus el.

De fapt, ea nu mâncase deloc.

– Am mâncat mult la prânz, a răspuns ea.

– Unde ai fost?

Această întrebare nevinovată o făcu să intre în panică. Mâncase sandvişuri în pat, cu Mark, la un hotel din Blackpool, şi nu se putea gândi la o minciună plauzibilă. Îi veneau în minte numele principalelor restaurante din Manchester, dar era posibil ca Mervyn să fi luat prânzul într-unul din ele. După o pauză dureroasă, ea a spus:

– Cafeneaua Waldorf.

Erau mai multe cafenele Waldorf – era un lanţ de restaurante ieftine, în care se putea mânca friptură

şi cartofi prăjiţi cu un şiling şi nouă penny.

Mervyn nu a întrebat-o în care.

Ea a strâns farfuriile şi s-a ridicat. Îşi simţea genunchii atât de moleşiţi, încât îi era teamă să nu cadă, dar a reuşit să ajungă la chiuvetă.

– Vrei ceva dulce? l-a întrebat.

– Da, te rog.

Ea s-a dus la cămară, unde a găsit o conservă de pere şi nişte lapte condensat. A deschis cutiile şi a pus desertul pe masă.

În timp ce-l privea cum mănâncă pere din conservă, fu cuprinsă de un sentiment de groază în legătură cu ceea ce era pe cale să facă. Era de neiertat. La fel ca războiul care se apropia şi urma să distrugă totul. Viaţa pe care ea şi Mervyn o duseseră împreună în această casă, în acest oraş, urma să fie ruinată.

Brusc, şi-a dat seama că nu putea să o facă.

Mervyn lăsă lingura din mână şi se uită la ceasul din buzunar.

– Şapte şi jumătate – hai să ascultăm ştirile.

– Nu pot s-o fac, zise Diana cu voce tare.

– Ce?

– Nu pot s-o fac, repetă ea.

Va anula totul. Va merge să-l vadă pe Mark şi îi va spune că s-a răzgândit şi că până la urmă nu va fugi cu el.

– De ce nu poţi să asculţi radioul? a întrebat Mervyn nerăbdător.

Diana îl privi fix. Era tentată să-i spună tot adevărul; dar nu avea curaj nici pentru asta.

– Trebuie să ies, spuse.

Încercă înnebunită să găsească o scuză.

– Doris Williams este la spital şi trebuie s-o vizitez.

– Cine e Doris Williams, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu exista o asemenea persoană.

– Ai cunoscut-o, a improvizat Diana. A fost operată.

– Nu-mi amintesc de ea, spuse el, dar nu era suspicios: avea o memorie slabă în ceea ce priveşte cunoştinţele întâmplătoare.

Diana fu inspirată să spună:

– Vrei să vii cu mine?

– O, Doamne, nu! zise el, exact ce aştepta ea să spună.

– O să merg singură, atunci.

– Să nu conduci cu viteză pe întuneric.

El s-a ridicat şi s-a dus în salon, unde era aparatul de radio.

Diana l-a privit fix pentru o clipă. Nu va şti niciodată cât de aproape am fost să-l părăsesc, s-a gândit ea cu un fel de tristeţe.

Şi-a pus o pălărie şi a ieşit cu haina peste braţ. Maşina a pornit din prima, slavă Domnului. A ieşit de pe stradă şi s-a îndreptat spre Manchester.

Călătoria a fost un adevărat coşmar. Era într-o goană disperată, dar a trebuit să se târască, deoarece farurile erau camuflate şi nu vedea decât la câţiva paşi în faţă; şi, în plus, vederea îi era înceţoşată, deoarece nu se putea opri din plâns. Dacă n-ar fi cunoscut drumul bine, probabil că ar fi avut un accident.

Distanţa era mai scurtă de zece mile, dar i-a trebuit mai mult de o oră.

Când, în sfârşit, a oprit maşina în faţă la Midland, era epuizată. A stat liniştită un minut, încercând să se adune. Şi-a scos trusa de machiaj şi şi-a pudrat faţa pentru a-şi ascunde urmele de lacrimi.

Mark va fi zdrobit de durere, ştia asta; dar putea să suporte. În curând va privi înapoi spre această poveste de dragoste de o vară. Era mai puţin crud să pui capăt unei relaţii amoroase scurte şi pasionale, decât să termini o căsnicie de cinci ani. Mark şi ea se vor gândi întotdeauna cu drag la vara anului 1939...

Izbucni din nou în lacrimi.

Nu avea nici un rost să stea acolo şi să se gândească, a hotărât ea după un timp. Trebuia să intre şi să termine odată cu tot. Şi-a refăcut machiajul şi a coborât din maşină.

A păşit de-a lungul holului hotelului şi a urcat scările fără să se oprească la recepţie. Ştia numărul camerei lui Mark. Era, desigur, scandalos ca o femeie singură să se ducă în camera de hotel a unui bărbat necăsătorit; dar era hotărâtă să-i sfideze pe toţi. Alternativa ar fi fost să-l vadă pe Mark în salon sau la bar, dar să-i dea o astfel de veste într-un loc public era de neconceput. N-a privit în jur, ca să nu ştie dacă a fost văzută de vreun cunoscut.

A bătut uşor la uşa lui. Se ruga să fie acolo. Dar dacă se hotărâse să iasă la un restaurant sau la cinema? Nu a primit nici un răspuns, aşa că a bătut încă o dată, mai tare. Cum se putea duce la cinema la ora asta?

Apoi i-a auzit vocea:

– Da?

A bătut încă o dată şi a zis:

– Eu sunt!

A auzit paşi repezi. Uşa s-a deschis cu zgomot şi a apărut Mark, foarte surprins. A zâmbit bucuros, a tras-o înăuntru, a închis uşa şi a îmbrăţişat-o.

Acum ea se simţea la fel de necredincioasă faţă de el cum se simţise mai devreme faţă de Mervyn. L-a sărutat cu vinovăţie, simţind bine cunoscuta căldură a dorinţei trecându-i prin vene; dar s-a îndepărtat de el şi i-a zis:

– Nu pot pleca cu tine.

El păli.

– Nu spune asta.

Aruncă o privire prin cameră. Începuse să împacheteze. Dulapul şi sertarele erau deschise, valizele erau pe podea şi peste tot erau cămăşi împăturite, grămezi ordonate de lenjerie şi pungi cu pantofi. Era atât de ordonat.

– Nu pot pleca, repetă ea.

El i-a luat mâna şi a tras-o spre dormitor. S-au aşezat pe pat. Era înnebunit.

– Nu vrei să spui asta, a zis el.

– Mervyn mă iubeşte şi suntem împreună de cinci ani. Nu pot să-i fac una ca asta.

– Şi cu mine cum rămâne?

Îl privi. Purta un pulover roz deschis şi papion, pantaloni gri-albăstrui de flanelă şi pantofi de Cordoba. Arăta atât de bine că-i venea să-l mănânce.

– Amândoi mă iubiţi, spuse ea. Dar el e soţul meu.

– Amândoi te iubim, dar eu te *plac*, spuse Mark.

– Crezi că el nu mă place?

– Cred că nici măcar nu te cunoaşte. Ascultă. Am 35 de ani, am mai fost îndrăgostit, odată am

avut o legătură care a durat 6 ani. N-am fost niciodată căsătorit, dar știu câte ceva. *Știu* că e bine. Nimic nu mi s-a mai părut așa de bine până acum. Ești frumoasă, nostimă, nonconformistă, deșteaptă și îți place la nebunie să faci dragoste. Eu sunt simpatic, nostim, nonconformist, deștept și vreau să fac dragoste cu tine chiar acum.

– Nu, spuse ea, dar nu vorbea serios.

S-a apropiat ușor de el și s-au sărutat.

– Suntem atât de potriviți, a șoptit el. Îți amintești cum ne scriam biletele pe sub semnul „Liniște"? Ai înțeles jocul imediat, fără nici o explicație. Alte femei mă consideră țicnit, dar tu mă placi așa cum sunt.

E adevărat, s-a gândit ea; iar atunci când ea făcea lucruri trăsnite, cum ar fi să fumeze pipă, să iasă în oraș fără lenjerie intimă sau să asiste la întâlnirile fasciștilor și să declanșeze alarma împotriva incendiilor, Mervyn se supăra, pe când Mark râdea cu poftă.

El i-a atins părul, iar apoi obrazul. Încet, încet i-a dispărut panica și a început să se simtă liniștită. Și-a pus capul pe umărul lui și și-a lăsat buzele să-i atingă gâtul. I-a simțit vârfurile degetelor pe picioare, pe sub rochie, atingându-i coapsa acolo unde se terminau ciorapii. Nu asta trebuia să se întâmple, s-a gândit ea cu slăbiciune.

El a împins-o ușor înapoi pe pat, făcând să-i cadă pălăria.

– Nu e bine, a spus ea slab.

El a sărutat-o pe gură, mușcându-i ușor buzele. Ea i-a simțit degetele prin mătasea fină a lenjeriei și s-a înfiorat de plăcere. După o clipă, mâna i s-a

strecurat înăuntru.

El ştia exact ce trebuie să facă.

Într-o zi, la începutul acelei veri, pe când erau întinşi, goi, într-o cameră de hotel, ascultând sunetul valurilor prin fereastra deschisă, el îi ceruse:

– Arată-mi ce faci atunci când te mângâi.

Ea se simţise jenată şi se prefăcuse că nu înţelege.

– Ce vrei să spui?

– Ştii tu. Atunci când te mângâi. Arată-mi. Astfel, voi şti ce-ţi face plăcere.

– Eu nu mă mângâi, a minţit ea.

– Atunci... când erai fată, înainte să te măriţi; precis o făceai atunci... toată lumea o face. Arată-mi ce făceai.

Avea de gând să refuze, când şi-a dat seama ce senzual va fi.

– Vrei să mă excit singură, acolo jos... în timp ce tu priveşti? a spus ea, iar vocea îi era plină de dorinţă.

El rânji cu răutate şi dădu din cap.

– Vrei să spui... până la capăt?

– Până la capăt.

– N-aş putea, a spus ea; dar a făcut-o.

Acum, degetele lui o atingeau cu pricepere, exact în locurile potrivite, cu aceeaşi mişcare cunoscută şi cu intensitatea potrivită; iar ea şi-a închis ochii şi s-a lăsat în voia simţurilor.

După un timp a început să geamă uşor şi să-şi ridice şoldurile ritmic. Îi simţea respiraţia caldă, în timp ce el se apleca mai aproape de ea. Apoi, când ea era pe cale să piardă controlul, el i-a spus pe un ton poruncitor:

– Uită-te la mine.

Ea şi-a deschis ochii. El continua să o mângâie exact în acelaşi mod, dar puţin mai repede.

– Nu închide ochii, a spus el.

Să-l privească în ochi în timp ce făcea acel lucru era şocant de intim, un fel de supragoliciune. Era ca şi cum el putea vedea şi şti totul despre ea, iar ea a simţit o libertate stimulatoare, pentru că nu mai avea nimic de ascuns. Ea a atins orgasmul, străduindu-se să-i reţină privirea insistentă, în timp ce şoldurile îi tresăreau şi gâfâia de plăcerea care îi cutremura trupul; iar el îi zâmbea tot timpul şi îi spunea:

– Te iubesc, Diana; te iubesc atât de mult.

Când s-a terminat, l-a luat în braţe, respirând greu şi tremurând de emoţie, simţind că nu mai voia să-i dea drumul. Ar fi plâns, dar nu mai avea lacrimi.

Nu i-a spus niciodată lui Mervyn.

Spiritul inventiv al lui Mark a venit cu o soluţie, iar ea a repetat-o în drum spre casă, calmă, stăpânită şi hotărâtă.

Mervyn era în pijama şi halat; fuma o ţigară ascultând muzică la radio.

– A fost o vizită al naibii de lungă, a spus el blând.

Puţin agitată, Diana zise:

– A trebuit să conduc teribil de încet.

A înghiţit, a luat o gură de aer şi a zis:

– Mâine plec.

El a fost uşor surprins:

– Unde?

– Aş vrea s-o vizitez pe Thea şi să văd gemenele.

Vreau să fiu sigură că e bine şi nu ştiu când voi mai avea ocazia: trenurile sunt din ce în ce mai neregulate, iar de săptămâna viitoare începe raţionalizarea combustibilului.

El a consimţit.

– Da, ai dreptate. Mai bine te duci acum, cât se mai poate.

– Mă duc sus să-mi fac valiza.

– Pregăteşte una şi pentru mine, te rog.

O clipă, a crezut că vrea s-o însoţească.

– Pentru ce? întrebă ea înspăimântată.

– Nu voi dormi într-o casă pustie, răspunse el. Rămân mâine la Reform Club. Te întorci miercuri?

– Da, miercuri, minţi ea.

– Bine.

Ea s-a dus sus. În timp ce îi aşeza lenjeria şi ciorapii într-o valiză, se gândea: Este ultima oară când fac asta pentru el. Împătură o cămaşă albă şi alese o cravată argintie: culorile închise se asortau cu părul lui negru şi cu ochii căprui. Era uşurată că îi acceptase povestea, dar se simţea în acelaşi timp frustrată, ca şi cum ar fi lăsat ceva neterminat. Şi-a dat seama că, deşi o îngrozea să-l confrunte făţiş, vroia în acelaşi timp să-i explice de ce îl părăseşte. Simţea nevoia să-i spună că o dezamăgise, că devenise arogant şi egoist, că nu o mai venera aşa cum făcuse odată. Dar acum nu îi va mai spune niciodată aceste lucruri şi se simţea neaşteptat de dezamăgită.

A închis valiza lui şi a început să-şi aşeze articolele de machiaj şi de toaletă într-o trusă mică, de plastic. Era o modalitate nostimă de a încheia cinci ani de căsnicie, împachetând şosete, pastă de dinţi

şi cremă de mâini.

După un timp, Mervyn veni sus. Ea terminase de împachetat, era îmbrăcată cu cea mai puţin atrăgătoare cămaşă de noapte pe care o avea şi stătea în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă, dându-şi jos machiajul. El veni în spatele ei şi îi atinse sânii.

O, nu, se gândi ea; nu în noaptea asta, te rog!

Deşi era îngrozită, corpul a răspuns imediat şi ea a roşit vinovată. Degetele lui Mervyn i-au strâns sfârcurile tari, iar ea a gâfâit de plăcere şi disperare. El i-a luat mâinile şi a ajutat-o să se ridice. L-a urmat neputincioasă spre pat. El a stins lumina şi s-au întins, pe întuneric. S-a aşezat imediat deasupra ei şi a făcut dragoste cu ea, cu un fel de disperare furioasă, aproape ca şi cum ar fi ştiut că pleacă şi că n-o poate împiedica. Corpul a trădat-o şi a fremătat de plăcere şi ruşine. Şi-a dat seama cu umilinţă extremă ce ar însemna să ajungă la orgasm cu doi bărbaţi, în interval de două ore, aşa că a încercat să se oprească, dar nu a putut.

Când a atins orgasmul, a plâns.

Din fericire, Mervyn n-a observat.

* * *

Miercuri dimineaţa, în timp ce stătea în salonul elegant al hotelului South-Western, aşteptând taxiul care să-i ducă pe ea şi pe Mark la Southampton Docks, pentru a se îmbarca pe Clipper-ul Pan American, Diana se simţea triumfătoare şi liberă.

Cei din încăpere fie se uitau la ea, fie încercau s-o evite. Era privită insistent, în special de către un tânăr atrăgător, în costum albastru, care avea cu zece

ani mai puţin decât ea. Era obişnuită cu aşa ceva. I se întâmpla întotdeauna când arăta bine, iar azi era uluitoare. Rochia de mătase crem, cu picăţele roşii, era înviorătoare, vărătică. Pantofii crem se asortau perfect, iar pălăria de paie desăvârşea totul. Rujul şi lacul de unghii erau portocalii-roşietice, ca picăţelele de pe rochie. Ezitase dacă să ia pantofi roşii, dar hotărâse că ar arăta excentric.

Îi plăcea enorm să călătorească: împacheta şi despacheta haine, întâlnea oameni noi, era răsfăţată, se îndopa cu bunătăţi şi şampanie, vedea locuri noi. Era puţin neliniştită din pricina zborului, dar traversarea Atlanticului era cea mai încântătoare călătorie posibilă, deoarece la celălalt capăt se găsea America. Abia aştepta să ajungă acolo. Imaginea a ceea ce avea să găsească acolo se baza pe ceea ce văzuse în filme: se închipuia într-un apartament Art Deco, numai ferestre şi oglinzi; camerista o ajuta să-şi pună o haină albă, de blană; iar în stradă, o maşină neagră, interminabilă, cu motorul pornit şi un şofer de culoare care aştepta să o ducă la un club de noapte, unde va comanda un martini foarte sec şi va dansa după muzica unei orchestre de jaz, al cărei solist era Bing Crosby. Toate acestea erau rodul închipuirii, desigur, dar de-abia aştepta să descopere realitatea.

Avea sentimente împărţite în privinţa plecării din Marea Britanie, tocmai acum când începea războiul. Era un act de laşitate, totuşi, aştepta cu nerăbdare să plece.

Cunoştea mulţi evrei. În Manchester era o importantă comunitate evreiască: evreii din Manchester plantaseră o mie de copaci la Nazaret. Prie-

tenii ei evrei urmăreau desfăşurarea evenimentelor din Europa cu oroare şi spaimă. Nu era vorba doar de evrei: fasciştii îi urau pe cei de culoare, pe ţigani, pe homosexuali şi, în general, pe oricine nu era de acord cu fascismul. Diana avea un unchi homosexual, dar întotdeauna se purtase frumos cu ea şi o tratase ca pe fiica lui.

La vârsta ei, nu mai putea să se înroleze, dar probabil că s-ar fi cuvenit să rămână la Manchester şi să lucreze voluntar, să înfăşoare bandaje pentru Crucea Roşie...

Şi aceasta era o închipuire, chiar mai greu de împlinit decât dansul după muzica lui Bing Crosby. Nu era genul care să înfăşoare bandaje. Austeritatea şi uniformele nu erau pentru ea.

Dar nimic dintre toate astea nu era cu adevărat important. Singurul lucru care conta era faptul că era îndrăgostită. Ar merge oriunde ar fi Mark. L-ar urma până şi pe câmpul de luptă, dacă ar fi fost necesar. Se vor căsători şi vor avea copii. El mergea acasă şi o lua cu el.

Îi va fi dor de nepoatele ei gemene. Se întreba cât va trece până le va vedea din nou. Poate că data viitoare vor fi deja domnişoare, se vor parfuma şi vor purta sutien.în loc de şosete până la gleznă şi codiţe.

Dar ar putea avea şi ea fetiţele ei...

Zborul cu Clipper-ul Pan American îi dădea fiori. Citise despre Clipper în *Manchester Guardian*, fără să viseze măcar pentru o clipă că, într-o zi, va zbura cu adevărat. Să ajungă la New York în mai puţin de o zi i se părea un miracol.

Îi scrisese lui Mervyn un bileţel. Nu-i scria nici

unul dintre lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună; nu îi explica cum, încet şi inexorabil, prin nepăsare şi indiferenţă, îi pierduse dragostea; nici măcar nu-i spunea că Mark era minunat. *Dragă Mervyn, îi scrisese, te părăsesc. Simt că te-ai îndepărtat de mine şi m-am îndrăgostit de altcineva. Când vei citi asta, noi vom fi în America. Îmi pare rău că te fac să suferi, dar, în parte, e vina ta.* N-a putut găsi o formulă potrivită de încheiere – nu putea scrie: *A ta* sau *Cu dragoste* – aşa că a scris doar: *Diana.*

La început intenţionase să lase biletul acasă, pe masa din bucătărie. Apoi o obsedase gândul că el şi-ar putea schimba planurile, că, în loc să petreacă noaptea de marţi la club, se va duce acasă, va găsi biletul şi va face scandal înainte ca ea şi Mark să iasă din ţară. Aşa că, până la urmă, l-a trimis prin poştă pe adresa fabricii, unde urma să ajungă astăzi.

S-a uitat la ceas (un cadou de la Mervyn, căruia îi plăcea ca ea să fie punctuală). Îi ştia programul: îşi petrece cea mai mare parte a dimineţii la parter, apoi, către amiază, va urca în birou şi va frunzări corespondenţa, înainte să meargă la masă. Scrisese pe plic „Personal", ca să nu-l deschidă secretara. Zăcea, probabil, pe birou, într-un teanc de facturi, note de plată şi scrisori. În acest moment, probabil că îl citeşte. Se simţi vinovată şi tristă, dar în acelaşi timp uşurată pentru că se afla la două sute de mile depărtare.

– A venit taxiul, a spus Mark.

Era puţin neliniştită. Urma să traverseze Atlanticul într-un avion!

– E timpul să plecăm, a mai spus el.

Şi-a reprimat tulburarea. A pus jos ceaşca de cafea, s-a ridicat şi i-a zâmbit larg.

– Da, a spus veselă. E timpul să zburăm.

Când era vorba de fete, Eddie fusese întotdeauna timid.

Era încă virgin când a absolvit Annapolis. La Pearl Harbor ieşise cu prostituate, iar această experienţă îi lăsase un sentiment de dezgust de sine. După ce a plecat din marină, a fost un singuratic şi mergea cu maşina până la un bar, la câteva mile depărtare, ori de câte ori avea nevoie de companie. Carol-Ann era stewardesă de sol a liniei aeriene din Port Washington, Long Island, terminalul New York pentru hidroavioane. Era o blondă prinsă de soare, cu ochi albaştri, o nuanţă asemănătoare uniformei Pan American, şi Eddie n-ar fi îndrăznit niciodată să-i propună o întâlnire. Dar, într-o zi, la cantină, un tânăr operator radio i-a dat două bilete la Life with Father, *pe Broadway, şi când i-a spus că nu avea cu cine să meargă, tânărul s-a întors spre masa învecinată şi a întrebat-o pe Carol-Ann dacă ar vrea.*

„Da", a spus ea, şi Eddie şi-a dat seama că era din aceeaşi regiune ca şi el.

A aflat mai târziu că în acea perioadă era disperat de singură. Venea de la ţară şi aerele sofisticate ale celor din New York o făceau să se simtă stânjenită şi tensionată. Era o fire senzuală, dar nu ştia ce să facă când bărbaţii îşi permiteau mici familiarităţi, aşa că, în stinghereala ei, respingea avansurile indignată. Nervozitatea i-a atras reputaţia

de regină de gheață și nu i se întâmpla prea des să fie invitată în oraș.

Dar, în acea vreme, Eddie nu știa nimic din toate acestea. Cu ea la braț, se simțea ca un rege. A dus-o la cină, apoi, cu un taxi, înapoi la apartamentul ei. În prag, i-a mulțumit pentru frumoasa seară, și-a luat inima-n dinți și a sărutat-o pe obraz, moment în care ea a izbucnit în lacrimi și i-a spus că era primul om cumsecade pe care l-a întâlnit în New York. Înainte să-și dea seama ce zice, s-a pomenit cerându-i încă o întâlnire.

La această a doua întâlnire, s-a îndrăgostit de ea. Într-o zi fierbinte de iulie, s-au dus la Coney Island și ea purta pantaloni marinărești albi și o bluză de culoarea cerului. Și-a dat seama cu surprindere că ea era de fapt mândră să fie văzută plimbându-se cu el. Au mâncat înghețată, s-au dat într-un carusel numit Ciclonul, au cumpărat pălării caraghioase, s-au ținut de mână și și-au destăinuit mici secrete intime. Când a dus-o acasă, Eddie i-a spus deschis că în viața lui nu fusese atât de fericit și ea l-a uimit din nou spunându-i că și ea se simțea la fel.

Curând, începu să neglijeze munca la fermă, petrecându-și toate zilele libere în New York, dormind pe canapeaua unui coleg, inginer ca și el, surprins, dar încurajator. Carol-Ann l-a dus la Bristol, New Hampshire, ca să-l prezinte părinților, doi oameni de vârstă mijlocie, mărunți, uscățivi, săraci și muncitori. Îi aminteau de propriii lui părinți, dar le lipsea religiozitatea necruțătoare a acestora. Le venea cu greu să creadă că făcuse o fiică atât de frumoasă și Eddie putea să-i înțelea-

gă, pentru că nici lui nu-i venea a crede că o asemenea fată s-a putut îndrăgosti de el.

Stând lângă hotelul Langdown Lawn, holbându-se la scoarța stejarului, se gândea cât de mult o iubea. Avea un coșmar, unul din acele vise infernale, în care, la început, te simți fericit și în siguranță, dar, într-un moment de speculație prosteasc ă, îți imaginezi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla și deodată îți dai seama că se întâmplă de-adevăratelea, înfricoșător și de nestăvilit, și nu poți face nimic.

Ce înrăutățea lucrurile și mai mult era că se certaseră chiar înainte ca el să plece și se despărțiseră fără să se fi împăcat.

Stătea pe canapea, purtând o cămașă de dril de-a lui și aproape nimic altceva, picioarele lungi, bronzate întinse, părul frumos, auriu prelingându-i-se pe umeri, ca un șal. Citea o revistă. Avea sânii mici, dar în ultimul timp se rotunjiseră. Eddie simți nevoia să-i atingă și se gândi: De ce nu? Așa că și-a strecurat mâna sub cămașă și i-a atins sfârcul. Ea l-a privit și i-a zâmbit drăgăstoasă, apoi a continuat să citească.

I-a sărutat părul, apoi s-a așezat lângă ea. Îl uimise încă de la început. Inițial fuseseră amândoi timizi, dar o dată ce s-au întors din luna de miere și au început să locuiască împreună la vechea fermă, ea devenise teribil de neinhibată.

La început, voia să facă dragoste cu lumina aprinsă. Eddie, deși stânjenit și rușinos, a consimțit și, într-o anumită măsură, i-a plăcut. Apoi a observat că nu încuia ușa când făcea baie. După care, i s-a părut o prostie ca el să încuie ușa, așa că

o lăsa şi el deschisă şi într-o zi s-a pomenit că intră, goală, şi se aşază în cadă, lângă el! Eddie nu se simţise în viaţa lui atât de jenat. De când avea patru ani, nici o femeie nu îl văzuse gol. S-a excitat teribil doar privind-o pe Carol-Ann spălându-se sub braţ şi s-a acoperit rapid cu un prosop până când ea a izbucnit în râs.

Începu să se perinde prin casă în diferite stadii de goliciune. Felul cum era acum era o nimica toată, conform standardelor ei era de-a dreptul încotoşmănată, din moment ce abia puteai zări un triunghi alb de bumbac, acolo unde cămaşa nu acoperea chiloţeii. În mod normal era mult mai rău. El pregătea cafea în bucătărie şi ea apărea doar în lenjerie şi se apuca de prăjit chifle; sau, el se bărbierea şi ea apărea doar în chiloţei, fără sutien, şi începea să se spele pe dinţi; alteori, fără nimic pe ea, îi aducea în dormitor micul dejun pe o tăviţă. Se întreba dacă era „nimfomană"; auzise folosindu-se acest termen. Dar, în acelaşi timp, îi plăcea că era aşa. Ba chiar îi plăcea foarte mult. Nici nu visase vreodată că va avea o soţie care se va fâţâi prin casă dezbrăcată. Se considera foarte norocos.

După un an, s-a schimbat şi el. Devenise atât de neinhibat încât era în stare să treacă gol puşcă din dormitor în baie; uneori se băga în pat fără să-şi pună pijamaua; odată, chiar o avuse, aici, în camera de zi, pe canapea.

Încă se întreba dacă, din punct de vedere psihologic, acest gen de comportament era nelalocul lui, dar hotărâse că n-avea nici o importanţă: el şi Carol-Ann pot face orice le trece prin cap. Când a

acceptat asta, s-a simţit ca o pasăre eliberată din colivie. Era incredibil; era minunat; era raiul pe pământ.

Stătea alături de ea, fără să spună nimic, bucurându-se doar că e lângă ea şi respirând adierea blândă a pădurii, care pătrundea prin ferestrele deschise. Bagajele îi erau pregătite şi în câteva minute urma să plece la Port Washington. Carol-Ann plecase de la compania Pan American – n-avea cum să locuiască în Maine şi să lucreze la New York – şi-şi luase o slujbă într-un magazin din Bangor. Eddie voia să discute despre asta înainte să plece.

Carol-Ann îşi ridică privirea din revista Life *şi spuse:*

– Ce e?

– N-am zis nimic.

– Dar urmează să spui, nu-i aşa?

El zâmbi larg.

– De unde ştii?

– Eddie, doar ştii că aud când ţi se învârt rotiţele. Ce e?

El puse mâna mare, butucănoasă pe burtica ei şi mângâie uşoara umflătură.

– Vreau să renunţi la slujbă.

– E prea devreme...

– E în regulă. Ne putem permite. Şi vreau să ai grijă de tine.

– Voi avea grijă. Voi renunţa la slujbă când va fi necesar.

El se simţi jignit.

– Credeam că vei fi încântată. De ce vrei să continui?

– Pentru că avem nevoie de bani şi pentru că trebuie să am ceva de făcut.

– Ţi-am spus, ne putem permite.

– M-aş plictisi.

– Majoritatea soţiilor nu lucrează.

Ea îşi ridică vocea.

– Eddie, de ce încerci să mă-ngrădeşti?

Nu voia s-o îngrădească, iar presupunerea l-a înfuriat. A spus:

– De ce eşti aşa hotărâtă să te împotriveşti?

– Nu mă împotrivesc! Doar că nu vreau să stau aici degeaba!

– N-ai nimic de făcut?

– Ce?

– Să tricotezi hăinuţe pentru copil, să pregăteşti conserve, să tragi un pui de somn...

Era dispreţuitoare.

– O, să fim serioşi...

– Ce-i rău în asta, pentru Dumnezeu! exclamă el furios.

– Voi avea timp suficient pentru toate astea când se va naşte copilul. Aş vrea să profit de puţinele săptămâni de libertate care îmi mai rămân.

Eddie se simţi umilit, dar nu era sigur cum se întâmplase asta. Voia să plece. Se uită la ceas.

– Trebuie să prind trenul.

Carol-Ann era tristă.

– Nu te-nfuria, spuse ea pe un ton împăciuitor.

Dar era furios.

– Cred că pur şi simplu nu te înţeleg, spuse el iritat.

– Urăsc să fiu îngrădită.

– Încercam să fiu grijuliu.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie, unde jacheta de la uniformă îi atârna pe un umeraş. Se simţea ridicol şi pe picior greşit. Intenţionase să facă un lucru generos şi ea văzuse în asta o mărginire.

Ea i-a adus valiza din dormitor şi i-a înmânat-o după ce el şi-a pus jacheta. Şi-a ridicat faţa şi el a sărutat-o în fugă.

– Nu pleca supărat pe mine, a spus ea.

Dar a plecat.

Iar acum era într-o grădină, într-o ţară străină, la mii de mile depărtare, cu inima grea ca plumbul, întrebându-se dacă o va revedea vreodată pe Carol-Ann.

CAPITOLUL 5

PENTRU PRIMA DATĂ în viaţă, Nancy Lenehan se îngrăşase.

Stătea în apartamentul ei din hotelul Adelphi din Liverpool, lângă un morman de bagaje care aşteptau să fie îmbarcate pe vasul cu aburi *Orania,* şi se holba, îngrozită, în oglindă.

Nu era nici frumoasă, nici urâtă, dar avea trăsături regulate – nasul drept, părul negru, drept şi bărbia delicată – şi era atrăgătoare când se îmbrăca cu grijă, adică de cele mai multe ori. Astăzi purta un costum uşor din flanelă, de culoarea cireşii, de la Paquin, şi o bluză gri, de mătase. Jacheta era strânsă în talie, după cum era la modă, şi asta i-a arătat că se îngrăşase. Când a încheiat nasturii, a apărut o cută uşoară, dar evidentă, şi nasturii de jos au forţat butonierele.

Exista o singură explicaţie. Mijlocul jachetei era mai mic decât mijlocul doamnei Lenehan.

Era probabil rezultatul meselor de prânz şi cină luate în cele mai bune restaurante din Paris, toată luna august. Suspină. Va trebui să ţină dietă în timpul traversării Atlanticului. Când va ajunge la New York, va avea vechea ei siluetă.

Nu fusese niciodată nevoită să ţină regim. Ideea

nu o neliniştea: deşi îi plăcea mâncarea bună, nu era lacomă. Ceea ce o îngrijora cu adevărat era bănuiala că acesta era semnul vârstei.

Astăzi aniversa 40 de ani.

Întotdeauna fusese subţirică şi arăta bine în haine scumpe. Urâse moda anilor '20 şi se bucurase când talia a revenit la modă. Irosea o grămadă de timp şi de bani la cumpărături şi îi făcea plăcere. Uneori folosea scuza că trebuie să arate bine pentru că asta îi e meseria, dar adevărul era că făcea asta de plăcere.

Tatăl ei deschisese o fabrică de pantofi în Brockton, Massachusetts, la ieşirea din Boston, în 1899, anul în care s-a născut Nancy. I se trimiteau din Londra pantofi de foarte bună calitate şi făcea după ei copii ieftine; apoi, din acest plagiat, şi-a deschis un punct de vânzare. Reclamele lui înfăţişau un pantof londonez la preţul de 29 dolari, lângă o copie produsă de Black la numai 10 dolari, cu întrebarea: „Vedeţi vreo diferenţă?" A muncit mult şi a făcut treabă bună, iar în timpul primului război mondial a obţinut primele contracte militare care erau încă o componentă principală a afacerii.

În anii '20 a deschis un lanţ de magazine, majoritatea în New England, în care se vindeau doar pantofi produşi de el. În timpul depresiunii economice, a redus numărul de stiluri de la o mie la cincizeci şi a introdus un preţ standard de 6,60 dolari pentru orice pereche de pantofi, indiferent de stil. Îndrăzneala a dat roade; în timp ce toţi ceilalţi dădeau faliment, profiturile lui Black creşteau.

Obişnuia să spună că preţul pentru confecţionarea pantofilor de bună şi de proastă calitate era ace-

laşi şi că nu exista nici un motiv pentru ca oamenii aparţinând clasei muncitoare să fie sărăcăcios încălţaţi. Într-o perioadă în care cei nevoiaşi cumpărau pantofi cu tălpi de carton, de care în câteva zile se alegea praful, pantofii produşi de Black erau ieftini şi rezistenţi. Tatăl ei era mândru de asta şi la fel era şi Nancy. Pentru ea, pantofii buni pe care-i făcea familia justificau casa impunătoare din Back Bay în care locuiau, uriaşul automobil Packard cu şofer, petrecerile, hainele frumoase şi servitorii. Nu era ca unii dintre copiii de bogătaşi pentru care avuţia moştenită este ceva de la sine înţeles.

Ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru despre fratele ei.

Peter avea 38 de ani. Cu cinci ani în urmă, înainte să moară, tatăl lor le lăsase, lui şi lui Nancy, părţi egale din companie, câte patruzeci la sută amândurora. Sora tatălui, mătuşa Tilly, a primit zece la sută, iar procentul rămas, de zece la sută, a mers la Danny Riley, bătrânul avocat rău famat.

Nancy presupusese dintotdeauna că, la moartea tatălui ei, ea va prelua afacerea. Tatăl o favorizase. O femeie care să conducă o companie era un lucru neobişnuit, dar nu nemaiauzit, mai ales în industria de îmbrăcăminte.

Tatăl ei avea un delegat, Nat Ridgeway, un locţiitor foarte capabil, care lăsase clar să se înţeleagă că el ar fi cel mai potrivit pentru funcţia de preşedinte la Black's Boots.

Dar Peter voia acelaşi lucru, iar el era fiul. Nancy se simţise întotdeauna vinovată pentru că era preferata lui tata. Peter s-ar simţi umilit şi extrem de dezamăgit dacă nu ar moşteni poziţia tatălui

său. Pe Nancy n-o lăsa inima să-i dea o asemenea lovitură zdrobitoare. Aşa că fusese de acord ca Peter să preia conducerea. Ea şi fratele ei deţineau optzeci la sută din afacere, aşa că, atunci când se puneau de acord, reuşeau să ducă la îndeplinire orice.

Nat Ridgeway demisionase şi se angajase la General Textiles, în New York. Era o pierdere pentru afacere şi, dintr-un alt punct de vedere, era o pierdere pentru Nancy. Ea şi Nat începuseră să iasă împreună chiar înainte să moară tatăl ei.

Nancy nu mai ieşise cu nimeni de la moartea soţului ei, Sean. Nu vrusese. Dar Nat alesese momentul perfect, căci după cinci ani, ea începuse să simtă că viaţa ei era doar muncă, fără pic de distracţie, şi nu s-ar fi dat în lături de la o mică aventură. Luaseră cina împreună de câteva ori, merseseră la teatru şi ea îl sărutase de noapte bună, destul de călduros; dar criza economică i-a prins în acest stadiu şi, cu plecarea lui Nat de la Black's, s-a terminat şi legătura lor, iar Nancy s-a simţit înşelată.

De atunci, Nat se descurcase spectaculos de bine la General Textiles şi era acum preşedintele companiei. De asemenea, se căsătorise cu o femeie blondă, drăguţă, cu zece ani mai tânără decât Nancy.

Lui Peter, dimpotrivă, îi mersese foarte prost. Adevărul era că nu era la înălţimea funcţiei de preşedinte. În cei cinci ani cât a fost el la conducere, afacerile se înrăutăţiseră considerabil. Magazinele nu mai aduceau profit, abia de îşi mai scoteau cheltuielile. Peter deschisese un magazin pretenţios de pantofi pe Fifth Avenue, în New York, unde se vin-

deau pantofi scumpi, eleganţi, pentru doamne; magazinul îi acapara tot timpul şi atenţia, dar financiar, nu era rentabil.

Doar fabrica, pe care o conducea Nancy aducea bani. La mijlocul anilor '30, când America începea să iasă din depresiunea economică, ea începuse să producă sandale deschise în faţă, foarte ieftine, pentru femei, şi avuseseră succes. Era covinsă că viitorul pantofilor de damă îl constituiau modelele uşoare, colorate, suficient de ieftine pentru a-ţi putea permite să le arunci.

Dacă ar avea capacitatea de producţie, ar putea vinde dublu. Dar profiturile ei erau înghiţite de pierderile lui Peter şi nu mai rămânea nimic pentru extindere.

Nancy ştia ce trebuie făcut pentru a salva afacerea.

Lanţul de magazine va trebui vândut, probabil patronilor, pentru a se strânge capital. Banii obţinuţi din vânzări vor fi folosiţi pentru modernizarea fabricii şi pentru trecerea la producţia realizată cu ajutorul benzii transportoare, introdusă acum în toate întreprinderile avansate, producătoare de pantofi. Peter va trebui să-i cedeze ei conducerea şi să se limiteze la magazinul din New York, unde să lucreze sub control financiar strict.

Dorea ca el să păstreze titlul de preşedinte şi prestigiul adus de acesta, iar ea va continua să-i subvenţioneze magazinul din profiturile fabricii, în anumite limite; dar el va trebui să renunţe la toată puterea reală.

Trecuse toate acestea într-un raport scris, adresat strict confidenţial lui Peter. El promisese că se va gândi. Nancy îl avertizase, foarte delicat, că nici

vorbă să mai poată permite declinul companiei şi că, dacă nu era de acord cu planul ei, va trebui să se adreseze peste capul lui consiliului de administraţie – ceea ce însemna că el va fi concediat şi că ea va deveni preşedinte. Spera din suflet că el va fi rezonabil. Dacă ar provoca o criză, totul s-ar termina cu o înfrângere umilitoare pentru el şi cu o ruptură familială care nu s-ar reface niciodată.

Deocamdată nu se simţise ofensat. Părea calm şi gânditor şi rămăsese prietenos. Au hotărât să meargă împreună la Paris. Peter a cumpărat pantofi eleganţi pentru magazinul lui, iar Nancy a făcut cumpărături pentru ea la croitoriile de lux, fără să piardă din ochi cheltuielile lui Peter. Lui Nancy îi plăcuse enorm Europa, mai ales Parisul, şi de-abia aşteptase să cunoască Londra; apoi, s-a declarat războiul.

Au hotărât să se întoarcă imediat în State; dar toată lumea hotărâse asta, desigur, aşa că nu le-a fost uşor să găsească locuri. În cele din urmă, Nancy a obţinut bilete la un vas care pleca din Liverpool. După o călătorie lungă de la Paris, cu trenul şi feribotul, sosiseră aici cu o zi înainte şi urmau să se îmbarce astăzi.

O demoralizau pregătirile de război ale Angliei. Ieri după-amiază venise în camera ei un lacheu şi instalase la geam un ecran complicat de camuflaj. Toate ferestrele trebuiau să fie complet camuflate în fiecare seară, astfel încât oraşul să nu poată fi văzut de sus în timpul nopţii. Geamurile erau acoperite cu bandă adezivă ca să nu sară cioburile în cazul în care oraşul era bombardat. În faţa hotelului erau mormane de saci cu nisip, iar în spate era

un adăpost subteran împotriva raidurilor aeriene.

Teama ei cumplită era că Statele Unite se vor implica în război şi că Liam şi Hugh, cei doi fii ai ei, vor fi recrutaţi. Şi-l amintea pe tatăl ei spunând, atunci când Hitler a venit la putere, că naziştii nu vor permite ca Germania să devină comunistă; şi asta era ultima dată când se gândise la Hitler. Avea prea multe pe cap ca să-şi mai facă griji din pricina Europei. Nu o interesa politica internaţională, balanţa puterii sau fascismul: asemenea abstracţiuni păreau fără rost în comparaţie cu viaţa fiilor ei. Polonezii, austriecii, evreii şi slavii vor trebui să-şi poarte singuri de grijă. Datoria ei era să se preocupe de Liam şi de Hugh.

Nu că ar fi avut ei prea multă nevoie de aşa ceva. Nancy se căsătorise de tânără şi copiii veniseră pe lume imediat după aceea, aşa că băieţii erau acum mari. Liam se căsătorise şi locuia în Houston, iar Hugh era în anul terminal la Yale. Hugh nu se prea omora cu studiul şi pe ea o deranjase să afle că şi-a cumpărat o maşină rapidă, sport, dar depăşise de mult vârsta când trebuia să asculte sfatul mamei. Prin urmare, din moment ce nu putea să împiedice înrolarea lor, nu avea prea multe motive pentru a se întoarce acasă.

Ştia că războiul va prinde bine afacerilor. În America va urma o perioadă de prosperitate economică, iar oamenii vor avea mai mulţi bani pentru a cumpăra pantofi. Indiferent dacă Statele Unite vor intra sau nu în război, armata trebuia să se extindă, ceea ce însemna mai multe comenzi în contractele guvernamentale. Cu totul, credea că vânzările se vor dubla sau poate chiar tripla în ur-

mătorii doi sau trei ani – un motiv în plus ca să modernizeze fabrica.

Totuşi, toate acestea îşi pierdeau orice importanţă, puse faţă în faţă cu posibilitatea cumplită, înspăimântătoare că propriii ei fii vor fi încorporaţi, vor lupta, vor fi răniţi şi probabil vor sfârşi în agonie pe câmpul de luptă.

Lacheul care a intrat să ia bagajele i-a întrerupt gândurile morbide. L-a întrebat dacă Peter şi le-a expediat deja pe ale lui. Cu un accent local puternic, pe care ea abia îl înţelegea, acesta i-a răspuns că Peter şi-a trimis bagajele la vas, noaptea trecută.

S-a îndreptat spre camera lui Peter ca să vadă dacă era pregătit de plecare. Când a bătut, uşa a fost deschisă de o cameristă care i-a spus cu acelaşi accent gutural că el plecase cu o zi înainte.

Nancy era uluită. Se cazaseră împreună ieri seară. Nancy hotărâse să cineze în cameră şi să se culce devreme; Peter spusese că va face acelaşi lucru. În cazul în care s-a răzgândit, unde-o fi plecat? Unde îşi petrecuse noaptea? Şi unde era acum?

A coborât în salon ca să dea telefon, dar nu era sigură pe cine să sune. Nici ea, nici Peter nu cunoşteau pe nimeni în Anglia. Din Liverpool, dacă treci Marea Irlandei, ajungi la Dublin: era posibil ca Peter să fi plecat în Irlanda, ca să vadă ţara de origine a familiei Black? Făcuse parte din planul lor iniţial. Dar Peter ştia că n-avea cum să se întoarcă de acolo la timp pentru plecarea vasului.

Instinctiv, ceru operatoarei numărul de telefon al mătuşii Tilly.

Să suni din Europa în America era o treabă nesigură. Nu erau suficiente linii şi, uneori, erai nevoit

să aştepţi foarte mult timp. Dacă aveai noroc, ţi se făcea legătura în câteva minute. În general, calitatea sunetului era proastă şi trebuia să strigi.

În Boston încă nu se făcuse ora şapte dimineaţa, dar mătuşa Tilly se trezise cu siguranţă. Ca mulţi oameni în vârstă, dormea puţin şi se trezea devreme. Era foarte vioaie.

În acel moment, liniile nu erau ocupate – poate că era încă prea devreme pentru ca oamenii de afaceri americani să fie deja la birou – şi după numai cinci minute telefonul din cabină sună. Nancy ridică şi îi susură în ureche tonul familiar. Şi-o imagină pe mătuşa Tilly în halatul de mătase şi papucii cu blăniţă târşâindu-şi picioarele pe podeaua lucioasă, de lemn, a bucătăriei, până la telefonul negru din hol.

– Alo?

– Mătuşă Tilly, sunt eu, Nancy.

– Dumnezeule, fetiţo, eşti bine?

– Da, sunt bine. S-a declarat războiul, dar încă n-au început împuşcăturile, cel puţin nu în Anglia. Ştii ceva de băieţi?

– Sunt bine amândoi. Liam mi-a trimis o ilustrată din Palm Beach; scrie că, bronzată, Jacqueline e chiar mai frumoasă. Hugh m-a plimbat cu noua lui maşină, care e foarte şic.

– Conduce foarte repede?

– A fost extrem de grijuliu cu mine şi a refuzat un cocteil, spunând că cei care conduc automobile puternice nu trebuie să consume alcool.

– Asta mă face să mă simt mai bine.

– La mulţi ani, dragă! Ce faci în Anglia?

– Sunt la Liverpool, mă pregătesc să mă îmbarc

pentru New York, dar l-am pierdut pe Peter. N-ai nici o veste de la el, nu-i aşa?

– Cum să n-am, dragă. A solicitat întrunirea consiliului, poimâine, dis-de-dimineaţă.

Nancy era stupefiată.

– Vrei să spui vineri dimineaţă?

– Da, dragă, poimâine e vineri, zise Tilly uşor iritată. Tonul insinua: *Nu sunt într-atât de bătrână încât să nu ştiu ce zi a săptămânii e.*

Nancy era bulversată. Care era rostul întrunirii consiliului, din moment ce nici ea, nici Peter nu erau acolo? Ceilalţi directori erau Tilly şi Danny Riley, iar ei nu ar hotărî nimic pe cont propriu.

Erau indiciile unui complot. Ce punea la cale Peter?

– Ce apare în ordinea de zi, mătuşă?

– Tocmai mă uitam şi eu. Mătuşa Tilly citi cu voce tare. „Aprobarea cumpărării companiei Black's Boots, Inc., de către General Textiles, Inc., în termenii negociaţi de preşedinte."

– Dumnezeule!

Nancy era atât de şocată încât îi venea să leşine. Peter vindea compania fără ştirea ei!

O clipă, fu prea uluită ca să vorbească; apoi, cu efort, spuse cu voce tremurătoare:

– Ai vrea să-mi mai citeşti o dată, mătuşă?

Mătuşa Tilly repetă.

Pe Nancy o trecu brusc un frison. Cum reuşise Peter să facă asta sub nasul ei? Când negociase tranzacţia? Probabil că plănuise totul pe ascuns, din momentul în care îi dăduse bileţelul secret. Prefăcându-se că-i ia în considerare propunerile, de fapt complota împotriva ei.

Ştiuse dintotdeauna că Peter avea o fire slabă, dar nu l-ar fi crezut niciodată în stare de o asemenea înşelătorie.

– Eşti acolo, Nancy?

Nancy înghiţi.

– Da, sunt aici. Doar că am rămas mută de uimire. Peter nu mi-a spus nimic.

– Chiar aşa? Nu e tocmai corect, nu?

– Evident, vrea ca totul să se întâmple fără ca eu să fiu de faţă... dar nici el nu va fi la întâlnire. Ne îmbarcăm astăzi – ajungem acasă abia în cinci zile.

Şi totuşi, se gândi ea, Peter a dispărut...

– Parcă există acum un avion?

– Clipper! îşi aminti Nancy: doar scriseseră toate ziarele. Acum se poate zbura peste Atlantic într-o zi. Asta făcea Peter?

– Chiar aşa, Clipper, spuse Tilly. Danny Riley zice că Peter se întoarce cu Clipper-ul şi că va ajunge aici la timp pentru întrunirea consiliului.

Lui Nancy îi venea greu să înţeleagă neobrăzarea cu care o minţise fratele ei. Călătorise cu ea până la Liverpool pentru a o face să creadă că va lua vaporul. Trebuie să fi plecat chiar după ce s-au despărţit pe coridorul hotelului şi apoi a condus în timpul nopţii până la Southampton, la timp ca să prindă avionul. Cum era posibil să-şi petreacă tot timpul cu ea, vorbind, mâncând împreună, discutând despre călătoria ce va urma, când, de fapt, în tot acest timp punea la cale să o tragă pe sfoară?

Mătuşa Tilly spuse:

– De ce nu vii şi tu cu Clipper-ul?

Era oare prea târziu? Mai mult ca sigur că Peter plănuise totul cu grijă. Trebuie să-şi fi dat seama că

ea va face unele cercetări, când va afla că el nu pleacă cu vaporul, şi va încerca să se asigure că ea nu-l va putea ajunge din urmă. Dar sincronizarea nu era punctul forte al lui Peter şi poate îi scăpase ceva.

Nici nu îndrăznea să spere.

– O să încerc, a spus Nancy hotărându-se brusc. La revedere.

A închis.

A rămas pe gânduri câteva clipe. Peter plecase ieri seară şi călătorise în timpul nopţii. Clipper-ul era cu siguranţă planificat să plece din Southampton astăzi şi să sosească la New York mâine, la timp ca Peter să ajungă la Boston pentru întâlnirea de vineri. Dar la ce oră era decolarea? Şi apoi, putea ea să ajungă la Southampton până atunci?

Cu sufletul la gură, a mers la recepţie şi l-a întrebat pe portar la ce oră decola Clipper-ul din Southampton.

– L-aţi pierdut, doamnă, spuse el.

– Verificaţi, vă rog, spuse ea, încercând să nu-şi dea în vileag neliniştea.

El luă un orar şi îl deschise.

– La ora două.

Ea se uită la ceas: era abia amiază.

Portarul adăugă:

– N-aţi putea ajunge la Southampton la timp nici dacă aţi avea la dispoziţie un avion particular.

– Este vreun avion? stărui ea.

Chipul lui arboră expresia tolerantă a unui funcţionar care îndeplineşte moşturile unui străin aberant.

– Este un aerodrom cam la zece mile de aici. În

general, dacă plăteşti, găseşti un pilot care să te ducă oriunde pofteşti. Dar trebuie să ajungeţi la aerodrom, să găsiţi pilotul, să zburaţi, să aterizaţi undeva lângă Southampton, iar apoi să mergeţi de acolo până la docuri. Nu se poate în două ore, credeţi-mă.

Ea îi întoarse spatele dezamăgită.

În afaceri, n-avea nici un rost să te înfurii, învăţase cu mult timp în urmă. Când lucrurile merg prost, trebuie să găseşti o modalitate de a le îndrepta. Nu pot ajunge la Boston la timp, îşi spuse ea; aşa că poate reuşesc să împiedic vânzarea de la distanţă.

S-a întors la cabina telefonică. În Boston era abia trecut de şapte. Avocatul ei, Patrick „Mac", MacBride, trebuie să fie acasă. Îi dădu operatoarei numărul.

Mac era aşa cum ar fi trebuit să fie fratele ei. Când a murit Sean, Mac preluase iniţiativa şi se ocupase de toate: de anchetă, înmormântare, testament şi de veniturile personale ale lui Nancy. Se purtase extraordinar cu băieţii, îi dusese la baseball, apărea pe neaşteptate ca să-i vadă în piesele de la şcoală, le dădea sfaturi în legătură cu colegiul şi cariera. Le vorbise, fiecăruia în parte, despre cele necesare în viaţă. La moartea tatălui ei, Mac nu fusese de acord ca ea să-i dea voie lui Peter să devină preşedinte: nu îi ascultase sfatul şi acum faptele au dovedit că Mac avusese dreptate. Ştia că era mai mult sau mai puţin îndrăgostit de ea. Nu era un sentiment primejdios: Mac era un catolic devotat şi îi era credincios soţiei lui urâţele, bondoace şi loiale. Nancy ţinea mult la el, dar nu era genul de bărbat de care să se îndrăgostească: era moale, rotun-

jor, cumpătat, cu un început de chelie, iar ea fusese întotdeauna atrasă de bărbați hotărâți, cu podoaba capilară intactă: bărbați ca Nat Ridgeway.

În timp ce aștepta legătura, avu răgazul să mediteze la ironia situației. Cel care conspirase cu Peter împotriva ei era Nat Ridgeway, locțiitorul de odinioară al tatălui ei și vechiul ei amor. Nat părăsise compania – și pe Nancy – pentru că nu putea face pe șeful; iar acum, de pe poziția de președinte la General Textiles, încerca din nou să preia controlul asupra companiei Black's Boots.

Știa că Nat fusese la Paris ca să vadă colecțiile, dar nu dăduse nas în nas cu el. În schimb, era mai mult ca sigur că Peter îl întâlnise și încheiase afacerea chiar acolo, prefăcându-se cu inocență că e la cumpărat de pantofi. Nancy nu bănuise nimic. Dându-și seama cât de ușor a fost păcălită, se înfurie pe Peter și Nat – dar cel mai mult pe ea însăși.

Telefonul din cabină sună și ea ridică receptorul: astăzi avea noroc la legăturile telefonice.

Mac răspunse cu gura plină de micul dejun.

– Mda?

– Mac, sunt Nancy.

El înghiți rapid.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai sunat, am răscolit toată Europa după tine. Peter încearcă să...

– Știu, tocmai am aflat, îl întrerupse ea. Care sunt termenii tranzacției?

– O acțiune din General Textiles, plus 27 de cenți numerar, la cinci acțiuni din Black's.

– Asta-i pomană curată!

– La profiturile voastre, nu-i chiar așa rău...

– Dar valoarea bunurilor e mult mai mare!

– Ei, nu sunt împotriva ta, zise el împăciuitor.

– Îmi pare rău, Mac, sunt furioasă.

– Înţeleg.

Îi putea auzi pe copii păruindu-se în fundal. Avea cinci, toate fete. Auzea, de asemenea, radioul pornit şi ceainicul susurând pe foc.

O clipă mai târziu, el continuă:

– Sunt de acord că oferta e prea redusă. Într-adevăr, reflectă nivelul profitului actual, dar ignoră valoarea bunurilor şi potenţialul.

– Poţi să mai spui o dată.

– Dar mai este ceva.

– Spune-mi.

– Peter va rămâne să conducă Black's în timpul celor cinci ani care urmează preluării. Dar pentru tine nu există nici o slujbă.

Nancy îşi închise ochii. Aceasta era cea mai crudă lovitură dintre toate. I se făcu rău. Puturosul, nătăfleţul Peter, pe care îl protejase şi îl cocoloşise, va rămâne; şi ea, care menţinuse afacerea, va fi azvârlită.

– Cum îmi poate face aşa ceva? spuse ea. E fratele meu!

– Îmi pare foarte rău, Nancy.

– Mulţumesc.

– N-am avut niciodată încredere în el.

– Tata şi-a irosit viaţa punând pe picioare afacerea asta, strigă ea. Nu-l pot lăsa s-o distrugă.

– Ce vrei să fac?

– Îi putem împiedica?

– Dacă ai reuşi să ajungi aici la întrunirea consiliului, cred că ai putea să-i convingi pe mătuşa ta şi pe Danny să refuze...

– N-am cum ajunge acolo, asta-i problema mea. N-ai putea tu să-i convingi?

– Aş putea, dar n-ajută la nimic, Peter are mai multe voturi decât ei. Au numai zece la sută fiecare, în vreme ce el are patruzeci.

– Nu poţi vota în numele meu?

– Nu am împuternicirea ta.

– N-aş putea vota prin telefon?

– Interesantă idee... Cred că ar fi la latitudinea consiliului, dar Peter şi-ar folosi majoritatea şi ar refuza.

A urmat un moment de tăcere, interval în care şi-au frământat mintea.

Tot atunci, Nancy îşi aminti buna cuviinţă şi întrebă:

– Cum ţi-e familia?

– În momentul de faţă, nespălată, neîmbrăcată şi nesupusă. Iar Betty e însărcinată.

O clipă, ea îşi uită propriile necazuri.

– Nu mai spune!

Crezuse că nu vor mai avea alţi copii: cea mică avea acum cinci ani.

– După atâta timp!

– Credeam că voi afla din ce cauză.

Nancy râse.

– Hei, felicitări!

– Mulţumesc, deşi Betty e cam... ambiguă în privinţa asta.

– De ce? E mai tânără decât mine.

– Dar şase... sunt chiar o droaie de copii.

– Îţi poţi permite.

– Da... Eşti sigură că nu prinzi avionul?

Nancy suspină.

– Sunt la Liverpool. Southampton e la două sute de mile distanță și avionul decolează în mai puțin de două ore. E imposibil.

– Liverpool? E aproape de Irlanda.

– Scuteşte-mă de informații turistice...

– Dar Clipper-ul acostează în Irlanda.

Lui Nancy îi tresări inima.

– Eşti sigur?

– Am citit în ziar.

Asta schimba totul, își dădu ea seama cuprinsă de speranță. Va putea prinde avionul, până la urmă!

– Unde face escală, la Dublin?

– Nu, undeva pe coasta de vest, nu-mi amintesc exact. Dar ai putea ajunge la timp.

– Verific şi te sun mai târziu. La revedere.

– Nancy?

– Ce e?

– La mulți ani!

Ea zâmbi.

– Mac... eşti formidabil.

– Succes.

– Pe curând.

Închise şi se întoarse la recepție. Portarul îi zâmbi condescendent. Ea rezistă tentației de a-l pune la punct: ar fi şi mai puțin serviabil.

– Înțeleg că Clipper-ul face o escală în Irlanda, spuse ea, forțându-se să pară amabilă.

– Într-adevăr, doamnă. La Foynes, în estuarul Shannon.

Ea voia să strige: *Atunci de ce nu mi-ai zis mai devreme, înfumuratule ce eşti?* În loc de asta, a zâmbit şi a spus:

– La ce oră?

El întinse mâna după orar.

– Aterizarea e la trei şi jumătate, iar decolarea la patru şi jumătate.

– Pot ajunge acolo până atunci?

Zâmbetul tolerant i se evaporă şi o privi cu mai mult respect.

– Nu m-am gândit la asta, zise el. E un zbor de două ore, cu un avion mic. Dacă găsiţi un pilot, reuşiţi.

Ei îi crescu încordarea. Începea să pară de-a dreptul posibil.

– Chemaţi un taxi care să mă ducă imediat la aerodrom, vă rog.

El pocni din degete către un lacheu.

– Un taxi pentru doamna!

Se întoarse spre Nancy.

– Dar bagajele dumneavoastră?

Erau îngrămădite în salon.

– N-au cum să încapă într-un avion mic.

– Trimiteţi-le la vapor, vă rog.

– Desigur.

– Şi aduceţi-mi nota de plată cât mai repede posibil.

– O secundă.

Nancy trase o valijoară din mormanul de bagaje. Avea acolo obiectele esenţiale de toaletă, machiaj şi un schimb de lenjerie. Deschise o valiză şi găsi o bluză curată pentru a doua zi dimineaţă, de mătase albastru-deschis, o cămaşă de noapte şi un halat de baie. Purta pe braţ o haină uşoară, gri, de caşmir, pe care intenţionase s-o poarte pe punte, în cazul în care sufla un vânt rece. Hotărî s-o păstreze: îi va ţine de cald în avion.

Şi-a închis bagajele.

– Nota dumneavoastră de plată, doamnă Lenehan.

A mâzgălit un cec şi i l-a întins împreună cu un bacşiş.

– Sunteţi foarte amabilă, doamnă Lenehan. Vă aşteaptă taxiul.

Se repezi afară şi urcă într-o maşinuţă englezească boţită. Portarul a aşezat valijoara lângă ea, pe locul rămas liber, şi i-a dat instrucţiuni şoferului. Nancy adăugă:

– Condu cât de repede poţi!

Maşina înainta enervant de încet prin centrul oraşului. Ea dădea, iritată, din vârful pantofului ei gri de velur. Întârzierea se datora unor oameni care pictau linii albe în mijlocul drumului, pe bordura trotuarului şi în jurul copacilor înşiruiţi de-a lungul şoselei. Se întreba enervată la ce-or fi folosind, apoi şi-a dat seama că serveau la direcţionarea automobiliştilor în camuflaj.

Taxiul a prins viteză, şerpuind spre periferie. Aici nu se vedeau pregătiri de război. Nemţii n-aveau de gând să bombardeze câmpuri, cel mult din greşeală. Se uita mereu la ceas. Se făcuse deja douăsprezece şi jumătate. Dacă ar găsi un avion şi un pilot, şi l-ar convinge s-o ducă şi ar negocia o taxă, toate fără întârziere, atunci în jurul orei unu ar putea decola. Două ore de zbor, spusese portarul. Va ateriza la ora trei. Apoi, desigur, va trebui să parcurgă drumul de la aerodrom la Foynes. Dar n-avea cum să fie o distanţă prea mare. Avea şanse bune să sosească la timp. Va găsi oare o maşină care s-o ducă la docuri? Încercă să se calmeze. N-avea nici un rost să se îngrijoreze dinainte.

Îi trecu prin minte că, probabil, nu mai erau locuri: doar toate vasele erau supraaglomerate.

Era pe punctul de a-l întreba pe şofer cât mai aveau de mers când, spre uşurarea ei, acesta coti brusc spre câmp şi trecu printr-o poartă deschisă. În vreme ce maşina se hurduca prin iarbă, Nancy zări în faţă un mic hangar. De jur împrejur erau priponite avioane mici, viu colorate, aidoma unei colecţii de fluturi pe o bucată de catifea. Nu ducea lipsă de aparate de zbor, observă ea cu satisfacţie. Dar avea nevoie şi de un pilot, şi în jur nu se zărea nici ţipenie de om.

Şoferul o duse până în faţa porţii uriaşe a hangarului.

– Aşteaptă-mă, te rog, îi spuse în timp ce sărea afară. Nu voia să se rătăcească.

Intră în grabă. Înăuntru erau trei avioane, dar nici un om. Ieşi iar la lumină. Era imposibil ca locul să nu fie supravegheat, se gândi îngrijorată. Trebuia să fie cineva, altminteri uşa ar fi încuiată. Ocoli hangarul şi în cele din urmă zări trei bărbaţi stând lângă un avion.

Aparatul era o minunăţie. Era pictat peste tot cu galben şi avea mici rotiţe galbene, care îi amintiră lui Nancy de maşinile de jucărie. Era un avion cu două rânduri de aripi, superioare şi inferioare, şi cu un singur motor în bot. Stătea cu elicea în aer şi coada sprijinită de pământ, ca un căţeluş care aşteaptă să fie scos la plimbare.

Tocmai era alimentat cu combustibil. Un bărbat în salopetă albastră, pătată cu ulei, era căţărat pe o scară mobilă şi turna benzină dintr-o canistră. Jos, era un alt bărbat, înalt, chipeş, cam de vârsta lui

Nancy; purta o cască de zbor şi o jachetă de piele. Era adânc cufundat într-o conversaţie cu un om în costum de tweed.

Nancy tuşi şi spuse:

– Scuzaţi-mă.

Cei doi se uitară la ea în treacăt, dar bărbatul înalt continuă să vorbească şi amândoi îşi întoarseră privirea.

Nu era un început promiţător.

Nancy îndrăzni iar:

– Îmi pare rău că vă deranjez. Vreau să închiriez un avion.

Bărbatul înalt întrerupse conversaţia ca să spună doar:

– Nu vă pot ajuta.

– E o urgenţă, zise Nancy.

– Nu sunt un nenorocit de taximetrist, zise el şi se întoarse din nou.

Nancy era suficient de furioasă ca să izbucnească:

– De ce sunteţi atât de nepoliticos?

Asta i-a atras atenţia. Îi întoarse o privire interogativă, plină de curiozitate şi Nancy observă că avea sprâncene negre, arcuite.

– N-am vrut să fiu nepoliticos, spuse el calm. Dar avionul meu nu e de închiriat şi nici eu nu sunt.

Ea insistă disperată:

– Nu vă supăraţi, vă rog, dar dacă e vorba de bani, sunt dispusă să plătesc o sumă considerabilă...

El se simţi ofensat: o fixă cu privirea şi îi întoarse spatele.

Nancy observă sub jacheta de piele un costum gri închis, iar pantofii negri, Oxford, erau originali şi nu o imitaţie ieftină, ca şi cele pe care le producea Nancy. Era, evident, un om de afaceri prosper, care îşi pilota propriul avion de plăcere.

– Atunci, ar mai fi cineva? întrebă ea.

Mecanicul îşi ridică ochii de la rezervorul de combustibil şi dădu din cap.

– Astăzi nu e nimeni, zise el.

Bărbatul cel înalt îi spuse însoţitorului său:

– Nu fac afaceri ca să pierd bani. Spune-i lui Seward că suma pe care-o primeşte reprezintă serviciul efectuat.

– Problema e că are dreptate, doar ştii, replică cel cu costum de tweed.

– Ştiu asta. Spune-i că data viitoare vom negocia un preţ mai avantajos.

– S-ar putea să nu se mulţumească cu atât.

– În acest caz, n-are decât să-şi ia tălpăşiţa.

Lui Nancy îi venea să strige de frustrare. Avea sub nas un avion excelent şi un potenţial pilot, dar nimic din ce spunea nu-l convingea s-o ducă acolo unde avea atâta nevoie să ajungă. Aproape izbucnind în lacrimi, spuse:

– Dar *trebuie* neapărat să ajung la Foynes!

Bărbatul înalt se întoarse din nou.

– Aţi spus Foynes?

– Da.

– De ce?

Cel puţin reuşise să încropească o conversaţie.

– Încerc să prind Clipper-ul Pan American.

– Ca să vezi, zise el. La fel şi eu.

Îi veni inima la loc.

– Dumnezeule, exclamă ea. Mergeţi la Foynes?

– Chiar aşa. Se încruntă. Sunt pe urmele soţiei mele.

Ciudat, remarcă ea, aşa nervoasă cum era: un bărbat care recunoaşte aşa ceva este ori foarte slab, ori foarte sigur de sine. Îi privi avionul. Se părea că avea două locuri, unul în spatele celuilalt.

– Sunt cumva două locuri? întrebă ea agitată.

O măsură din cap până-n picioare.

– Da, zise el. Două locuri.

– Vă rog, luaţi-mă şi pe mine.

El ezită, apoi ridică din umeri.

– De ce nu?

Îi venea să leşine de uşurare.

– O, mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea. Vă sunt atât de îndatorată.

– Pentru nimic. Întinse mâna. Mervyn Lovesey. Îmi pare bine.

Dădură mâna.

– Nancy Lenehan, zise ea. Încântată de cunoştinţă.

În cele din urmă, Eddie şi-a dat seama că trebuia să vorbească cu cineva; cineva în care să aibă încredere desăvârşită; cineva care să ţină secretul cu sfinţenie.

Singura persoană cu care ar fi putut discuta despre aşa ceva era Carol-Ann. Era confidenta lui. N-ar fi discutat nici măcar cu tatăl său, dacă ar mai fi fost în viaţă: nu i-a plăcut niciodată să-şi arate slăbiciunea. Nu era nimeni în care să poată avea încredere?

Îi veni în minte căpitanul Baker. Marvin Baker era tocmai genul de pilot simpatizat de călători:

atrăgător, încrezător şi sigur de sine. Eddie îl respecta şi îl aprecia în egală măsură. Dar Baker era loial avionului şi siguranţei pasagerilor şi, în plus, ţinea morţiş la reguli. Ar insista să anunţe negreşit poliţia. Nu era de nici un folos.

Altcineva?

Da. Ar fi Steve Appleby.

Steve era fiul unui cherestegiu din Oregon, un băiat înalt, cu muşchi de oţel, un catolic dintr-o familie săracă lipită pământului. Se cunoscuseră la Annapolis. Se împrieteniseră chiar din prima zi, în sala mare, albă a popotei. În vreme ce toţi ceilalţi făceau nazuri la mâncare, Eddie îşi lingea farfuria. Ridicându-şi ochii, mai văzu pe cineva suficient de înfometat încât să i se pară mâncarea grozavă: Steve. Li s-au încrucişat privirile şi s-au înţeles perfect.

Au fost prieteni de-a lungul perioadei petrecute la academie, iar apoi au fost amândoi plasaţi la Pearl Harbour. Când Steve s-a căsătorit cu Nella, Eddie a fost cavaler de onoare; anul trecut, Steve îi făcuse lui Eddie acelaşi serviciu. Steve era încă în marină, pe şantierul naval din Portsmouth, New Hampshire. Nu se vedeau prea des, dar n-avea nici o importanţă, deoarece prietenia lor era dintre cele care supravieţuiesc unor lungi absenţe. Îşi scriau doar dacă aveau ceva important de spus. Când se întâmpla să se găsească amândoi la New York, luau cina împreună sau mergeau la base-ball şi erau atât de apropiaţi, de parcă s-ar fi despărţit doar cu o seară înainte. Eddie şi-ar fi lăsat sufletul pe mâinile lui Steve.

În plus, Steve era un descurcăreţ formidabil.

Erau pentru el floare la ureche o permisie pentru week-end, o sticlă de băutură, bilete la un meci important – obținea toate acestea când nimeni altcineva n-ar fi putut.

Eddie decise să încerce să ia legătura cu el.

Se simți puțin mai bine, acum că luase cât de cât o hotărâre. Se întoarse grăbit la hotel.

A intrat în micul birou și a dat proprietăresei hotelului numărul de telefon al bazei navale, apoi a mers în camera lui. Ea urma să vină după el când se stabilea legătura.

Și-a dat jos salopeta. Nu voia să fie în cadă când va veni să-l anunțe, așa că s-a spălat pe mâini și pe față în dormitor, apoi și-a pus o cămașă albă, curată și pantalonii de la uniformă. Aceste gesturi mecanice l-au calmat oarecum, dar ardea de nerăbdare. Nu știa ce va spune Steve, dar simplul fapt că-i va împărtăși problema constituia o ușurare imensă.

Își lega cravata când proprietăreasa a bătut la ușă. A coborât în grabă scările și a ridicat receptorul. La celălalt capăt era operatoarea bazei navale.

El zise:

– Îmi faceți, vă rog, legătura cu Steve Appleby?

– Locotenentul Appleby nu poate fi contactat telefonic în acest moment, spuse ea.

Lui Eddie i s-a strâns inima. Ea adăugă:

– Aș putea să-i transmit un mesaj?

Eddie era cumplit de dezamăgit. Știa că Steve n-avea cum să fluture bagheta magică și s-o salveze pe Carol-Ann, dar cel puțin ar fi vorbit și poate i-ar fi venit vreo idee.

Spuse:

– Domnişoară, e o urgenţă, unde naiba e?

– Aş putea întreba cine îl caută?

– Sunt Eddie Deakin.

Operatoarea renunţă brusc la tonul formal.

– O, bună, Eddie! Ai fost cavalerul de onoare, nu-i aşa? Sunt Laura Gross, ne-am cunoscut. Îşi coborî vocea într-un mod conspirator. Cu titlu confidenţial, Steve nu şi-a petrecut noaptea la bază.

Eddie era dărâmat. Steve făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă, într-un moment total nepotrivit.

– Când trebuie să se întoarcă?

– Ar fi trebuit să se întoarcă dimineaţa devreme, dar n-a apărut.

Şi mai rău – nu numai că lipsea, dar poate mai şi intrase în vreo încurcătură.

Operatoarea zise:

– Ţi-aş putea face legătura cu Nella, e în biroul de dactilografiere.

– Bine, mulţumesc.

Nu putea avea încredere în Nella, bineînţeles, dar ar mai afla câte ceva despre Steve. Bătu din picior agitat, în timp ce aştepta legătura. Şi-o putea imagina pe Nella: era o fată inimoasă, cu faţă rotunjoară şi păr lung, cârlionţat.

Într-un final i-a auzit vocea:

– Alo?

– Nella, sunt Eddie Deakin.

– Bună, Eddie, unde eşti?

– Sun din Anglia. Nella, unde e Steve?

– Suni din Anglia! Dumnezeule! Steve e... ăă... nu poate fi găsit acum.

Adăugă stânjenită:

– E vreo problemă?

– Mda. Când crezi că se întoarce?

– În cursul dimineţii, cam peste o oră. Eddie, pari foarte tulburat. Ce e? S-a întâmplat ceva?

– Ar putea Steve să mă sune dacă se întoarce la timp?

Îi dădu numărul de telefon de la Langdown Lawn.

Ea îl repetă.

– Eddie, îmi spui, te rog, ce se întâmplă?

– Nu pot. Spune-i să mă sune. Rămân aici încă o oră. Apoi merg la avion – ne întoarcem astăzi la New York.

– Cum vrei, zise Nella neîncrezătoare. Cum e Carol-Ann?

– Trebuie să plec acum, spuse el. La revedere, Nella.

Închise receptorul fără să mai aştepte răspuns. Ştia că e nepoliticos, dar era prea abătut ca să-i mai pese. Era extrem de încordat.

Nu ştia ce să facă, aşa că a urcat scările şi a mers în camera lui. A lăsat uşa întredeschisă, ca să audă telefonul din hol, şi s-a aşezat pe marginea patului. Îi venea să plângă, ceva ce nu i se mai întâmplase de când era mic. Îşi îngropă capul în palme şi şopti: „Ce să mă fac?"

Îşi aminti de răpirea Lindbergh. Toate ziarele scriseseră despre asta în urmă cu şapte ani, când el era la Annapolis. Copilul fusese ucis. „O, Doamne, ai grijă de Carol-Ann", se rugă el.

Nu prea se mai ruga în ultimul timp. Rugăciunile nu-i fuseseră părinţilor lui de nici un folos. Avea convingerea că se poate ajuta singur. Îşi scu-

tură capul. Nu era momentul să devină credincios. Trebuia să analizeze situaţia şi să găsească o rezolvare.

Cei care o răpiseră pe Carol-Ann aveau nevoie ca Eddie să fie în avion, asta era limpede. Poate că ăsta era un motiv să nu plece. Dar, dacă stătea deoparte, nu-l va întâlni niciodată pe Tom Luther şi nu va afla ce vor de la el. Le va da planurile peste cap, dar va pierde orice şansă de a controla situaţia.

Se ridică şi îşi deschise mica valiză. Nu se putea gândi decât la Carol-Ann, dar îşi împachetă automat instrumentele de bărbierit, pijamaua şi lenjeria. Îşi perie absent părul şi puse peria în valiză.

După ce s-a aşezat din nou, a sunat telefonul.

Din doi paşi, a fost afară din cameră. A ţâşnit pe scări, dar cineva ajunsese la telefon înaintea lui. Traversând holul, o auzi pe proprietăreasă zicând:

– Patru octombrie? Să verific dacă avem locuri.

Descurajat, se întoarse. Îşi spuse în sine că, oricum, Steve nu putea face nimic. Nimeni nu putea face nimic. Cineva o răpise pe Carol-Ann şi Eddie nu trebuia decât să facă ce i se cere ca să-i dea drumul. Nimeni nu-l putea scoate din încurcătura în care se afla.

Cu inima grea, îşi aduse aminte că ultima dată când o văzuse se certaseră. Nu-şi va ierta niciodată asta. Dorea din tot sufletul ca mai bine să-şi fi muşcat limba. Pentru ce naiba se certaseră? Jură că nu se va mai certa niciodată cu ea, numai s-o revadă în siguranţă.

De ce nu suna idiotul de telefon?

Auzi o bătaie la uşă şi Mickey intră, purtând

uniforma de zbor şi cărându-şi valiza.

– Eşti gata de plecare? întrebă el vesel.

Eddie intră în panică.

– Deja e timpul?

– Bineînţeles!

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat, îţi place aşa mult aici? Vrei să rămâi să ţii piept nemţilor?

Eddie trebuia să-i mai lase lui Steve câteva minute.

– Ia-o înainte, îi spuse lui Mickey. Te ajung eu.

Mickey păru jignit că Eddie nu vrea să meargă cu el. Dădu din umeri, spunând:

– Ne vedem mai târziu, şi ieşi.

Unde naiba era Steve Appleby?

Se aşeză şi se holbă la tapet vreun sfert de oră.

În cele din urmă, îşi luă valiza şi coborî încet scările, cu privirea aţintită asupra telefonului, de parcă era un şarpe cu clopoţei gata să atace. Se opri în hol, aşteptând să sune.

Căpitanul Baker coborî şi îl privi surprins.

– E târziu, zise el. Ar fi mai bine să vii cu mine cu taxiul.

Căpitanul avea privilegiul unui taxi până la hangar.

– Aştept un telefon, replică Eddie.

Umbra unei încruntări trecu pe sprânceana căpitanului.

– Ei bine, nu mai e timp de aşteptat. Să mergem!

Un moment, Eddie nu se mişcă. Apoi îşi dădu seama că era absurd. Steve nu suna, iar el trebuia să fie în avion, dacă avea de gând să facă ceva. Se forţă să ridice valiza şi să iasă.

Taxiul aştepta şi ei urcară.

Eddie îşi dădu seama că aproape fusese insubordonat. Nu voia să-l jignească pe Baker, care era un bun căpitan şi întotdeauna îl tratase pe Eddie cu decenţă.

– Îmi pare rău, zise el. Aşteptam un telefon din State.

Căpitanul zâmbi iertător.

– Ce naiba, doar mâine eşti acolo! zise el vesel.

– Chiar aşa, încuviinţă Eddie indispus.

Totul depindea de el.

Partea a doua

DE LA SOUTHAMPTON LA FOYNES

CAPITOLUL 6

ÎN TIMP CE trenul gonea prin pădurea de pin din Surrey către sud, spre Southampton, Elizabeth, sora lui Margaret Oxenford, făcu un anunț șocant.

Familia Oxenford era în vagonul special rezervat pasagerilor Clipper-ului Pan American. Margaret stătea în capătul vagonului, singură, uitându-se cu ochii pierduți pe geam. Starea ei sufletească oscila sălbatic între cea mai cruntă disperare și o înfrigurare crescândă. O înfuria și o îndurera să-și părăsească țara la nevoie, dar n-avea cum să n-o fascineze ideea de a zbura în America.

Sora ei Elizabeth se desprinse de restul familiei și veni la ea, cu o mină solemnă. După o clipă de ezitare, anunță:

– Te iubesc, Margaret.

Margaret fu emoționată. În ultimii ani, din momentul în care fuseseră destul de mari ca să înțeleagă confruntarea de idei care zdruncina lumea, adoptaseră puncte de vedere cu totul opuse și, din această pricină, se înstrăinaseră. Dar îi fusese dor de apropierea de sora ei, iar înstrăinarea lor o întristase. Ar fi minunat dacă ar fi iar prietene.

– Și eu te iubesc, îi spuse și o strânse tare în brațe.

După o clipă, Elizabeth afirmă:

– Nu plec în America.

Lui Margaret i se tăie respirația.

– Ce vrei să spui?

– Pur și simplu le voi spune mamei și tatei că nu merg. Am 21 de ani – nu mă pot obliga.

Margaret nu era tocmai sigură de asta, dar, momentan, trecu cu vederea acest aspect: alte întrebări o năpădeau.

– Unde o să mergi?

– În Germania.

– Elizabeth! izbucni Margaret, îngrozită. Te vor ucide!

Elizabeth o privi sfidător.

– Nu numai socialiștii nu se dau în lături să-și dea viața pentru o cauză, vezi bine.

– Dar pentru nazism!

– Nu e vorba doar de fascism, zise Elizabeth, și în ochi i se ivi o sclipire ciudată. E vorba de toți oamenii albi care sunt în pericolul de a fi cotropiți de negri și de metiși. E vorba de rasa umană.

Margaret era oripilată. Era îndeajuns de rău că-și pierdea sora, dar s-o piardă pentru o cauză atât de josnică! Totuși, Margaret nu voia s-o ia de la capăt cu mult încercatul, incomodul argument politic: ce o preocupa în momentul de față era să-și protejeze sora. Spuse:

– Din ce-o să trăiești?

– Am banii mei.

Margaret își aminti că, la 21 de ani, amândouă moșteneau bani de la bunicul lor. Nu era mult, dar era suficient cât să te descurci.

Îi veni altă idee.

– Dar bagajele tale vor fi trimise la New York.

– Valizele de care vorbeşti conţin feţe de masă vechi. Mi-am împachetat lucrurile în alte valize şi le-am expediat încă de luni.

Margaret era uluită. Elizabeth plănuise totul la perfecţie şi în cea mai mare taină. Îşi dădu seama, cu amărăciune, cât de impulsivă şi de prost gândită fusese propria ei încercare de evadare. În timp ce eu stăteam îmbufnată şi refuzam să mănânc, se gândi ea, Elizabeth îşi făcea rezervare şi îşi expedia bagajele dinainte. Desigur, Elizabeth împlinise deja 21 de ani, în vreme ce Margaret nu; dar asta nu contase în aceeaşi măsură ca buna planificare şi execuţia excelentă. Margaret se simţi ruşinată că sora ei, care înţelegea atât de greşit politica, acţionase atât de inteligent.

Brusc, îşi dădu seama ce dor îi va fi de Elizabeth. Deşi nu mai erau cine ştie ce prietene, Elizabeth îi fusese întotdeauna în preajmă. De obicei se ciondăneau şi-şi luau ideile peste picior, dar şi de asta îi va fi dor. Încă se sprijineau la nevoie. Elizabeth suferea de groaznice dureri menstruale, iar Margaret o înfofolea bine în pat, îi aducea ciocolată fierbinte şi revista *Picture Post*. Când a murit Ian, deşi nu îl simpatizase prea mult, lui Elizabeth îi păruse cu adevărat rău şi o consolase pe Margaret. Cu lacrimi în ochi, Margaret îi spuse:

– Îmi va fi teribil de dor de tine.

– Nu fă tărăboi, o repezi Elizabeth îngrijorată. Încă nu vreau ca ei să afle.

Margaret îşi recăpătă calmul.

– Când o să le spui?

– În ultimul moment. Până atunci, te poţi purta

ca şi cum n-ai şti nimic?

– Bine. Încercă să zâmbească larg. Voi fi la fel de urâcioasă cu tine ca de obicei.

– O, Margaret!

Elizabeth era pe punctul de a izbucni în plâns. Înghiţi şi zise:

– Du-te şi ţine-i de vorbă până îmi revin.

Margaret îi strânse mâna, apoi se întoarse la locul ei.

Mama răsfoia revista *Vogue* şi, din când în când, îi împărtăşea câte un paragraf tatălui, care o asculta total dezinteresat.

– Se poartă dantela, cită ea, apoi adăugă: Eu n-am observat, dar tu?

Faptul că nu primea nici un răspuns n-o descuraja câtuşi de puţin.

– E la modă albul. Ei bine, nu-mi convine. Nu mi se potriveşte.

Tata afişa o mutră insuportabil de încrezută. Era extrem de satisfăcut, Margaret ştia asta, pe motiv că îşi reafirmase autoritatea paternă şi pusese capăt rebeliunii. Dar nici prin gând nu-i trecea că fiica lui mai mare pusese la cale o bombă cu explozie întârziată.

Va avea Elizabeth curajul să-şi ducă planul până la capăt? Era ceva să-i spună lui Margaret şi cu totul altceva să-i spună tatălui ei. Elizabeth şi-ar putea pierde cumpătul în ultima clipă. Şi Margaret intenţionase să-şi înfrunte tatăl, dar în cele din urmă renunţase.

Chiar dacă Elizabeth nu se lăsa bătută şi îşi anunţa tatăl, nu era sigur că va scăpa. O fi având ea 21 de ani şi propriii bani, dar el avea o voinţă de

neclintit şi-i plăcea să facă după cum îl tăia capul. Margaret era sigură că, dacă ar găsi vreo modalitate, nu s-ar da în lături s-o oprească pe Elizabeth. Nu l-ar deranja, în principiu, că se alătură fasciştilor, ci că refuză să se conformeze ordinii instituite de el.

Margaret avusese dese confruntări de acest gen cu tatăl ei. Se înfuriase când ea a învăţat să conducă fără permisiunea lui; şi, când a aflat că ascultase o conferinţă susţinută de Marie Stopes, controversata iniţiatoare a contracepţiei, parcă îl lovise damblaua. În acele situaţii, Margaret câştigase acţionând fără ştirea lui. Nu câştigase niciodată un conflict direct. Când avea 16 ani, el refuzase să-i dea voie să plece într-o tabără, cu verişoara ei Catherine şi alte prietene de-ale acesteia, deşi le supravegheau vicarul şi soţia lui: tata se opusese deoarece acolo urmau să fie, în afară de fete, şi băieţi. Cea mai mare bătălie a lor avusese ca miză mersul la şcoală. Ea îl implorase, insistase, ţipase, suspinase şi se bosumflase, dar el fusese implacabil: „N-are rost să strici şcoala pe fete", zisese el. „Fetele cresc şi se mărită."

Dar era imposibil să-şi tiranizeze copiii la nesfârşit.

Margaret era agitată. Se ridică şi începu să meargă în sus şi în jos prin vagon, doar ca să se afle în treabă. Majoritatea celorlalţi pasageri ai Clipper-ului păreau să-i împărtăşească starea dual㠄 jumătate nerăbdare, jumătate deprimare. Când se strânseseră cu toţii la gara Waterloo, în aer fluturau râsete şi discuţii vesele. Şi-au lăsat bagajele la Waterloo – se iscase zarvă din pricina geamantanului uriaş al

mamei, care depăşea de câteva ori limita de greutate, dar mama ignora nepăsătoare tot ce spuneau funcţionarii de la Pan American, aşa că, până la urmă, geamantanul a fost acceptat. Un tânăr în uniformă le luase biletele şi îi condusese la vagonul lor special. Apoi, în vreme ce Londra rămânea în urmă, pasagerii deveniseră tăcuţi, de parcă şi-ar fi luat rămas bun de la o ţară pe care s-ar putea să n-o mai revadă niciodată.

Dintre pasageri făcea parte o vedetă de film, o americancă cunoscută în lumea întreagă, ceea ce justifica parţial acalmia. Numele ei era Lulu Bell. Percy îi ţinea companie, pălăvrăgind de parcă o ştia de când lumea. Şi Margaret ar fi vrut să-i vorbească, dar nu îndrăznea să meargă şi să intervină în conversaţie. Percy era mai obraznic.

În carne şi oase, Lullu părea mai în vârstă decât pe ecran. Margaret îşi dădu cu părerea că avea bine peste 30 de ani, deşi încă juca roluri de debutante şi de tinere căsătorite. Totuşi, era frumuşică. Micuţă şi vioaie, îi amintea lui Margaret de o pasăre mititică, o vrabie sau o pitulice.

Margaret îi zâmbi, iar Lulu i se adresă:

– Fratele tău îmi ţine de urât.

– Sper că se poartă cum se cuvine, replică Margaret.

– O, bineînţeles. Mi-a povestit totul despre bunica ta, Rachel Fishbein.

Vocea lui Lulu deveni solemnă, de parcă făcea o expunere despre eroismul tragic.

– Trebuie să fi fost o femeie *deosebită.*

Margaret era stânjenită. Nu era frumos din partea lui Percy să debiteze baliverne unor străini.

Oare ce mai născocise de data aceasta? Încurcată, zâmbi vag – un truc pe care-l învățase de la mama ei – și trecu mai departe.

Percy fusese dintotdeauna pus pe șotii, dar în ultimul timp parcă devenise și mai îndrăzneț. Se făcuse mai înalt, vocea îi devenise mai gravă, iar glumele lui inofensive căpătau note supărătoare. Încă îi era teamă de tata și se împotrivea autorității acestuia doar dacă avea acordul lui Margaret; dar ea intuia că se apropie ziua când se va opune fățiș tatălui lor. Cum va reacționa tata? Își va putea pune la punct băiatul cu aceeași ușurință cu care le strunise pe fete? Margaret bănuia că nu.

La capătul îndepărtat al vagonului era un personaj misterios care lui Margaret i se părea vag familiar. Înalt, cu privire pătrunzătoare, ieșea în evidență în mulțimea bine îmbrăcată, bine hrănită, fiindcă era slab ca o scândură și purta un costum ponosit, din material grosolan, aspru. Avea părul tăiat extrem de scurt, asemeni unui prizonier. Părea îngrijorat și tensionat.

Margaret îl studia și el și-a ridicat pivirea; brusc, și-a amintit cine era. Nu se întâlniseră niciodată, dar ea îi văzuse fotografia în ziare. Era Carl Hartmann, socialistul și omul de știință german. Hotărând să fie îndrăzneață ca fratele ei, Margaret se așează vizavi de el și se prezentă. Vechi oponent al lui Hitler, Hartmann, prin curajul de care dăduse dovadă, devenise un erou pentru tineri precum Margaret. Apoi, în urmă cu un an, dispăruse și toată lumea își imaginase ce e mai rău. Margaret presupuse că a evadat din Germania. Arăta ca unul care tocmai scăpase din infern.

– Ne întrebam cu toții ce vi s-a întâmplat, începu Margaret.

El răspunse într-o engleză corectă, dar cu accent puternic.

– Am avut domiciliu forțat, dar mi s-a permis să-mi continuu cercetările.

– Şi apoi?

– Am fugit, zise el simplu.

I-l prezentă pe omul de lângă el:

– Îl ştiți pe prietenul meu, baronul Gabon?

Margaret auzise de el. Phillipe Gabon era un bancher francez care îşi folosea imensa avere pentru a promova cauze evreieşti, cum ar fi sionismul, ceea ce i-a adus antipatia guvernului britanic. Îşi petrecea majoritatea timpului călătorind, încercând să convingă diverse țări să accepte refugiați evrei. Era un bărbat scund, cam rotofei, cu barbă îngrijită; purta un costum negru, elegant, vestă cenuşie şi cravată argintie. Margaret presupuse că el plătise biletul lui Hartmann. Dădu mâna, apoi îşi îndreptă atenția către Hartmann.

– Ziarele n-au scris despre fuga dumneavoastră, zise ea.

Baronul Gabon interveni:

– Încercăm să nu se afle până când Carl va fi în siguranță, afară din Europa.

Nu-i a bună, se gândi Margaret: asta înseamnă că naziştii ar putea fi pe urmele lui.

– Ce veți face în America? întrebă ea.

– Merg la Princeton, voi lucra acolo în cadrul departamentului de fizică, răspunse Hartmann. Fața i se încruntă. N-am vrut să-mi părăsesc țara. Dar dacă aş fi rămas, munca mea ar fi dus la victoria

naziştilor.

Margaret nu ştia nimic despre munca lui, în afară de faptul că era om de ştiinţă. Ce o interesa era politica dusă de el.

– Curajul dumneavoastră a inspirat atât de mulţi oameni, zise ea.

Se gândea la Ian, care tradusese discursurile lui Hartmann în perioada în care acestuia i se dădea voie să ţină discursuri.

Se părea că lauda ei îl stânjenise.

– Aş fi vrut să pot continua, zise el. Regret că am renunţat.

Baronul Gabon obiectă:

– Nu ai renunţat, Carl. Nu te învinovăţi. Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face.

Hartmann dădu din cap; Margaret înţelese că mintea îi spunea că Gabon are dreptate, dar cu inima simţea că îşi dezamăgise ţara. Ar fi vrut să poată spune ceva consolator, dar nu ştia ce anume. Dilema i-a fost rezolvată de angajatul firmei Pan American care trecu, anunţând:

– Prânzul este pregătit în vagonul următor. Vă rog să vă ocupaţi locurile.

Margaret se ridică şi zise:

– Este o onoare să vă cunosc. Sper că vom mai discuta.

– Sunt sigur de asta, zise Hartmann, şi zâmbi pentru prima dată. Doar pacurgem împreună trei mii de mile.

Ea trecu în vagonul restaurant şi se aşeză lângă familia ei. Mama şi tata stăteau de-o parte a mesei, iar cei trei copii se înghesuiau de cealaltă parte, cu Percy între Margaret şi Elizabeth. Margaret o privi

pe Elizabeth. Când îşi va lansa bomba?

Chelnerul turnă apă, iar tata comandă o sticlă de vin alb. Elizabeth era tăcută, se uita pe geam. Margaret aştepta încordată. Mama sesiză tensiunea şi spuse:

– Ce-i cu voi, fetelor?

Margaret nu zise nimic. Elizabeth anunţă:

– Am ceva important să vă spun.

Chelnerul veni cu supa de ciuperci, iar Elizabeth aşteptă până când au fost serviţi. Mama ceru o salată.

Când a plecat, mama spuse:

– Ce e, dragă?

Margaret îşi ţinu răsuflarea.

Elizabeth declară:

– Am hotărât să nu merg în America.

– Ce naiba vrei să spui? zise tata, iritat. Evident că mergi, doar am pornit deja!

– Nu, nu voi zbura cu voi, stărui Elizabeth, calmă.

Margaret o privi îndeaproape. Vocea îi era echilibrată, dar faţa alungită, urâţică, era albă de încordare şi lui Margaret i se făcu inima cât un purice.

Mama spuse:

– Termină cu prostiile, Elizabeth, tata ţi-a luat bilet.

Percy remarcă:

– Poate că ni-l rambursează.

– Taci din gură, prostănacule, zise tata.

Elizabeth continuă:

– Dacă încercaţi să mă obligaţi, voi refuza să urc în avion. Bănuiesc că linia aeriană nu vă va permite să mă târâţi la bord, zvârcolindu-mă şi ţipând.

Ce deşteaptă fusese Elizabeth, se gândi Marga-

ret. Îl prinsese pe tata într-un moment vulnerabil. Nu o putea duce la bord cu forţa, dar nici nu putea rămâne să rezolve problema, pentru că autorităţile l-ar aresta ca fascist.

Dar tata încă nu se lăsa bătut. Îşi dădu seama că ea vorbea serios. Puse jos lingura.

– Şi ce-ţi imaginezi că vei face dacă rămâi? bubui el. Să te încorporezi, cum intenţiona să facă soră-ta cea săracă cu duhul?

Margaret se înroşi de furie auzind că fusese numită săracă cu duhul, dar îşi muşcă limba şi nu scoase o vorbă, aşteptând ca Elizabeth să-l dea gata.

Elizabeth spuse:

– Voi merge în Germania.

Tata amuţi.

Mama zise:

– Dragă, nu crezi că exagerezi?

Percy îşi imită cu exactitate tatăl:

– Asta se întâmplă când le dai voie fetelor să discute politică, zise el pe un ton afectat. O învinuiesc pe acea Marie Stopes...

– Taci din gură, Percy, zise Margaret înghiontindu-l.

În timp ce chelnerul strângea farfuriile neatinse, nimeni nu scoase o vorbă. A făcut-o, se gândi Margaret; a avut curajul s-o facă. O să scape?

Margaret îşi dădea seama că tatăl ei era tulburat. Îi fusese uşor s-o dispreţuiască pe Margaret pentru că voia să rămână şi să lupte împotriva fasciştilor, dar îi era mai greu s-o ia în râs pe Elizabeth, deoarece ea era de partea lui.

Totuşi, cum niciodată nu-şi făcea prea mari mustrări de conştiinţă, când chelnerul a plecat, a zis:

– Îţi interzic categoric.

Tonul lui era definitiv, ca şi cum cu asta ar fi pus capăt discuţiei.

Margaret o privi pe Elizabeth. Ce va răspunde? Tata nici măcar nu-şi dădea osteneala să discute cu ea.

Cu surprinzătoare blândeţe, Elizabeth spuse:

– Mi-e teamă că nu poţi să-mi interzici, dragă tată. Am 21 de ani şi pot face ce vreau.

– Nu atâta vreme cât depinzi de mine, zise el.

– Atunci va trebui să mă descurc fără sprijinul tău, ripostă ea. Am propriul meu venit.

Tata bău repede nişte vin alb şi zise:

– Nu-ţi permit aşa ceva şi cu asta am încheiat discuţia.

Vocea n-avea rezonanţă. Margaret începu să creadă că, într-adevăr, Elizabeth ar putea scăpa basma curată. Nu ştia dacă să se bucure la ideea că Elizabeth îl sfida pe tatăl lor sau să se revolte pentru că sora ei se alătura fasciştilor.

Li s-a servit calcan Dover. Percy a fost singurul care a mâncat. Elizabeth era palidă de groază, dar în jurul gurii îi apăruse o cută hotărâtă. Margaret nu se putea abţine să nu-i admire curajul, deşi îi dispreţuia misiunea.

Percy zise:

– Dacă nu vii în America, de ce te-ai mai obosit să urci în tren?

– Pentru că mi-am făcut rezervare la un vas care pleacă din Southampton.

– Nici un vas nu pleacă spre Germania din ţara asta, zise tatăl ei triumfător.

Margaret era îngrozită. Bineînţeles că nu pleca

nici un vas. Cum se poate să-i fi scăpat asta lui Elizabeth? I se va duce de râpă tot planul din pricina acestui detaliu?

Elizabeth era impasibilă.

– Mă îmbarc pentru Lisabona, zise ea, calm. Am transferat bani acolo la o bancă şi am rezervare la hotel.

– Fiică perfidă! izbucni furios tatăl. Ridicase vocea, iar un bărbat de la o masă apropiată îl privea.

Elizabeth continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– O dată ce ajung acolo, voi găsi un vas care pleacă spre Germania.

Mama zise:

– Şi apoi?

– Am prieteni la Berlin, mamă; doar ştii.

Mama suspină.

– Da, dragă.

Părea foarte tristă şi Margaret a înţeles că acceptase faptul că Elizabeth va pleca.

Tata zise cu voce tare:

– Şi eu am prieteni la Berlin.

Mai mulţi oameni de la mesele alăturate îşi ridicară privirile, iar mama îi atrase atenţia:

– Mai încet, dragă. Te auzim foarte bine.

Tata continuă mai încet:

– Am prieteni la Berlin care te-ar putea expedia înapoi chiar în clipa în care soseşti.

Margaret îşi duse mâna la gură. Bineînţeles, tatăl lor le putea cere nemţilor s-o returneze pe Elizabeth: într-o ţară fascistă, guvernul avea putere nelimitată. Se va termina escapada lui Elizabeth la biroul de control al paşapoartelor, cu un birocrat împuţit care numai dă din cap mecanic şi refuză să-i

dea permis de intrare?

– Nu vor face asta, zise Elisabeth.

– Vom vedea, zise tata, dar lui Margaret i se părea că nu e sigur de el.

– Mă vor primi cu braţele deschise, tată, zise Elizabeth, şi nota de oboseală din voce o făcea să sune convingătoare. Vor anunţa în lumea întreagă că am evadat din Anglia ca să mă alătur cauzei lor, la fel cum jalnicele ziare britanice fac publică dezertarea evreilor nemţi importanţi.

Percy zise:

– Sper că nu vor afla despre bunica Fishbein.

Elizabeth era înarmată împotriva atacului tatălui ei, dar umorul crud al lui Percy o luase pe nepregătite:

– Taci din gură, băiat oribil! zise ea şi începu să plângă.

Încă o dată, chelnerul a strâns farfuriile neatinse. Felul următor conţinea cotlete de miel cu legume. Chelnerul turnă vin. Mama luă o sorbitură, indiciu rar că era supărată.

Tata începu să mănânce, atacând carnea cu cuţitul şi furculiţa şi mestecând nervos. Margaret îi studie faţa mânioasă şi, sub masca de furie, detectă cu surprindere o urmă de consternare. Era ciudat să-l vezi tulburat: în mod normal, aroganţa lui făcea faţă oricărei crize. Studiindu-i chipul, Margaret îşi dădu seama că lumea se prăbuşea în jurul lui. Acest război punea capăt speranţelor lui: voise ca englezii să îmbrăţişeze fascismul, cu el la conducere, dar în loc de asta declaraseră război nemţilor, iar pe el îl exilau.

Adevărul era că îl respinseseră încă de la mijlo-

cul anilor '30, dar până acum putuse să închidă ochii la asta şi să se convingă că, la nevoie, vor veni să-i ceară ajutorul. Din pricina asta era atât de îngrozitor, presupuse ea: trăia în minciună. Zelul lui militant se transformase în manie obsesivă, siguranţa degenerase în fanfaronadă şi, nereuşind să devină dictatorul Marii Britanii, se limitase la tiranizarea propriilor copii. Dar nu mai putea ignora adevărul. Îşi părăsea ţara şi – acum îşi dădu seama Margaret – s-ar putea să nu i se mai dea voie să se întoarcă.

Pe deasupra, tocmai în momentul în care se alegea praful de speranţele sale politice, copiii începeau să se răzvrătească. Percy pretindea că e evreu, Margaret încercase să fugă şi acum, până şi Elizabeth, singura care îi rămăsese credincioasă, i se opunea.

Margaret crezuse că va fi recunoscătoare pentru orice fisură apărută în armura tatălui ei, dar de fapt nu se simţea în largul ei. Despotismul lui invariabil fusese o constantă în viaţa ei, iar acum era tulburată la gândul că s-ar putea prăbuşi. Ca o naţiune oprimată, confruntată cu perspectiva revoluţiei, se simţea brusc expusă pericolului.

Încercă să mănânce ceva, dar abia putea înghiţi. Mama plimbă o roşie prin farfurie un timp, apoi puse jos furculiţa şi întrebă:

– Este la Berlin un băiat care să-ţi placă?

– Nu, zise Elizabeth.

Margaret o credea, dar, în acelaşi timp, întrebarea mamei fusese perspicace. Margaret ştia că fascinaţia lui Elizabeth pentru Germania nu era pur ideologică. Soldaţii înalţi, blonzi, cu uniforme

imaculate şi ghete sclipitoare aveau ceva care o tulbura adânc pe Elizabeth. Şi, în vreme ce în societatea londoneză Elizabeth era considerată o fată obişnuită, cam urâţică, dintr-o familie excentrică, la Berlin va fi ceva cu totul special: fiica unui aristocrat englez, o străină care admira nazismul german. Dezertarea ei în momentul izbucnirii războiului o va face celebră acolo: va fi o vedetă. Se va îndrăgosti probabil de un tânăr ofiţer sau de un funcţionar promiţător, se vor căsători şi vor avea copii blonzi care vor vorbi germana.

Mama spuse:

– Ceea ce faci tu e foarte periculos, dragă. Eu şi tatăl tău vrem să te ştim în siguranţă.

Margaret se îndoia că lucru care-l îngrijora cu adevărat pe tata era siguranţa lui Elizabeth. Mama era îngrijorată, asta era sigur; dar pe tata îl scotea din sărite să nu i se dea ascultare. Poate că dedesubtul furiei lui se ascundea o urmă de blândeţe. Nu întotdeauna fusese aspru: Margaret îşi amintea momente de bunătate, chiar veselie, dar trecuse mult de atunci. Gândul o întristă.

Elizabeth spuse:

– Ştiu că e periculos, mamă, dar în acest război e în joc viitorul meu. Nu vreau să trăiesc într-o lume dominată de bancheri evrei şi de sindicalişti comunişti abjecţi.

– Ce mai baliverne! exclamă Margaret, dar nimeni nu o asculta.

– Atunci vino cu noi, îi propuse mama. America e un loc bun.

– Unde evreii conduc Wall Street.

– Cred că exagerezi, zise ferm mama, evitând

privirea soţului ei. E adevărat că în afacerile americane sunt mulţi evrei şi alţi indivizi dubioşi, dar oamenii decenţi îi depăşesc complet numeric. Aminteşte-ţi că bunicul tău avea o bancă.

Percy zise:

– Incredibil cum am evoluat de la tocilărie la tranzacţii bancare în doar două generaţii.

Nimeni nu-i dădu atenţie.

Mama continuă:

– Sunt de acord cu concepţiile tale, dragă, doar ştii asta; dar a crede în ceva nu presupune neapărat că trebuie să-ţi dai viaţa pentru asta. Nici o cauză nu merită aşa ceva.

Margaret era şocată. Mama lăsa să se înţeleagă că nu merită să mori pentru cauza fascistă; o astfel de afirmaţie căpăta rangul de blasfemie în ochii lui tata. Nu-şi amintea vreodată ca mama să i se fi împotrivit făţiş, ca acum. Şi Elizabeth era surprinsă, îşi dădea seama Margaret. Amândouă îl priviră pe tata. Se înroşise uşor şi se încrunta dezaprobator, dar izbucnirea la care se aşteptau n-a venit. Şi acesta a fost lucrul cel mai şocant.

S-a servit cafea şi Margaret observă că ajunseseră la periferia oraşului Southampton. În câteva minute intrau în gară. Elizabeth chiar n-avea de gând să renunţe?

Trenul încetini.

Elizabeth se adresă chelnerului:

– Cobor la gara principală. Îmi aduceţi, vă rog, valiza din celălalt vagon? E o geantă roşie, de piele, pe numele Lady Elizabeth Oxenford.

– Sigur că da, doamnă.

De-a lungul geamurilor vagonului se înşiruiau

case din cărămidă roşie, ca nişte rânduri de soldaţi. Margaret îşi ţinea privirea aţintită asupra tatălui ei. Acesta nu zicea nimic, dar faţa îi era pe punctul de a plezni de furie, aidoma unui balon gata să explodeze. Mama îşi puse mâna pe genunchiul lui, zicând:

– Te rog nu fă o scenă, dragă.

El nu răspunse.

Trenul intră în gară.

Elizabeth stătea lângă fereastră. Prinse privirea lui Margaret. Margaret şi Percy se ridicară şi îi făcură loc să iasă, apoi se aşezară la loc.

Tata se ridică în picioare.

Ceilalţi pasageri sesizaseră tensiunea şi priveau micul tablou: Elizabeth şi tata înfruntându-se pe interval, în vreme ce trenul se oprea.

Pe Margaret o surprinse încă o dată cât de bine îşi alesese Elizabeth momentul. Ar fi imposibil ca tata să apeleze la forţă în această împrejurare: dacă ar încerca, ceilalţi pasageri ar interveni. Cu toate acestea, îi era groaznic de frică.

Tata era roşu la faţă şi ochii îi ieşeau din orbite. Respira greu. Elizabeth tremura, dar avea privirea fermă.

Tata zise:

– Dacă cobori acum din tren, nu vreau să te mai văd niciodată.

– Nu spune asta! strigă mama, dar era prea târziu; o dată zis, tata nu-şi retrăgea niciodată cuvântul.

Mama începu să plângă.

Elizabeth spuse doar:

– La revedere.

Margaret se ridică şi îşi strânse sora în braţe.

– Succes! şopti ea.

– Şi ţie, zie Elizabeth, îmbrăţişând-o.

Elizabeth îl sărută pe Percy pe obraz, se aplecă deasupra mesei şi o sărută pe mama, care era înecată de lacrimi. În cele din urmă îl privi pe tata şi zise cu voce tremurătoare:

– Dăm mâna?

Chipul lui era o mască de ură. Zise:

– Fiica mea a murit.

Mamei îi scăpă un ţipăt de durere.

În vagon era linişte desăvârşită, de parcă ştiau toţi că drama de familie atingea punctul culminant.

Elizabeth se întoarse şi se îndepărtă.

Margaret vru să-şi apuce tatăl şi să-l scuture de să-i clănţăne dinţii. Încăpăţânarea inutilă a acestuia o înfuria la culme. De ce naiba nu putea ceda măcar o dată? Elizabeth era adultă: nu era obligată să-şi asculte părinţii tot restul vieţii! Tata n-avea nici un drept s-o renege. În mânia lui, dezbinase familia, gest inutil şi răzbunător. În acea clipă, Margaret îl ura. Cum stătea acolo, furios şi agresiv, voia să-i spună că era josnic, nedrept şi imbecil; dar, ca întodeauna în relaţie cu tatăl ei, îşi muşcă buza şi nu zise nimic.

Elizabeth trecu pe lângă geamul vagonului, cărându-şi valiza roşie. Îi privi pe toţi, zâmbi printre lacrimi şi le făcu şovăitoare cu mâna. Mama suspină încetişor. Percy şi Margaret îi făcură cu mâna. Tata îşi întoarse privirea. Apoi n-o mai zăriră.

Tata se aşeză şi Margaret făcu la fel.

Se auzi un fluierat şi trenul se puse în mişcare.

O văzură iarăşi pe Elizabeth, aştepta la coadă la ieşire. Îşi ridică privirea în timp ce vagonul se în-

depărta. De astă dată, nici vorbă să zâmbească sau să-şi fluture mâna: era tristă şi hotărâtă.

Trenul prinse viteză şi o pierdură din vedere.

– Viaţa de familie e ceva minunat, zise Percy; deşi era sarcastic, nu era nici urmă de umor în vocea lui, ci doar amărăciune.

Margaret se întrebă dacă îi va fi dat să-şi revadă vreodată sora.

Mama se ştergea uşor la ochi cu o batisă de mătase, dar nu se putea opri din plâns. I se întâmpla rar să se piardă cu firea. Margaret nu-şi amintea s-o fi văzut plângând înainte. Percy era tulburat. Pe Margaret o necăjea ataşamentul surorii ei la o cauză atât de malignă; dar, în acelaşi timp, nu-şi putea împiedica exaltarea. Elizabeth o făcuse: îşi înfruntase tatăl! I se opusese, îl învinsese şi plecase.

Dacă Elizabeth putea face asta, şi ea putea.

Simţi mirosul mării. Trenul ajunsese la docuri. Trecu încet pe lângă barăci, macarale şi pacheboturi. În ciuda durerii de a se despărţi de sora ei, Margaret era nerăbdătoare.

Trenul se opri în spatele unei clădiri cu inscripţia IMPERIAL HOUSE. Era o structură ultramodernă care aducea a un vas: colţurile erau rotunjite, etajul superior avea o verandă ca o punte, cu o balustradă albă de la un capăt la altul.

O dată cu ceilalţi pasageri, membrii familiei Oxenford şi-au recuperat valizele şi au coborât din tren. În vreme ce bagajele erau transferate la avion, au intrat cu toţii la Imperial House, pentru a completa formalităţile de plecare.

Margaret era buimacă. Totul în jurul ei se schimba extrem de rapid. Plecase de acasă, ţara ei intrase

în război, își pierduse sora și acum urma să zboare spre America. Își dori să poată opri timpul în loc, ca să rumege totul pe îndelete.

Tata anunță că Elizabeth nu li se va alătura și un funcționar de la Pan American zise:

– Nu e nici o problemă, avem pe cineva care așteaptă să cumpere bilet. Mă voi ocupa de asta.

Margaret îl observă pe profesorul Hartmann; stătea într-un colț, fumând, aruncând în jur priviri agitate, precaute. Părea iritat și nerăbdător. Oamenii ca sora mea l-au adus în starea asta, se gândi Margaret; fasciștii l-au persecutat și a ajuns o ruină. Nu-l învinovățesc că se grăbește să plece din Europa.

Din sala de așteptare nu se vedea avionul, așa că Percy plecă în căutarea unei poziții mai avantajoase. Se întoarse doldora de informații.

– Decolarea e la ora două, zise el.

Pe Margaret o trecu un fior de neliniște. Percy continuă:

– Într-o oră și jumătate ajungem la prima destinație, care e Foynes. Irlanda are orar de vară, ca și Marea Britanie, așa că vom fi acolo la trei și jumătate. Așteptăm o oră, timp în care se face realimentarea cu combustibil și se pun la punct ultimele detalii. Prin urmare, decolăm din nou la patru și jumătate.

Margaret observă chipuri noi, persoane care nu fuseseră în tren. Unii pasageri trebuie să fi venit direct la Southampton în această dimineață, sau poate că au rămas peste noapte la un hotel din localitate. În timp ce se gândea la asta, o femeie izbitor de frumoasă sosi cu un taxi. Era blondă, avea în jur

de '30 de ani şi purta o rochie de mătase uluitoare, crem cu picăţele roşii. O însoţea un bărbat zâmbitor, comun, purtând o flanelă de caşmir. Toată lumea se holba le ei: erau atât de fericiţi şi atrăgători.

Câteva minute mai târziu, avionul era gata pentru îmbarcare.

Au trecut prin poarta de la Imperial House, direct spre debarcader. Clipper-ul era acostat acolo, plutind uşor pe apă; soarele strălucea pe aripile argintii.

Era *imens.*

Margaret nu văzuse vreodată un avion nici măcar pe jumătate cât acesta. Era înalt cât o casă şi lung cât două terenuri de tenis. Pe botul ca de balenă era pictat un steag american. Aripile erau înalte, la acelaşi nivel cu fuzelajul. În aripi erau încorporate patru motoare uriaşe, iar elicea avea un diametru de 15 picioare.

Cum era posibil ca aşa ceva să *zboare?*

– E foarte uşor? se întrebă ea cu voce tare.

Percy o auzi.

– 41 de tone, răspunse el prompt.

Ca şi cum ai zbura cu casa.

Au ajuns la capătul debarcaderului. O pasarelă ducea la o platformă plutitoare. Mama păşi cu băgare de seamă, ţinându-se strâns de balustradă: era şovăitoare, de parcă ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Tata ducea ambele bagaje – mama nu căra niciodată nimic, era o manie de-a ei.

De la platforma plutitoare, o pasarelă mai scurtă i-a dus la ceea ce părea o aripă secundară butucănoasă, pe jumătate scufundată în apă.

– Hidrostabilizator, comentă Percy cu ton de cu-

noscător. Denumit, de asemenea, „aripă de mare". Împiedică avionul să se încline în apă.

Suprafața hidrostabilizatorului era ușor curbată, și Margaret avu impresia că va aluneca, dar nu s-a întâmplat așa. Acum, deasupra ei se întindea aripa cea mare. Ar fi vrut să întindă mâna și să atingă una din imensele palete ale elicei, dar nu ajungea.

Ușa era chiar sub cuvântul AMERICAN din PAN AMERICAN AIRWAYS SYSTEM. Margaret își înclină capul și intră.

Coborî cele trei scări.

Margaret se găsi într-o încăpere de aproximativ trei metri pătrați, care avea un covor luxos, maroniu, pereți bej și scaune albastre, tapisate, cu un model vesel cu steluțe. Ferestrele mari aveau jaluzele venețiene. Pereții și tavanul erau drepte, nu se înclinau după forma fuzelajului: aveai impresia că intri într-o casă, și nu că te îmbarci pe avion.

În această încăpere dădeau două uși. Unii pasageri erau direcționați spre partea din spate a avionului. Privind încolo, Margaret zări o serie de saloane, decorate somptuos, cu nuanțe plăcute. Dar familia Oxenford a fost condusă înainte. Un steward scund, cam durduliu, într-o jachetă albă, s-a prezentat drept Nicky și i-a însoțit spre compartimentul următor.

Acesta era puțin mai mic decât prima încăpere și era decorat diferit: un covor turcoaz, pereți de un verde pal și tapiserii bej. În dreapta lui Margaret erau două canapele de câte trei locuri, puse față în față, iar între ele era o masă mică, chiar sub geam. În stânga, de cealaltă parte a intervalului, erau încă două canapele, mai mici, de câte două locuri.

Nicky îi conduse spre canapelele din dreapta. Tata şi mama se aşezară la fereastră, iar Margaret şi Percy s-au aşezat lângă interval, lăsând două locuri libere între ei şi patru locuri libere de cealaltă parte a intervalului. Margaret se întrebă cine se va aşeza lângă ei. Femeia cea frumoasă cu rochie cu picăţele ar fi o companie interesantă. La fel era Lulu Bell, mai ales dacă voia să vorbească despre bunica Fishbein! Dar cel mai grozav ar fi Carl Hartmann.

Simţea avionul legănându-se o dată cu uşoara unduire a apei. Mişcarea era abia perceptibilă: doar atât cât să-i amintească că se afla pe mare. Avionul era aidoma unui covor fermecat, se gândi ea. Era imposibil de înţeles că nişte simple motoare îl pot face să zboare: e mult mai uşor să-ţi imaginezi că va fi purtat prin aer de magia unei vrăjitorii străvechi.

Percy se ridică.

– Merg să dau o raită, zise el.

– Stai jos, ordonă tata. Vei încurca oamenii dacă începi să te învârţi pe aici.

Percy se aşeză neîntârziat. Tata nu-şi pierduse complet autoritatea.

Mama îşi pudră nasul. Se oprise din plâns. Se simte mai bine, hotărî Margaret.

Auzi un accent american:

– Aş prefera să stau în partea din faţă.

Îşi ridică privirea. Nicky, stewardul, conducea un bărbat spre cealaltă parte a compartimentului. Margaret nu-şi dădea seama cine era – era întors cu spatele. Era blond şi purta un costum albastru.

Stewardul zise:

– E în regulă, domnule Vandenpost, luați loc vizavi.

Bărbatul se întoarse. Margaret îl privi cu curiozitate și ochii li se întâlniră.

Îl recunoscu uluită.

Nu era american și nu îl chema domnul Vandenpost.

Ochii lui albaștri îi trimiseră un semnal de avertizare, dar era prea târziu.

– Sfinte Sisoe! exclamă ea. E Harry Marks!

CAPITOLUL 7

ASTFEL DE MOMENTE scoteau la iveală tot ce e mai bun din Harry Marks.

Ieşise pe cauţiune, călătorea cu un paşaport furat, folosea un nume fals, pretindea că e american şi mai şi avea ghinionul incredibil de a da peste o fată care ştia că e hoţ, îl auzise vorbind cu accente diferite şi îl striga în gura mare pe numele lui adevărat.

O clipă, fu cuprins de panică.

Viziunea oribilă a tuturor grozăviilor de care se ferise îi trecu prin faţa ochilor: procesul, închisoarea şi apoi traiul mizerabil în armata Marii Britanii.

Apoi îşi aminti că e norocos şi zâmbi.

Fata era consternată. Încercă să-şi amintească numele ei.

Margaret. Lady Margaret Oxenford.

Ea se holba la el, prea uluită ca să zică ceva, în timp ce el aştepta să-i vină inspiraţia.

– Mă numesc Harry Vandenpost, zise el. Dar pariez că memoria mea e mult mai bună. Eşti Margaret Oxenford, nu-i aşa? Ce mai faci?

– Bine, răspunse ea zăpăcită.

Era mai confuză decât el, ceea ce îi va permite să preia controlul situaţiei.

Întinse mâna şi ea o întinse pe a ei; în acel moment îi veni o idee. În ultimul moment, în loc să dea mâna, făcu o plecăciune de modă veche; şi, când era aproape de ea, îi şopti:

– Prefă-te că nu m-ai văzut niciodată într-o staţie de poliţie, iar eu voi face acelaşi lucru.

Se îndreptă şi o privi în ochi. Aveau o nuanţă neobişnuită de verde-închis, observă el; destul de frumoşi.

Câteva clipe, ea fusese surprinsă. Apoi i se luminâ faţa şi zâmbi larg. Intrase în joc; o încânta conspiraţia propusă.

– Sigur că da, Harry Vandenpost, ce prostie din partea mea! exclamă ea.

Harry se destinse recunoscător. Sunt cel mai norocos om de pe pământ, se gândi el.

Cu o încruntare poznaşă, Margaret adăugă:

– Apropo, unde *ne-am întâlnit*?

Harry pară întrebarea cu uşurinţă.

– Oare la balul dat de Pippa Matchingham?

– Nu, n-am fost acolo.

Harry îşi dădu seama că ştia foarte puţine despre Margaret. Locuise la Londra tot timpul sezonului monden, sau se ascunsese la ţară? Oare mergea la vânătoare, făcea acte de caritate, lupta pentru drepturile femeilor, picta sau realiza experimente de agricultură la ferma tatălui ei? Hotărî să numească unul dintre marile evenimente ale sezonului.

– Sunt sigur că ne-am întâlnit la Ascot.

– Da, bineînţeles, zise ea.

Îşi permise un mic zâmbet satisfăcut. Deja o transformase într-o mică complotistă.

Ea continuă:

– Dar nu cred că mi-ai întâlnit familia. Mamă, să ţi-l prezint pe domnul Vandenpost, din...

– Pennsylvania, se repezi Harry.

Dar regretă pe loc. Unde naiba e Pennsylvania? N-avea nici cea mai vagă idee.

– Mama, Lady Oxenford; tata, Marchizul. Şi acesta e fratele meu, Lordul Isley.

Harry auzise de toţi, bineînţeles: era o familie vestită. Dădu mâna cu toţi într-o manieră entuziastă, excesiv de prietenoasă, pe care familia Oxenford o va considera tipic americană.

Lordul Oxenford arăta exact ce era: un fascist grăsun, irascibil. Purta un costum maro, de tweed, şi o vestă ai cărei nasturi erau gata să pocnească şi nu-şi dăduse jos pălăria moale, maronie de fetru.

Harry se adresă doamnei Oxenford:

– Sunt foarte încântat să vă cunosc, doamnă. Sunt pasionat de bijuteriile antice şi am auzit că sunteţi posesoarea uneia dintre cele mai frumoase colecţii din lume.

– O, mulţumesc, zise ea. E un hobby al meu.

Fu şocat să-i audă accentul american. Ce ştia despre ea culesese de prin revistele mondene. Crezuse că era englezoaică. Dar acum îşi aminti vag nişte bârfe despre familia Oxenford. După război, marchizul, ca mulţi aristocraţi cu întinse proprietăţi la ţară, aproape se ruinase datorită scăderii bruşte a preţurilor din agricultură. Unii îşi vânduseră proprietăţile şi plecaseră la Nisa sau la Florenţa, unde, cu ce mai rămăsese din averile lor, îşi asigurau un nivel mai ridicat de trai. Dar Algernon Oxenford se căsătorise cu moştenitoarea unei bănci americane şi, datorită banilor ei, a reuşit să

continue să trăiască în stilul instituit de înaintaşii lui.

Ceea ce însemna că planul lui Harry va trebui să ducă de nas un american autentic. Trebuia să fie impecabil şi mai trebuia să reziste treizeci de ore.

Hotărî să fie fermecător. Bănuia că nu o deranjau complimentele, mai ales din partea unor tineri atrăgători. Îi studie atent broşa prinsă la costumul portocaliu de călătorie. Era din smaralde, safire, rubine şi diamante, în forma unui fluture care se lasă pe un boboc de trandafir sălbatic. Era realizată într-un mod extraordinar de realist. Ştia că e din 1880, din Franţa, şi propuse un posibil producător.

– Broşa dumneavoastră e realizată de Oscar Massin?

– Da, chiar aşa.

– E deosebită.

– Mulţumesc.

Era o femeie frumoasă. Înţelegea de ce Oxenford se căsătorise cu ea, dar era mai greu de înţeles ce văzuse ea la el. Poate că arătase mai bine cu douăzeci de ani în urmă.

– S-ar putea să cunosc familia Vandenpost din Philadelphia, spuse ea.

Harry îşi zise: Măiculiţă, sper că nu. Oricum, nu părea foarte sigură.

– Familia mea se numeşte Glencarry, suntem din Stamford, Connecticut, adăugă ea.

– Nu mai spuneţi! zise Harry, prefăcându-se că e impresionat.

Încă îi era mintea la Philadelphia. Spusese că vine din Philadelphia, sau Pennsylvania? Nu-şi dădea seama. Poate că era acelaşi lucru. Philadelphia,

Pennsylvania. Stamford, Connecticut. Îşi aminti că, atunci când îi întrebi pe americani de unde vin, îţi spun întotdeauna două nume. Houston, Texas; San Francisco, California. Mda.

Băiatul zise:

– Eu sunt Percy.

– Harry, zise el, bucuros că e pe teren familiar.

Titlul lui Percy era Lordul Isley. Era un titlu de curtoazie, pe care moştenitorul îl foloseşte până la moartea tatălui său, moment în care va deveni Marchizul de Oxenford. Majoritatea acestor oameni erau ridicol de mândri de titlurile lor stupide. Odată, lui Harry îi fusese prezentat un mucos de trei anişori drept baronul Portrail. Oricum, Percy părea în regulă. Lăsase să se înţeleagă că nu dădea doi bani pe formalităţi.

Harry se aşeză. Margaret era lângă el, de cealaltă parte a intervalului îngust, aşa că vor putea sta la taclale astfel încât ceilalţi să nu audă. În avion era o linişte de mormânt. Toată lumea era copleşită.

Încercă să se destindă. Va fi o călătorie tensionată. Margaret îi ştia adevărata identitate şi asta constituia un nou risc. Deşi îi acceptase subterfugiul, s-ar putea răzgândi, sau i-ar putea scăpa ceva din neatenţie. Harry nu-şi putea permite să stârnească îndoieli. Putea trece fără probleme prin biroul de Imigrări SUA, dar, dacă le-ar da motiv de suspiciune, l-ar verifica rapid şi s-ar descoperi că foloseşte un paşaport furat, şi cu asta s-ar termina totul.

Vizavi de Harry a fost condus un alt pasager. Era destul de înalt, purta o pălărie melon şi un costum gri închis care odată fusese bunicel, dar îşi trăise traiul. Ceva îi atrase atenţia lui Harry, care îl privea

dându-şi jos pălăria şi aşezându-se. Avea pantofi negri, rezistenţi, şosete groase de lână şi, sub jacheta la două rânduri, o vestă. Cravata albastru-închis părea purtată zilnic, de zece ani încoace.

Dacă n-aş şti la cât se ridică preţul unui bilet în palatul ăsta zburător, se gândi Harry, aş băga mâna-n foc că tipul e un sticlete.

Nu era prea târziu să se ridice şi să coboare din avion.

Nu l-ar opri nimeni. Pur şi simplu s-ar ridica şi ar pleca.

Dar plătise nouăzeci de lire!

În plus, ar trece săptămâni până ar găsi locuri la un alt transatlantic şi în acest timp ar putea fi arestat din nou.

Luă iar în considerare posibilitatea de a fi în continuă fugă, urmărit de poliţie, în Europa, dar renunţă imediat. Ar fi dificil în timp de război, când toţi ochii sunt aţintiţi asupra spionilor străini; dar, cel mai important, viaţa de fugar ar fi de nesuportat – în căutare de chirii ieftine, evitând poliţiştii, mereu pe drum.

Omul din faţa lui Harry, dacă într-adevăr era poliţist, nu pe Harry îl căuta, asta era sigur; dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu s-ar fi instalat confortabil pentru zbor. Harry nu putea să-şi dea seama ce *făcea* individul. Îl lăsă baltă şi se concentră asupra propriei situaţii, care nu era tocmai roz. Margaret era factorul periculos. Ce putea face pentru a se proteja?

Îi acceptase jocul în căutare de amuzament. După cum stăteau lucrurile, nu putea conta pe faptul că ea va continua să se prefacă. Dar, apropiindu-se

de ea, şi-ar putea îmbunătăţi şansele. Dacă i-ar câştiga afecţiunea, poate i-ar deveni loială; apoi, i-ar lua şarada mai în serios şi ar avea grijă să nu-l dea de gol.

N-ar fi o sarcină neplăcută să încerce s-o cunoască pe Margaret Oxenford. O studie cu colţul ochiului. Avea acelaşi colorit palid, tomnatic ca mama ei: păr roşcat, piele fină, pistruiată şi ochi fascinanţi, de un verde-închis. Nu-şi putea face o părere despre silueta ei, dar avea gambe subţiri. Purta o haină uşoară, simplă, gălbuie, peste o rochie roşie, cu nuanţe maronii. Deşi hainele păreau scumpe, nu avea simţul stilului, ca mama ei: asta ar putea veni cu timpul, pe măsură ce va deveni mai sigură de ea. Nu purta bijuterii ieşite din comun: doar un şirag de perle în jurul gâtului. Avea trăsături îngrijite, regulate şi o bărbie fermă. Nu intra în categoria fetelor pe care le agăţa Harry – alegea întotdeauna fete care aveau un cusur, pentru că era mult mai uşor să le suceşti minţile. Margaret arăta prea bine pentru a fi o pradă uşoară. Oricum, părea să-l simpatizeze şi ăsta era un început. Se hotărî să-i câştige inima.

Stewardul, Nick, intră în compartiment. Era un tânăr cam de 20 de ani, mic, durduliu, efeminat, şi Harry îşi zise că era probabil homosexual. O grămadă de chelneri erau aşa, remarcase el. Nick întinse o foaie dactilografiată cu numele pasagerilor şi membrilor echipajului din acel zbor.

Harry o studie cu interes. Auzise de baronul Phillipe Gabon, bogatul sionist. Numele următor, profesorul Carl Hartmann, îi suna, şi el, cunoscut. Nu auzise de prinţesa Lavinia Bazarov, dar numele ei

ducea cu gândul la o rusoaică care fugise de comuniști, iar prezența ei în acest avion indica faptul că luase cu ea cel puțin o parte din averea țării ei. Auzise, bineînțeles, de Lulu Bell, vedeta de film. Doar cu o săptămână în urmă o dusese pe Rebecca Maugham-Flint la Gaumont, pe Shaftesbury Avenue, s-o vadă în filmul *Un spion la Paris*. Ca de obicei, jucase rolul unei fete curajoase. Harry era curios s-o cunoască.

Percy, care stătea cu fața spre partea din dos a avionului și putea vedea compartimentul următor, zise:

– Au închis ușa.

Harry începu să se simtă din nou agitat.

Pentru prima dată, își dădu seama că avionul se legăna ușor pe apă.

Se auzi un huruit, ca un schimb de focuri într-o bătălie îndepărtată. Harry se uită neliniștit pe hublou. În timp ce privea, zgomotul s-a intensificat și o elice a început să se învârtă. Se puneau în mișcare motoarele. Le-a auzit, pe rând, pe al treilea și al patrulea. Deși zgomotul era redus de izolația fonică, se simțea vibrația motoarelor puternice și neliniștea lui Harry spori.

Pe platforma plutitoare, un matelot a desprins parâmele hidroavionului. Harry avu sentimentul nebunesc al sorții inevitabile, văzând cum frânghiile care îl legau de pământ cădeau nepăsător în mare.

Era jenat că i se făcuse frică și nu voia ca altcineva să afle ce simțea, așa că luă un ziar, îl deschise și se așeză confortabil, picior peste picior.

Margaret îi atinse genunchiul. Nu era nevoie să

ridice vocea ca s-o audă: izolaţia fonică era formidabilă.

– Şi mie mi-e teamă, zise ea.

Harry era umilit. Crezuse că reuşise să pară calm.

Avionul se mişcă. Harry apucă braţul fotoliului, strângându-l puternic; apoi se forţă să-i dea drumul. Bineînţeles că Margaret îşi dădea seama că era speriat. Probabil că era la fel de alb ca ziarul pe care se prefăcea că-l citeşte.

Ea îşi ţinea genunchii strânşi şi mâinile încleştate în poală. Parcă îi era frică şi era emoţionată în acelaşi timp, ca şi cum ar urma să se dea pe carusel. Obrajii îmbujoraţi, ochii larg deschişi şi gura uşor întredeschisă o făceau să arate sexy. Harry se întrebă din nou cum era corpul care se ascunde sub acea haină.

Îi privi pe ceilalţi. Bărbatul din faţa lui îşi fixa calm centura de siguranţă. Părinţii lui Margaret priveau pe hublou. Lady Oxenford părea liniştită, dar lordul Oxenford îşi tot dregea zgomotos glasul, semn neîndoielnic de încordare. Tânărul Percy era atât de emoţionat încât cu greu putea sta locului, dar nu părea deloc speriat.

Harry se holba la ziar dar nu putea citi un rând, aşa că îl puse deoparte şi se uită pe hublou. Puternica aeronavă plutea maiestuos în Southampton Water. Harry putu să vadă transatlanticele înşiruite de-a lungul docului. Deja se îndepărtaseră de ţărm, iar între ei şi pământ erau o puzderie de ambarcaţiuni mai mici. Acum nu mai pot coborî, se gândi el.

Pe măsură ce înaintau spre mijlocul estuarului, marea devenea agitată. Harry nu avea de obicei rău

de mare, dar nu se simți în largul lui când Clipper-ul a început să despice valurile. Compartimentul dădea impresia unei camere obișnuite, dar unduirea îi aduse aminte că se afla pe o barcă, o ambarcațiune fragilă, din aluminiu subțire.

Avionul ajunse în mijlocul estuarului, încetini și începu să se învârtă. Se legăna o dată cu briza și Harry își dădu seama că se învârtea în vânt ca să decoleze. Apoi păru că ezită, se înălță o dată cu vântul și se răsuci, de parcă ar fi fost un animal monstruos care adulmeca aerul cu botul lui enorm. Suspansul era de nesuportat: Harry făcu un efort uriaș de voință ca să se abțină și să nu sară de la locul lui, strigând să i se dea drumul.

Deodată, se auzi un zgomot înspăimântător, ca și la izbucnirea unei furtuni teribile, semn că cele patru motoare puternice funcționau la capacitate maximă. Lui Harry îi scăpă un strigăt, dar fu înăbușit. Aeronava dădu impresia că se stabilește pe apă, ca și cum s-ar scufunda de prea multă solicitare; dar o clipă mai târziu se ridică.

Prinse curând viteză, ca o barcă rapidă, atâta doar că nici o barcă de o asemenea dimensiune nu putea accelera astfel. Valurile albe treceau pe lângă hublouri. Clipper-ul se înălța o dată cu mișcarea apei. Harry vru să-și închidă ochii, dar îi era frică. Era cuprins de panică. O să mor, își zise isteric.

Clipper-ul înainta tot mai repede. Harry nu călătorise niciodată pe apă cu o asemenea repeziciune: nici o barcă cu motor nu prindea o asemenea viteză. Mergeau cu 50, 60, 70 de mile pe oră. Jetul de apă îi încețoșa privirea. Una din două, se gândi el, ori ne scufundăm, ori explodăm.

Urmă o vibrație nouă, ca o mașină care se hurducă prin șanțuri. Ce-o fi asta? Harry era cât se poate de sigur că ceva era în neregulă și că avionul era pe punctul de a pocni. Avu impresia că avionul începe să se înalțe, iar vibrația era determinată de ciocnirea de valuri asemenea unei bărci cu motor. Era ceva normal?

Deodată, se păru că apa opune mai puțină rezistență. Privind încordat prin jetul de apă, Harry observă că suprafața estuarului era înclinată și își dădu seama că botul avionului trebuie să fie ridicat, deși nu simțise asta. Era îngrozit și-i venea să vomite. Înghiți.

Vibrația se modifică. În loc de hurducături prin șanțuri, se părea că sar acum din val în val, ca o piatră care trece ușor peste apă, atingând-o din loc în loc. Motoarele bubuiau și elicea izbea aerul. Nu era cu putință, se gândi Harry; poate că, la urma urmei, mașinăria asta uriașă nu poate zbura; doar plutește pe valuri ca un delfin supraponderal. Apoi, brusc, simți că avionul se eliberase. Se înălțase, lăsând apa sub el. Cum jetul de apă rămânea în urmă, vederea prin hublou se limpezi, și el văzu apa retrăgându-se. Maică măiculiță, zburăm, se gândi el; palatul ăsta imens chiar zboară!

Acum că se aflau în aer, teama i se risipi lăsând loc euforiei. Era ca și cum el personal era răspunzător de faptul că avionul reușise să-și ia zborul. Îi venea să chiuie. Privind în jur, văzu că toți ceilalți zâmbeau ușurați. Devenind conștient de prezența celorlalți, își dădu seama că era leoarcă de sudoare. Scoase o batistă albă de mătase, își șterse fața pe furiș și vârî batista umedă la loc în buzunar.

Avionul continua să se înalțe. Harry văzu coasta de sud a Angliei dispărând sub aripile butucănoase, apoi privi în față și zări insula Wight. După o vreme, avionul se echilibră și bubuitul motoarelor se reduse brusc la un zumzăit slab.

Nicky, stewardul, reapăru în jacheta lui albă și cravata neagră. Nu era necesar să ridice vocea, acum că motoarele fuseseră lăsate la ralanti. Spuse:

– Doriți un cocteil, domnule Vandenpost?

E exact ce-mi doresc, se gândi Harry.

– Un whisky dublu, zise imediat.

Apoi își aminti că făcea pe americanul.

– Cu multă gheață, adăugă el cu accentul corespunzător.

Nicky luă comanda familiei Oxenford, apoi dispăru prin ușa din față.

Harry bătea darabana agitat pe brațul fotoliului. Covorul, izolația fonică, canapeaua moale și culorile liniștitoare îl făceau să se simtă confortabil, dar țintuit locului, ca într-o celulă căptușită. Puțin mai târziu, își desfăcu centura de siguranță și se ridică.

O luă înainte, pe urmele stewardului, și ieși prin ușă. În stânga era cambuza, o bucătărie mică, sclipind de obiecte din inox, unde stewardul prepara băuturile. În dreapta era o ușă pe care scria TOALETA PENTRU BĂRBAȚI. Să țin minte să-i spun „the john"[1], se gândi el. Lângă toaletă era o scară în formă de spirală, care ducea, după toate probabilitățile, la postul de pilotaj. În spatele acesteia era un alt compartiment pentru pasageri, decorat diferit, ocupat de membrii echipajului de zbor.

[1] „the john" – termen familiar desemnând „toaleta" sau „baie" (n.tr.)

O clipă, Harry se întrebă ce făceau acolo, apoi își dădu seama că în timpul unui zbor care dura aproape 30 de ore membrii echipajului aveau nevoie de odihnă și trebuiau înlocuiți.

Se întoarse, trecu prin bucătărie, prin compartimentul lui și prin compartimentul mai spațios, în care intraseră în momentul îmbarcării. Dincolo de acesta, spre partea din spate a avionului, erau încă trei compartimente pentru pasageri, decorate în culori diferite, covor turcoaz și pereți de un verde-pal, sau covor ruginiu și pereți bej. Între compartimente erau scări care duceau sus, deoarece carcasa avionului era curbată și, spre capătul avionului, podeaua se înălța. În timp ce trecea, dădu prietenos din cap în direcția celorlalți pasageri, cum ar face un tânăr american sigur de sine și cu dare de mână.

Cel de-al patrulea compartiment avea de-o parte două saloane mici, iar în cealaltă parte toaleta doamnelor. Lângă ușa toaletei era o scară care ducea la o trapă. Intervalul care străbătea avionul de la un capăt la altul se termina cu o ușă. Aici trebuia să fie faimosul apartament nupțial care iscase atâtea comentarii în presă. Hary încercă ușa: era încuiată.

Întorcându-se agale, mai aruncă o privire pasagerilor.

Ghici că bărbatul cu haine elegante, franțuzești era baronul Gabon. Lângă el era un tip irascibil, fără șosete. Foarte ciudat. Poate că era profesorul Hartmann. Purta un costum oribil și părea lihnit de foame.

Harry o recunoscu pe Lulu Bell, dar fu șocat să

descopere că părea în jur de 40 de ani: își închipuise că avea vârsta pe care o arăta în filme, adică 19 ani. Purta bijuterii moderne de calitate: cercei dreptunghiulari, brățări largi și o broșă din cristal de stâncă, confecționată probabil de Boucheron.

O zări din nou pe frumoasa blondă pe care o remarcase în salonul de cafea din hotelul South-Western. Își dăduse jos pălăria de paie. Avea ochi albaștri și tenul îngrijit. Râdea de ceva ce spunea însoțitorul ei. Era evident că era îndrăgostită de el, deși acesta nu era din cale-afară de atrăgător. Dar femeilor le plac bărbații care le fac să râdă, își zise Harry.

Gâsca cea bătrână cu un pandantiv Fabergé, din diamante roz, era probabil prințesa Lavinia. Îi înghețase pe față o expresie de silă, de parcă era o ducesă într-o cocină de porci.

Compartimentul mai mare, prin care se îmbarcaseră, fusese gol în timpul decolării, dar acum, observă Harry, era utilizat ca salon comun. Se instalaseră acolo patru sau cinci bărbați, inclusiv bărbatul înalt care șezuse în fața lui Harry. Unii jucau cărți, iar lui Harry îi trecu prin cap că un jucător profesionist ar scoate o grămadă de bani dintr-o călătorie ca asta.

Se întoarse la locul lui și stewardul îi aduse whisky.

– Avionul pare pe jumătate gol, zise Harry.

Nicky dădu din cap.

– E plin.

Harry privi în jur.

– Dar aici sunt patru locuri libere și toate celelalte sunt la fel.

– Bineînțeles, doar acest compartiment are zece locuri într-un zbor în timpul zilei. Dar sunt numai șase locuri pentru *dormit*. O să înțelegeți de ce, atunci când vom pregăti cușetele, după cină. Între timp, profitați de spațiu.

Harry sorbi băutura. Stewardul era extrem de politicos și de priceput, dar nu la fel de slugarnic ca un chelner, să zicem, dintr-un hotel londonez. Harry se întrebă dacă chelnerii americani aveau o atitudine diferită. Spera că da. În expedițiile sale prin ciudata lume a înaltei societăți londoneze i se păruse întotdeauna nițel degradant ca fiecare gest să-i fie întâmpinat de câte o plecăciune urmată de un umil „domnule".

Era timpul să adâncească prietenia cu Margaret Oxenford, care sorbea dintr-un pahar de șampanie și răsfoia o revistă. Flirtase cu zeci de fete de vârsta și poziția ei socială, așa că reluă automat vechea schemă.

– Locuiești la Londra?

– Avem o casă în Eaton Square, dar petrecem majoritatea timpului la țară, zise ea. Locuim în Berkshire. Tata are, de asemenea, o casă în Scoția, reședință temporară în timpul sezonului de vânătoare.

Tonul ei era mai degrabă banal, de parcă întrebarea ar fi plictisitoare și ar vrea să scape de ea cât mai repede.

– Mergi la vânătoare? zise Harry.

Aceasta era o tactică standard de conversație: așa procedau majoritatea bogătașilor.

– Nu prea, zise ea. Mai mult tragem cu arma.

– *Tu* tragi cu arma? zise el surprins: nu era con-

siderată o îndeletnicire potrivită unei doamne.

– Când mi se dă voie.

– Presupun că ai o grămadă de admiratori.

Se întoarse spre el şi îşi coborî vocea:

– De ce îmi pui toate întrebările astea prosteşti?

Harry rămase perplex. Habar n-avea ce să zică. Pusese aceleaşi întrebări tuturor fetelor şi nici una nu reacţionase aşa.

– Sunt prosteşti? zise el.

– Nu te interesează unde locuiesc sau dacă merg la vânătoare.

– Dar despre asta vorbesc oamenii din înalta societate.

– Dar tu nu eşti din înalta societate, zise ea direct.

– Să dea boala-n ciori! izbucni el cu accent natural. Nu pierzi vremea cu fleacuri, văd.

Ea a râs, apoi a spus:

– Aşa mai merge.

– Nu pot să-mi tot schimb accentul, o să mă încurc.

– Bine. O să-ţi suport accentul american dacă promiţi să nu debitezi baliverne.

– Mulţumesc, scumpo, zise el, trecând la rolul de Harry Vandenpost. Nu e o pradă uşoară, se gândi el. E o fată care ştie ce vrea, foarte bine. Ceea ce o face mult mai interesantă.

– Eşti foarte bun la asta, spuse ea. N-aş fi bănuit niciodată că te prefaci. Bănuiesc că face parte din al tău *modus operandi*.

Îl zăpăceau întotdeauna când vorbeau latină.

– Aşa cred, zise fără să aibă nici cea mai mică idee ce vrea să spună.

Va trebui să schimbe subiectul. Se întrebă cu ce ar putea-o unge la inimă. Era clar că nu putea flirta cu ea, cum făcuse cu toate celelalte. Poate că era genul metafizic, interesat de meditaţii şi de necromanţie.

– Crezi în stafii? zise el.

Asta atrase un alt răspuns sarcastic.

– Drept ce mă iei? zise ea nervoasă. Şi de ce schimbi subiectul?

Cu orice altă fată, ar fi luat întrebarea în glumă, dar, dintr-un motiv neştiut, Margaret îi plăcea.

– Pentru că nu vorbesc latina, zvârli el.

– Ce naiba vrei să spui?

– Nu înţeleg cuvinte ca *modus andy*.

O clipă, ea păru uluită şi iritată, apoi faţa i se lumină şi repetă expresia.

– *Modus operandi.*

– N-am rămas niciodată la şcoală îndeajuns ca să învăţ chestiile astea, zise el.

Efectul pe care-l făcea asupra ei era neaşteptat. Ea se înroşise de ruşine şi zise:

– Îmi pare nespus de rău. Ce nepoliticos din partea mea.

Harry era surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Mulţi dintre ei considerau că e de datoria lor să-ţi vâre educaţia pe gât. Era bucuros că Margaret avea maniere mai bune decât majoritatea celor de categoria ei. Îi zâmbi şi spuse:

– Te-am iertat.

Ea îl surprinse iarăşi zicând:

– Ştiu cum e, pentru că nici eu n-am avut o educaţie corespunzătoare.

– Cu toţi banii voştri? întrebă el neîncrezător.

Ea încuviință.

– Vezi tu, n-am mers niciodată la școală.

Lui Harry nu-i venea să creadă. Pentru londonezii respectabili din clasa muncitoare era o rușine să nu-ți trimiți copiii la școală; era aproape la fel de rău ca atunci când ești urmărit de poliție sau ești dat afară de administrator. Majoritatea copiilor lipseau o zi de la școală când ghetele le erau la reparat, pentru că nu aveau o pereche de rezervă; iar mamele lor erau cât se poate de jenate din pricina asta.

– Dar copiii trebuie să meargă la școală, asta-i legea! zise Harry.

– Am avut niște imbecile de guvernante. De-asta nu pot merge la universitate – n-am nici o calificare.

Avea o privire tristă.

– Cred că mi-ar fi plăcut la universitate.

– E incredibil. Credeam că bogații pot face orice vor.

– Nu și dacă ai un tată ca al meu.

– Dar puștiul? zise Harry, arătând spre Percy.

– O, el studiază la Eton, bineînțeles, spuse ea cu amărăciune. E diferit pentru băieți.

Harry căzu pe gânduri.

– Asta înseamnă, zise el nesigur, că nu ești de acord cu tatăl tău nici în alte privințe, politica, de exemplu?

– Firește, zise ea înverșunată. Sunt socialistă.

Cu asta, se gândi Harry, aș putea s-o dau gata.

– Făceam parte din partidul comunist, zise el.

Era adevărat: li se alăturase când avea 16 ani și renunțase după trei săptămâni. Îi aștepta reacția

înainte de a decide cât să-i spună.

Ea se însufleți pe loc.

– De ce ai plecat?

Adevărul era că întrunirile politice îl plictiseau de moarte, dar nu era tocmai indicat să spună asta.

– E greu de descris în cuvinte, se eschivă el.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea nu va înghiți asta.

– Nu se poate să nu ştii de ce ai plecat, zise ea nerăbdătoare.

– Aş zice că semăna prea mult cu şcoala de duminică.

Ea râse.

– Ştiu exact ce vrei să spui.

– Oricum, cred că am făcut mai mult decât comuniştii, în ceea ce priveşte returnarea averii către cei care o produc.

– Cum vine asta?

– Ei bine, iau bani de la Mayfair şi îi duc la Battersea.

– Vrei să spui că furi doar de la cei bogați?

– N-are nici un sens să-i jefuieşti pe săraci, n-au para chioară.

Ea râse din nou.

– Dar cu siguranță nu dai de pomană aceste câştiguri necinstite, cum făcea Robin Hood, nu-i aşa?

Cântări ce să-i răspundă. Îl va crede dacă ar pretinde că fura de la bogați ca să dea săracilor? Deşi era inteligentă, era şi naivă – dar, hotărî el, nu într-atât de naivă.

– Nu sunt caritatea întruchipată, zise dând din umeri. Dar ajut oamenii uneori.

– E uimitor, zise ea.

Ochii îi sclipeau de interes şi însufleţire şi era seducătoare.

– Cred că ştiam că există oameni ca tine, dar e extraordinar să te întâlnesc de-adevăratelea şi să-ţi vorbesc.

Nu exagera, fătucă, îşi zise Harry. Îl stinghereau femeile care deveneau prea entuziaste în privinţa lui: erau predispuse să se simtă jignite când aflau că e şi el om.

– Nu sunt atât de special, zise el sincer jenat. Atâta doar că vin dintr-o lume pe care tu n-ai văzut-o niciodată.

Ea îi aruncă o privire prin care se înţelegea că îl considera special.

Mersese prea departe, hotărî el. Era timpul să schimbe subiectul.

– Mă faci să mă simt prost, îi spuse timid.

– Îmi pare rău, zise ea repede.

Se gândi o clipă şi apoi îi spuse:

– De ce mergi în America?

– Ca să scap de Rebecca Maugham-Flint.

Ea râse.

– Nu, serios.

Era ca un câine din rasa terier, care prinde ceva, se gândi el: pur şi simplu nu-i dă drumul. Era imposibil s-o stăpânească, ceea ce o făcea periculoasă.

– A trebuit să plec ca să nu fiu dus la închisoare, zise el.

– Ce vei face când ajungi acolo?

– Mă gândeam să mă alătur aviaţiei militare canadiene. Mi-ar plăcea să învăţ să zbor.

– Ce palpitant.

– Dar voi? Voi de ce plecaţi în America?

– Fugim, zise ea dispreţuitoare.

– Ce vrei să spui?

– Ştii că tatăl meu e fascist.

Harry încuviinţă.

– Am citit despre el în ziare.

– Ei bine, el crede că naziştii sunt minunaţi şi nu vrea să lupte împotriva lor. În afară de asta, guvernul l-ar aresta dacă ar rămâne.

– Aşa că veţi locui în America?

– Familia mamei e din Connecticut.

– Şi cât veţi sta acolo?

– Părinţii mei vor rămâne cel puţin până la sfârşitul războiului. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

– Dar tu nu vrei să pleci?

– Bineînţeles că nu, zise ea energică. Vreau să rămân ca să lupt. Fascismul e cea mai înspăimântătoare grozăvie şi acest război e extrem de important; vreau să-mi fac datoria.

Ea începu să vorbească despre războiul civil spaniol, dar Harry asculta abia pe jumătate. Fusese izbit de un gând atât de şocant, încât inima îi bătea mai repede şi trebuia să facă un efort ca să păstreze pe chip o expresie normală.

Când oamenii îşi părăsesc ţara în timp de război, iau cu ei lucrurile preţioase.

Era cât se poate de simplu. Când fugeau de armatele invadatoare, ţăranii îşi mânau înainţe vitele. Evreii au fugit de nazişti purtând monede de aur cusute în haină. După 1917, aristocraţi ruşi precum prinţesa Lavinia soseau în toate capitalele Europei, cărând cu ei preţioasele bijuterii Fabergé.

Lordul Oxenford trebuie să fi ţinut cont că era

posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Mai mult decât atât, guvernul luase măsuri ca aristocraţii englezi să nu-şi poată transfera toţi banii în străinătate. Cei din familia Oxenford ştiau că s-ar putea să nu mai vadă niciodată ceea ce lăsau în urmă. Luaseră cu siguranţă toate lucrurile de preţ pe care le puteau căra.

Era riscant, bineînţeles, să cari în valize bijuterii care făceau o avere. Dar ce ar fi mai puţin riscant? Să le trimiţi prin poştă? Să le laşi în urmă, pentru a fi confiscate de un guvern răzbunător sau pentru a fi prădate de armata cotropitoare, sau chiar „sustrase" într-o revoluţie de după război?

Nu. Familia Oxenford îşi luase bijuteriile cu ea.

A luat în special setul Delhi.

Gândul îi luă răsuflarea.

Setul Delhi constituia punctul central al faimoasei colecţii de bijuterii antice, aflată în posesia doamnei Oxenford. Era vorba de un colier, cercei şi brăţară din rubine şi diamante, în monturi de aur. Rubinele erau de Birmania, dintre cele mai valoroase, şi erau de-a dreptul imense: fuseseră aduse în Anglia, în secolul al XVIII-lea, de către generalul Robert Clive, cunoscut drept Clive al Indiei, şi fuseseră montate de bijutierii Coroanei.

Se spunea că setul Delhi valorează un sfert de milion de lire sterline – mai mult decât ar putea cheltui vreodată un om.

Şi mai mult ca sigur că se afla în acest avion.

Nici un hoţ profesionist nu ar îndrăzni să fure pe vapor sau avion: lista suspecţilor este prea scurtă. În plus, Harry se dădea drept american, călătorea cu un paşaport fals, ieşise pe cauţiune şi stătea vi-

zavi de un polițist. Ar fi o nebunie curată să încerce să pună mâna pe set și îl apuca bâțâiala numai la gândul posibilelor riscuri.

Pe de altă parte, nu se va mai întâlni niciodată cu o astfel de șansă. Și deodată avu nevoie de acele bijuterii la fel cum un om pe punctul de a se îneca are nevoie de aer.

Nu va putea vinde setul cu un sfert de milion de lire, bineînțeles. Dar va obține o zecime din valoarea acestuia, să zicem 25.000 de lire, ceea ce era mai mult decât 100.000 de dolari.

Orice etalon monetar luăm în considerare, era suficient cât să trăiască toată viața.

Gândul la atâția bani îi lăsa gura apă, dar bijuteriile însele erau irezistibile. Harry văzuse imagini cu ele. Pietrele gradate ale colierului se potriveau perfect; diamantele reliefau rubinele asemenea unor lacrimi pe obrazul unui bebeluș; iar piesele mai mici, cerceii și brățara erau perfect proporționate. Întregul ansamblu, la gâtul, urechile și încheietura unei femei frumoase, era absolut încântător.

Harry știa că niciodată nu va mai fi atât de aproape de o asemenea capodoperă. Niciodată.

Trebuia să o fure.

Riscul era imens, dar, nu-i așa, era un tip norocos.

– Cred că nu mă asculți, zise Margaret.

Harry își dădu seama că nu fusese atent. Zâmbi larg și spuse:

– Îmi pare rău. Ceva ce ai zis m-a făcut să visez cu ochii deschiși.

– Știu, spuse ea. După expresia de pe chipul tău, s-ar zice că visai la cineva care ți-e drag.

CAPITOLUL 8

NANCY LENEHAN AŞTEPTA plină de nerăbdare ca drăgălaşul avion galben al lui Mervyn Lovesey să fie gata de decolare. Lovesey dădea ultimele instrucţiuni omului în costum de tweed, care părea să fie maistrul unei fabrici pe care acesta o conducea. Nancy deduse că avea probleme sindicale şi că plana ameninţarea unei greve.

Când a terminat, s-a întors spre Nancy şi i-a spus:

– Am doisprezece lăcătuşi şi fiecare dintre ei e un individualist dat naibii.

– Ce produci? întrebă ea.

– Ventilatoare, răspunse el, arătând spre avion. Elice pentru aeronave, pentru vapoare, chestii din astea. Orice are curbe complexe. Dar ingineria e floare la ureche. Factorul uman e cel care îmi dă bătaie de cap.

Zâmbi condescendent şi adăugă:

– Oricum, nu te interesează problemele relaţiilor industriale.

– Ba da, zise ea. Şi eu conduc o fabrică.

Rămase crucit.

– Ce fel de fabrică?

– Fac 5.700 de perechi de pantofi pe zi.

zavi de un polițist. Ar fi o nebunie curată să încerce să pună mâna pe set și îl apuca bâțâiala numai la gândul posibilelor riscuri.

Pe de altă parte, nu se va mai întâlni niciodată cu o astfel de șansă. Și deodată avu nevoie de acele bijuterii la fel cum un om pe punctul de a se îneca are nevoie de aer.

Nu va putea vinde setul cu un sfert de milion de lire, bineînțeles. Dar va obține o zecime din valoarea acestuia, să zicem 25.000 de lire, ceea ce era mai mult decât 100.000 de dolari.

Orice etalon monetar luăm în considerare, era suficient cât să trăiască toată viața.

Gândul la atâția bani îi lăsa gura apă, dar bijuteriile însele erau irezistibile. Harry văzuse imagini cu ele. Pietrele gradate ale colierului se potriveau perfect; diamantele reliefau rubinele asemenea unor lacrimi pe obrazul unui bebeluș; iar piesele mai mici, cerceii și brățara erau perfect proporționate. Întregul ansamblu, la gâtul, urechile și încheietura unei femei frumoase, era absolut încântător.

Harry știa că niciodată nu va mai fi atât de aproape de o asemenea capodoperă. Niciodată.

Trebuia să o fure.

Riscul era imens, dar, nu-i așa, era un tip norocos.

– Cred că nu mă asculți, zise Margaret.

Harry își dădu seama că nu fusese atent. Zâmbi larg și spuse:

– Îmi pare rău. Ceva ce ai zis m-a făcut să visez cu ochii deschiși.

– Știu, spuse ea. După expresia de pe chipul tău, s-ar zice că visai la cineva care ți-e drag.

CAPITOLUL 8

NANCY LENEHAN AŞTEPTA plină de nerăbdare ca drăgălaşul avion galben al lui Mervyn Lovesey să fie gata de decolare. Lovesey dădea ultimele instrucţiuni omului în costum de tweed, care părea să fie maistrul unei fabrici pe care acesta o conducea. Nancy deduse că avea probleme sindicale şi că plana ameninţarea unei greve.

Când a terminat, s-a întors spre Nancy şi i-a spus:

– Am doisprezece lăcătuşi şi fiecare dintre ei e un individualist dat naibii.

– Ce produci? întrebă ea.

– Ventilatoare, răspunse el, arătând spre avion. Elice pentru aeronave, pentru vapoare, chestii din astea. Orice are curbe complexe. Dar ingineria e floare la ureche. Factorul uman e cel care îmi dă bătaie de cap.

Zâmbi condescendent şi adăugă:

– Oricum, nu te interesează problemele relaţiilor industriale.

– Ba da, zise ea. Şi eu conduc o fabrică.

Rămase crucit.

– Ce fel de fabrică?

– Fac 5.700 de perechi de pantofi pe zi.

Nu încercase niciodată un avion demodat, cu două locuri. Era ca şi cum ai zbura cu o maşină decapotabilă. Şi-au luat zborul cu hârâitul motorului în urechi şi vântul şuierându-le pe lângă căşti.

Aeronava de pasageri cu care zburase Nancy se ridicase uşor în aer, dar acesta se înălţă brusc, ca şi un cal de curse care sare peste un gard. Apoi, Lovesey vină atât de abrupt, încât Nancy se ţinu strâns, îngrozită că va cădea în ciuda centurii de siguranţă. Avea măcar autorizaţie de pilotare?

Avionul se echilibră şi urcă cu repeziciune. Zborul părea mai de înţeles, mai puţin miraculos decât într-o aeronavă imensă pentru pasageri. Nancy putea să vadă aripile, să simtă vântul şi să audă hârâitul micului motor; putea să simtă cum planau, cum elicea pompează aerul şi cum vântul ridică aripile largi, la fel cum simţi zmeul plutind în vânt atunci când îl ţii de sfoară. Nu ai o astfel de senzaţie într-un avion închis.

Totuşi, contactul cu zbuciumul micului avion de a zbura îi provoca o senzaţie neplăcută în stomac. Aripile, doar din lemn şi pânză, erau fragile; era posibil ca elicea să se blocheze, să crape sau pur şi simplu să se desprindă; vântul prielnic se poate schimba şi întoarce împotriva lor; n-ar fi excluse ceaţa, fulgerele sau furtuna.

Dar toate acestea deveniră neverosimile când avionul se înălţă în soare şi-şi întoarse, semeţ, nasul spre Irlanda. Nancy avea impresia că e călare pe spatele unei libelule aurii, uriaşe. Era o senzaţie înfiorătoare, dar şi amuzantă, ca atunci când te dai cu caruselul.

Curând, coasta Angliei a rămas în spate. Nancy

îşi permise un mic moment de triumf, în timp ce se îndreptau spre vest, pe deasupra apei. Nu peste mult timp, Peter urma să se îmbarce pe Clipper şi, când va face asta, se va felicita pentru că şi-a păcălit sora cea mare şi deşteaptă. Dar veselia lui e prematură, îşi zise ea cu satisfacţie. Încă nu văzuse de ce e în stare sora lui. Va avea un şoc teribil când o va vedea sosind la Foynes. De-abia aştepta să vadă cum va reacţiona.

Va avea de dus o bătălie, desigur, chiar după ce îl va ajunge din urmă pe Peter. Nu-l va învinge doar făcându-şi apariţia la întrunirea consiliului. Va trebui să-i convingă pe mătuşa Tilly şi pe Danny Riley că ar face bine să-şi păstreze acţiunile şi să rămână de partea ei.

Voia să le facă cunoscut felul incorect în care îi tratase Peter, ca să afle cum îşi minţise sora şi complotase împotriva ei; voia să-l zdrobească şi să-l umilească, arătându-le cât e de perfid; dar îşi dădu seama că nu era tocmai înţelept să facă asta. Dacă îşi va da în vileag furia şi resentimentul, vor crede că se opune fuziunii din motive pur emoţionale. Va trebui să vorbească cu calm şi stăpânire de sine despre planurile de viitor şi să se poarte de parcă dezacordul dintre ea şi Peter ar fi doar o chestiune de afaceri. Ştiau cu toţii că ea e un mai bun om de afaceri decât Peter.

Oricum, argumentul ei era logic. Preţul oferit pentru acţiuni se baza pe profiturile obţinute de Black's, care erau mici datorită proastei administraţii a lui Peter. Nancy socotea că pot obţine mai mult închizând compania şi vânzând toate magazinele. Dar cel mai recomandat ar fi să se restructu-

reze compania conform planului ei, pentru a deveni iar profitabilă.

Mai era încă un motiv de aşteptare: războiul. Războiul prinde bine afacerilor în general şi în special unor companii ca Black's, care aprovizionau armata. Poate că Statele Unite nu se vor implica în război, dar va urma cu siguranţă o creştere preventivă. Prin urmare, profiturile oricum vor creşte. Fără îndoială ăsta era motivul pentru care Nat Ridgeway voia să cumpere compania.

Medita la situaţia ei în timp ce traversau Marea Irlandei, fixându-şi în minte discursul. Repetă fraze şi cuvinte cheie, pronunţându-le cu voce tare, sigură că vântul le va duce departe de urechile protejate de cască ale lui Mervyn Lovesey, aflat la mai puţin de un metru în faţa ei.

Era atât de absorbită de discurs, încât abia a observat când motorul s-a poticnit prima dată.

„În 12 luni, războiul din Europa va dubla valoarea acestei companii", zicea ea. „Dacă SUA se implică în război, preţul se dublează încă o dată..."

A doua oară când s-a întâmplat, s-a trezit din reverie. Hârâitul continuu s-a modificat pe moment, ca sunetul unui blocaj în cilindru. A redevenit normal, apoi s-a modificat iarăşi, ca apoi să devină un sunet slab, inegal, care a descurajat-o total pe Nancy.

Avionul începu să piardă înălţime.

– Ce se întâmplă? strigă Nancy cât putu de tare, dar n-a primit nici un răspuns.

Ori n-o auzea, ori era prea ocupat ca să răspundă.

Sunetul scos de motor s-a schimbat iarăşi, devenind mai ascuţit, de parcă ar fi accelerat; şi avionul se echilibră.

Nancy era agitată. Ce se întâmpla? Era sau nu o problemă gravă? Ar fi vrut să-i poată vedea măcar chipul, dar Lovesey rămânea ferm, întors cu spatele.

Sunetul scos de motor n-a mai fost constant. Uneori părea să revină la hârâitul anterior; apoi zbârnâia şi devenea inegal. Speriată, Nancy se uită cu atenţie înainte, încercând să descopere vreo modificare în rotaţia elicei, dar n-a observat nimic. Totuşi, de fiecare dată când motorul zbârnâia, pierdeau înălţime.

Nu mai putea suporta tensiunea. Şi-a desfăcut centura de siguranţă, s-a aplecat înainte şi l-a lovit uşor pe umăr pe Lovesey. El şi-a întors capul într-o parte şi ea i-a strigat în ureche:

– Ce e în neregulă?

– Nu ştiu! strigă el înapoi.

Era prea speriată pentru a se mulţumi cu atât.

– Ce se întâmplă? insistă ea.

– Motorul pierde un cilindru, cred.

– Păi, câţi cilindri are?

– Patru.

Avionul se înclină brusc. Nancy se îndreptă în grabă şi îşi puse centura. Ştia să conducă şi ştia că o maşină continuă să meargă chiar fără un cilindru. Totuşi, Cadillac-ul ei avea 12 cilindri. Era posibil ca un avion să zboare cu trei din patru cilindri? Nesiguranţa o tortura.

Pierdeau înălţime constant acum. Nancy bănuia că avionul poate zbura cu trei cilindri, dar nu pentru mult timp. Cât de curând vor cădea în mare? Se uită în depărtare şi, spre uşurarea ei, văzu în faţă pământ. Neputând să se abţină, îşi desfăcu centura

şi îi strigă iar lui Lovesey.

– Putem ajunge la pământ?

– Nu ştiu! strigă el.

– Nu ştii nimic! ţipă ea.

Teama îi transformase strigătul în ţipăt. Se forţă să se calmeze.

– Care e cea mai bună evaluare a ta?

– Taci din gură şi lasă-mă să mă concentrez!

Se aşeză la loc. Aş putea muri acum, se gândi ea; şi încă o dată îşi învinse panica şi se forţă să gândească cu calm. Noroc că mi-am crescut băieţii înainte să se întâmple asta, îşi zise ea. Le va fi greu, mai ales că şi-au pierdut tatăl într-un accident de maşină. Dar sunt bărbaţi în toată firea, mari şi puternici, şi nu vor duce niciodată lipsă de bani. Vor fi în regulă.

Aş vrea să mai am un iubit. A trecut... cât timp? Zece ani! Nu-i de mirare că mă obişnuiesc. Aş putea fi la fel de bine călugăriţă. Ar fi trebuit să mă culc cu acel Nat Ridgeway: ar fi fost drăguţ.

Se întâlnise de câteva ori, chiar înainte să meargă în Europa, cu un contabil necăsătorit, cam de vârsta ei; dar nu-şi dorea să se fi culcat cu el. Era de treabă, dar avea o fire slabă, ca mulţi dintre bărbaţii pe care-i întâlnea. Vedeau că e puternică şi voiau ca ea să aibă grijă de ei. Dar vreau pe cineva care să aibă grijă de mine! strigă ea.

Dacă supravieţuiesc, voi face tot posibilul să mai am un iubit înainte să mor.

Peter va câştiga acum, îşi dădu ea seama. Mai mare ruşinea. Afacerea era tot ce le lăsase tatăl lor, iar acum va fi înghiţită şi va dispărea în masa amorfă a companiei General Textiles. Tata lucrase

din greu, toată viața, ca să pună pe picioare compania, și Peter o distrusese în cinci ani de trândăvie egoistă.

Uneori i se făcea dor de tatăl ei. Fusese un om atât de *deștept*. Când era vreo problemă, fie o criză majoră precum depresiunea economică, fie o mică problemă de familie, cum ar fi faptul că unul dintre băieți nu se descurca grozav la școală, tata venea cu o soluție pozitivă, optimistă. Se pricepuse foarte bine la mecanică și cei care produceau utilajele mari, folosite la producerea pantofilor, îl consultau adeseori înainte să finalizeze un plan. Nancy înțelegea perfect procesul de producție, dar competența ei era să prezică ce fel de stiluri se cereau pe piață, iar de când preluase fabrica, Black's obținuse profituri mari cu pantofii de damă. Nu se simțise niciodată eclipsată de tatăl ei, cum se simțea Peter; îi era doar dor de el.

Brusc, gândul că va muri păru ridicol și ireal. Era de parcă cortina s-ar lăsa înainte de sfârșitul piesei, când actorul principal e în mijlocul discursului: nu așa se întâmplă lucrurile. Câtva timp, se simți inexplicabil de veselă, încrezătoare că va trăi.

Avionul continua să piardă înălțime, pe măsură ce coasta Irlandei se apropia tot mai mult. Putu zări curând câmpiile ca smaraldul și mlaștinile cafenii. De aici vine familia Black, se gândi ea și o trecu un fior.

Chiar în fața ei, capul și umerii lui Mervyn Lovesey începură să se miște, de parcă s-ar război cu butoanele de control; starea sufletească a lui Nancy se modifică iarăși și începu să se roage. Fusese crescută în ritul catolic, dar de la moartea lui

Sean nu se mai dusese la slujbe; de fapt, ultima dată când a intrat într-o biserică a fost la înmormântarea lui. Nu prea ştia dacă era sau nu credincioasă, dar acum se rugă cu ardoare, gândindu-se că oricum n-are nimic de pierdut. A spus Tatăl Nostru, apoi l-a rugat pe Dumnezeu s-o salveze şi să mai poată trăi măcar până când Hugh se căsătoreşte şi se stabileşte la casa lui; să-şi poată vedea nepoţii; pentru că voia să continue afacerea, să dea de lucru tuturor acelor bărbaţi şi femei şi să facă pantofi de calitate pentru oamenii obişnuiţi; şi pentru că îşi dorea să fie fericită. Viaţa ei, îşi dădu brusc seama, de prea multă vreme era doar muncă.

Acum putea să vadă crestele albe ale valurilor. Se întrezăreau plaja, faleza, câmpul verde de pe coasta care se apropia. Se întrebă, cutremurându-se de teamă, dacă va putea înota până la ţărm în cazul în care avionul se prăbuşeşte în apă. Se considera o bună înotătoare, dar bălăceala veselă într-o piscină nu era acelaşi lucru cu supravieţuirea într-o mare turbulentă. Apa trebuie să fie rece de-ţi îngheaţă oasele. Ce cuvânt se foloseşte când oamenii mor de frig? Degerare. Avionul doamnei Lenehan s-a prăbuşit în Marea Irlandei şi a murit de frig, se va scrie despre ea în *The Boston Globe.* Tremură în haina ei de caşmir.

Dacă avionul se prăbuşeşte, probabil nu va trăi să simtă temperatura apei. Se întrebă ce viteză are avionul. Merge cu 90 de mile pe oră, îi spusese Lovesey; dar acum pierdea viteză. Să zicem că ajunsese la 50 de mile pe oră. Sean se ciocnise la 50 şi murise. Nu, n-avea rost să speculeze cât de departe poate înota.

Ţărmul se apropia. Poate că rugăciunile îi fuseseră ascultate, se gândi ea; poate că până la urmă avionul va ateriza. Sunetul scos de motor nu se mai modificase: era acelaşi zbârnâit neregulat, cu o notă înfuriată, ca bâzâitul răzbunător al unei viespi rănite. Acum începu să se îngrijoreze unde vor ateriza. Poate un avion ateriza pe o plajă nisipoasă? Dar pe o plajă cu pietricele? Avionul poate ateriza pe un câmp, dacă nu e prea bolovănos; dar pe un teren mlăştinos?

Va afla curând.

Coasta era acum la un sfert de milă depărtare. Ţărmul era stâncos şi abrupt. Plaja părea extrem de neregulată, remarcă ea cu inima cât un purice: era presărată cu bolovani colţuroşi. Vedea o stâncă joasă, înălţându-se pe un teren mlăştinos, unde păşteau nişte oi. Părea destul de neted. Nu erau mărăcinişuri şi erau puţin copaci. Avionul ar putea ateriza acolo. Nu ştia dacă să spere, sau să se pregătească să moară.

Avionul galben rezista brav, pierzând continuu înălţime. Mirosul sărat al mării ajunse la nasul lui Nancy. Cu siguranţă ar fi mai bine să se lase pe apă, se gândi ea cu spaimă, decât să aterizeze pe plaja aceea. Pietrele colţuroase ar face fragilul avion bucăţi-bucăţele – şi pe ea, de asemenea.

Spera că va muri repede.

Când ţărmul era la câţiva metri depărtare, îşi dădu seama că avionul nu va lovi plaja: era încă prea sus. Era evident că Lovesey încerca să ajungă la terenul mlăştinos. Dar va reuşi? Erau acum aproape la acelaşi nivel cu ţărmul stâncos şi încă pierdeau înălţime. Se vor ciocni de stâncă. Voia să-şi închi-

dă ochii, dar nu îndrăznea. În schimb, se holba hipnotizată la stânca care se năpustea spre ea.

Motorul urla ca un animal bolnav. Vântul îi aduse stropi sărați în față. Oile s-au împrăștiat în toate direcțiile când avionul a trecut pe lângă ele. Nancy se ținu atât de strâns că o dureră mâinile. Se părea că se îndreptau direct spre stâncă. Ne lovim de ea, își zise; ăsta e sfârșitul. Apoi, o rafală de vânt ridică avionul o fracțiune și crezu că au scăpat. Dar se lăsară iar în jos. Stânca ascuțită va lovi roțile avionului, își zise. Apoi, când stânca era foarte aproape, închise ochii și țipă.

Un moment, nu se întâmplă nimic.

Apoi urmă o izbitură și Nancy fu aruncată mult înainte, în ciuda centurii de siguranță. O clipă crezu că va muri. Apoi simți că avionul se ridică iar. Nu mai țipă și își deschise ochii.

Erau încă în aer, la doar câțiva metri deasupra pământului. Avionul se prăvăli iar, și de data asta rămase jos. Nancy fu scuturată fără milă în timp ce avionul se hurduca pe terenul neregulat. Văzu că se îndreptau spre un pâlc de arbuști și își dădu seama că încă se puteau izbi; apoi, Lovesey făcu ceva și avionul se întoarse, evitând pericolul. Lui Nancy nu-i venea să creadă că era încă în viață. Avionul se opri clătinându-se.

Nancy tremura fără încetare, neputându-se stăpâni. Apoi simți că o cuprinde isteria și se stăpâni. S-a terminat, zise cu voce tare; s-a terminat, s-a terminat, sunt bine.

În fața ei, Lovesey se ridică și ieși de la locul lui, ținând în mână cutia de scule. Fără s-o privească, se îndreptă spre partea din față a avionului, deschi-

se capota și se uită la motor.

Ar fi putut să mă întrebe dacă sunt bine, se gândi Nancy.

Într-un mod ciudat, bădărănia lui Lovesey o calmă. Privi în jur. Oile se apucaseră de păscut, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Acum că motorul se potolise, se auzeau valurile care se spărgeau de țărm. Soarele strălucea, dar bătea un vânt rece, umed.

Rămase nemișcată un timp, apoi, când a fost sigură că o țin picioarele, se ridică și se strecură afară din avion. Se afla pe pământ irlandez pentru prima dată în viața ei și era profund emoționată. De aici am pornit, se gândi, acum mulți, mulți ani. Oprimați de britanici, persecutați de protestanți, înfometați de rugina cartofului, ne-am înghesuit în vase de lemn și am navigat departe de casă, spre o lume nouă.

Și felul în care mă întorc e cât se poate de irlandez, își zise zâmbind. Era să mor aterizând aici.

Gata cu sentimentalismul. Era în viață, deci mai putea prinde Clipper-ul? Se uită la ceas. Era două și un sfert. Clipper-ul tocmai decolase de la Southampton. Ar putea ajunge la Foynes la timp, dacă avionul ar mai putea fi făcut să zboare și dacă ea ar mai avea destul curaj să urce în el.

Se duse spre botul avionului. Lovesey desfăcea o piuliță cu o cheie de piulițe. Nancy zise:

– Îl poți repara?

El își ridică privirea.

– Nu știu.

– Ce nu merge?

– Nu știu.

Era evident că redevenise tacitum. Exasperată, Nancy spuse:

– Credeam că eşti inginer.

Asta îl dădu gata.

– Am studiat matematica şi fizica. Specialitatea mea e rezistenţa la vânt a curbelor complexe. Nu sunt un nenorocit de mecanic!

– Atunci poate n-ar fi rău să aducem unul.

– Nu găsim unul în toată Irlanda. Ţara asta încă e în epoca de piatră.

– Doar pentru că oamenii au fost călcaţi în picioare de brutele de englezi, timp de atâtea secole!

El îşi scoase capul de la motor şi se îndreptă.

– Cum naiba am ajuns să facem politică?

– Nici măcar nu m-ai întrebat dacă sunt bine.

– Doar văd că eşti bine.

– Era să mă omori!

– Ţi-am salvat viaţa!

Era insuportabil.

Nancy privi în zare. La un sfert de milă depărtare era un gard sau un zid, care probabil mărginea un drum, şi puţin mai departe se vedeau nişte acoperişuri jose de stuf. Ar putea face rost de o maşină care să-i ducă la Foynes.

– Unde suntem? zise ea. Şi să nu-mi spui că nu ştii!

El zâmbi. Era a doua sau a treia oară când o surprindea că nu e atât de ţâfnos cum părea.

– Cred că suntem la câteva mile de Dublin.

Hotărî că nu va sta aici să se uite cum se joacă cu motorul.

– Merg după ajutor.

Lovesey îi privi picioarele.

– N-o să ajungi departe în pantofii ăştia.

Îi arăt eu lui, îşi zise furioasă. Îşi ridică fusta şi îşi desfăcu repede ciorapii. El se holba, şocat, şi se făcu roşu ca racul. Ea îşi dădu jos ciorapii şi pantofii. Era încântată că-l vede stupefiat. Îndesându-şi pantofii în buzunarele hainei, zise:

– Nu stau mult, şi porni desculţă.

Câţiva metri mai încolo, cu spatele la el, îşi permise un zâmbet larg. Îl lăsase cu gura căscată. Aşa-i trebuie, dacă făcuse pe condescendentul.

Plăcerea de a-l fi făcut praf se spulberă curând. În scurt timp, avu picioarele ude, reci şi murdare. Căsuţele erau mai departe decât crezuse. Nici măcar nu ştia ce va face o dată ce ajunge acolo. Bănuia că va încerca să găsească o maşină pentru Dublin. Probabil că Lovesey avea dreptate când spusese că mecanicii sunt greu de găsit în Irlanda.

I-au trebuit douăzeci de minute pentru a ajunge la bordeie.

În spatele primei case a găsit o femeie micuţă, în saboţi, săpând într-o grădină de legume. Nancy strigă:

– Bună ziua.

Femeia privi în sus şi dădu un strigăt de spaimă.

Nancy zise:

– S-a stricat avionul.

Femeia se zgâia la ea de parcă ar fi căzut din cer.

Nancy îşi dădu seama că, în haină de caşmir şi în picioarele goale, oferea probabil un spectacol neobişnuit. Într-adevăr, în ochii unei femei săpându-şi grădina, o creatură din spaţiu nu ar fi fost mai puţin surprinzătoare decât o femeie cu un avion. Femeia întinse o mână şovăitoare şi atinse haina lui Nancy.

Nancy era stingherită: femeia o trata ca pe o zeiță.

– Sunt irlandeză, zise Nancy, încercând să pară mai umană.

Femeia zâmbi și dădu din cap, ca pentru a spune: Nu mă duci de nas.

– Am nevoie de o mașină care să mă ducă la Dublin, zise Nancy.

Asta fu pe înțelesul femeii, și în cele din urmă prinse grai.

– O, da, chiar așa! spuse ea.

Era limpede că, în mintea ei, apariții precum Nancy țineau de marele oraș.

Nancy era ușurată că o aude vorbind engleză: îi fusese teamă că femeia vorbește doar gaelică.

– Cât de departe e?

– Dacă ai un ponei bunicel, ajungi acolo într-o oră și jumătate, zise femeia într-o cadență melodioasă.

Nu era îndeajuns. În două ore, Clipper-ul urma să decoleze de la Foynes, în cealaltă parte a țării.

– Are cineva pe aici o mașină?

– Nu.

– La naiba.

– Dar fierarul are o motocicletă.

– Asta ar fi suficient!

La Dublin ar putea găsi o mașină care s-o ducă la Foynes. Nu era sigură cât de departe e Foynes, sau în cât timp ajunge acolo, dar simțea că trebuie să încerce.

– Unde e fierarul?

– Vă duc eu.

Femeia își înfipse hârletul în pământ.

Nancy o urmă. Drumul era doar o fâșie noroioa-

să, văzu Nancy descurajată: pe o asemenea suprafață, o motocicletă nu putea înainta cu mult mai repede decât un ponei.

Un alt inconvenient îi veni în minte în vreme ce străbăteau cătunul. O motocicletă duce un singur pasager. Intenționa să se întoarcă la avionul prăbușit și să-l ia pe Lovesey, dacă face rost de o mașină. Dar doar unul dintre ei putea fi luat pe motocicletă, dacă nu cumva proprietarul era de acord să o vândă, eventualitate în care Lovesey ar putea conduce. Atunci, se gândi ea entuziasmată, ar putea ajunge la Foynes.

Au mers până la ultima casă și s-au apropiat de un atelier al cărui acoperiș se sprijinea într-o rână, și speranțele mărețe ale lui Nancy se năruiră pe loc, căci motocicleta era bucăți-bucățele pe podeaua de pământ, iar fierarul meșterea la ea.

– O, la naiba, zise Nancy.

Femeia îi vorbi fierarului în gaelică. Acesta o privi pe Nancy amuzat. Era foarte tânăr, avea păr negru și ochi albaștri și o mustață stufoasă. Dădu înțelegător din cap, apoi îi zise lui Nancy:

– Unde e avionul?

– Cam la jumătate de milă de aici.

– Poate ar trebui să arunc o privire.

– Te pricepi la avioane? întrebă ea sceptică.

El dădu din umeri.

– Motoarele sunt motoare.

Ea își dădu seama că, dacă s-a priceput să facă bucăți o motocicletă, ar putea fi în stare să repare un motor de avion.

Fierarul continuă:

– Oricum, am impresia că e prea târziu.

Nancy se încruntă, apoi înţelese ce voia să spună: se auzea motorul unui avion. Era chiar al ei? Fugi afară şi se uită pe cer. Micuţul avion galben zbura peste cătun.

Lovesey îl reparase şi decolase fără s-o aştepte!

Privi în sus nevenindu-i a crede. Cum îi putea face una ca asta? În plus, îi rămăsese valiza la el!

Avionul pluti peste cătun, ca pentru a-şi râde de ea. Nancy îi arătă pumnul. Lovesey îi făcu semn cu mâna şi apoi avionul se înălţă.

Privea avionul îndepărtându-se. Fierarul şi ţăranca stăteau lângă ea.

– Pleacă fără dumneavoastră, zise fierarul.

– E un ticălos nesimţit.

– E soţul dumneavoastră?

– Bineînţeles că nu!

– E totuna, cred.

Lui Nancy i se făcu rău. Doi bărbaţi o trădaseră astăzi. Era ceva în neregulă cu ea? se întrebă.

Se gândi că putea la fel de bine să renunţe. Acum nu mai putea prinde Clipper-ul. Peter îi va vinde compania lui Nat Ridgeway şi cu asta basta.

Avionul se înclină şi se întoarse. Lovesey stabilea direcţia pentru Foynes, presupuse ea. Îşi va ajunge din urmă soţia fugară. Nancy spera că aceasta va refuza să se întoarcă cu el.

În mod surprinzător, avionul continua să se întoarcă. Când s-a aflat în direcţia cătunului, s-a echilibrat. Ce avea de gând să facă?

Veni de-a lungul drumului noroios, lăsându-se mai jos. De ce se întorcea? Pe măsură ce avionul se apropia, Nancy se întrebă dacă intenţiona să aterizeze. Făcea motorul figuri din nou?

Micul avion se lăsă pe cărarea mocirloasă şi se îndreptă spre cei trei oameni din faţa casei fierarului.

Nancy aproape leşină de uşurare. Se întorsese după ea!

Avionul se opri în faţa lor. Mervyn strigă ceva ce ea nu putu înţelege.

– Ce? strigă ea.

Nerăbdător, îi făcu semn. Ea alergă la avion. Se înclină spre ea şi îi strigă:

– Ce mai aştepţi? Urcă!

Se uită la ceas. Era trei fără un sfert. Încă puteau ajunge la Foynes la timp. Starea ei de spirit se îmbunătăţi iarăşi. Mai am o şansă! se gândi ea.

Tânărul fierar se apropie cu o licărire în ochi şi strigă:

– Să vă ajut.

Făcu un pas ţinând mâinile strânse. Ea îşi puse piciorul desculţ, noroios, şi el o ridică. Se căţără la locul ei.

Avionul porni imediat.

Câteva secunde mai târziu, erau în aer.

CAPITOLUL 9

SOȚIA LUI MERVYN LOVESEY era fericită.

Dianei îi fusese frică la decolare, dar acum nu simțea decât exaltare.

Nu mai zburase înainte. Mervyn nu o invitase niciodată în avionul lui, deși pierduse zile întregi vopsindu-l într-o nuanță încântătoare de galben strălucitor. Descoperi că, o dată ce ți-ai depășit teama, e minunat să te afli sus în aer, în ceva asemănător unui hotel de clasa întâi, cu aripi, și să privești în jos spre pășunile și câmpiile cu porumb ale Angliei, spre case, biserici și fabrici. Se simțea liberă. Era liberă. Îl părăsise pe Mervyn și fugea cu Mark.

Noaptea trecută, la hotelul South-Western din Southampton, se înregistraseră drept domnul și doamna Alder și petrecuseră prima lor noapte întreagă împreună. Făcuseră dragoste, dormiseră, apoi s-au trezit dimineața și au făcut dragoste din nou. Părea un lux teribil, după trei luni de după-amieze scurte și săruturi furate.

Să zbori cu Clipper-ul era ca și cum ai trăi într-un film. Decorul era opulent, oamenii eleganți, cei doi stewarzi erau operativi, totul se întâmpla perfect, ca și cum ar face parte dintr-un scenariu, și

peste tot erau fețe faimoase. Era acolo baronul Gabon, sionistul cel bogat, totdeauna adâncit în conversație cu însoțitorul lui cel sfrijit. Marchizul de Oxenford, fascistul notoriu, era cu frumoasa lui soție. Prințesa Lavinia Bazarov, unul dintre stâlpii societății pariziene, era în compartimentul Dianei, pe locul de la fereastră.

Vizavi de prințesă, tot la fereastră, se afla vedeta de film Lulu Bell. Diana o văzuse într-o mulțime de filme: *My Cousin Jake*, *Torment, The Secret Life, Helen of Troy*[1] și multe altele care rulaseră la cinematograful Paramount din Oxford Street, în Manchester. Dar cea mai mare surpriză fusese că Mark o cunoștea. În timp ce se instalau la locurile lor, o voce stridentă, americană strigase: „Mark! Mark Alder! Ești chiar tu?" și Diana se întorsese ca să vadă o femeie micuță, blondă ca un canar, tăbărând pe el.

Ieși la iveală că lucraseră împreună la un program de radio în Chicago, cu mulți ani în urmă, înainte ca Lulu să devină vedetă. Mark o prezentase pe Diana și Lulu fusese foarte drăguță, spunând ce frumoasă e Diana și ce norocos a fost Mark că a găsit-o. Dar bineînțeles că o interesa mai mult Mark și cei doi pălăvrăgiseră încă de la decolare, rememorând zilele demult trecute, când erau tineri, n-aveau o lețcaie, locuiau în chirii ieftine și făceau nopți albe bând lichior de contrabandă.

Diana nu își dăduse seama că Lulu era atât de scundă. În filme părea mai înaltă. Și mai tânără. În realitate puteai vedea că părul ei nu era blond

[1] *Verișorul meu Jack, Supliciu, Viața secretă, Elena din Troia* (n.tr.)

natural, cum era al Dianei, ci era vopsit. Totuşi, avea firea veselă, băgăreaţă pe care o afişa în majoritatea filmelor ei. Până şi acum se afla în centrul atenţiei. Deşi vorbea cu Mark, toată lumea se uita la ea: prinţesa Lavinia din colţ, Diana vizavi de Mark şi cei doi bărbaţi din celălalt capăt al intervalului.

Povestea ceva despre o emisiune de radio în timpul căreia unul dintre actori plecase, crezând că rolul lui e gata, când de fapt mai avea de dat o replică chiar la sfârşit.

– Aşa că am spus replica *mea*, care era: „Cine a mâncat prăjitura de Paşti?" Şi toată lumea a privit în jur, dar George dispăruse! Şi a urmat o *lungă* tăcere. Făcu o pauză ca să asigure efectul dramatic. Diana zâmbi. Ce *faci* când se iveşte o problemă în timpul unei emisiuni de radio? Asculta mult radioul dar nu-şi amintea să se fi întâmplat ceva asemănător. Lulu reluă:

– Aşa că mi-am zis încă o dată replica: „Cine a mâncat prăjitura de Paşti?" Apoi am făcut aşa.

Îşi lăsă bărbia în jos şi pronunţă cu o voce răguşită, masculină, uimitor de convingătoare:

– „Cred că trebuie să fi fost pisica."

Toată lumea a râs.

– Şi aşa s-a terminat emisiunea, încheie ea.

Diana îşi aminti o emisiune în care un crainic fusese atât de şocat, încât exclamase: „Iisuse!"

– Am auzit odată un crainic înjurând, zise ea.

Era pe punctul de a istorisi întâmplarea, dar Mark zise:

– O, asta se întâmplă tot timpul, după care se întoarse spre Lulu, zicând: Îţi aminteşti când Max

Gifford a spus că Babe Ruth are testicule curate şi apoi nu s-a mai putut opri din râs?

Mark şi Lulu chicotiră pe seama asta şi Diana zâmbi, dar începea să se simtă lăsată pe dinafară. Îşi dădu seama că fusese răsfăţată: timp de trei luni cât Mark a fost singur într-un oraş străin, ea beneficiase de toată atenţia lui. Evident că asta nu putea continua la nesfârşit. De acum înainte, va trebui să se obişnuiască să-l împartă cu alţi oameni. Cu toate acestea, nu trebuia să joace rolul audienţei. Se întoarse spre prinţesa Lavinia, care stătea în dreapta ei, şi spuse:

– Ascultaţi radioul, prinţesă?

Bătrâna rusoaică privi peste nasul subţire, încovoiat şi zise:

– Mi se pare cam vulgar.

Diana mai întâlnise bătrânele cu nasul pe sus şi nu o intimidau.

– Surprinzător, zise ea. Chiar seara trecută am prins nişte cvintete de Beethoven.

– Muzica nemţească este atât de mecanică, replică prinţesa.

Nu-i chip să-i faci pe plac, hotărî Diana. A făcut parte, odată, din cea mai trândavă şi privilegiată clasă posibilă şi vrea ca toată lumea să ştie lucrul ăsta, aşa că pretinde că nimic din ce i se oferă nu e la fel de bun ca lucrurile cu care a fost obişnuită. Va fi cu siguranţă o pacoste.

Stewardul desemnat pentru jumătatea din spate a aeronavei sosi să ia comenzile de cocteiluri. Numele lui era Davy. Era un tânăr scund, îngrijit, încântător, cu părul blond, care trecea pe interval într-un pas săltat. Diana ceru un martini sec. Nu ştia

ce e, dar își aminti din filme că era o băutură șic în America.

Îi studie pe cei doi bărbați din cealaltă parte a compartimentului. Amândoi se uitau pe geam. Cel mai aproape de ea era un tânăr atrăgător, cu un costum cam extravagant. Era lat în umeri, ca un atlet, și purta mai multe inele. Tenul închis o făcu pe Diana să se întrebe dacă era sud-american. Vizavi de el stătea un bărbat care părea nelalocul lui. Costumul îi era prea mare, gulerul de la cămașă era uzat. Nu părea să-și permită prețul unui bilet la Clipper. De asemenea, era chel ca un bec. Cei doi bărbați nu își vorbeau și nu se priveau, dar cu toate acestea, Diana era sigură că erau împreună.

Se întreba ce face Mervyn chiar în acel moment. Mai mult ca sigur că îi citise biletul. Poate plânge, se gândi ea simțindu-se vinovată. Nu, el nu era așa. Probabil că tună și fulgeră. Dar pe cine să-și verse năduful? Pe bieții lui angajați, poate. Își dorea ca biletul să fi fost mai blând sau cel puțin mai lămuritor, dar fusese prea înnebunită ca să-l scrie mai bine. O va suna probabil pe sora ei, Thea, se gândi ea. Va crede că Thea știe unde e. Ei bine, Thea nu știa. Va fi șocată. Ce la va spune gemenelor? Gândul o supără pe Diana. Îi va fi dor de micuțele ei nepoate.

Davy se întoarse cu băuturile. Mark își ridică paharul spre Lulu și apoi spre Diana – ca și cum abia acum și-ar fi adus aminte, își zise Diana morocănoasă. Gustă din martini și aproape scuipă.

– Pfui! făcu ea. Are gust de gin!

Toată lumea râse de ea.

– E în mare parte gin, dragă, zise Mark. N-ai mai băut martini?

Diana se simţi umilită. Nu ştiuse ce comandă, ca o şcolăriţă care intră într-un bar. Acum, toate persoanele acestea cosmopolite o vor considera o provincială ignorantă.

Davy spuse:

– Să vă aduc altceva, doamnă.

– Un pahar de şampanie, atunci, zise ea îmbufnată.

– Într-o clipă.

Diana se adresă supărată lui Mark.

– N-am mai băut martini. Voiam doar să încerc. Nu e nimic rău în asta, nu-i aşa?

– Sigur că nu, dragă, zise el şi o lovi uşurel pe genunchi.

Prinţesa Lavinia spuse:

– Acest coniac e dezgustător, tinere. Adu-mi în schimb nişte ceai.

– Imediat, doamnă.

Diana se hotărî să meargă la toaletă. Se ridică, spuse „Scuzaţi-mă" şi trecu prin uşa boltită care ducea spre spatele avionului.

Trecu prin alt compartiment de pasageri, exact ca şi cel pe care îl părăsise, apoi se trezi în spatele avionului. De-o parte era un compartiment mic, în care se găseau doar doi oameni, iar de cealaltă parte, o uşă pe care scria TOALETA PENTRU DOAMNE. Intră.

Încăperea o înveseli. Era într-adevăr drăguţă. Erau acolo o măsuţă elegantă de toaletă şi două scaune tapisate cu piele turcoaz, iar pereţii erau acoperiţi cu pânză bej. Diana se aşeză în faţa oglinzii ca să-şi refacă machiajul. Mark numea această operaţie rescrierea feţei. În faţa ei erau

aranjate şervețele de hârtie şi cremă demachiantă.

Când se uită în oglindă, văzu o femeie nefericită. Lulu Bell apăruse ca un nor care acoperă soarele. Acaparase atenția lui Mark şi-l făcuse s-o trateze pe Diana ca pe o mică inconvenienţă. Desigur, Lulu era mai apropiată de vârsta lui Mark: el avea 39 de ani, iar ea trebuie să aibă mai mult de 40 de ani. Diana avea doar 34 de ani. Îşi dădea Mark seama ce bătrână e Lulu? Bărbaţii pot fi prostiți în anumite privințe.

Adevărata problemă era că Lulu şi Mark aveau atâtea în comun: amândoi erau în industria spectacolului, amândoi erau americani, amândoi erau veterani ai zilelor de început ale radioului. Diana nu era nimic din toate astea. Dacă vrei să fii dur, poți spune că n-a făcut nimic în afară că a fost o personalitate mondenă într-un oraş provincial.

Aşa va fi întotdeauna cu Mark? Mergea în țara lui. De acum înainte, el le va şti pe toate, dar pentru ea totul va fi nou. Se vor combina cu prietenii lui, deoarece ea n-avea pe nimeni în America. De câte ori se va mai râde de ea pentru că nu ştie ceva ce ştiu toți ceilalți, ca faptul că un martini sec are tocmai gust de gin?

Se întreba în ce măsură va simți lipsa lumii confortabile, previzibile pe care o lăsa în urmă, lumea balurilor de caritate şi a dineurilor francmasonice din hotelurile din Manchester, unde îi cunoştea pe toți şi cunoştea, de asemenea, toate băuturile şi toate meniurile. Era plictisitor, dar oferea siguranță.

Îşi scutură capul, făcându-şi părul să se umfle. Nu va continua să gândească aşa. Mă plictiseam de moarte în lumea aceea, se gândi; tânjeam după

aventură şi agitaţie; şi acum că le am, voi profita de pe urma lor.

Hotărî să facă un efort decis pentru a recâştiga atenţia lui Mark. Ce ar putea face? Nu voia să se confrunte făţiş şi să-i spună că o jignea purtarea lui. Suna neconvingător. Poate că gustul propriului lui tratament îi va veni de hac. Ar putea vorbi cu altcineva la fel cum vorbeşte el cu Lulu. Asta i-ar atrage atenţia. Cine să fie? Băiatul atrăgător de dincolo de interval ar fi perfect. Era mai tânăr decât Mark şi mai uriaş. Mark ar trebui să fie gelos foc.

Se dădu cu parfum în spatele urechilor şi între sâni, apoi ieşi din toaletă. În timp ce străbătea avionul, îşi legănă şoldurile puţin mai mult decât ar fi fost necesar şi o încântară privirile lascive ale bărbaţilor şi cele admirative sau invidioase ale femeilor. Sunt cea mai frumoasă femeie din avion, iar Lulu Bell ştie asta, se gândi ea.

Când a ajuns în compartiment nu s-a dus la locul ei ci a luat-o la stânga şi s-a uitat pe hublou peste umărul tânărului în costum în dungi. El i-a zâmbit prietenos.

Îi zâmbi şi ea şi spuse:

– Nu-i aşa că e minunat?

– Chiar aşa, zise el.

Dar ea observă că îi aruncase o privire precaută bărbatului de vizavi, de parcă se aştepta să fie mustrat. Era de parcă celălalt făcea pe dama de companie.

Diana spuse:

– Sunteţi împreună?

Bărbatul chel răspunse sec:

– S-ar putea spune că suntem asociaţi.

Apoi păru să-şi amintească de bunele maniere, căci întinse mâna, spunând:

– Ollis Field.

– Diana Lovesey.

Diana dădu mâna fără tragere de inimă. El avea unghiile murdare. Se întoarse spre tânăr.

– Frank Gordon, zise el.

Erau amândoi americani, dar orice altă asemănare se sfârşea aici. Frank Gordon era îmbrăcat elegant, purta ac la guler şi o batistă de mătase în buzunarul de la piept. Răspândea un iz de apă de colonie şi îşi dăduse cu gel părul ondulat. El zise:

– Unde suntem – suntem încă deasupra Angliei?

Ea se aşeză lângă el.

– Manchester, zise ea.

Se uită spre Mark, îi prinse privirea uimită şi îşi îndreptă atenţia spre Frank.

– E în nord-vest.

Vizavi, Ollis Field îşi aprinse o ţigară cu un aer dezaprobator. Diana îşi puse picior peste picior.

Frank zise:

– Familia mea e din Italia.

Guvernul italian era fascist. Diana zise inocentă:

– Crezi că Italia va intra în război?

Frank dădu din cap.

– Italienii nu vor război.

– Cred că nimeni nu vrea război.

– Atunci, cum de se întâmplă?

El nu ştiu ce să răspundă. Era evident că are bani, dar părea needucat. Majoritatea bărbaţilor erau nerăbdători să-i explice lucruri, să facă paradă de cunoştinţele lor, fie că ea vroia sau nu. Acesta

nu avea un asemenea imbold. Diana privi spre însoțitorul lui și spuse:

– Ce credeți, domnule Field?

– N-am nici o părere, zise el ursuz.

Ea se întoarse spre tânăr.

– Poate că războiul e singura modalitate prin care liderii fasciști își pot ține oamenii sub control.

Se uită din nou la Mark și fu dezamăgită să vadă că era pătruns de conversația cu Lulu și chicoteau împreună ca două școlărițe. Se simți lăsată baltă. Ce se întâmpla cu el? Până acum, Mervyn ar fi fost gata să-i tragă un pumn lui Frank.

Privi înapoi spre Frank. Voia să spună „Povestește-mi despre tine", dar brusc își dădu seama că nu putea face față plictiselii de a-i asculta răspunsul și nu zise nimic. În acel moment, Davy, stewardul, îi aduse șampania și o farfurie cu caviar și pâine prăjită. Profită de ocazie ca să se întoarcă la locul ei, simțindu-se descurajată.

Îi ascultă iritată pe Mark și Lulu un timp, apoi își lăsă gândurile să zboare. Era ridicol să se supere din pricina lui Lulu. Mark îi era devotat ei, Dianei. Îi făcea plăcere să povestească despre vremurile de altădată. N-avea nici un sens să-și facă griji în privința Americii: hotărârea fusese luată, zarurile fuseseră aruncate, Mervyn îi citise deja biletul. Era o prostie să înceapă să-și facă gânduri din pricina unei blonde spălăcite, de patruzeci și cinci de ani, ca Lulu. Se va obișnui în curând cu felul american de a fi, cu băuturile și emisiunile lor de radio. În curând va avea mai mulți prieteni decât Mark: așa era ea, atrăgea oamenii.

Începu să aștepte cu nerăbdare lungul zbor peste

Atlantic. Când a citit despre Clipper în *Manchester Guardian,* se gândise că e cea mai romantică călătorie din lume. Din Irlanda la Newfoundland erau aproape 2.000 de mile, iar cele 17 ore păreau o veşnicie. Aveai timp din belşug să mergi la culcare, să dormi o noapte întreagă şi să te trezeşti înainte ca avionul să aterizeze. I se păruse nepotrivit să poarte aceeaşi lenjerie de noapte pe care o purtase cu Mervyn, dar nu avusese timp să facă cumpărături pentru călătorie. Din fericire, avea o frumoasă cămaşă de mătase şi o pijama roz, pe care nu le purtase niciodată. Nu existau paturi duble, nici măcar în apartamentul nupţial – Mark se interesase – dar cuşeta lui era deasupra cuşetei ei. Era palpitant şi înspăimântător în acelaşi timp să mergi la culcare sus, deasupra oceanului, în timp ce zbori, oră după oră, la sute de mile de pământ. Se întreba dacă va putea dormi. Motoarele vor funcţiona indiferent dacă ea doarme sau nu, cu toate acestea era îngrijorată că s-ar putea opri în timp ce ea dormea.

Aruncând o privire pe hublou, văzu că se aflau acum deasupra apei. Trebuie să fie Marea Irlandei. Se zicea că un hidroavion nu se poate lăsa pe mare, din pricina valurilor, dar Dianei i se părea că tot ar reuşi mai bine decât un avion obişnuit.

Au zburat prin nori şi n-a mai putut vedea nimic. La un moment dat, avionul începu să trepideze. Pasagerii se priviră şi îşi zâmbiră impacientaţi, iar stewardul umblă de colo-colo, cerând tuturor să-şi pună centura de siguranţă. Diana se simţi neliniştită, nevăzând pământ la orizont. Prinţesa Lavinia strângea cu putere braţul canapelei, dar Mark şi Lulu continuau să vorbească de parcă nu s-ar fi în-

tâmplat nimic. Frank Gordon şi Ollis Field păreau calmi, dar îşi aprinseră amândoi o ţigară.

Tocmai când Mark spunea: „Ce s-o fi întâmplat cu Muriel Fairfield?" Se auzi o bubuitură şi avionul păru că se prăbuşeşte. Diana simţi că i-a ajuns stomacul în gât. Într-un alt compartiment, un pasager a ţipat. Dar aeronava se echilibră.

Lulu zise:

– Muriel s-a căsătorit cu un milionar!

– Nu mai spune! zise Mark. Dar era aşa de urâtă!

Diana zise:

– Mark, mi-e teamă!

Se întoarse spre ea.

– A fost doar un gol de aer, dragă. E normal.

– Dar am avut impresia că ne prăbuşim!

– Nu ne prăbuşim. Se întâmplă tot timpul.

Se întoarse înapoi spre Lulu. O clipă, Lulu o privi pe Diana, aşteptând să zică ceva. Diana se uită în altă parte, furioasă pe Mark.

Mark zise:

– Cum a pus Muriel mâna pe un milionar?

După un moment, Lulu răspunse:

– Nu ştiu, dar acum locuiesc la Hollywood şi el finanţează filme.

– Incredibil!

Chiar aşa, incredibil, se gândi Diana. O dată ce va fi singură cu Mark, îi va spune vreo două.

Lipsa lui de înţelegere o făcu să-i fie şi mai frică. Spre seară se vor afla deasupra Oceanului Atlantic, şi nu deasupra Mării Irlandei; cum se va simţi atunci? Îşi imagina Atlanticul ca pe o întindere imensă, amorfă, rece şi fatală, acoperind mii de mile. Singurele lucruri pe care le vedeai, după cum

scria în *Manchester Guardian*, erau aisbergurile. Dacă ar fi fost măcar nişte insule care să destindă priveliştea marină, Diana s-ar fi simţit mai puţin neliniştită. Ceea ce era atât de înspăimântător era vidul: nimic în afară de avion, de lună şi de marea zbuciumată. Era amuzant că semăna cu neliniştea ei în privinţa plecării în America: în mintea ei, ştia că nu e periculos, dar cadrul era necunoscut şi nu avea nici măcar un reper familiar.

Devenea tot mai agitată. Încercă să se gândească la altceva. Aştepta cu nerăbdare cina care cuprindea şapte feluri de mâncare, deoarece îi plăceau mesele îndelungi, distinse. Dormitul în cuşete va fi palpitant, ca şi cum ai dormi într-un cort în grădină. Şi, de cealaltă parte, o aşteptau turnurile ameţitoare ale New York-ului. Dar exaltarea unei călătorii în necunoscut se transformase în frică. Îşi goli paharul şi mai comandă şampanie, dar nu reuşi să se liniştească. Tânjea să simtă pământ solid sub picioare. Se cutremură gândindu-se cât de rece trebuie să fie marea. Nimic din ce făcea nu-i spulbera frica. Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi ascuns faţa în mâini şi ar fi ţinut ochii strâns închişi. Îi privi invidioasă pe Mark şi Lulu, care pălăvrăgeau veseli, fără să-şi dea seama de chinul ei. Era chiar tentată să facă o scenă, să izbucnească în lacrimi sau să facă isterii; dar înghiţi şi rămase calmă. În scurt timp, avionul va ateriza la Foynes şi va putea să coboare şi să calce pe pământ uscat.

Dar apoi va trebui să se îmbarce iar pentru lungul zbor transatlantic.

Nu putea suporta acest gând.

De-abia rezist o oră, se gândi. Cum aş putea re-

zista o noapte întreagă? M-ar omorî.

Dar ce altceva pot face?

Desigur, nimeni n-o putea obliga să urce înapoi în avion la Foynes.

Şi dacă n-o obliga nimeni, nu credea că e în stare s-o facă.

Dar ce aş face?

Ştiu ce aş face.

I-aş da telefon lui Mervyn.

Nu-i venea să creadă că visul ei radios se spulbera astfel; dar ştia că se va întâmpla.

Sub ochii ei, Mark era mâncat de viu de o femeie mai în vârstă, cu păr vopsit şi prea mult machiaj, iar Diana îi va telefona lui Mervyn şi îi va spune: „Îmi pare rău, am făcut o greşeală, vreau să vin acasă."

Ştia că o va ierta. Se simţi ruşinată că era atât de sigură de reacţia lui. Îl rănise şi, totuşi, o va lua în braţe şi va fi fericit că s-a întors.

Dar nu vreau asta, îşi zise nenorocită; vreau să merg în America, să mă căsătoresc cu Mark şi să locuiesc în California. Îl iubesc.

Nu, era un vis nesăbuit. Era doamna Mervyn Lovesey din Manchester, sora lui Thea şi mătuşa Diana a celor două gemene, rebela tolerabilă a societăţii din Manchester. Nu va locui niciodată într-o casă cu piscină şi palmieri în grădină. Era căsătorită cu un bărbat fidel, ţâfnos, care era interesat mai mult de propriile afaceri decât de ea; şi majoritatea femeilor pe care le cunoştea erau în exact aceeaşi situaţie, prin urmare era un lucru normal. Toate erau dezamăgite, dar tot le era mai bine decât celor două sau trei care se căsătoriseră cu alcoolici sau

cu niște pierde-vară; cheltuiau banii munciți din greu ai soților lor în magazine și în saloane de cosmetică. Dar nu mergeau niciodată în California.

Avionul se avântă din nou în gol, apoi se echilibră ca mai înainte. Diana a trebuit să facă un efort ca să nu verse. Dar nu-i mai era frică. Știa ce îi pregătea viitorul. Se simțea în siguranță.

Doar că îi venea să plângă.

CAPITOLUL 10

EDDIE DEAKIN, INGINERUL DE ZBOR, îşi imagina Clipper-ul ca pe un uriaş balon de săpun, frumos şi fragil, pe care el trebuie să-l poarte cu grijă peste mare, în vreme ce oamenii dinăuntru petrec, fără să-şi dea seama cât e de subţire foiţa care-i desparte de noaptea înfricoşătoare.

Călătoria era mai riscantă decât îşi închipuiau ei, căci tehnologia aeronavei era nouă, iar cerul înstelat de deasupra Atlanticului era un teritoriu neexplorat, plin de pericole neaşteptate. Cu toate acestea, Eddie simţea întotdeauna, mândru, că iscusinţa căpitanului, devotamentul echipajului şi siguranţa asigurată de ingineria americană îi vor duce cu bine acasă.

În această călătorie, totuşi, simţea că îi era groaznic de frică.

Pe lista pasagerilor era un anume Tom Luther. Eddie privise pe geamul cabinei de pilotaj la pasagerii care se îmbarcau, întrebându-se care dintre ei e responsabil de răpirea lui Carol-Ann; dar, bineînţeles, n-avea cum să ştie – era adunătura obişnuită de vedete, aristocraţi şi magnaţi bine îmbrăcaţi, bine ghiftuiţi.

Un timp, în vreme ce făcea ultimele pregătiri

pentru decolare, reuşise să uite gândurile chinuitoare legate de Carol-Ann şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut: verificarea instrumentelor, pregătirea celor patru motoare masive, încălzirea lor, reglarea compoziţiei combustibilului şi reglarea vitezelor motorului când hidroavionul pluteşte pe apă. Dar, o dată ce avionul atinge altitudinea de croazieră, nu-i rămânea mare lucru de făcut. Trebuia să sincronizeze vitezele motorului, să ajusteze temperatura motorului şi să regleze compoziţia combustibilului; apoi, însărcinarea lui consta în special în monitorizarea motoarelor, pentru a asigura funcţionarea lor uniformă. Şi mintea lui o luă iar razna.

Simţea nevoia disperată, iraţională de a şti cu ce e îmbrăcată Carol-Ann. S-ar simţi puţin mai bine dacă ar putea să şi-o imagineze în haina din piele de oaie, cu nasturii încheiaţi şi cu cureaua prinsă, şi cizme impermeabile; nu pentru că i-ar putea fi frig – era doar septembrie – ci pentru că astfel i-ar fi tăinuită forma corpului. Totuşi, era mult mai probabil că purta rochia fără mâneci, de culoarea lavandei, care îi plăcea aşa mult şi care îi scotea în evidenţă formele pline. Va rămâne închisă cu o haită de brute pentru următoarele 24 de ore, iar gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă aceştia ar începe să bea îl tortura.

Ce naiba voiau de la el?

Spera că ceilalţi membri ai echipajului nu vor observa starea în care e. Din fericire, fiecare se concentra asupra propriilor sarcini şi, în plus, nu erau înghesuiţi ca în majoritatea aeronavelor. Cabina de pilotaj a acestui Boeing 314 era foarte încă-

pătoare. Carlinga spațioasă ocupa doar o parte. Căpitanul Baker și copilotul Johnny Dott stăteau unul lângă altul, pe scaune înălțate, lângă butoanele de control; între ei era un spațiu care dădea la o trapă ce asigura accesul la compartimentul din prora avionului. În timpul nopții, în spatele piloților se puteau trage draperii groase, astfel încât lumina din restul cabinei să nu diminueze vizualitatea nocturnă.

Doar acea secțiune luată singură era mai mare decât majoritatea cabinelor de pilotaj, dar cabina Clipper-ului era mult mai spațioasă. În stânga se afla masa de șapte picioare, pe care era harta marină, unde stătea acum navigatorul Jack Ashford, aplecat peste hărțile lui. În spate era o mică masă de conferințe, unde stătea căpitanul când nu pilota avionul. Lângă masa căpitanului era o trapă ovală, care ducea la o galerie tehnică din interiorul aripii: o trăsătură specifică Clipper-ului era faptul că prin această galerie tehnică se putea ajunge la motoare în timpul zborului, iar Eddie putea executa reparații simple de întreținere, cum ar fi o scurgere de ulei, fără să fie nevoie ca avionul să aterizeze.

În dreapta, în spatele locului ocupat de copilot, era o scară care ducea jos la puntea pasagerilor. Apoi urma stația operatorului radio, unde stătea Ben Thompson. În spatele lui stătea Eddie. De la locul lui se vedea un perete cu cadrane și leviere. Puțin la dreapta lui era trapa ovală care ducea la galeria din aripa de la tribord. În spatele cabinei de pilotaj era o ușă ce ducea la cala avionului.

Totul măsura douăzeci și unu de picioare lungime și nouă picioare lățime și exista suficient spațiu

de trecere. Dotată cu covor şi izolaţie fonică, decorată cu un tapet verde-deschis şi scaune maro de piele, era cea mai luxoasă cabină de pilotaj: când Eddie a văzut-o pentru prima dată, a crezut că e o glumă.

Însă acum nu văzu decât spinările aplecate şi încruntările concentrate ale colegilor lui şi deduse, uşurat, că nimeni nu observase că nu mai putea de frică.

Disperat să înţeleagă de ce acest coşmar i se întâmpla tocmai lui, vru să-i ofere necunoscutului domn Luther o ocazie grabnică de a se face cunoscut. După decolare, Eddie căută o scuză să treacă prin cabina pasagerilor. Negăsind un motiv satisfăcător, se mulţumi cu ce-i trecu prin cap. S-a ridicat în picioare, i-a mormăit navigatorului: „Merg să verific cablurile de control al direcţiei" şi a coborât repede scările. Dacă cineva s-ar fi trezit să-l întrebe ce i-a venit să facă acea verificare tocmai atunci, ar fi zis doar: „Intuiţia."

A parcurs lent cabina pasagerilor. Nicky şi Davy serveau cocteiluri şi gustări. Pasagerii se relaxau şi conversau în diferite limbi. În salonul principal începuse deja o partidă de cărţi. Eddie văzu nişte feţe familiare, dar era prea înnebunit ca să recunoască cine erau persoanele faimoase. Studie concentrat mai mulţi pasageri, sperând ca unul dintre ei să se prezinte drept Tom Luther, dar nimeni nu i-a adresat un cuvânt.

A ajuns în spatele avionului şi a urcat scara circulară de lângă uşa care dădea la toaleta doamnelor. Aceasta ducea la o trapă în tavan, care asigura accesul la spaţiul gol din coada avionului. Dacă ră-

mânea pe puntea superioară şi trecea prin cala de bagaje, ar fi ajuns tot aici.

A verificat superficial cablurile de control al direcţiei, apoi a închis trapa şi a coborât scara. Un băiat de 14 sau 15 ani stătea acolo, studiindu-l cu vie curiozitate. Eddie se forţă să zâmbească. Încurajat, băiatul zise:

– Aş putea vedea cabina de pilotaj?

– Bineînţeles, răspunse automat Eddie.

Nu voia să fie deranjat tocmai acum, dar, dintre toate avioanele, echipajul de pe Clipper trebuia să fie cât se poate de amabil cu pasagerii şi, apoi, amuzamentul i-ar putea lua gândul de la Carol-Ann.

– Super, mulţumesc!

– Treci la locul tău şi vin eu să te iau.

Băiatul încuviinţă şi se îndepărtă grăbit.

Eddie făcu agale cale întoarsă, aşteptând să se apropie cineva de el; dar nu l-a abordat nimeni, iar el deduse că omul aştepta o ocazie mai discretă. Ar fi putut foarte bine să-i întrebe pe stewarzi unde e locul domnului Luther, dar bineînţeles că ei s-ar întreba de ce vrea să afle şi n-avea chef să le stârnească curiozitatea.

Băiatul era în compartimentul numărul 2, în faţă, împreună cu familia lui. Eddie le zâmbi părinţilor şi spuse:

– În regulă, băiete, vino sus.

Părinţii dădură din cap cu răceală. O fată cu păr lung, roşcat – sora băiatului, probabil – îi zâmbi recunoscătoare, iar lui îi bătu inima mai repede: era frumoasă când zâmbea.

– Cum te cheamă? îl întrebă pe băiat în timp ce urcau scara în spirală.

– Percy Oxenford.

– Eu sunt Eddie Deakin, inginerul de zbor.

Ajunseră sus.

– În general, cabinele de pilotaj nu sunt aşa de plăcute ca aceasta, zise Eddie, forţându-se să fie bine dispus.

– Cum sunt de obicei?

– Simple, friguroase şi gălăgioase. Şi au protuberanţe ascuţite care se înfig în tine la fiecare mişcare.

– Ce face un inginer?

– Am grijă de motoare – mă asigur că vor funcţiona tot drumul până în America.

– La ce folosesc levierele şi cadranele acelea?

– Să vedem... Aceste leviere controlează viteza elicei, temperatura motorului şi compoziţia combustibilului. Există un set complet pentru fiecare dintre cele patru motoare.

Era o explicaţie cam vagă, îşi dădu el seama, şi băiatul era isteţ. Făcu un efort ca să fie mai explicit.

– Uite, stai jos pe scaunul meu, zise el.

Percy se aşeză încântat.

– Priveşte cadranul ăsta. Arată că temperatura celui de-al doilea motor este de 250°C. E cam aproape de limita maximă, care e 232°C. Aşa că îl vom răci.

– Cum faceţi asta?

– Ia levierul în mână şi trage în jos... ajunge. Ai lăsat să intre aer rece şi vei vedea că în câteva minute temperatura scade. Ai studiat ceva fizică?

– Merg la o şcoală demodată, zise Percy. Ne îndoapă cu greacă şi latină, dar nu se pune accentul pe ştiinţe.

Eddie consideră că greaca şi latina nu vor fi de prea mare folos Marii Britanii în război, dar îşi ţinu gândul pentru sine.

Percy spuse:

– Ceilalţi ce fac?

– Ei bine, cea mai importantă persoană e navigatorul, adică Jack Ashford, cel care stă la masa unde e harta.

Jack, un bărbat brunet, cu trăsături regulate, îşi ridică privirea şi zâmbi prietenos. Eddie continuă:

– Sarcina lui este să afle unde suntem, ceea ce nu-i tocmai uşor în mijlocul Atlanticului. Are o calotă de observaţie, în spate, lângă cală, şi observă stelele cu sextantul.

Jack interveni:

– De fapt, e un octant cu bule.

– Ce e ăla?

Jack îi arătă instrumentul.

– Bula îţi arată dacă octantul e orizontal. Identifici o stea, apoi te uiţi la ea prin oglindă şi reglezi unghiul oglinzii până când steaua apare la orizont. Citeşti aici unghiul oglinzii şi îl cauţi în cartea cu tabele şi aşa afli poziţia ta pe suprafaţa pământului.

– Pare simplu, zise Percy.

– Teoretic, da, zise Jack râzând. Dar uneori se întâmplă să zburăm printre nori tot drumul, aşa că nu apuc să văd nici o stea.

– Dar, dacă ştii de unde ai pornit şi continui să te îndrepţi în aceeaşi direcţie, nu se poate să greşeşti.

– Asta se cheamă estimare. Dar *poţi* greşi, pentru că eşti purtat de vânt.

– Nu se poate estima cât?

– Tot ce putem face e să estimăm. În aripă există

o mică trapă de unde dau drumul unui semnal luminos, pe care îl urmăresc cu atenţie. Dacă rămâne la acelaşi nivel cu coada avionului înseamnă că nu suntem în derivă; dar dacă se mişcă într-o parte sau în alta înseamnă că deviem.

– Sună cam rudimentar.

Jack râse din nou.

– Aşa şi este. Dacă am ghinionul să nu zăresc nici o stea tot drumul peste ocean şi estimez greşit devierea, ne îndepărtăm de rută cu 100 de mile sau chiar mai mult.

– Şi atunci ce se întâmplă?

– Aflăm când ajungem în raza unui far sau a unei staţii radio şi încercăm să corectăm ruta.

Eddie privea chipul inteligent al băiatului şi ştia că a înţeles. Într-o zi, îşi zise el, şi eu îi voi explica lucruri copilului meu. Asta îl făcu să se gândească la Carol-Ann şi simţi un junghi în inimă. Dacă misteriosul domn Luther s-ar face cunoscut, Eddie s-ar simţi mai bine. Când va afla ce vor de la el, va înţelege cel puţin de ce i se întâmplă tocmai lui lucrul ăsta îngrozitor.

Percy spuse:

– Pot să mă uit în aripă?

Eddie zise:

– Sigur.

Deschise trapa din aripa de la tribord. Huruitul motoarelor deveni brusc mai puternic şi se simţea un miros de ulei fierbinte. În interiorul aripii era o galerie îngustă. În spatele celor două motoare era spaţiu cât să încapă un om în picioare. Decoratorii de interior ai firmei Pan American nu intraseră aici, aşa că era un univers utilitar de nituri şi lonje-

roane, cabluri şi ţevi.

– Aşa arată majoritatea cabinelor de pilotaj, strigă Eddie.

– Pot să intru?

Eddie dădu din cap şi închise uşa.

– Pasagerii nu trec mai departe, îmi pare rău.

Jack zise:

– Îţi arăt calota mea de observaţie.

Îl duse pe Percy prin uşa din spatele cabinei de pilotaj, iar Eddie controlă cadranele pe care le ignorase câteva minute. Totul era în regulă.

Operatorul radio, Ben Thompson, anunţă condiţiile de la Foynes.

– Vânt dinspre vest, 22 de noduri, mare agitată.

O clipă mai târziu, la pupitrul lui Eddie se stinse beculeţul de deasupra cuvântului „Croazieră", iar beculeţul de deasupra cuvântului „Aterizare" se aprinse. Eddie examină cadranele care indicau temperatura şi raportă:

– Motoarele sunt gata de aterizare.

Verificarea era necesară, pentru că motoarele de înaltă comprimare se pot deteriora la o accelerație bruscă.

Eddie deschise uşa care ducea în spatelè avionului. Era acolo un pasaj îngust, cu încărcături de fiecare parte, iar deasupra pasajului era o calotă la care se ajungea cu o scară. Percy stătea pe scară privind prin octant. Dincolo de cală era un spaţiu destinat paturilor pentru membrii echipajului, dar nu fusese niciodată mobilat: echipajul folosea compartimentul numărul 1. În spate era o trapă care ducea la coada avionului, unde erau cablurile de control. Eddie strigă:

– Aterizarea, Jack.

Jack zise:

– E timpul să te întorci la locul tău, tinere.

Eddie avu sentimentul că Percy era prea cuminte pentru a fi crezut pe cuvânt. Deşi băiatul făcea ce i se spunea, avea în ochi o licărire şireată. Totuşi, deocamdată se comporta impecabil şi se îndreptă ascultător spre scara care ducea la puntea pasagerilor.

Sunetul motorului s-a schimbat şi avionul a început să piardă înălţime. Echipajul a început automat operaţiile obişnuite, bine coordonate, de aterizare. Eddie ar fi vrut să le poată spune celorlaţi ce se întâmplă cu el. Se simţea disperat de singur. Aceştia erau colegii şi prietenii lui; aveau încredere unii în alţii; zburaseră împreună peste Atlantic; voia să le explice situaţia critică în care se afla şi să le ceară sfatul. Dar era prea riscant.

Se ridică o clipă ca să privească prin hublou. Zărea un orăşel care bănuia că e Limerick. În afara oraşului, pe malul nordic al estuarului Shannon, se construia un aeroport imens, pentru avioane şi hidroavioane. Până când va fi gata, hidroavioanele acostau în partea de sud a estuarului, la adăpostul unei insule mici, la marginea unui sat numit Foynes.

Ruta era spre nord-vest, prin urmare, căpitanul Baker trebui să întoarcă avionul cu 45 de grade pentru a ateriza cu vântul care bătea dinspre vest. O şalupă din sat va cerceta zona de amerizare, în căutare de resturi plutitoare care ar putea deteriora aeronava. Barca cu combustibil îi va aştepta în apropiere, încărcată cu canistre de câte 50 de ga-

Ioane, iar pe țărm va fi o adunătură de gură-cască, veniți să vadă miracolul unui vapor care poate să zboară.

Ben Thompson vorbea în microfon. La o distanță mai mare de câteva mile trebuia să utilizeze codul Morse, dar acum erau suficient de aproape pentru a fi posibilă o transmisie audio. Eddie nu putea desluși cuvintele, dar din tonul calm, relaxat al lui Ben deducea că totul e în regulă.

Pierdură constant viteză. Eddie urmărea precaut cadranele, făcând reglări ocazionale. Una dintre cele mai importante sarcini ale lui era să sincronizeze vitezele motoarelor, ceea ce era complicat când pilotul modifica frecvent accelerația.

Aterizarea pe o mare liniștită putea fi aproape imperceptibilă. În condiții ideale, coca Clipper-ului s-ar lăsa pe apă ca o lingură în frișcă. Lui Eddie, concentrat deasupra pupitrului, i se întâmplase adesea să nu-și dea seama că avionul aterizase decât după câteva secunde bune. Totuși, în acea zi marea era agitată – cel mai rău lucru care se întâmplase pe ruta aceasta.

Coca atinse apa și urmă o bufnitură ușoară, provocată de atingerea cu valurile. Asta a ținut o secundă sau două, apoi uriașa aeronavă s-a mai lăsat în jos câțiva centimetri. Lui Eddie i se părea că e o aterizare mult mai lină decât cea cu un avion obișnuit, care era însoțită întotdeauna de o izbitură perceptibilă și uneori chiar de mai multe. Foarte puțini stropi au ajuns la cabina de pilotaj, care se afla la nivelul superior. Pilotul reduse viteza motorului și aeronava încetini imediat. Avionul se transformă din nou în vapor.

Se îndreptau spre locul de acostare. De-o parte se întindea insula, joasă şi pustie: se zăreau acolo doar nişte oi şi o căsuţă albă. De cealaltă parte era continentul: un debarcader imens din beton, la care era ataşată o barcă de pescuit, mai multe rezervoare de petrol şi căsuţe cenuşii, răsfirate. Ăsta era Foynes.

Spre deosebire de Southampton, în Foynes nu exista un debarcader special amenajat pentru hidroavioane, prin urmare, Clipper-ul va acosta în estuar, iar pasagerii vor fi transportaţi la ţărm cu şalupa. Acostarea era atribuţia inginerului.

Eddie o luă înainte, îngenunche între cele două locuri ale piloţilor şi deschise trapa care ducea la compartimentul din prora avionului. Coborî scara. Păşind în botul avionului, deschise o trapă şi îşi scoase capul afară. Aerul era proaspăt şi sărat şi el inspiră adânc.

Se apropia o şalupă. Cineva îi făcu cu mâna lui Eddie. Bărbatul ţinea o frânghie ataşată de o geamandură. Aruncă frânghia în apă.

La prora avionului era un vinci pliant. Eddie îl ridică şi îi reglă poziţia, apoi luă dinăuntru un harpon cu care prinse frânghia care plutea pe apă. Ataşă frânghia de vinci şi, cu asta, ancorarea era gata. Privind spre parbrizul din spatele lui, îi făcu semn căpitanului Baker că totul era în regulă.

Deja se apropia o altă şalupă care urma să ducă la ţărm pasagerii şi membrii echipajului.

Eddie închise trapa şi se întoarse în cabina de pilotaj. Căpitanul Baker şi Ben, operatorul radio, erau încă la posturile lor, dar copilotul, Johnny, se aplecase peste masă, pălăvrăgind cu Jack. Eddie se

aşează la locul lui şi opri motoarele. Când totul a fost în perfectă ordine, şi-a pus uniforma neagră şi chipiul alb. Membrii echipajului coborâră scările, trecură prin compartimentul de pasageri numărul 2 şi intrară în salon. De acolo, s-au îmbarcat pe şalupă. Mickey Finn, locţiitorul lui Eddie, a rămas în urmă pentru a supraveghea alimentarea cu combustibil.

Soarele strălucea, dar bătea un vânticel rece, sărat. Eddie urmărea pasagerii de pe şalupă, întrebându-se care o fi Tom Luther. Recunoscu chipul unei femei şi îşi aminti şocat că o văzuse făcând dragoste cu un conte francez în filmul *Un spion la Paris*: era vedeta de film Lulu Bell. Vorbea însufleţită cu un tip în flanelă. Acesta o fi Tom Luther? Cu ei era o femeie frumoasă în rochie cu picăţele, care părea nefericită. Mai erau şi alte chipuri familiare, dar majoritatea pasagerilor erau bărbaţi necunoscuţi, purtând costume şi pălării, şi femei bogate în blănuri.

Dacă Luther întârzia să se prezinte, Eddie va încerca să-l găsească şi la naiba cu discreţia, hotărî el. Nu mai suporta aşteptarea.

Şalupa lăsă Clipper-ul în urmă, apropiindu-se de ţărm. Eddie privea în gol, gândindu-se la soţia lui. Îşi imagina scena când bărbaţii au dat buzna în casă. Poate Carol-Ann tocmai mânca omletă, sau pregătea cafea, sau se îmbrăca pentru serviciu. Dar dacă era în cadă? Eddie adora s-o privească în cadă. Îşi prindea părul, scoţându-şi la iveală gâtul lung, şi stătea întinsă în apă, ştergându-şi lent, cu buretele, picioarele bronzate. Îi făcea plăcere ca el să stea pe margine şi să vorbească cu ea. Înainte s-o

întâlnească, crezuse că aşa ceva se întâmplă doar în fanteziile erotice. Dar acum, imaginea fu distrusă de trei namile care au năvălit şi au înşfăcat-o...

Gândul la cât de îngrozită şi şocată fusese îl scotea din minţi pe Eddie. Simţi că i se învârte capul şi trebui să facă un efort ca să nu se clatine în şalupă. Neputinţa de a acţiona îl tortura. Ea avea nevoie disperată de el, iar el nu putea face nimic, absolut nimic. Îşi dădu seama că îşi strângea pumnii spasmodic şi încercă să se stăpânească.

Şalupa ajunse la ţărm şi fu ataşată de un ponton plutitor, legat de doc printr-o pasarelă. Membrii echipajului i-au ajutat pe pasageri să coboare, apoi au luat-o pe urmele lor pe pasarelă. Au fost direcţionaţi spre punctul vamal.

Formalităţile n-au ţinut mult. Pasagerii s-au răsfirat în sătuc. De cealaltă parte a drumului era un han care fusese preluat aproape în întregime de personalul avionului, aşa că membrii echipajului s-au îndreptat într-acolo.

Eddie ieşi ultimul şi în momentul în care părăsea punctul vamal a fost abordat de un pasager care îi spuse:

– Sunteţi inginerul?

Eddie se crispă. Bărbatul din faţa lui avea în jur de 35 de ani, era mai scund decât el dar îndesat şi musculos. Purta un costum gri-deschis, cravată cu ac şi pălărie gri. Eddie spuse:

– Da, sunt Eddie Deakin.

– Numele meu e Tom Luther.

Eddie văzu roşu în faţa ochilor şi fu cuprins de furie. Îl apucă pe Luther de rever, îl suci şi îl izbi de peretele clădirii.

– Ce i-ai făcut lui Carol-Ann? urlă el.

Luther fusese luat prin surprindere: se aşteptase la o victimă înspăimântată, docilă. Eddie îl scutură de-i clănţăniră dinţii.

– Nemernicule, unde e soţia mea?

Luther îşi reveni repede din şoc. Privirea uluită îi dispăru de pe chip. Dintr-o mişcare rapidă, puternică se eliberă din strânsoare şi îi trase un pumn. Eddie se feri şi îi dădu două lovituri în stomac. Luther dădu aerul afară şi se chirci de durere. Era puternic, dar nu era în formă. Eddie îl prinse de gât şi începu să strângă.

Luther se holba la el îngrozit.

Eddie îşi dădu seama că îl omora.

Lăsă moale strânsoarea, apoi îi dădu complet drumul. Luther se trânti de perete, răsuflând convulsiv, cu mâna la gât.

Un ofiţer vamal irlandez ieşi afară. Auzise probabil bufnitura.

– Ce s-a întâmplat?

Luther se îndreptă cu efort.

– M-am poticnit, dar sunt bine, îngăimă el.

Ofiţerul se aplecă şi ridică pălăria lui Luther. Le aruncă o privire curioasă în timp ce îi înmâna pălăria, dar nu mai zise nimic şi intră.

Eddie privi în jur. Nimeni altcineva nu observase încăierarea. Pasagerii şi echipajul dispăruseră de cealaltă parte a micii gări.

Luther îşi puse pălăria. Spuse cu voce aspră:

– Dacă încurci socotelile, ne vor ucide pe amândoi, la fel şi pe nevastă-ta, imbecilule.

Menţionarea numelui lui Carol-Ann îl înnebuni iar pe Eddie şi îşi pregăti pumnul să-l lovească pe

Luther, dar acesta se apără şi zise:

– Linişteşte-te, ce naiba! Nu aşa o primeşti înapoi! Nu înţelegi că ai nevoie de mine?

Eddie înţelegea perfect, atâta doar că-şi pierduse cumpătul. Se dădu un pas înapoi şi îl studie pe Luther. Vorbea îngrijit şi purta haine scumpe. Avea mustaţă blondă, zbârlită şi ochi plini de ură. Eddie nu regreta că îl pocnise. Simţea nevoia să izbească în ceva şi Luther se dovedise o ţintă bună. Zise:

– Ce vrei de la mine, nenorocitule?

Luther băgă mâna în jacheta de la costum. Lui Eddie îi trecu prin cap că ar putea avea o armă, dar Luther scoase o carte poştală şi i-o înmână.

Eddie o privi. În imagine era Bangor, Maine.

– Ce naiba înseamnă asta?

Luther spuse:

– Întoarce-o.

Pe dos scria:

44,70 N; 67,00 V

– Ce-s numerele astea, coordonate pe hartă? întrebă Eddie.

– Da. Aici trebuie să aterizeze avionul.

Eddie se holbă la el.

– Să aterizeze? repetă el prosteşte.

– Da.

– Asta vreţi de la mine – despre asta e vorba?

– Fă avionul să coboare aici.

– Dar de ce?

– Pentru că o vrei înapoi pe drăguţa de nevastă-ta.

– Unde vine asta?

– Lângă coasta din Maine.

Oamenii îşi închipuie că un hidroavion poate ameriza oriunde, dar de fapt are nevoie de ape liniştite. Pentru siguranţă, compania Pan American nu permitea amerizarea pe valuri mai înalte de trei picioare. Dacă avionul se lasă pe o mare agitată, se poate distruge. Eddie spuse:

– Un hidroavion nu poate ameriza în largul mării...

– Ştim asta. E un loc adăpostit.

– Asta nu înseamnă...

– Poţi verifica. Se poate ameriza acolo. M-am asigurat.

Era atât de sigur de el, încât Eddie înţelese că într-adevăr se asigurase. Dar mai erau şi alte impedimente.

– Cum să fac avionul să aterizeze? Nu sunt căpitan.

– Am gândit totul cu atenţie. Teoretic, căpitanul poate face avionul să aterizeze, dar ce motiv ar avea? Tu eşti inginerul, poţi face să nu funcţioneze ceva.

– Îmi ceri să dobor avionul?

– N-ar fi tocmai indicat – şi eu sunt la bord. Tot ce trebuie să faci este să strici ceva care să-l determine pe căpitan să facă o amerizare neprogramată.

Atinse ilustrata cu degetul.

– Exact aici.

Fără doar şi poate, inginerul putea provoca o avarie care să forţeze avionul să aterizeze; dar nu e uşor să controlezi o situaţie de urgenţă, iar Eddie încă nu ştia cum ar putea provoca o amerizare neprogramată într-un loc atât de precis.

– Doar că nu e atât de uşor...

– Știu că nu e ușor, Eddie. Dar știu că se poate. Am verificat.

Cu cine verificase? Cine era?

– Cine ești, la urma urmei?

– Nu întreba.

Eddie începuse prin a-l amenința, dar într-un fel sau altul, rolurile se inversaseră și acum el era cel care se simțea intimidat. Luther făcea parte dintr-o echipă neîndurătoare, care plănuise totul cu grijă. Îl aleseseră pe Eddie drept instrument; o răpiseră pe Carol-Ann; îl aveau sub control.

Puse ilustrata în buzunarul uniformei și se întoarse.

– Prin urmare, faci asta? întrebă Luther neliniștit.

Eddie se întoarse și îl fixă cu privirea timp îndelungat, apoi se îndepărtă fără să zică nimic.

Făcea pe durul, dar în realitate era doborât. Ce urmăreau? La un moment dat speculase că nemții vor să fure Boeing-ul 314 pentru a face o copie după el, dar această teorie exagerată căzuse, pentru că nemții ar fura avionul în Europa, nu în Maine.

Faptul că stabiliseră cu atâta precizie locul unde trebuia să coboare Clipper-ul era un indiciu. Sugera că acolo îi va aștepta un vas. Dar cu ce scop? Voia Luther să introducă ilegal ceva sau pe cineva în Statele Unite, o valiză cu opium, bazuca, un propagandist comunist sau un spion nazist? Trebuia să fie vorba de ceva extrem de important ca să merite toată agitația asta.

Măcar aflase de ce îl aleseseră pe el. Dacă vrei să dobori Clipper-ul, inginerul e omul care s-o facă. Nici navigatorul, nici operatorul radio n-ar putea face asta; pilotul ar avea nevoie de cooperarea

copilotului; în schimb, inginerul, fără intervenţia nimănui, poate opri motoarele.

Luther trebuie să fi obţinut de la compania Pan American lista inginerilor de pe Clipper. Nu era prea greu: cineva o fi pătruns în birouri în timpul nopţii sau o fi mituit vreo secretară. De ce Eddie? Dintr-un oarecare motiv, Luther alesese acest zbor şi făcuse rost de lista de nume. Apoi se întrebase cum l-ar putea determina pe Eddie Deakin să coopereze şi găsise răspunsul: să-i răpească soţia.

Lui Eddie i s-ar frânge inima dacă i-ar ajuta pe aceşti gangsteri. *Ura* escrocii. Prea lacomi pentru a trăi ca oamenii obişnuiţi şi prea leneşi să câştige un ban cinstit, fură de la cetăţenii harnici şi duc o viaţă de huzur. În timp ce alţii îşi rup spinările arând şi secerând, se spetesc 18 ore pe zi pentru a pune pe picioare o afacere, sapă după cărbune sub pământ sau transpiră cât e ziua de lungă în oţelării, gangsterii se perindă în costume excentrice la volanul unor automobile imense şi nu fac decât să intimideze oameni, să-i usuce în bătaie şi să-i sperie de moarte. Scaunul electric e o pedeapsă prea blândă pentru ei.

Tatăl lui avea aceeaşi părere. Îşi amintea ce îi spusese despre gangsteri: „Tipii ăştia sunt răi, dar nu-s deştepţi." Tom Luther era un om rău, dar era şi deştept? „E greu să te baţi cu astfel de indivizi, dar nu-i greu să-i păcăleşti", îi spusese tatăl lui. Dar Tom Luther nu era uşor de dus de nas. Inventase un plan inteligent, care până acum funcţionase perfect.

Eddie ar fi făcut aproape orice pentru a-l păcăli pe Luther. Dar Carol-Ann era în mâinile lui Luther.

Dacă Eddie le-ar da planul peste cap, şi-ar pune soţia în pericol. Nu putea să-i ia la bătaie *sau* să-i păcălească: trebuia să încerce să facă ce i se ceruse.

Clocotind de frustrare, părăsi portul şi traversă singurul drum care trecea prin satul Foynes. Din momentul în care satul devenise un important aeroport pentru hidroavioane, clădirea fusese preluată aproape în întregime de către compania Pan American, deşi încă se mai găsea acolo, într-o încăpere mică cu ieşire la stradă, un bar numit Mrs. Walsh's pub. Eddie urcă în camera de lucru, unde căpitanul Marvin Baker şi ofiţerul Johnny Dott erau în conferinţă cu şeful portului, reprezentant al companiei Pan American. Aici, printre ceşti de cafea, scrumiere, mormane de mesaje radio şi de rapoarte despre starea vremii, vor lua hotărârea finală în privinţa lungului zbor transatlantic.

Factorul crucial era intensitatea vântului. Călătoria spre vest era o bătălie constantă împotriva vântului atotstăpânitor. Piloţii schimbau constant altitudinea în căutarea celor mai favorabile condiţii, un joc cunoscut drept „vânarea vântului". Vânturile mai puţin puternice erau de obicei la altitudini mai joase, dar dincolo de o anumită limită, avionul era în pericolul de a se ciocni de vapoare sau, ceea ce era mai probabil, de aisberguri. Vânturile puternice solicitau un consum mai mare de combustibil şi, uneori, vânturile din prognoză erau atât de puternice, încât Clipper-ul pur şi simplu nu putea transporta combustibil suficient celor 2.000 de mile până la Newfoundland. În acest caz, zborul se amâna, iar pasagerii erau duşi la un hotel, până când se îmbunătăţea vremea.

Dar dacă aşa era cazul şi acum, ce se va întâmpla cu Carol-Ann?

Eddie aruncă o privire asupra buletinelor meteo. Vânturile erau puternice şi în mijlocul Atlanticului se anunţa furtună. Ştia că avionul era plin. Prin urmare, era necesar să se facă un calcul exact înainte ca zborul să primească undă verde. Gândul i-a sporit neliniştea: n-ar suporta să rămână blocat în Irlanda, în timp ce Carol-Ann era în mâinile acelor ticăloşi, de cealaltă parte a oceanului. Avea mâncare? Avea unde să se întindă? Nu-i era frig? Cine ştie unde o duseseră.

Se îndreptă spre peretele cu harta Atlanticului şi verifică coordonatele pe care i le dăduse Luther. Locul fusese destul de bine ales. Era aproape de graniţa cu Canada, la o milă sau două de ţărm, într-un canal situat între coastă şi o insulă mare, în golful Fundy. Cineva care se pricepe cât de cât la hidroavioane l-ar considera un loc ideal de aterizare. Nu era ideal – porturile pe care le folosea Clipper-ul erau chiar mai adăpostite – dar era mai liniştit decât în largul mării şi probabil că aterizarea se va face fără riscuri prea mari. Eddie era oarecum uşurat: cel puţin acea parte a planului se putea realiza. Îşi dădu seama că avea o contribuţie mare la reuşita planului lui Luther. Gândul îi lăsă un gust amar.

Se întreba cum va determina avionul să coboare. Ar putea simula o defecţiune la motor, dar Clipper-ul putea zbura cu trei motoare şi, în plus, era un inginer secund, Mickey Finn, care nu putea fi păcălit mult timp. Îşi stoarse creierii, dar nu găsi nici o soluţie.

Faptul că intenţiona să le facă aşa ceva căpitanului Baker şi celorlalţi îl făcea să se simtă ca o jigodie. Trăda oameni care aveau încredere în el. Dar n-avea de ales.

Îi veni în minte un risc şi mai mare. S-ar putea ca Tom Luther să nu-şi ţină promisiunea. De ce şi-ar ţine-o? Doar era un escroc! Eddie va face avionul să aterizeze şi, cu toate acestea, s-ar putea să n-o revadă pe Carol-Ann.

Navigatorul, Jack, intră aducând şi alte rapoarte despre vreme şi îi aruncă lui Eddie o privire ciudată. Eddie îşi dădu seama că, de când intrase în cameră, nimeni nu-i adresase un cuvânt. Păreau că umblă în vârful picioarelor în jurul lui: observaseră cumva cât era de absorbit? Trebuia să facă un efort ca să se poarte normal.

– Încearcă să nu ratezi călătoria, Jack, zise el, repetând o glumă veche.

Nu era un actor prea bun şi subterfugiul părea forţat, dar totuşi au râs şi atmosfera s-a mai destins.

Căpitanul Baker a privit noile rapoarte despre vreme şi a zis:

– Furtuna se înteţeşte.

Jack încuviinţă:

– Va fi ceea ce Eddie ar numi un pocinog.

Întotdeauna îl luau peste picior din pricina dialectului său din New England. Reuşi să zâmbească şi zise:

– Sau o belea.

Baker spuse:

– Intenţionez să o ocolesc.

Baker şi Johnny lucrau la elaborarea unui plan de zbor până la Botwood, în Newfoundland, care

ocolea furtuna şi evita cea mai mare parte a vânturilor potrivnice. Când au terminat, Eddie luă rapoartele meteo şi îşi începu calculele.

Pentru fiecare segment al călătoriei, Eddie avea previziuni privind direcţia şi intensitatea vântului la 1.000, 4.000, 8.000 şi 12.000 de picioare. Cunoscând viteza de croazieră a avionului şi intensitatea vântului, Eddie putea să calculeze viteza de aterizare. Obţinea astfel un timp de zbor pentru fiecare segment al călătoriei, la altitudinea cea mai favorabilă. Apoi, folosind tabelele tipărite, calcula cantitatea de combustibil necesară încărcăturii Clipper-ului, pe care urma s-o reprezinte grafic, pas cu pas, pe o diagramă pe care membrii echipajului o numeau „Graficul Howgozit". Va face totalul şi va adăuga un coeficient de siguranţă.

Când a terminat de calculat, a văzut cu stupefacţie că necesarul de combustibil până la Newfoundland era mai mult decât putea Clipper-ul să care.

O clipă, nu făcu nimic.

Diferenţa era nesemnificativă: câteva grame de încărcătură în plus, câţiva litri de benzină în minus. Iar Carol-Ann aştepta cine ştie unde, speriată de moarte.

Dacă nu voia ca avionul să nimerească în mijlocul furtunii, era necesar să-i spună căpitanului Baker că decolarea trebuie amânată până se îmbunătăţeşte vremea.

Dar diferenţa era atât de mică.

Era în stare să mintă?

Inclusese, totuşi, un coeficient de siguranţă. Dacă situaţia s-ar înrăutăţi, în loc să ocolească furtuna, avionul ar nimeri direct în ea.

Îi displăcea profund să-l mintă în faţă pe căpitan. Fusese întotdeauna conştient că vieţile pasagerilor depind de el şi era mândru de precizia şi de meticulozitatea acestuia.

Pe de altă parte, hotărârea pe care o lua nu era irevocabilă. În timpul călătoriei trebuia să compare continuu consumul actual de combustibil cu graficul Howgozit. Dacă se consuma mai mult decât anticipaseră, n-aveau altceva de făcut decât să se întoarcă.

S-ar putea să-l prindă, ceea ce ar însemna sfârşitul carierei lui, dar ce importanţă mai avea asta când viaţa soţiei şi a copilului său erau în primejdie?

Refăcu calculele; dar de această dată, când a verificat tabelele, a făcut intenţionat două greşeli, calculând consumul de combustibil pentru o încărcătură redusă. Acum, rezultatul se încadra în limita de siguranţă.

Cu toate acestea, încă ezita. Nu-i venea uşor să mintă, nici măcar în aceste circumstanţe îngrozitoare.

În cele din urmă, căpitanul Baker îşi pierdu răbdarea şi privi peste umărul lui Eddie, spunând:

– Dă-i drumul, Eddie, ce facem, pornim sau nu?

Eddie îi arătă rezultatul falsificat ţinându-şi privirea în jos, nedorind să se uite în ochii căpitanului. Îşi drese glasul, apoi făcu tot posibilul să răspundă cu voce fermă, încrezătoare:

– Suntem la limită, căpitane, dar pornim.

Partea a treia

DE LA FOYNES SPRE MIJLOCUL ATLANTICULUI

CAPITOLUL 11

DIANA LOVESEY PĂŞI pe docul din Foynes şi se simţi patetic de recunoscătoare că simte pământul sub picioare.

Era tristă, dar calmă. Se hotărâse: nu se va întoarce pe Clipper, nu va zbura spre America şi nu se va căsători cu Mark Alder.

Îi tremurau genunchii şi o clipă i-a fost teamă că se va prăbuşi, dar şi-a revenit şi s-a îndreptat de-a lungul docului spre punctul vamal.

Îl luă pe Mark de braţ. Îi va spune o dată ce vor fi singuri. Îi va frânge inima, se gândi ea simţind un junghi de durere: o iubea foarte mult. Dar acum era prea târziu să se gândească la asta.

Pasagerii debarcaseră toţi, cu excepţia straniului cuplu care stătuse lângă Diana, atrăgătorul Frank Gordon şi chelul Ollis Field. Lulu Bell nu contenea să pălăvrăgească cu Mark. Diana o ignora. Nu mai era furioasă pe Lulu. Era sâcâitoare şi arogantă, dar îi permisese Dianei să vadă situaţia reală.

Au trecut de punctul vamal şi au părăsit docul. S-au pomenit la capătul dinspre vest al unui sat cu o singură stradă. O cireadă de vaci era mânată de-a lungul străzii şi au aşteptat să treacă.

Diana o auzi pe prinţesa Lavinia zicând:

– De ce am fost adusă în această *fermă*?

Davy, micul steward, răspunse pe un ton împăciuitor:

– Vă conduc la aerogară, prinţesă.

Arătă spre o clădire mare, cu iederă pe ziduri, ce părea un vechi han.

– Este acolo un bar foarte confortabil, numit Mrs. Walsh's pub, unde se vinde un excelent whisky irlandez.

După ce au trecut vacile, câţiva pasageri l-au urmat pe Davy spre bar. Diana îi spuse lui Mark:

– Hai să dăm o raită prin sat.

Voia să fie singuri cât mai curând. El zâmbi şi încuviinţă. Şi alţi pasageri avuseseră aceeaşi idee, iar Lulu era printre ei; aşa că se formă un mic grup care o luă agale pe strada din Foynes.

Erau acolo o gară, un oficiu poştal şi o biserică; apoi, două şiruri de case cenuşii, de piatră, cu acoperişuri din tablă. Unele dintre acestea aveau magazine în faţă. De-a lungul străzii staţionau căruţe cu ponei şi un singur camion cu motor. Sătenii, îmbrăcaţi în haine ţesute în casă, priveau gură-cască la vizitatorii în mătase şi blănuri, iar Diana se simţi ca într-o procesiune. Foynes încă nu se deprinsese cu rolul de escală pentru elita înstărită şi privilegiată a lumii.

Diana spera că grupul se va destrăma, dar rămaseseră grămadă, asemenea unor exploratori cărora le e teamă să nu se rătăcească. Începu să se simtă încolţită. Trecea timpul. Trecură prin faţa unui alt bar şi îi spuse brusc lui Mark:

– Hai să intrăm aici.

Lulu zise imediat:

– Ce idee grozavă – nu e nimic de văzut la Foynes.

Diana se săturase până peste cap de Lulu.

– Chiar vreau să vorbesc cu Mark, zise ea nervoasă.

Mark era stânjenit.

– Dragă! protestă el.

– Nu-i nici o problemă, zise imediat Lulu. Noi ne mai plimbăm, vă lăsăm singuri, amorezilor. Vor mai fi şi alte baruri, asta ştiu sigur despre Irlanda!

Tonul ei era vesel, dar avea privirea tăioasă.

Mark spuse:

– Îmi pare rău, Lulu...

– N-ai de ce! zise ea veselă.

Dianei nu-i convenea ca Mark să-şi ceară scuze din pricina ei. Se întoarse şi intră în clădire, lăsându-l s-o urmeze după plac.

Înăuntru era întuneric şi răcoare. Era acolo un bar înalt, în spatele căruia erau aranjate sticle şi butoaie. În faţă erau nişte mese şi scaune de lemn şi o podea de scândură. Cei doi bătrâni care stăteau într-un colţ căscară ochii spre Diana. Peste rochia cu picăţele purta o haină portocalie-roşiatică, de mătase. Se simţi ca o prinţesă într-o casă de amanet.

În spatele barului apăru o femeie micuţă, cu şorţ. Diana zise:

– Aş dori nişte coniac, vă rog.

Avea nevoie de nişte curaj olandez. Se aşeză la o masă.

Mark intră – probabil după ce se mai scuzase faţă de Lulu, se gândi Diana supărată. Se aşeză lângă ea şi spuse:

– Ce înseamnă asta?

– M-am cam săturat de Lulu, zise ea.

– De ce ai fost atât de nepoliticoasă?

– N-am fost nepoliticoasă. Doar că voiam să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Nu se putea să ai un pic de tact?

– Cred că nu bagă în seamă aluziile.

Părea supărat şi în defensivă.

– Ei bine, te înşeli. De fapt, e o persoană sensibilă, deşi pare arogantă.

– Oricum, n-are nici o importanţă.

– Cum să n-aibă importanţă? Tocmai mi-ai jignit unul dintre cei mai vechi prieteni!

Femeia de la bar aduse coniacul Dianei. Bău repede ca să prindă curaj. Mark comandă un pahar de Guinness. Diana zise:

– N-are importanţă pentru că m-am răzgândit; nu vin cu tine în America.

El se făcu palid.

– Nu se poate să spui aşa ceva.

– M-am gândit. Nu vreau să merg. Mă întorc la Mervyn – dacă mă mai vrea.

Dar era sigură că o voia.

– Nu-l iubeşti. Mi-ai spus. Şi ştiu că e adevărat.

– Ce ştii tu? N-ai fost niciodată căsătorit.

Părea jignit, aşa că ea o lăsă mai moale. Îşi puse mâna pe genunchiul lui.

– Ai dreptate, nu-l iubesc pe Mervyn aşa cum te iubesc pe tine.

Îi era ruşine şi îşi retrase mâna.

– Dar n-are nici un sens.

– I-am dat prea multă atenţie lui Lulu, regretă el. Îmi pare rău, dragă. Scuză-mă. Cred că m-am luat cu vorba pentru că a trecut aşa mult de când n-am

mai văzut-o. Te-am neglijat. E marea noastră aventură şi timp de o oră am uitat asta. Iartă-mă, te rog.

Era drăgălaş când simţea că a greşit: avea o mină tristă, care îl făcea să pară copilăros. Diana se forţă să-şi amintească cum se simţise cu o oră în urmă.

– Nu e vorba doar de Lulu, zise ea. Cred că m-am pripit.

Femeia îi aduse băutura lui Mark, dar el nu se atinse de ea.

Diana continuă:

– Las în urmă tot ce cunosc: casa, soţul, prietenii, ţara. Voi zbura peste Atlantic, ceea ce în sine e un lucru periculos. Şi merg într-o ţară străină, unde nu am prieteni, nu am bani, nu am nimic.

Mark era înnebunit.

– O, Doamne, abia acum văd ce am făcut. Te-am abandonat tocmai când te simţeai vulnerabilă. Draga mea, sunt un nemernic. Îţi promit că nu voi mai face niciodată asta.

Poate că-şi va ţine promisiunea, poate că nu. Era afectuos, dar era în acelaşi timp comod. Nu-i era în fire să rămână la aceeaşi idee. Acum era sincer, dar îşi va aminti promisiunea data viitoare când îşi va întâlni un vechi prieten? Tocmai felul jucăuş în care lua viaţa o atrăsese pe Diana de la început; şi acum, în mod ironic, tocmai această atitudine o făcea să nu se mai poată baza pe el. Un lucru se putea spune despre Mervyn, şi anume că era de încredere: bun sau rău, era constant.

– Simt că nu mă pot baza pe tine, zise ea.

Era furios.

– Te-am dezamăgit vreodată?

Ei nu-i veni în minte nici o situaţie.

– O vei face, totuşi, zise ea.

– Oricum, vrei să laşi toate acestea în urmă. Eşti nefericită cu soţul tău, ţara ta a intrat în război, iar casa şi prietenii tăi te plictisesc – doar mi-ai spus asta.

– Mă plictisesc, dar nu mă sperie.

– N-are ce să te sperie. America e ca Anglia. Oamenii vorbesc aceeaşi limbă, merg la aceleaşi filme, ascultă aceleaşi orchestre de jaz. O să-ţi placă la nebunie. Voi avea grijă de tine, îţi promit.

Îşi dorea să-l poată crede.

– Şi ar mai fi ceva, continuă el. Copiii.

Asta nimeri la ţintă. Îşi dorise mult să aibă un copil, dar Mervyn fusese de neclintit. Mark ar fi un tată aşa de bun, iubitor, fericit şi tandru. Era confuză şi mai puţin hotărâtă. La urma urmei, poate că *ar trebui* să renunţe la tot. La ce bun îi erau casa şi siguranţa dacă nu putea să aibă o familie?

Dar dacă Mark ar abandona-o la jumătatea drumului spre California? Dacă o altă Lulu ar apărea la Reno, tocmai după divorţ, şi Mark ar pleca cu ea? Diana ar fi la ananghie, fără soţ, fără copii, fără bani şi fără casă.

Îşi dorea să nu fi acceptat aşa de repede. În loc să-şi arunce braţele în jurul lui şi să fie de acord pe loc cu orice, ar fi trebuit să discute cu atenţie despre viitor şi să ia în considerare toate dificultăţile posibile. Ar fi trebuit să ceară vreun fel de garanţie, până şi preţul unui bilet spre casă, în cazul în care lucrurile merg prost. Dar asta l-ar fi jignit şi, oricum, era nevoie de mai mult decât un bilet pentru a traversa Atlanticul, mai ales că acum, războiul devenise serios.

Nu ştiu ce ar fi trebuit să fac, se gândi ea tristă, dar e prea târziu pentru păreri de rău. Am luat o hotărâre şi nu mi-o voi schimba.

Mark îi luă mâinile în ale lui, iar ea era prea tristă pentru a şi le retrage.

– Te-ai răzgândit o dată, mai răzgândeşte-te şi acum, zise el convingător. Vino cu mine şi fii soţia mea. Vom avea copii, vom locui într-o casă chiar pe malul mării şi prichindeii noştri se vor bălăci în valuri. Vor fi blonzi şi arşi de soare şi vor creşte jucând tenis, făcând surf şi dându-se cu bicicleta. Câţi copii ai vrea? Doi? Trei? Şase?

Dar momentul ei de slăbiciune trecuse.

– N-are rost, Mark, zise ea melancolică. Mă întorc acasă.

Îşi dădea seama că acum o credea. Se priviră trişti. Un moment, nici unul nu zise nimic.

Atunci intră Mervyn.

Dianei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se holba la el de parcă ar fi fost o fantomă. N-avea cum să fie acolo, era imposibil!

– Aici erai, zise el cu familiara voce de bariton.

Diana fu copleşită de senzaţii contrarii. Se simţea îngrozită, tulburată, speriată, uşurată, stânjenită şi-i era ruşine. Îşi dădu seama că soţul ei vede cum se ţine de mână cu un alt bărbat. Îşi smulse mâinile din strânsoarea lui Mark.

Mark spuse:

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mervyn se apropie de masa lor şi rămase cu mâinile în şolduri, uitându-se la ei.

Mark zise:

– Cine naiba e ăsta?

– Mervyn, zise Diana slab.

– Iisuse Hristoase!

Diana spuse:

– Mervyn... cum ai ajuns aici?

– În zbor, zise el scurt.

Purta o jachetă de piele şi avea în mână o cască.

– Dar... de unde ai ştiut unde să ne găseşti?

– Mi-ai scris că zburaţi spre America, iar asta se poate face într-un singur fel, spuse el triumfător.

Diana îşi dădea seama că era încântat că o dibuise şi că o prinsese, deşi nu avusese prea mari şanse de reuşită. Nu-şi imaginase că-i va ajunge din urmă cu propriul avion: pur şi simplu nu-i trecuse prin cap. Îi era recunoscătoare că-i păsa de ea suficient încât s-o urmărească astfel.

Se aşeză vizavi de ei.

– Adu-mi un whisky irlandez, îi spuse el femeii de la bar.

Mark îşi luă paharul de bere şi sorbi nervos. Diana îl privea. La început păruse intimidat de Mervyn, dar acum era evident că Mervyn nu avea de gând să se bată şi părea doar neliniştit. Îşi mută scaunul puţin mai departe de masă, ca pentru a se distanţa de Diana. Poate că şi el se simţise stânjenit că fuseseră văzuţi ţinându-se de mână.

Diana bău nişte coniac ca să capete curaj. Mervyn o privea îngrijorat. Expresia de tulburare şi durere de pe chipul lui o făcea să vrea să se arunce în braţele lui. Făcuse tot drumul ăsta fără să ştie de ce fel de primire va avea parte. Îi atinse braţul ca pentru a-l linişti.

Spre surprinderea ei, păru stingherit şi-i aruncă lui Mark o privire îngrijorată, de parcă era jenat că

soţia îl atinge de faţă cu amantul ei. I se aduse whisky irlandez şi îl bău repede. Mark păru jignit şi îşi trase iar scaunul lângă masă.

Diana era tulburată. Nu mai fusese niciodată într-o asemenea situaţie. Amândoi o iubeau. Se culcase cu amândoi – şi amândoi ştiau asta. Era insuportabil de jenant. Vroia să-i consoleze pe amândoi, dar îi era teamă. Se aplecă în spate, lăsând mai mult spaţiu între ea şi ei.

– Mervyn, zise ea, n-am vrut să te fac să suferi.

El o privi intens.

– Te cred, îi spuse calm.

– Înţelegi? Poţi înţelege ce s-a întâmplat?

– Pot înţelege în linii mari, după cum mă duce mintea, zise el sarcastic. Ţi-ai luat tălpăşiţa cu frumuşelul tău.

Îl privi pe Mark şi se înclină spre el agresiv.

– Un american, bag seama; un sfrijit care o să te lase să-ţi faci de cap.

Mark se dădu în spate şi nu zise nimic, privindu-l încordat pe Mervyn. Mark nu era genul care să ia atitudine. Nu părea ofensat; era doar intrigat. Mervyn fusese un personaj major în viaţa lui Mark, deşi nu se întâlniseră niciodată. În toate aceste luni, Mark ardea de curiozitate să afle cum era bărbatul cu care dormea Diana în fiecare noapte. Acum că aflase, era fascinat. Mervyn, în schimb, nu era câtuşi de puţin interesat de Mark.

Diana îi observa pe cei doi bărbaţi. Cu greu ar fi putut fi mai diferiţi. Mervyn era înalt, agresiv, îndârjit, hotărât; Mark era scund, spiritual, jucăuş, lipsit de prejudecăţi. Îi trecu prin minte că, probabil, într-o bună zi, Mark va folosi această scenă

într-un scenariu de comedie.

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Scoase o batistă şi îşi suflă nasul.

– Ştiu că am fost nechibzuită, zise ea.

– Nechibzuită! făcu Mervyn, luând în râs nepotrivirea termenului. Ai fost de-a dreptul scrântită!

Diana se cutremură. Disprețul lui întotdeauna o jignea profund. Dar de data aceasta îl merita.

Femeia de la bar şi cei doi bărbaţi din colţ urmăreau conversația cu vădit interes. Mervyn făcu femeii cu mâna şi strigă:

– Îmi aduci nişte sandvişuri cu şuncă, scumpete?

– Desigur, zise ea politicos.

Barmanii întotdeauna îl simpatizaseră pe Mervyn.

Diana spuse:

– Doar că... am fost atât de nefericită în ultimul timp. Am căutat puțină fericire.

– Ai căutat fericire! În America, unde nu ai prieteni, nu ai cunoştinţe, nu ai casă... Unde ţi-a fost capul?

Îi era recunoscătoare pentru că a venit, dar şi-ar fi dorit să fie mai înțelegător. Simți pe umăr mâna lui Mark.

– Nu-l asculta, îi zise el încet. De ce să nu fii fericită? E cât se poate de normal.

Diana se uită îngrozită spre Mervyn, de teamă să nu-l mai jignească. Încă putea s-o respingă. Ar fi foarte umilitor dacă el ar refuza-o cu dispreț în fața lui Mark (şi, se gândi ea, în timp ce acea oribilă Lulu Bell era de față). Era capabil: îi stătea în fire. Acum îşi dorea ca el să nu fi venit pe urmele ei. Asta însemna că trebuie să decidă pe loc. Dacă ar

fi avut mai mult timp, i-ar fi alinat mândria rănită. Dar aşa era prea la repezeală. Îşi ridică paharul şi îl duse la buze, apoi îl puse jos fără să fi gustat.

– Nu vreau asta, zise ea.

Mark spuse:

– Cred că ţi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

Era tocmai ce-i trebuia.

– Da, mi-ar plăcea.

Mark merse la bar şi comandă.

Mervyn n-ar fi făcut niciodată aşa ceva: în felul lui de gândire, ceaiul era servit de femei. Îl privi dispreţuitor pe Mark.

– Asta e în neregulă cu mine? întrebă el furios. Nu-ţi aduc ceaiul, despre asta e vorba? Vrei să fiu în acelaşi timp menajeră şi cap de familie?

I s-au adus sandvişurile, dar nu s-a atins de ele.

Diana nu ştiu ce să-i răspundă.

– N-are rost să ne certăm, zise ea blând.

– N-are rost să ne certăm? Dacă nu acum, atunci când? Fugi cu tâmpitul ăsta, fără să-ţi iei la revedere, şi-mi laşi un nenorocit de bilet...

Scoase din buzunarul jachetei o bucată de hârtie şi Diana îşi recunoscu scrisoarea. Se făcu roşie, simţindu-se umilită. Plânsese în timp ce scria biletul: cum putea să-l fluture într-un bar? Se dădu înapoi, iritată.

Fu adus ceaiul şi Mark luă ceainicul. Se uită la Mervyn şi spuse:

– Vrei nişte ceai turnat de un tâmpit?

Cei doi irlandezi din colţ izbucniră în râs, dar Mervyn privi duşmănos şi nu zise nimic.

Diana începea să se înfurie.

– Voi fi eu scrântită, Mervyn, dar am dreptul să

fiu fericită.

El îndreptă spre ea un deget acuzator.

– Ai făcut un jurământ când ne-am căsătorit şi n-ai dreptul să pleci.

Se simţea înnebunită de frustrare, era atât de îndărătnic, era ca şi cum ai încerca să explici ceva unei bucăţi de lemn. De ce nu putea fi rezonabil? De ce trebuia să fie atât de sigur că are întotdeauna dreptate şi toţi ceilalţi greşesc?

Îşi aminti brusc că acest sentiment îi era foarte familiar. Îl avusese cel puţin o dată pe săptămână timp de cinci ani. În ultimele ore, înspăimântată de zbor, uitase cât de insuportabil putea să fie, cât de nefericită o făcea. Acum îi revenea totul în minte, ca un coşmar uitat.

Mark zise:

– Poate să facă ce vrea, Mervyn. N-o poţi obliga să facă absolut nimic. E adultă. Dacă vrea să se întoarcă acasă cu tine, aşa va face; iar dacă vrea să plece în America şi să se căsătorească cu mine, o va face.

Mervyn izbi cu pumnul în masă.

– Nu se poate căsători cu tine, e deja căsătorită cu mine!

– Poate să divorţeze.

– Cu ce motiv?

– În Nevada nu ai nevoie de motive.

Mervyn îşi întoarse privirea furioasă spre Diana.

– Nu mergi în nici o Nevada. Vii înapoi la Manchester cu mine.

Ea îl privi pe Mark. El îi zâmbi blând.

– Nu trebuie să asculţi de nimeni, spuse el. Fă ceea ce crezi că vrei tu.

Mervyn zise:

– Ia-ţi haina.

În felul său nepriceput, Mervyn îi dăduse Dianei simţul măsurii. Îşi vedea acum teama de zbor şi neliniştile despre viaţa în America ca nişte griji mărunte în comparaţie cu întrebarea cea mai importantă: alături de cine voia să trăiască? Îl iubea pe Mark şi Mark o iubea; orice alte aspecte erau nesemnificative. O cuprinse o senzaţie imensă de uşurare când a luat o hotărâre şi a făcut-o cunoscută celor doi bărbaţi care o iubeau. Respiră adânc.

– Îmi pare rău, Mervyn, zise ea. Plec cu Mark.

CAPITOLUL 12

NANCY LENEHAN AVU un moment de satisfacţie când, privind din avionul lui Mervyn Lovesey, zări Clipper-ul Pan American plutind maiestuos pe apa liniştită a estuarului Shannon.

Avusese puţine şanse de izbândă, dar reuşise să-şi ajungă din urmă fratele şi îi zădărnicise planul, cel puţin parţial. Trebuie să te trezeşti foarte devreme dimineaţa ca s-o păcăleşti pe Nancy Lenehan, se gândi ea într-un moment rar de laudă de sine.

Când o va vedea, Peter va avea şocul vieţii lui.

În timp ce micul avion galben se rotea şi Mervyn căuta un loc de aterizare, Nancy începu să se simtă încordată din pricina apropiatei confruntări cu fratele ei. Încă îi venea greu să creadă că o înşelase şi o trădase cu atâta cruzime. Cum a putut? Când erau mici, li se făcea baie împreună. Îi punea leucoplast la genunchi, îi spusese cum se fac bebeluşii şi întotdeauna îi dăduse să mestece din guma ei de mestecat. Îi păstrase secretele şi i le încredinţase pe ale ei. După ce au crescut, îi alintase egoul; nu-l făcuse să se simtă stânjenit de faptul că ea era mult mai deşteaptă, deşi era fată.

Toată viaţa avusese grijă de el. La moartea tată-

lui lor, îi dăduse voie lui Peter să devină preşedinte al companiei. Asta o costase scump. Nu numai că-şi suprimase propria ambiţie ca să-i facă lui loc: înăbuşise în acelaşi timp o idilă incipientă; căci Nat Ridgeway, înlocuitorul tatălui ei, demisionase când Peter a preluat conducerea. Cum Nat se căsătorise, nu va şti niciodată dacă ar fi ieşit ceva din acea idilă.

Prietenul şi avocatul ei, Mac MacBride, o sfătuise să nu-i dea voie lui Peter să devină preşedinte. Nu-i ascultase sfatul şi acţionase împotriva intereselor ei, pentru că ştia cât de rănit se va simţi Peter dacă nu e considerat demn de locul lăsat de tatăl său. Amintindu-şi tot ce a făcut pentru el şi cum încercase el s-o înşele şi s-o mintă, îi veni să plângă de furie şi ură.

Era teribil de nerăbdătoare să-l găsească, să stea în faţa lui şi să-l privească drept în ochi. Voia să ştie cum va reacţiona şi ce-i va spune.

Era, de asemenea, nerăbdătoare să înceapă bătălia. Faptul că-l ajungea din urmă pe Peter era doar primul pas. Trebuia să urce în avion. Asta ar putea să fie simplu; dar dacă Clipper-ul era plin, va fi nevoită să încerce să cumpere locul altcuiva, sau să-l încânte pe căpitan cu farmecele ei, sau chiar să mituiască pe cineva. Apoi, o dată ajunsă la Boston, trebuia să-i convingă pe acţionarii minoritari, mătuşa Tilly şi Danny Riley, bătrânul avocat al tatălui ei, să refuze să-şi vândă acţiunile lui Nat Ridgeway. Simţea că poate face asta, dar Peter nu va renunţa fără luptă, iar Nat Ridgeway era un adversar de temut.

Mervyn făcu avionul să coboare la marginea mi-

culuí sat. Într-o etalare atipică de bune maniere, o ajută pe Nancy să coboare. Punând pentru a doua oară piciorul pe pământ irlandez, se gândi la tatăl ei care, deşi vorbea constant despre bătrâna ţară, de fapt nu mersese niciodată acolo. Era tristă. Tatăl ei ar fi fost mulţumit să afle despre copiii lui că au ajuns în Irlanda. Dar i s-ar fi frânt inima să afle cum compania care fusese viaţa lui fusese adusă în pragul falimentului de fiul lui. Era mai bine că nu era aici ca să vadă.

Lăsară avionul în urmă. Nancy era uşurată. Aşa drăguţ cum era, aproape o ucisese. Încă se cutremura de fiecare dată când îşi amintea cum zburaseră spre stâncă. N-avea de gând să mai urce într-un avion mic tot restul vieţii.

Intrară în sat în ritm alert, pe urmele unei căruţe trase de un cal, încărcată cu cartofi. Nancy era sigură că şi Mervyn trăia o senzaţie de triumf şi teamă. Ca ea, şi el fusese înşelat şi trădat şi refuzase să stea cu mâinile în sân; ca ea, simţea o mare satisfacţie zădărnicind aşteptările celor care complotaseră împotriva lui. Dar, pentru amândoi, abia acum urma confruntarea reală.

Prin Foynes trecea o singură stradă. La jumătatea drumului întâlniră un grup de oameni bine îmbrăcaţi, care nu puteau fi decât pasageri de pe Clipper: arătau de parcă nimeriseră din greşeală într-un alt decor al unui studio de film. Mervyn se apropie de ei şi spuse:

– O caut pe doamna Diana Lovesey – cred că e una dintre pasagerii de pe Clipper.

– Sigur că e! zise o femeie, iar Nancy o recunoscu pe vedeta de film Lulu Bell.

Tonul ei sugera că n-o prea simpatiza pe doamna Lovesey. Din nou, Nancy se întrebă cum arată soția lui Mervyn Lovesey. Lulu Bell continuă:

– Doamna Lovesey și... însoțitorul ei?... au intrat într-un bar din josul străzii.

Nancy zise:

– Îmi puteți spune unde e agenția de bilete?

– Dacă voi primi vreodată un rol de ghid turistic, nu va fi nevoie să exersez! a zis Lulu, iar ceilalți pasageri au râs. Aerogara este în capătul străzii, dincolo de gară, vizavi de port.

Nancy îi mulțumi și trecu mai departe. Mervyn pornise deja și a trebuit să se grăbească ca să-l ajungă din urmă. Totuși, Mervyn se opri brusc văzând doi bărbați plimbându-se agale, adânciți în conversație. Nancy îi privi curioasă, întrebându-se ce-l făcuse pe Mervyn să se oprească. Unul era un individ spilcuit, cărunt, în costum negru și vestă gri, evident un pasager de pe Clipper. Celălalt aducea a sperietoare de ciori: înalt și ciolănos, cu păr atât de scurt încât părea chel și cu expresia cuiva care tocmai s-a trezit dintr-un coșmar. Mervyn merse direct la sperietoare și îi spuse:

– Sunteți profesorul Hartmann, nu-i așa?

Reacția acestuia a fost cât se poate de șocantă. Sări un pas în spate și își întinse mâinile pentru a se apăra, crezând că e atacat.

Însoțitorul lui spuse:

– E în regulă, Carl.

Mervyn zise:

– Aș fi onorat să dau mâna cu dumneavoastră, domnule.

Hartmann își lăsă brațele în jos, deși cu o expre-

sie precaută. Dădură mâna.

Pe Nancy o surprinse comportarea lui Mervyn. Ar fi zis că Mervyn Lovesey e sigur că nimeni pe lume nu-i ajunge la nas, şi totuşi se purta acum ca un şcolar care cere un autograf unei vedete de base-ball.

Mervyn spuse:

– Mă bucur să văd că aţi scăpat. Vedeţi dumneavoastră, ne-am închipuit ce-i mai rău, când aţi dispărut. Apropo, mă numesc Mervyn Lovesey.

Hartmann zise:

– Acesta este prietenul meu, baronul Gabon, care m-a ajutat să evadez.

Mervyn dădu mâna cu Gabon, apoi spuse:

– Nu vă mai deranjez. Bon voyage, domnilor.

Hartmann trebuie să fie cineva foarte special, se gândi Nancy, dacă i-a distras atenţia lui Mervyn de la gândul unic de a-şi găsi nevasta. În timp ce înaintau în sat, zise:

– Cine e?

– Profesorul Carl Hartmann, cel mai mare fizician din lume, răspunse Mervyn. Cercetează divizarea atomului. A avut probleme cu naziştii, din pricina opiniilor politice, şi toată lumea a crezut că a murit.

– Cum de ştii de el?

– Am studiat fizica la universitate. Mă gândeam să devin cercetător, dar n-aveam suficientă răbdare. Totuşi, îmi place să fiu la curent cu experimentele. În ultimii zece ani, s-au făcut nişte descoperiri uluitoare în acest domeniu.

– Cum ar fi?

– Este o cercetătoare austriacă, Lise Meitner –

apropo, încă o persoană care s-a refugiat din cauza naziştilor – care lucrează la Copenhaga şi care a reuşit să dividă atomul de uraniu în doi atomi mai mici, bariu şi cripton.

– Credeam că atomii sunt indivizibili.

– Toată lumea credea, până de curând. De asta e atât de uluitor. Când se divide atomul, are loc o explozie uriaşă, motiv pentru care cei din armată sunt extrem de interesaţi. Dacă reuşesc să controleze procesul, vor obţine cea mai distructivă bombă posibilă.

Nancy privi înapoi peste umăr spre bărbatul înspăimântat, sărăcăcios îmbrăcat, cu privire arzătoare. Cea mai distructivă bombă posibilă, îşi zise în gând, şi se cutremură.

– Mă mir că îl lasă să hoinărească nepăzit, zise ea.

– Nu cred că nu e păzit, spuse Mervyn. Uită-te la tipul ăla.

Nancy privi de cealaltă parte a străzii, în direcţia pe care i-o indicase Mervyn. Un alt pasager de pe Clipper înainta agale, de unul singur: un om înalt, bine făcut, cu pălărie melon, îmbrăcat într-un costum gri şi vestă.

– Crezi că e pe urmele lui? zise ea.

Mervyn dădu din umeri.

– Îmi face impresia că e poliţist. Hartmann s-ar putea să nu ştie, dar aş zice că are un înger păzitor încălţat cu ghete mărimea 44.

Nancy nu crezuse că Mervyn are un aşa spirit de observaţie.

– Cred că barul e aici, zise Mervyn, trecând de la cosmic la pământesc dintr-o suflare.

Se opri la uşă.

– Succes, zise Nancy.

Era sinceră. Ciudat, dar începuse să-l simpatizeze, în ciuda felului lui imposibil de a fi.

El zâmbi.

– Mulţumesc. Succes şi ţie.

Intră, iar Nancy îşi continuă drumul.

În celălalt capăt, vizavi de port, era o clădire mai mare decât oricare alta din sat, pe care creştea iederă. Înăuntru, Nancy găsi un ofiţer şi un tânăr atrăgător, care purta uniforma companiei Pan American. O privi cu o licărire în ochi, deşi trebuia să fie cu 15 ani mai tânăr decât ea.

– Vreau să cumpăr un bilet pentru New York, îi spuse ea.

El fu surprins şi intrigat.

– Nu mai spuneţi! În general nu vindem bilete aici – de fapt, n-avem deloc.

Nu era foarte grav. Nancy îi zâmbi: un zâmbet întotdeauna ajută la rezolvarea fleacurilor birocratice.

– Păi, un bilet e doar o bucată de hârtie, zise ea. Dacă achit preţul biletului, bănuiesc că îmi daţi voie să urc, nu-i aşa?

El zâmbi larg. Ea îşi dădu seama că ar ajuta-o dacă ar putea.

– Aşa cred, zise el. Dar avionul e plin.

– La naiba! murmură ea.

Era distrusă. Tot ce făcuse era degeaba? Dar nici vorbă să renunţe aşa uşor.

– Trebuie să mai fie *ceva*, zise ea. Nu am nevoie de pat. Voi dormi la locul meu. Ar fi bun chiar şi un loc folosit de membrii echipajului.

– Nu puteţi obţine un astfel de loc. E liber doar apartamentul nupţial.

– Îl pot lua? zise ea încrezătoare.

– Păi, nu ştiu nici măcar cât ar costa...

– Dar puteţi afla, nu-i aşa?

– Bănuiesc că trebuie să coste cel puţin cât preţul a două locuri obişnuite, ceea ce ar însemna 750 de dolari; dar ar putea fi mai mult.

Puţin îi păsa.

– Vă dau un cec în alb, zise ea.

– Mamă, chiar vreţi să luaţi avionul ăsta, nu-i aşa?

– Trebuie să fiu mâine la New York. E... foarte important. Nu găsea cuvinte să exprime cât de important era.

– Haideţi să-l căutăm pe căpitan, zise tânărul. Pe aici, vă rog, doamnă.

Nancy îl urmă, întrebându-se dacă îşi irosise efortul cu cineva care nu avea autoritatea de a lua o hotărâre.

O conduse la biroul de la etaj. Erau acolo şase sau şapte dintre membrii echipajului de pe Clipper, în cămaşă, fumând şi bând cafea în timp ce studiau hărţi şi rapoarte meteo. Tânărul o prezentă pe Nancy căpitanului Marvin Baker. Când chipeşul căpitan dădu mâna, avu impresia ciudată că intenţiona să-i ia pulsul, probabil pentru că semăna cu un doctor.

Tânărul zise:

– Doamna Lenehan trebuie neapărat să ajungă la New York, căpitane, şi e gata să achite costul apartamentului nupţial. O putem lua?

Nancy aşteptă neliniştită răspunsul, dar căpita-

nul puse altă întrebare:

– Sunteţi cu soţul dumneavoastră, doamnă Lenehan?

Ea clipi, un gest util când vrei să convingi un bărbat să facă ceva.

– Soţul meu a murit, domnule căpitan.

– Îmi pare rău. Aveţi bagaje?

– Doar această valiză.

– Vă ducem cu plăcere la New York, doamnă Lenehan, zise el.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, exclamă Nancy. N-am cuvinte să vă spun cât este de important pentru mine.

O clipă, i se muiară genunchii. Se aşeză pe scaunul cel mai apropiat. Era stânjenită că-şi dă pe faţă sentimentele. Scotoci în poşetă şi scoase carnetul de cecuri. Cu o mână tremurătoare, semnă un cec în alb şi i-l înmână tânărului.

Acum venise timpul să se confrunte cu Peter.

– Am văzut nişte pasageri în sat, zise ea. Unde pot fi ceilalţi?

– Majoritatea sunt la *Mrs. Walsh's pub*, zise tânărul. E un bar în această clădire. Intrarea e de cealaltă parte.

Ea se ridică. Momentul de slăbiciune trecuse.

– Vă sunt îndatorată, zise ea.

– Mă bucur că v-am putut ajuta.

Ieşi.

În timp ce închidea uşa, auzi un zumzăit de comentarii şi ştiu că făceau remarce zeflemitoare pe seama unei văduve atrăgătoare, care îşi permite să semneze cecuri în alb.

Ieşi afară. Era o după-amiază plăcută, cu soare

blând, iar aerul era umed şi sărat. Acum trebuia să-şi caute fratele necredincios.

Ocoli clădirea şi intră în bar.

Era genul de localuri în care, în mod normal, nu intra niciodată: mic, întunecos, ordinar mobilat, foarte masculin. Era evident că iniţial se servise acolo bere pescarilor şi fermierilor, dar acum era înţesat de milionari care beau cocteiluri. Aerul era înăbuşitor şi se auzea un vacarm în tot felul de limbi: era o atmosferă de petrecere. Îşi imagina sau chiar aveau râsetele o notă uşor isterică? Se ascundea sub această exaltare neliniştea cauzată de lungul zbor peste ocean?

Scrută chipurile şi îl reperă pe Peter.

N-o observase.

Îl privi lung un moment, clocotind de mânie. Simţi că obrajii îi iau foc. Îi venea să-l plesnească. Dar îşi înăbuşi furia. Era mai înţelept să acţioneze cu calm.

Stătea într-un colţ şi Nat Ridgeway era cu el. Ăsta a fost un nou şoc. Nancy ştia că Nat fusese la Paris pentru colecţii, dar nu-i trecuse prin minte că s-ar putea întoarce împreună cu Peter. Ar fi vrut ca el să nu fie aici. O veche pasiune doar complica lucrurile. Va trebui să uite că l-a sărutat odată. Îşi luă gândul de la asta.

Îşi făcu drum prin mulţime şi merse drept la masa lor. Nat ridică primul privirea. Pe chip i se citea stupoare şi vinovăţie, ceea ce îi dădu puţină satisfacţie. Observându-i expresia, Peter îşi ridică ochii.

Nancy îi înfruntă privirea.

El se făcu palid şi se ridică brusc de pe scaun.

– Dumnezeule! exclamă el.

Părea speriat de moarte.

– De ce ţi-e aşa de teamă, Peter? zise Nancy dispreţuitoare.

El înghiţi şi se lăsă să cadă pe scaun.

Nancy zise:

– Ai plătit un bilet la S.S. *Oriana,* ştiind că nu-l vei folosi; ai venit cu mine la Liverpool şi te-ai cazat la hotelul Adelphi, deşi nu intenţionai să rămâi; şi toate acestea pentru că îţi era teamă să-mi spui că iei Clipper-ul!

El se holba la ea, palid, fără să scoată un cuvânt.

Nu plănuise să ţină un discurs, dar vorbele veneau de la sine.

– Te-ai furişat ieri de la hotel şi ai gonit tot drumul până la Southampton, sperând că nu voi afla!

Se aplecă peste masă, iar el se făcu mic.

– De ce ţi-e teamă? Doar n-o *să te muşc!*

Când pronunţă cuvintele *să te muşc,* el tresări, de parcă într-adevăr se aştepta la asta.

Nu se deranjase să coboare vocea. Oamenii de lângă ei amuţiseră. Peter privi jenat în jur. Nancy continuă:

– Nu mă mir că te simţi prost. După tot ce-am făcut pentru tine! În toţi aceşti ani te-am protejat, ţi-am ascuns greşelile stupide şi te-am lăsat să fii preşedintele companiei, deşi nu eşti în stare să organizezi nici un bazar! Cu toate acestea, ai încercat să-mi furi afacerea! Cum ai putut? Nu te simţi ca un *vierme*?

El se făcu roşu ca focul.

– Nu m-ai protejat niciodată, întotdeauna ţi-ai purtat ţie de grijă! protestă el. Întotdeauna ţi-ai do-

rit să fii şefa, dar n-ai putut! În schimb, eu am reuşit, şi de atunci încerci mereu să-mi iei locul!

Era atât de nedrept încât Nancy nu ştia dacă să râdă, să plângă sau pur şi simplu să-l scuipe în faţă.

– Idiotule, de atunci încerc să-ţi *păstrez* locul!

El scoase nişte hârtii din buzunar şi le flutură.

– Aşa?

Nancy îţi recunoscu raportul.

– Cum altfel, zise ea. Acest plan e singura modalitate prin care îţi poţi păstra postul.

– În timp ce tu preiei controlul! Mi-am dat seama imediat.

O sfida.

– De asta mi-am făcut propriul plan.

– Care n-a funcţionat, zise Nancy triumfătoare. Am obţinut un loc pe avion şi mă întorc acasă pentru întrunirea de consiliu.

Pentru prima dată, se întoarse spre Nat Ridgeway şi-i vorbi.

– Cred că nici de data asta nu poţi prelua controlul la Black's Boots, Nat.

Peter zise:

– Nu fi aşa sigură.

Nancy îl privi. Era supărător de agresiv. Oare avea un as în mânecă? Nu era atât de inteligent. Ea zise:

– Deţinem fiecare câte patruzeci la sută, Peter. Mătuşa Tilly şi Danny Riley păstrează echilibrul. Întotdeauna mi-au urmat exemplul. Ei mă cunosc şi te cunosc şi pe tine. Eu fac bani şi tu îi pierzi, iar ei înţeleg lucrul ăsta, chiar dacă sunt politicoşi cu tine de dragul lui tata. Vor vota aşa cum le cer eu.

– Riley va vota cu mine, zise îndărătnic Peter.

Era ceva în încăpățânarea lui care o punea pe gânduri.

– De ce ar vota cu tine, când practic ai ruinat compania? zise ea disprețuitoare, dar nu era atât de sigură de ea cum lăsa să se înțeleagă.

El îi simți neliniștea.

– Te-am speriat, nu-i așa? rânji el.

Din păcate, avea dreptate. I se făcuse teamă. El nu părea atât de distrus cum s-ar fi așteptat ea. Nancy trebuia să afle dacă se ascunde ceva în spatele acestei fanfaronade.

– Cred că îndrugi baliverne, îl luă ea peste picior.

– Nu.

Dacă continuă să-l tachineze, el se va simți obligat să-i dovedească că n-are dreptate.

– Întotdeauna pretinzi că ai un as în mânecă, dar în general e o nimica toată.

– Riley a promis.

– Iar Riley e tot atât de demn de încredere cât e un șarpe cu clopoței, zise ea.

Peter fu ofensat.

– Nu și dacă primește un... imbold.

Deci asta era: Danny Riley fusese mituit. Asta o îngrijora pe Nancy. Un lucru se știa sigur despre Riley, și anume că e coruptibil. Ce îi oferise Peter? Trebuia să afle, astfel încât să anuleze mita sau să-i ofere mai mult.

– Ei bine, dacă planul tău depinde de încrederea garantată de Danny Riley, cred că n-am de ce să-mi fac griji! zise ea și râse în bătaie de joc.

– Depinde de *lăcomia* lui Riley, zise Peter.

Ea se întoarse spre Nat și spuse:

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea mari

speranțe.

– Nat știe că e adevărat, zise Peter pe un ton îngâmfat.

Era evident că Nat ar fi preferat să nu zică nimic, dar, cum amândoi îl fixau cu privirea, încuviință fără tragere de inimă.

Peter spuse:

– Îi încredințează lui Riley o parte din General Textiles.

Asta era o lovitură, iar lui Nancy i se opri răsuflarea în gât. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Riley decât să intre într-o corporație de mare anvergură cum era General Textiles. Pentru o firmă mică de avocatură, din New York, era o ocazie unică. Pentru o asemenea mită, Riley ar vinde-o și pe maică-sa.

Acțiunile lui Peter și ale lui Riley făceau împreună cincizeci la sută. Cele ale lui Nancy și ale mătușii Tilly ajungeau tot la cincizeci la sută. Voturile fiind împărțite în mod egal, votul hotărâtor va fi cel al președintelui – Peter.

Peter își dădea seama că o dăduse gata pe Nancy și își permise un zâmbet victorios.

Dar Nancy încă nu vroia să se dea bătută. Trase un scaun și se așeză. Își îndreptă atenția spre Nat Ridgeway. Îi sesizase dezaprobarea încă de la începutul disputei dintre ea și Peter. Se întreba dacă el știuse că Peter acționase pe la spatele ei. Hotărî să-l pună la încercare.

– Bănuiesc că știai că Peter mi-a ascuns totul?

O privea lung, cu buzele strânse; dar și ea putea face asta, așa că așteptă, răbdătoare. În cele din urmă, el zise:

– N-am întrebat. Nu mă privesc neînțelegerile voastre familiale. Nu sunt asistent social, sunt om de afaceri.

Dar era o vreme, se gândi ea, când mă țineai de mână la restaurant și mă sărutai la despărțire; și odată mi-ai mângâiat sânii. Zise:

– Ești un om de afaceri cinstit?

– Știi bine că sunt, zise el rigid.

– În acest caz, nu vei fi de acord cu folosirea unor metode necinstite în numele tău.

El se gândi o clipă, apoi zise:

– E vorba de o fuziune, nu de o serată.

Intenționa să continue, dar ea interveni.

– Dacă ai de gând să câștigi datorită lipsei de onestitate a fratelui meu, înseamnă că și tu ești necinstit. Te-ai schimbat de când lucrai pentru tatăl meu.

Se întoarse spre Peter înainte ca Nat să apuce să răspundă.

– Nu-ți dai seama că ți-ai putea dubla prețul acțiunilor dacă mă lași să-mi pun planul în aplicare în următorii ani?

– Nu-mi place planul tău.

– Chiar și fără restructurare, compania va valora mai mult datorită războiului. Întotdeauna am furnizat bocanci pentru soldați – gândește-te câte comenzi vom avea dacă America intră în război!

– America n-are nimic de-a face cu acest război!

– Chiar și așa, războiul din Europa va prinde bine afacerilor.

Îl privi pe Nat.

– Știi asta, nu-i așa? De asta vrei să preiei compania.

Nat nu zise nimic.

Ea se întoarse iar spre Peter.

– Ar fi mai bine să aşteptăm. Ascultă-mă. S-a întâmplat vreodată să n-am dreptate? Ai pierdut vreodată bani urmându-mi sfatul? Ai câştigat vreodată bani neluându-l în considerare?

– Pur şi simplu nu înţelegi, nu-i aşa? zise Peter.

Nancy nu-şi putea imagina ce va urma.

– Ce nu înţeleg?

– De ce vreau fuziunea, de ce fac toate astea.

– Bine, de ce?

O privi lung, în tăcere, şi ea îi citi răspunsul în ochi.

O ura.

Rămase înlemnită. Era ca şi cum s-ar fi izbit cu capul de un zid invizibil. Ar fi vrut să nu-l creadă, dar nu putea să ignore expresia grotescă de maliţiozitate de pe chipul lui distorsionat. Întotdeauna existase o anumită tensiune între ei, o rivalitate firească între doi fraţi; dar asta era ceva îngrozitor, ciudat, patologic. Frăţiorul ei Peter o ura.

Aşa trebuie să fie, se gândi ea, când bărbatul cu care eşti căsătorită de 20 de ani îţi spune că are o legătură cu secretara şi că nu te mai iubeşte.

Era ameţită, de parcă ar fi dat cu capul de ceva. Va avea nevoie de ceva timp până se va obişnui cu ideea.

Peter nu era doar prost, răutăcios sau invidios. Îşi făcea lui însuşi rău pentru a-şi distruge sora. Era vorba pur şi simplu de ură.

Pentru aşa ceva, trebuia să fie puţin nebun.

Avea nevoie să se gândească. Hotărî să iasă din barul încins, înecăcios şi să ia nişte aer. Se ridică şi ieşi fără să-i salute.

O dată ce ajunse afară, se simţi mai bine. Dinspre estuar venea o briză răcoroasă. Traversă strada şi o luă de-a lungul docului, ascultând ţipetele pescăruşilor.

Clipper-ul era în larg. Era mai mare decât îşi închipuise: oamenii care îl realimentau păreau minusculi. Motoarele imense şi elicele enorme îi confereau un sentiment de siguranţă. În acest avion nu se va simţi neliniştită, se gândi ea; nu după ce a supravieţuit unui zbor peste Marea Irlandei, într-un avion cu un singur motor.

Dar ce va face când va ajunge acasă? Nu-l va putea îndupleca pe Peter. În spatele purtării lui se ascundeau prea mulţi ani de mânie tăinuită. Într-un fel, îi părea rău pentru el: fusese atât de nefericit în tot acest timp. Dar nu va ceda. Poate mai exista o cale de a-şi salva drepturile.

Danny Riley era veriga slabă. Un om care poate fi mituit dintr-o parte poate fi mituit şi altfel. Poate Nancy va reuşi să-i ofere altceva, ceva ce l-ar tenta să treacă de cealaltă parte. Dar nu va fi uşor. Era greu să depăşească mita oferită de Peter, o parte considerabilă din munca juridică de la General Textiles.

Ar putea să-l ameninţe. Ar fi mai ieftin. Dar cum? Şi-ar putea retrage de la firma lui documente de familie sau personale, dar asta nu însemna cine ştie ce, în comparaţie cu ceea ce îi oferea General Textiles. Pe Danny l-ar încânta cel mai mult o imensă sumă de bani, dar averea ei era în mare parte la Black's Boots. Ar putea obţine fără probleme câteva mii de dolari, dar Danny va cere mai mult, poate o sută de mii. Nu va putea face rost la timp de atâţia bani.

Pe când era adâncită în gânduri, îşi auzi numele. Se întoarse şi îl văzu pe tânărul angajat al Pan American făcându-i cu mâna.

– Sunteţi căutată la telefon, îi strigă el. Domnul MacBride din Boston.

Deveni brusc încrezătoare. Poate că MacBride va găsi o soluţie. Îl ştia pe Danny Riley. Amândoi erau asemenea tatălui ei, irlandezi de a doua generaţie, care îşi petreceau timpul cu alţi irlandezi şi îi priveau cu suspiciune pe protestanţi, chiar dacă erau irlandezi. Mac era cinstit, iar Danny nu era, dar în alte privinţe se asemănau. Tatăl ei fusese cinstit, dar închisese binevoitor ochii la mici şmecherii, mai ales dacă îi erau de folos unui prieten din vechea ţară.

Tata îl salvase o dată pe Danny de la ruină, îşi aminti ea, în timp ce făcea grăbită cale întoarsă. Se întâmplase doar cu câţiva ani în urmă, înainte ca el să moară. Danny era pe punctul de a pierde un caz important şi, de disperare, îl abordase pe judecător la clubul de golf şi încercase să-l mituiască. Judecătorul n-a putut fi corupt; i-a cerut lui Danny să se retragă, altminteri urma să fie exclus din barou. Tata intervenise pe lângă judecător şi îi spusese că era o scăpare de moment. Nancy ştia totul: spre sfârşitul vieţii, tata avusese mare încredere în ea.

Ăsta era Danny: şiret, uşor influenţabil, nu te puteai baza pe el. Cu siguranţă îl va putea câştiga de partea ei.

Avea doar două modalităţi.

Intră în clădire şi tânărul îi arătă telefonul. Ridică receptorul. Era plăcut să audă vocea familiară, afectuoasă a lui Mac.

– Prin urmare ai ajuns Clipper-ul, zise el vesel. Grozavă fată!

– Voi fi la întrunirea consiliului, dar vestea proastă e că Peter susţine că a cumpărat votul lui Danny.

– Îl crezi?

– Da. General Textiles îi încredinţează lui Danny o parte din afacerile companiei.

Mac era abătut.

– Eşti sigură că e adevărat?

– Nat Ridgeway e şi el aici.

– Ce mai şarpe!

Mac nu-l simpatizase niciodată pe Nat şi îl urâse când începuse să iasă cu Nancy. Deşi Mac avea o căsnicie fericită, era gelos pe oricine manifesta un oarecare interes faţă de Nancy.

– Îi compătimesc pe cei de la General Textiles, dacă Danny se va ocupa de partea juridică, adăugă Mac.

– Bănuiesc că îi vor da chestii fără importanţă. Mac, e legal ce fac?

– Probabil că nu, dar ar fi greu să dovedim că încalcă legea.

– Atunci am dat de belea.

– Aşa cred. Îmi pare rău, Nancy.

– Mulţumesc, vechiul meu prieten. M-ai avertizat să nu-l las pe Peter la conducere.

– Sigur că te-am avertizat.

Gata cu regretele inutile, hotărî Nancy. Adoptă un ton energic.

– Ascultă, dacă noi am depinde de Danny, ne-am face griji, nu-i aşa?

– Ba bine că nu –

– Ne-am face griji că ar putea trece de cealaltă parte, că partea adversă i-ar face o ofertă mai bună. Deci, care i-o fi preţul?

– Hm.

Urmă un moment de linişte, apoi Mac zise:

– Nu-mi vine nimic în minte.

Nancy îşi aminti cum încercase Danny să mituiască un judecător.

– Îţi aduci aminte când tata l-a scos pe Danny din bucluc? Era vorba de cazul Jersey Rubber.

– Bineînţeles. Fără detalii la telefon, de acord?

– Bine. Am putea folosi în vreun fel acest caz?

– Nu văd cum.

– Ca să-l ameninţăm?

– Cu demascarea, vrei să spui?

– Da.

– Avem dovezi?

– Numai dacă s-ar găsi ceva în hârtiile vechi ale lui tata.

– Ai toate hârtiile, Nancy.

În pivniţa casei din Boston erau mai multe cutii cu rapoartele personale ale tatălui ei.

– Nu m-am uitat niciodată peste ele.

– Iar acum n-avem timp.

– Dar ne-am putea preface, zise ea gânditoare.

– Nu înţeleg.

– Gândeam cu voce tare. Ai puţină răbdare. Ne-am putea preface faţă de Danny că în hârtiile vechi ale lui tata se găseşte ceva care ar da în vileag toată tărăşenia.

– Nu văd cum.

– Nu, ascultă-mă, Mac, am o idee, zise Nancy, tot mai exaltată pe măsură ce întrezărea o posibili-

tate. Să presupunem că baroul, sau cum s-o fi numind, ar decide să deschidă o anchetă în legătură cu cazul Jersey Rubber.

– De ce ar face asta?

– Cineva le-ar putea spune că a fost ceva dubios la mijloc.

– Bine, şi atunci?

Nancy îşi dădu seama că începe să se contureze un plan realizabil.

– Să presupunem că s-ar afla că printre hârtiile lui tata există dovezi hotărâtoare?

– Te-ar întreba dacă pot examina hârtiile.

– Depinde de mine dacă îi las sau nu?

– Într-o simplă anchetă de barou, da. În cazul unei anchete penale, ai primi citaţie, iar atunci, bineînţeles că n-ai avea de ales.

În mintea lui Nancy se forma un plan pe care abia apuca să-l exprime cu voce tare. Nu îndrăznea să spere că ar putea funcţiona.

– Ascultă, vreau să-l suni pe Danny, zise ea agitată. Pune-i următoarea întrebare –

– Stai să iau un creion. Bine, continuă.

– Întreabă-l următorul lucru. Dacă s-ar realiza o anchetă asupra cazului Jersey Rubber, ar avea ceva împotrivă ca eu să înmânez hârtiile lui tata?

Marc era uluit.

– Crezi că va zice nu.

– Cred că va intra în panică, Mac! Va fi speriat de moarte. Nu ştie ce se află acolo – note, agende, scrisori, ar putea fi orice.

– Încep să înţeleg ce vrei să faci, zise Mac, şi Nancy simţi cum speranţa i se strecoară în voce. Danny ar crede că ai ceva ce-i trebuie lui...

– Îmi va cere să-l protejez, aşa cum făcea tata. Îmi va cere să nu permit celor din barou să vadă hârtiile. Şi eu voi fi de acord, cu condiţia ca el să voteze împotriva fuziunii cu General Textiles.

– Aşteaptă puţin. Nu deschide încă sticla de şampanie. O fi Danny coruptibil, dar prost nu e. Nu va suspecta că am inventat toată povestea asta ca să facem presiuni asupra lui?

– Ba da, zise Nancy. Dar nu va fi sigur. Şi nu va avea prea mult timp să chibzuiască.

– Mda. Şi în acest moment e singura noastră şansă.

– Încercăm?

– În regulă.

Nancy se simţea mult mai bine: era plină de speranţă şi de dorinţa de a câştiga.

– Sună-mă la următoarea noastră escală.

– Unde e?

– Botwood, Newfoundland. Ar trebui să fim acolo peste şaptesprezece ore.

– Sunt telefoane acolo?

– Ar trebui, din moment ce e aeroport. Ar fi bine să faci rezervare dinainte.

– Bine. Călătorie plăcută.

– Cu bine, Mac.

Puse receptorul în furcă. Era foarte bine dispusă. Nu ştia dacă Danny se va lăsa dus de nas, dar simplul fapt că a reuşit să găsească o tactică o învesela nespus.

Era patru şi douăzeci, venise timpul de îmbarcare. Ieşi din încăpere şi trecu printr-un birou în care Mervyn Lovesey vorbea la un telefon. În timp ce trecea, îi făcu semn cu mâna să se oprească. Pe

geam se vedeau pasagerii de pe doc îmbarcându-se pe şalupă, dar ea se opri o clipă. Îl auzea spunând la telefon:

– N-am timp de asta acum. Dă-le nemernicilor ălora preţul pe care îl cer şi termină treaba.

Era surprinsă. Îşi aminti că la fabrică avusese loc o grevă. Părea că cedează, lucru ce nu-i stătea în fire.

Cel cu care vorbea păru şi el surprins, căci o clipă mai târziu, Mervyn spuse:

– Da, vorbesc al naibii de serios, sunt prea ocupat ca să mă cert cu nişte lăcătuşi. La revedere!

Puse receptorul în furcă.

– Te-am căutat, îi spuse lui Nancy.

– Ai reuşit? îl întrebă ea. Ţi-ai convins soţia să se întoarcă?

– Nu.

– Păcat. E acolo acum?

El se uită pe geam.

– E cea cu haină roşie.

Nancy văzu o femeie blondă, de vreo 30 de ani.

– Mervyn, e frumoasă! zise ea.

Era surprinsă. Şi-o imaginase pe soţia lui Mervyn ca fiind o tipă dură, nu prea drăguţă, mai degrabă genul Bette Davis decât Lana Turner.

– Înţeleg de ce nu vrei s-o pierzi.

Era la braţul unui bărbat în flanelă albastră, iubitul ei probabil. Nu era nici pe departe atât de atrăgător ca Mervyn. Avea puţin sub înălţimea medie şi părul începuse să i se rărească. Dar avea un fel de a fi plăcut, detaşat. Nancy remarcă imediat că femeia căutase opusul lui Mervyn. Simţi compasiune pentru el.

– Îmi pare rău, Mervyn, spuse ea.

– Nu renunț, zise el. Vin la New York.

Nancy zâmbi. Acum începea să mai semene cu Mervyn.

– De ce nu? zise ea. Pare genul de femeie pe care un bărbat e în stare s-o urmeze peste Atlantic.

– Ideea e că depinde de tine, zise el. Avionul e plin.

– Chiar așa. Prin urmare, cum poți veni? De ce depinde de mine?

– Singurul loc rămas liber îți aparține. Ai luat apartamentul nupțial. Are două locuri. Îți cer să-mi vinzi locul liber.

Ea râse.

– Mervyn, nu pot împărți un apartament nupțial cu un bărbat. Sunt o văduvă respectabilă, nu o dansatoare!

– Îmi datorezi o favoare, insistă el.

– Îți datorez o favoare, nu reputația mea!

Chipul lui frumos luă o expresie încăpățânată.

– Nu te-ai gândit la reputația ta când ai vrut să zbori cu mine peste Marea Irlandei.

– Asta nu presupunea să îmi petrec noaptea cu tine!

Ar fi vrut să-l ajute: era ceva înduioșător în hotărârea lui de a-și recupera frumoasa soție.

– Îmi pare rău, sincer, zise ea. Dar nu mă pot implica într-un scandal public la vârsta mea.

– Ascultă. M-am interesat de acest apartament nupțial și nu e cine știe ce diferit de restul avionului. Sunt două cușete separate. Dacă lăsăm ușa deschisă în timpul nopții, vom fi în exact aceeași situație ca două persoane complet străine care au din

întâmplare cuşete alăturate.

– Dar gândeşte-te ce va zice lumea!

– Din pricina cui îţi faci griji? Nu ai soţ care să se simtă ofensat, iar părinţii tăi nu mai sunt în viaţă. Pe cine interesează ce faci?

Poate fi cât se poate de necioplit când vrea ceva, se gândi ea.

– Am doi fii care abia au împlinit 20 de ani, protestă ea.

– Vor crede că e o glumă, sunt sigur.

Probabil că da, îşi zise ea tristă.

– Îmi fac griji, de asemenea, pentru întreaga societate din Boston. Aşa ceva va face cu siguranţă vâlvă.

– Uite. Erai disperată când ai venit la mine pe aerodrom. Erai la ananghie şi ţi-am salvat pielea. Acum eu sunt disperat – vezi asta, nu-i aşa?

– Da.

– Am nevoie de ajutor şi îşi cer sprijinul. E ultima mea şansă de a-mi salva căsnicia. Poţi face asta. Te-am salvat, iar tu mă poţi salva. Te costă doar nitel scandal. Asta n-a omorât niciodată pe nimeni. Te rog, Nancy.

Ea se gândi la acel „nitel" scandal. Avea vreo importanţă dacă o văduvă era puţin nechibzuită la cea de-a patruzecea aniversare? N-o va omorî, cum zisese el, şi probabil că nu-i va strica nici măcar reputaţia. Doamnele respectabile din Beacon Hill o vor considera probabil „frivolă", dar oamenii de vârsta ei îi vor admira tupeul. Doar nu mă cred virgină, îşi zise ea.

Îi privi chipul rănit, încăpăţânat, şi inima îi dădu ascultare. La naiba cu societatea din Boston, se

gândi; acesta e un om care suferă. M-a ajutat când am avut nevoie. Fără el, n-aş fi acum aici. Are dreptate. Îi sunt datoare.

– Vrei să mă ajuţi, Nancy? o imploră el. Te rog.

Nancy respiră adânc.

– La naiba, da, zise ea.

CAPITOLUL 13

ULTIMA PRIVELIŞTE A VECHIULUI CONTINENT pe care a avut-o Harry Mark a fost un far alb, străjuind mândru malul nordic al gurii râului Shannon, în vreme ce Oceanul Atlantic izbea cu furie stânca de dedesubt. Câteva minute mai târziu, nu se mai vedea deloc pământul: în orice parte ar fi privit, vedea doar marea nesfârşită.

Când ajung în America, o să mă îmbogăţesc, se gândi el.

Faptul că era atât de aproape de faimosul set Delhi era o ispită la fel de mare precum aceea de a arăta sexy. Undeva în acest avion, la nu mai mult de câţiva metri de locul lui, se găsea o avere sub forma unor bijuterii. Îl mâncau degetele de dorinţa de a le atinge.

Un individ care plasează bunurile furate i-ar oferi cel puţin o sută de mii în schimbul acestor bijuterii în valoare de un milion de dolari. Aş putea cumpăra un apartament bunicel şi o maşină, se gândi el; sau poate o casă la ţară, cu teren de tenis. Sau poate ar trebui să-i investesc şi să trăiesc din profit. Aş fi un bogătaş cu propriul meu venit!

Dar, întâi de toate, trebuia să pună mâna pe ele.

Lady Oxenford nu le purta, prin urmare nu pu-

teau fi decât în două locuri: în valizele din compartiment sau în bagajele din cala aeronavei. Dacă ar fi ale mele, le-aş ţine pe aproape, se gândi Harry: le-aş ţine în bagajul din compartiment. Mi-ar fi teamă să nu le pierd din vedere. Dar n-avea de unde să afle raţionamentul ei.

Va verifica mai întâi valiza din compartiment. Putea s-o vadă, era sub locul ei, o valiză scumpă din piele de Burgundia, cu colţuri de alamă. Se întrebă cum ar putea cotrobăi prin ea. Poate i se va ivi ocazia în timpul nopţii, când toată lumea dormea.

Va găsi el o cale. Va fi riscant: furtul e un joc primejdios. Dar, într-un fel sau altul, întotdeauna scăpa basma curată, chiar şi atunci când se îngroşa gluma. Uitaţi-vă la mine, se gândi el: ieri am fost prins în flagrant delict, aveam în buzunar butonii de manşetă pe care-i furasem; mi-am petrecut noaptea la răcoare; şi acum iată-mă îmbarcat pe Clipper-ul Pan American, în zbor spre New York. Norocos? Nu ăsta e cuvântul potrivit!

Auzise odată o glumă despre un bărbat care a sărit de la etajul zece şi, când a ajuns în dreptul etajului cinci, a fost auzit zicând: „Până aici, toate bune." Dar nu era cazul lui.

Stewardul, Nicky, a adus meniul pentru cină şi i-a oferit un cocteil. N-avea chef de băutură, dar a comandat un pahar de şampanie doar pentru că părea nimerit. Asta-i viaţa, Harry băiete, îşi zise. Exaltarea de a se găsi în cel mai luxos avion din lume rivaliza cu neliniştea de a zbura peste ocean, dar, pe măsură ce şampania îşi făcea efectul, exaltarea a câştigat.

A fost surprins să vadă că meniul era în engleză. Oare nu-şi dădeau americanii seama că meniurile şic sunt în franceză? Poate că erau prea practici pentru a tipări meniurile într-o limbă străină. Harry avea impresia că îi va plăcea America.

În sufragerie erau doar paisprezece locuri, prin urmare cina va fi servită la trei ore diferite, explică stewardul.

– Aţi vrea să luaţi cina la ora şase, la şapte şi jumătate sau la ora nouă, domnule Vandenpost?

Asta ar putea fi şansa lui, îşi dădu Harry seama. Dacă familia Oxenford mânca mai devreme sau mai târziu decât el, ar putea rămâne singur în compartiment. Dar ce oră vor alege ei? Harry îl înjură în gând pe steward pentru că începuse cu el. Un steward britanic ar fi început automat cu persoanele cu titlu nobiliar, dar acest american democrat se ghida probabil după numerele locurilor. Va trebui să ghicească ce oră va alege familia Oxenford.

– Să mă gândesc, zise el ca să câştige timp.

Oamenii bogaţi luau masa târziu, din câte ştia el. Un muncitor ia micul dejun la şapte, prânzul la douăsprezece şi cina la cinci, dar un lord ia micul dejun la nouă, prânzul la ora două şi cina la opt şi jumătate. Familia Oxenford va mânca târziu, aşa că Harry alese prima oră:

– Mi-e cam foame, zise el. Voi mânca la şase.

Stewardul se întoarse spre cei din familia Oxenford, iar Harry îşi ţinu răsuflarea.

Lordul Oxenford zise:

– La ora nouă, cred.

Harry îşi suprimă un zâmbet de satisfacţie.

Dar lady Oxenford zise:

– E prea mult de aşteptat pentru Percy – să fie puţin mai devreme.

Bine, se gândi Harry neliniştit, dar nu prea devreme, ce naiba.

Lordul Oxenford zise:

– Şapte şi jumătate, atunci.

Harry avu o mică licărire de plăcere. Era cu un pas mai aproape de setul Delhi.

Apoi, stewardul se întoarse spre pasagerul de vizavi de Harry, individul în vestă, care arăta ca un poliţist. Îl chema Clive Membury, le spusese. Spune şapte şi jumătate, zise Harry în gând, şi lasă-mă singur în compartiment. Dar, spre dezamăgirea lui, lui Membury nu-i era foame şi alese ora nouă ca să ia cina.

Ce pacoste, se gândi Harry. Asta însemna că Membury va rămâne aici când familia Oxenford va fi la masă. Poate va ieşi câteva minute. N-avea stare, ba se ridica, ba se aşeza. Dar, dacă nu va ieşi din proprie iniţiativă, Harry va trebui să găsească o modalitate de a se descotorosi de el. Ar fi fost uşor dacă nu erau în avion: Harry i-ar fi spus că e căutat în altă încăpere, sau că e aşteptat la telefon, sau că pe stradă e o femeie goală. Aici, în schimb, va fi mai greu.

Stewardul zise:

– Domnule Vandenpost, inginerul şi navigatorul vi se vor alătura la masă, dacă nu vă deranjează.

– Bineînţeles că nu, zise Harry.

Îi va face plăcere să discute cu membri ai echipajului.

Lordul Oxenford comandă încă un whisky. Îi era

BIBLIOTECA JUD.

sete omului, nu glumă, cum ar zice irlandezul. Soția lui era palidă și tăcută. Avea o carte pe genunchi, dar n-a întors nici o pagină. Părea deprimată.

Tânărul Percy plecă să stea de vorbă cu membrii în rezervă ai echipajului, iar Margaret veni și se așeză lângă Harry. El prinse o adiere din parfumul ei și ghici că era Tosca. Își dăduse jos haina, iar Harry putu să vadă că avea configurația mamei ei: era destul de înaltă, cu umeri lați, piept generos și picioare lungi. Hainele, de bună calitate dar simple, nu o avantajau: Harry și-o imagina într-o rochie lungă, de seară, cu decolteu adânc, părul ei roșcat prins sus și gâtul lung, alb, împodobit cu cercei din smaralde încrustate de Louis Cartier, din perioada indiană... Ar fi uluitoare. Evident, nu asta era imaginea pe care și-o făcuse despre ea. O stânjenea că era o aristocrată bogată, prin urmare se îmbrăca parcă era o nevastă de pastor.

Era o fată formidabilă; Harry se simțea puțin intimidat în prezența ei, dar îi vedea în același timp latura vulnerabilă, ceea ce-l făcea s-o îndrăgească. Se gândi: dă-o încolo de îndrăgire, Harry băiete, bagă-ți în cap că e un pericol pentru tine și trebuie să-i câștigi bunăvoința.

O întrebă dacă mai zburase.

– Doar la Paris, cu mama, zise ea.

Doar la Paris, cu mama, își zise el gânditor. Mama lui nu va vedea niciodată Parisul și nici nu va zbura cu avionul.

– Cum e? întrebă el. Să fii atât de privilegiat?

– Uram călătoriile acelea la Paris, zise ea. Trebuia să iau cina cu englezi plictisitori, în loc să merg în restaurante pline de fum, cu orchestre în care

cântau negri.

– Mama mă ducea la Margate, zise Harry. Mă bălăceam în mare şi ne îndopam cu îngheţată şi peşte cu cartofi prăjiţi.

În timp ce zicea asta, îşi dădu seama că era un subiect în privinţa căruia trebuia să mintă şi simţi că intră în panică. Ar trebui să îndruge ceva vag despre o şcoală cu internat şi o casă la ţară, aflată undeva departe, cum făcea de obicei când era obligat să povestească despre copilăria lui unor fete din înalta societate. Dar Margaret îi ştia secretul şi nimeni altcineva nu putea auzi ce spune din pricina zbârnâitului motoarelor de pe Clipper. Cu toate acestea, dându-şi seama că spune adevărul, avu impresia că a sărit din avion şi aşteaptă să i se deschidă paraşuta.

– Noi n-am mers niciodată la mare, zise Margaret visătoare. Doar oamenii obişnuiţi mergeau să se bălăcească în mare. Eu şi sora mea îi invidiam pe copiii săraci. Ei puteau face tot ce voiau.

Harry era amuzat. Iată încă o dovadă că se născuse norocos: copiii bogaţi, care călătoreau în automobile imense, negre, care purtau haine cu gulere de catifea şi mâncau carne în fiecare zi îi invidiaseră libertatea desculţă şi peştele cu cartofi prăjiţi.

– Îmi amintesc mirosurile, continuă ea. Mirosul care venea de la plăcintării la ora prânzului; mirosul maşinăriilor unse cu ulei, când treceam pe lângă parcul de distracţii; mirosul dulceag de bere şi tutun, când se deschidea uşa unui bar într-o seară de iarnă. Întotdeauna mi s-a părut că oamenii se simt foarte bine în astfel de locuri. N-am fost niciodată într-un bar.

– N-ai pierdut mare lucru, zise Harry, căruia nu-i plăceau barurile. Mâncarea de la Ritz e mai bună.

– Fiecare preferăm modul de viață al celuilalt, zise ea.

– Dar eu le-am încercat pe amândouă, observă Harry. Eu *știu* care e cel mai bun.

Ea rămase gânditoare o clipă, apoi zise:

– Ce ai de gând să faci cu viața ta?

Era o întrebare ciudată.

– Să mă distrez, zise Harry.

– Nu, serios.

– Ce vrei să spui prin „serios"?

– Oricine vrea să se distreze. Tu ce vei *face*?

– Ceea ce fac acum. Fără să stea pe gânduri, Harry hotărî să-i spună ceva ce nu mai destăinuise nimănui.

– Ai citit *Spărgătorul amator*, de Hornung?

Ea dădu din cap.

– Este despre un hoț numit Raffles, care fumează țigări turcești, poartă haine frumoase, e invitat în casele oamenilor și le fură bijuteriile. Vreau să fiu ca el.

– O, haide, nu mai spune prostii, zise ea brusc.

El se simți jignit. Putea fi brutal de directă când credea că vorbești aiurea. Dar acestea nu erau aiureli, acesta era visul lui. Acum că își deschisese sufletul în fața ei, simțea nevoia s-o convingă că spune adevărul.

– Nu sunt prostii, zise el răspicat.

– Dar nu poți fi hoț toată viața, zise ea. Vei sfârși îmbătrânind în închisoare. Până și Robin Hood s-a însurat și s-a stabilit la casa lui în cele din urmă. Ce ți-ar plăcea *cu adevărat*?

În mod normal, Harry răspundea la această întrebare cu o listă de cumpărături: un apartament, o maşină, fete, chefuri, costume Savile Row şi bijuterii splendide. Dar ştia că ea îl va privi cu dispreţ. Îl irita atitudinea ei, dar în acelaşi timp era adevărat că ambiţiile lui nu erau atât de materialiste. Voia foarte mult ca ea să creadă în visurile lui; şi, spre surprinderea lui, se pomenea spunând lucruri pe care nu le recunoscuse înainte.

– Mi-ar plăcea să locuiesc într-o casă mare, la ţară, cu iederă pe ziduri, zise el.

Se opri. Brusc, se simţi emoţionat. Era stânjenit, dar, din cine ştie ce motiv, ţinea foarte mult să-i spună.

– O casă la ţară, cu teren de tenis şi grajduri şi cu trandafiri de-a lungul aleii, continuă el.

O vedea în minte şi părea locul cel mai sigur, cel mai confortabil din lume.

– Aş hoinări în cizme maronii şi costum de tweed, aş vorbi cu grădinarii şi cu băieţii de la grajduri şi toţi ar crede că sunt un adevărat gentleman. Banii mi-ar fi în investiţii solide şi n-aş cheltui nici jumătate din venit. Vara, aş da petreceri cu căpşune şi frişcă. Şi aş avea cinci fiice la fel de frumoase ca mama lor.

– Cinci! râse ea. Ar fi bine să-ţi iei o nevastă robustă!

Dar deveni imediat serioasă.

– E un vis încântător, zise ea. Sper să se împlinească.

Se simţea foarte apropiat de ea, de parcă o putea întreba orice.

– Dar tu? zise el. Tu ai un vis al tău?

– Vreau să iau parte la război, spuse ea. Mă voi alătura Serviciului Teritorial Auxiliar.

Încă părea ciudat să vorbeşti despre femei care iau parte la război, dar bineînţeles că acum devenise un lucru obişnuit.

– Ce ai face?

– Aş şofa. E nevoie de femei care să fie curieri şi să conducă ambulanţe.

– Va fi periculos.

– Ştiu. Nu-mi pasă. Tot ce vreau e să iau parte la luptă. E ultima noastră şansă de a opri fascismul.

Avea o privire fermă şi cutezătoare, iar Harry îşi zise că e foarte curajoasă.

Spuse:

– Pari foarte hotărâtă.

– Am avut un... prieten care a fost omorât de fascişti în Spania şi vreau să termin ce a început el.

Era tristă.

Instinctiv, Harry zise:

– L-ai iubit?

Ea încuviinţă.

El îşi dădu seama că era pe punctul de a izbucni în plâns. Înduioşat, îi atinse braţul.

– Încă îl iubeşti?

– Întotdeauna îl voi iubi puţin.

Şopti:

– Îl chema Ian.

Harry simţi un nod în gât. Voia s-o ia în braţe şi s-o aline şi chiar ar fi făcut asta dacă în celălalt capăt al compartimentului nu era tatăl ei, roşu la faţă, bând whisky şi citind *The Times*. Trebui să se mulţumească cu o strângere rapidă, discretă de mână. Ea zâmbi recunoscătoare, părând că înţelege.

Stewardul spuse:

– Cina este servită, domnule Vandenpost.

Harry era surprins că se făcuse deja ora şase. Îi părea rău că întrerupe conversaţia cu Margaret.

Ea îi citi gândul.

– Mai avem suficient timp să stăm de vorbă, zise ea. Vom fi împreună următoarele douăzeci şi patru de ore.

– Într-adevăr.

El zâmbi. Îi atinse din nou mâna.

– Pe curând, murmură el.

Începuse să se împrietenească cu ea pentru a o manipula, îşi aminti el. Sfârşise prin a-i destăinui toate secretele. Margaret avea un fel de a-i da planurile peste cap, care era destul de îngrijorător. Cel mai rău era că îi făcea plăcere.

Intră în compartimentul următor. Fu puţin surprins să-l găsească complet transformat din salon în sufragerie. Erau acolo trei mese pentru patru persoane şi încă două mese pentru servit. Era aranjat ca un restaurant bun, cu feţe de masă şi şerveţele din olandă, vase de porţelan, albe, cu emblema albastră a Pan American. Observă că pereţii erau tapetaţi cu un desen care înfăţişa harta lumii şi acelaşi simbol înaripat al companiei Pan American.

Stewardul îl conduse spre un loc vizavi de un bărbat scund, îndesat, cu costum gri, pe care Harry simţi că îl invidiază. Acul de cravată avea o perlă uriaşă, naturală. Harry se prezentă, iar bărbatul întinse mâna şi zise:

– Tom Luther.

Harry observă că butonii de la manşetă se asortau cu acul de cravată. Avea în faţă un om care-şi

cheltuia banii pe bijuterii.

Harry se aşeză şi îşi desfăcu şervetelul. Luther avea accent american, la care se adăuga încă ceva, o intonaţie europeană.

– De unde eşti, Tom? zise Harry, cercetându-l.

– Providence, Rhode Island. Tu?

– Philadelphia.

Harry îşi dorea nespus să ştie unde se află Philadelphia.

– Dar am locuit peste tot. Tata se ocupa de asigurări.

Luther încuviinţă politicos, fără prea mare interes, ceea ce-i conveni lui Harry. Nu voia să fie luat la întrebări despre trecutul lui: ar fi putut face uşor o gafă.

Cei doi membri ai echipajului au sosit şi s-au prezentat. Eddie Deakin avea umeri laţi, păr roşiatic şi un chip plăcut: Harry avu impresia că i-ar fi plăcut să-şi desfacă nodul de la cravată şi să-şi dea jos vesta uniformei. Jack Ashford, navigatorul, brunet şi încruntat, era un bărbat riguros, precis, care arăta de parcă s-ar fi născut în uniformă.

O dată ce s-au aşezat, Harry a sesizat o anumită ostilitate între inginerul Eddie şi pasagerul Luther. Interesant.

Cina a început cu un cocteil de crevete. Cei doi membri ai echipajului au băut cola. Harry comandă un pahar de vin alb, iar Luther un martini.

Harry încă se gândea la Margaret Oxenford şi la băiatul care murise în Spania. Privi pe hublou, întrebându-se în ce măsură mai ţinea Margaret la el. Un an era mult timp, mai ales la vârsta ei.

Jack Ashford îi urmări privirea şi zise:

– Am avut noroc cu vremea, până acum.

Harry observă că cerul era senin şi soarele strălucea pe aripile avionului.

– Cum e de obicei? întrebă el.

– Uneori plouă tot drumul din Irlanda la Newfoundland, zise Jack. Avem parte de grindină, zăpadă, gheaţă, tunete şi fulgere.

Harry îşi aduse aminte de ceva ce citise.

– Gheaţa e periculoasă, nu-i aşa?

– Planificăm traseul în aşa fel încât să evităm înghețul. În orice caz, avionul este echipat cu cizme de cauciuc pentru dezgheţ.

– Cizme?

– Învelişuri de cauciuc care acoperă aripile şi coada, în locurile predispuse la îngheţ.

– Care ar fi prognoza meteo pentru restul călătoriei?

Jack ezită un moment, iar Harry îşi dădu seama că ar fi vrut să nu fi adus vorba de vreme.

– În Atlantic e furtună, zise el.

– E puternică?

– Da, dar noi o vom ocoli, sper.

Părea convins doar pe jumătate.

Tom Luther spuse:

– Cum e în condiţii de furtună?

Zâmbea arătându-şi dinţii, dar Harry îi observă frica în ochii albaştri.

– Ne zgâlţâim puţin, zise Jack.

Nu dădu alte explicaţii, dar inginerul, Eddie, luă cuvântul. Uitându-se direct la Tom Luther, zise:

– E ca şi cum ai încerca să călăreşti un cal sălbatic.

Luther păli. Jack se încruntă spre Eddie, deza-

probându-i fățiș lipsa de tact.

Felul următor a fost supă de broască țestoasă. Serveau acum amândoi stewarzii, Nicky și Davy. Nicky era grăsun și Davy era mic de înălțime. După părerea lui Harry, amândoi erau homosexuali. Harry le aprecia eficiența lipsită de formalități.

Inginerul părea îngândurat. Harry îl studia pe ascuns. Nu părea să fie tipul de om ursuz: avea chipul deschis, prietenos. Încercând să-l descoasă, Harry întrebă:

– Cine pilotează avionul în timp ce iei cina, Eddie?

– Mă înlocuiește Mickey Finn, subinginerul, zise Eddie.

Vorbea cu amabilitate, deși nu zâmbea.

– Avem un echipaj de nouă oameni, dacă nu-i socotim pe cei doi stewarzi. Toți, cu excepția căpitanului, lucrează în schimburi alternative de câte patru ore. Jack și cu mine am fost de serviciu de la ora două, din momentul decolării din Southampton, așa că am fost înlocuiți la ora șase, acum câteva minute.

– Dar căpitanul? zise Tom Luther îngrijorat. Ia medicamente ca să rămână treaz?

– Trage un pui de somn când poate, zise Eddie. Probabil că va lua o pauză lungă o dată ce trecem de punctul de unde nu mai există întoarcere.

– Vrei să zici că ne vom afla în aer în timp ce căpitanul va moțăi? întrebă Luther, ridicând puțin vocea.

– Întocmai, zise Eddie cu un rânjet.

Luther era înspăimântat. Harry încercă să destindă conversația.

– Ce e punctul de unde nu mai există întoarcere?

– Monitorizăm constant rezervele de combustibil. În momentul în care nu mai avem destul combustibil pentru a ne întoarce la Foynes, am trecut de punctul de unde nu mai există întoarcere.

Eddie vorbise răstit şi, acum, Harry nu mai avu nici o îndoială că inginerul încearcă să-l sperie pe Tom Luther.

Navigatorul interveni, încercând să liniştească spiritele.

– În acest moment avem suficient combustibil atât pentru a ajunge la destinaţie, cât şi pentru a ne întoarce acasă.

Luther spuse:

– Dar ce se întâmplă în cazul în care nu este suficient combustibil?

Eddie se aplecă peste masă şi îi rânji lui Luther:

– Lasă-te în seama mea, domnule Luther, zise el.

– Nu se va întâmpla aşa ceva, zise repede navigatorul. Ne-am întoarce înapoi la Foynes înainte de a atinge acel punct. Şi, pentru mai multă siguranţă, facem calculele pentru trei motoare în loc de patru, în cazul în care un motor nu funcţionează.

Jack încerca să-i redobândească încrederea, dar menţionarea motoarelor care nu funcţionează nu făcea decât să-l sperie şi mai tare. Încercă să soarbă nişte supă, dar îi tremura mâna şi o vărsă pe cravată.

Eddie se cufundă în tăcere, aparent satisfăcut. Jack încercă să flecărească şi Harry făcu tot posibilul pentru a-i fi de ajutor, dar era o atmosferă apăsătoare. Harry se întrebă ce naiba o fi la mijloc între Eddie şi Luther.

Sufrageria se umplu repede. Femeia frumoasă, în rochie cu picăţele, se aşeză la masa alăturată împreună cu însoţitorul ei în flanelă albastră. Harry aflase că se numeau Diana Lovesey şi Mark Alder. Margaret ar trebui să se îmbrace ca doamna Lovesey, se gândi el: ar arăta chiar mai bine. Totuşi, doamna Lovesey nu părea fericită; de fapt, era cât se poate de nefericită.

Servirea era rapidă şi mâncarea era bună. Felul principal a fost *filet mignon* cu sos olandez de sparanghel şi cartofi piure. Friptura era cam de două ori mai mare decât cea servită de obicei într-un restaurant englezesc. Harry n-a mâncat-o pe toată şi a refuzat un alt pahar de vin. Era prevăzător. Urma să fure setul Delhi. Gândul îl încânta şi îl îngrijora în aceeaşi măsură. Ar fi lovitura carierei lui şi ar putea fi ultimul lui furt, dacă lua această hotărâre. Şi-ar putea cumpăra râvnita casă la ţară, cu iederă şi teren de tenis.

După friptură se servi o salată, ceea ce îl surprinse pe Harry. În restaurantele elegante din Londra nu se servea prea des salată şi niciodată ca fel separat, care urmează după felul principal.

Spumă de piersici, cafea şi prăjiturele se succedară rapid. Eddie, inginerul, păru să-şi dea seama că nu era tocmai sociabil şi făcu un efort să ia parte la conversaţie.

– Pot întreba care îţi e scopul călătoriei, domnule Vandenpost?

– Cred că nu vreau să stau în calea lui Hitler, zise Harry. Cel puţin până când America se implică în război.

– Crezi că se va întâmpla asta? întrebă Eddie, cu

o urmă de scepticism în glas.

– S-a întâmplat data trecută.

Tom Luther spuse:

– N-avem nici o treabă cu naziştii. Sunt împotriva comunismului şi aşa suntem şi noi.

Jack încuviinţă aprobator.

Harry fu surprins. În Anglia, toată lumea credea că America va lua parte la război, dar în jurul acestei mese nu se admitea aşa ceva. Poate că britanicii îşi făceau iluzii, îşi zise el cu pesimism. Poate că nu va veni nici un ajutor din partea Americii. Ar fi o veste proastă pentru mama, rămasă la Londra.

Eddie spuse:

– Poate va trebui să luptăm împotriva naziştilor.

Avea un ton mânios.

– Sunt ca nişte gangsteri, zise el, uitându-se drept la Luther. În cele din urmă, oamenii de acest fel trebuie exterminaţi, ca nişte şobolani.

Jack se ridică brusc, părând îngrijorat.

– Dacă am terminat, Eddie, ar fi bine să ne odihnim puţin, zise el ferm.

Eddie fu surprins de această cerere spontană, dar după o clipă încuviinţă, şi cei doi membri ai echipajului plecară.

Harry spuse:

– Inginerul a fost cam nepoliticos.

– Crezi? zise Luther. Nu mi-am dat seama.

Mincinos afurisit, se gândi Harry. La drept vorbind, te-a făcut gangster!

Luther comandă un coniac. Harry se întrebă dacă era într-adevăr gangster. Cei pe care îi ştia în Londra erau mult mai teribilişti, etalau o grămadă de inele, haine de blană şi pantofi în două culori.

Luther aducea mai mult a om de afaceri milionar, care s-a realizat prin propriile puteri, un posibil constructor de nave, ceva în domeniul industrial. Fără să stea pe gânduri, Harry îl întrebă:

– Cu ce te ocupi, Tom?

– Sunt om de afaceri în Rhode Island.

Nu era un răspuns încurajator; puţin mai târziu, Harry se ridică, dădu politicos din cap şi plecă.

Când a intrat în compartiment, lordul Oxenford l-a întrebat pe neaşteptate:

– Cum a fost cina?

Lui Harry îi plăcuse enorm, dar cei din înalta societate nu manifestă prea mare entuziasm pentru mâncare.

– N-a fost rea, zise el pe un ton neutru. Vinul alb e acceptabil.

Oxenford se încruntă şi se întoarse la ziarul lui. Nimeni nu e atât de nepoliticos ca un lord nepoliticos, se gândi Harry.

Margaret zâmbi şi îl privi încântată.

– Cum a fost, zău aşa? şopti ea pe un ton conspirativ.

– Delicioasă, replică el, şi amândoi izbucniră în râs.

Margaret arăta diferit când zâmbea. Când stătea liniştită, era palidă şi nu părea cu nimic ieşită din comun, dar acum, obrajii i se îmbujoraseră, deschisese gura, lăsând să se vadă două rânduri de dinţi regulaţi, şi îşi fluturase părul; avea un chicotit care lui Harry i se părea sexy. Voia să întindă mâna peste interval şi s-o atingă. Era pe punctul de a o face, când surprinse privirea lui Clive Membury, cel care stătea vizavi de el, şi asta îl făcu să se abţină.

– Deasupra Atlanticului e furtună, îi spuse.

– Asta înseamnă că vom avea o călătorie mai dificilă?

– Da. Vor încerca s-o ocolească, dar cu toate acestea vom avea parte de hurducături.

Nu era uşor să vorbească cu ea pentru că stewarzii treceau mereu printre ei de-a lungul intervalului, purtând mâncare spre sufragerie şi întorcându-se cu tăvi cu farfurii murdare. Pe Harry îl impresiona faptul că doar doi oameni erau în stare să gătească şi să servească atâţia pasageri.

Luă un exemplar al revistei *Life,* la care renunţase Margaret, şi începu să-l răsfoiască, aşteptând nerăbdător ca familia Oxenford să meargă la cină. Nu adusese cărţi sau reviste: nu se omora cu citit. Îi plăcea să afle ce mai scrie prin ziare, dar pentru amuzament prefera radioul sau cinematograful.

În cele din urmă, familia Oxenford a fost poftită la masă, iar Harry rămase singur cu Clive Membury. Acesta îşi petrecuse prima parte a călătoriei în salonul principal, jucând cărţi, dar, acum că salonul devenise sufragerie, se aşezase la locul lui. Poate c-o să meargă la toaletă, se gândi Harry; şi poate că n-ar fi rău să-i spun „the john" înainte să mă prindă careva.

Se întrebă iarăşi dacă Membury era poliţist şi, dacă era, ce căuta în Clipper-ul Pan American. Dacă urmărea un suspect, era cu siguranţă vorba de un delict major, din moment ce poliţia britanică îşi golise buzunarele pentru un bilet la Clipper. Dar poate că era unul dintre acei oameni care, ani şi ani de zile, strâng bani ca să facă un voiaj de vis, o

croazieră pe Nil sau o călătorie cu Orient Expressul. Putea fi un fanatic al aeronavelor, care nu voia decât să facă marele zbor transatlantic. Dacă aşa stau lucrurile, sper că se distrează, se gândi Harry. Nouăzeci de lire e o sumă al naibii de mare pentru un poliţist.

Răbdarea nu era unul din punctele tari ale lui Harry, aşa că, după o jumătate de oră în care Membury nu făcuse nici o mişcare, hotărî să ia situaţia în mână.

– Ai văzut cabina de zbor, domnule Membury? întrebă el.

– Nu.

– Se pare că e formidabilă. Se spune că e la fel de mare ca interiorul unui Douglas DC-3, iar ăsta chiar e un avion mare.

– Dumnezeule.

Membury era interesat doar din politeţe. Care va să zică, nu era un pasionat al vaselor de zbor.

– Ar trebui să aruncăm o privire.

Harry îl opri pe Nicky, care trecea purtând un castron cu supă de broască ţestoasă.

– Pasagerii pot vizita cabina de zbor?

– Da, domnule, sunteţi binevenit!

– E un moment potrivit?

– Cât se poate de potrivit, domnule Vandenpost. Nu decolăm sau aterizăm, membrii echipajului nu îşi schimbă cartul, iar vremea e liniştită. Nici c-aţi putea găsi un moment mai prielnic.

Harry sperase că va zice asta. Se ridică şi îl privi pe Membury cu aerul că aşteaptă.

– Mergem?

Membury părea pe punctul de a refuza. Nu era

genul care să se lase uşor dus de nas. Pe de altă parte, s-ar dovedi grosolan dacă ar refuza să meargă să vadă cabina de zbor; şi poate că Membury nu voia să pară dezagreabil. După o scurtă ezitare, se ridică în picioare, spunând:

– Sigur că da.

Harry o luă înainte, trecu de bucătărie şi de toaleta pentru bărbaţi şi o luă la dreapta, urcând scara în spirală. Sus era cabina de zbor. Membury era chiar în spatele lui.

Harry privi în jur. Nu semăna deloc cu ce-şi imaginase el despre o cabină de pilotaj. Curat, liniştit şi confortabil, părea mai mult un birou într-o clădire modernă. Nefiind de serviciu, navigatorul şi inginerul cu care cinase Harry nu erau acolo, desigur; acesta era schimbul alternativ. Totuşi, căpitanul era aici, stătea după o masă mică, din spatele cabinei. Ridică privirea, zâmbi amabil şi spuse:

– Bună seara, domnilor. Vreţi să aruncaţi o privire?

– Bineînţeles, spuse Harry. Dar trebuie să-mi iau aparatul de fotografiat. E vreo problemă dacă fac o poză?

– Sigur că nu.

– Mă întorc imediat.

Coborî în grabă scările, mulţumit, dar încordat în acelaşi timp. Pentru moment se descotorosise de Membury, dar va trebui să fie rapid.

Se întoarse în compartiment. Unul dintre stewarzi era în bucătărie, iar celălalt în sufragerie. Ar fi vrut să aştepte ca amândoi să fie ocupaţi cu servitul pasagerilor, pentru a se asigura că nu vor trece prin compartiment, dar nu avea timp. Va trebui să rişte.

Scoase bagajul doamnei Oxenford. Era prea mare şi prea greu, dar probabil că nu ea-l căra. Nu era încuiat: semn rău; nici chiar ea nu era atât de naivă încât să lase asemenea bijuterii într-un geamantan descuiat.

Cu toate acestea, cotrobăi rapid prin el, supraveghind cu coada ochiului să nu intre cineva. Erau acolo parfumuri, farduri, un set de perie şi piaptăn de argint, un halat castaniu, o cămaşă de noapte, papuci drăgălaşi, lenjerie de mătase de culoarea piersicii, ciorapi, o trusă conţinând o perie de dinţi şi obiecte obişnuite de toaletă şi un volum de poezii de Blake, dar nici urmă de bijuterii.

Harry înjură în şoaptă. Fusese sigur că aici se afla setul de bijuterii. Începu să-şi pună la îndoială întreaga teorie.

Toată căutarea ţinuse cam douăzeci de secunde.

Închise repede geamantanul şi îl puse înapoi sub scaun.

Se întrebă dacă bijuteriile erau la soţul doamnei Oxenford.

Se uită spre geamantanul de sub locul lordului Oxenford. Stewarzii erau încă ocupaţi. Hotărî să-şi încerce norocul.

Trase bagajul. Era o geantă de voiaj din piele. În partea de sus avea fermoar cu un lacăt mic. Pentru astfel de momente, Harry avea întotdeauna la el un briceag. Îl folosi ca să deschidă lacătul, apoi desfăcu fermoarul.

În timp ce scotocea prin geantă, apăru Davy, stewardul cel mărunţel, ducând o tavă cu băuturi. Harry îl privi şi îi zâmbi. Davy se uită la geantă. Harry îşi ţinu răsuflarea şi îşi menţinu zâmbetul în-

gheţat. Stewardul îşi continuă drumul spre sufragerie. Presupusese, fără doar şi poate, că geanta era a lui Harry.

Harry respiră. Era maestru în spulberarea oricărei suspiciuni, dar de fiecare dată când făcea asta era speriat de moarte.

Geamantanul lui Oxenford conţinea echivalentul masculin al lucrurilor soţiei lui: obiecte de bărbierit, briantină, pijama în dungi, lenjerie de flanelă şi o biografie a lui Napoleon. Harry trase fermoarul şi puse la loc lacătul. Oxenford îl va găsi desfăcut şi se va întreba ce s-a întâmplat. Dacă va avea vreo bănuială, va verifica să vadă dacă lipseşte ceva. Găsind totul la locul lui, îşi va spune că lacătul fusese stricat.

Harry puse geamantanul la loc.

Scăpase cu bine, dar nu găsise setul Delhi.

Erau mici şanse ca bijuteriile să fie în bagajele copiilor, dar, cu totul nesăbuit, decise să le ia şi pe acestea la scotocit.

Dacă lordul Oxenford fusese atât de viclean încât să pună bijuteriile nevestei în bagajele copiilor, îl alesese cu siguranţă pe Percy, pe care l-ar fi încântat o asemenea conspiraţie, şi nu pe Margaret, care ar fi fost înclinată să-şi înfrunte tatăl.

Harry luă sacul de voiaj din pânză al lui Percy şi îl puse pe locul unde aşezase geamantanul lui Oxenford, sperând că dacă Davy, stewardul, va trece iarăşi pe acolo, va crede că e aceeaşi geantă.

Lucrurile lui Percy erau împachetate atât de ordonat, încât Harry era sigur că un servitor se ocupase de asta. Nici un băiat normal de 15 ani nu şi-ar împacheta pijamaua şi nu ar înveli-o în hârtie de

mătase. Trusa lui conţinea o perie nouă de dinţi şi o pastă de dinţi neîncepută. Mai erau acolo un şah de buzunar, câteva reviste de benzi desenate şi un pachet de biscuiţi cu ciocolată, puşi acolo, îşi imaginã Harry, de o bucătăreasă sau de o servitoare afectuoasă. Harry se uită în interiorul cutiei de şah, răsfoi revistele, desfăcu pachetul de biscuiţi, dar nu găsi nici o bijuterie.

În timp ce punea la loc bagajul, un pasager trecu prin compartiment îndreptându-se spre toaleta pentru bărbaţi. Harry nu-i dădu atenţie.

Nu-i venea să creadă că lady Oxenford lăsase setul Delhi în urmă, într-o ţară care putea fi invadată şi cucerită în câteva săptămâni. Dar, după câte îşi dădea seama, nu le purta şi nu le avea în bagaje. Dacă nu erau nici în geanta lui Margaret, trebuiau să fie în bagajele înregistrate. Va fi dificil de ajuns la acestea. Se putea intra în cală în timp ce avionul era în aer? Alternativa ar fi să urmeze familia Oxenford la hotelul lor din New York...

Căpitanul şi Clive Membury se vor fi întrebând de ce-i ia atâta timp să-şi aducă aparatul.

Luă geanta lui Margaret. Semăna cu un cadou de aniversare: o valiză mică, cu margini rotunjite, din piele moale, cu accesorii aspectuoase de alamă. Când o deschise, simţi parfumul ei, Tosca. Găsi o cămaşă de noapte de bumbac, cu floricele, şi încercă să şi-o imagineze în ea. Era prea copilăroasă pentru ea. Lenjeria era albă, simplă, de bumbac. Se întrebă dacă era virgină. Mai era acolo o fotografie mică a unui băiat frumos de 21 de ani, cu păr negru, lung şi sprâncene negre, purtând uniforma universităţii şi pălărie: băiatul care murise în Spa-

nia, fără îndoială. Făcuseră dragoste? Harry credea că era cât se poate de posibil, în ciuda chiloţeilor de şcolăriţă. Citea un roman de D.H. Lawrence. Pariez că maică-sa habar n-are, se gândi Harry. Mai erau câteva batiste de olandă pe care erau brodate iniţialele „M.O". Erau parfumate cu Tosca.

Bijuteriile nu erau acolo. La naiba.

Harry hotărî să păstreze una dintre batistele parfumate ca amintire; şi tocmai când o lua, trecu Davy cu o tavă plină vârf cu boluri pentru supă.

Îi aruncă o privire lui Harry şi apoi se opri, încruntându-se. Geanta lui Margaret era, fără doar şi poate, cât se poate de diferită de cea a lordului Oxenford. Era evident că Harry nu putea fi posesorul ambelor bagaje; prin urmare, cotrobăia prin geanta altcuiva.

Davy îl privi lung o clipă, cu suspiciune, dar şi cu teama de a acuza un pasager. În cele din urmă, bâigui:

– Domnule, acesta e bagajul dumneavoastră?

Harry îi arătă batista.

– Mi-aş şterge eu nasul cu aşa ceva?

Închise geanta şi o puse la loc.

Davy încă se arăta îngrijorat. Harry spuse:

– Mi-a cerut să i-o duc. Câte nu facem...

Danny îşi schimbă expresia şi păru jenat.

– Îmi pare rău, domnule, dar sper că înţelegeţi...

– Mă bucur că eşti cu ochii în patru, zise Harry. Ţine-o tot aşa!

Îl lovi uşor pe umăr. N-avea de ales, trebuia să-i dea batista lui Margaret, pentru a conferi credibilitate poveştii. Intră în sufragerie.

Margaret era la masă cu părinţii şi cu fratele ei.

Îi întinse batista, spunând:

– Ţi-a căzut.

Ea era surprinsă.

– Da? Mulţumesc!

– N-ai pentru ce.

Ieşi repede. Îi va verifica Davy versiunea, întrebând-o dacă îi ceruse lui Harry să-i aducă o batistă curată? Se îndoia.

Făcu cale întoarsă, trecu prin cambuza unde Davy aşeza vasele murdare şi urcă scara în spirală. Cum naiba va reuşi să pătrundă în cală? Nici măcar nu ştia unde e: nu văzuse când s-au încărcat bagajele. Dar trebuia să existe o modalitate.

Căpitanul Baker îi explica lui Clive Membury cum se navighează peste oceanul lipsit de formă.

– În majoritatea timpului ne aflăm în afara semnalelor luminoase, prin urmare, cel mai bun ghid al nostru sunt stelele, atunci când le putem vedea.

Membury îl privi pe Harry.

– Aparatul? întrebă tăios.

Sigur e poliţist, se gândi Harry.

– Am uitat să-i pun film, spuse el. Ce prostie, nu-i aşa?

Privi în jur.

– Cum se pot vedea stelele de aici?

– O, păi navigatorul iese puţin afară, zise căpitanul, cu o mină serioasă.

Apoi zâmbi:

– Glumeam. Avem un observator. Să vă arăt.

Deschise o uşă în partea din spate a cabinei şi trecu dincolo. Harry îl urmă şi se găsi într-un pasaj îngust. Căpitanul arătă în sus.

– Aceasta este calota de observaţie.

Harry privi în sus fără prea mare interes: mintea îi era încă la bijuteriile doamnei Oxenford. În tavan era o boltă de sticlă, iar lateral atârna o scară pliantă.

– Navigatorul urcă aici cu octantul oricând se iveşte o spărtură în nori. De asemenea, tot aici e trapa prin care se încarcă bagajele.

Harry deveni brusc atent.

– Bagajele se încarcă pe aici? zise el.

– Sigur. Chiar aici.

– Şi unde sunt aşezate?

Căpitanul arătă spre cele două uşi aflate de-o parte şi de alta a pasajului îngust.

– În cala pentru bagaje.

Lui Harry abia-i venea să-şi creadă urechilor.

– Prin urmare, toate bagajele sunt aici, în spatele uşilor?

– Da, domnule.

Harry încercă una dintre uşi. Nu era încuiată. Privi înăuntru. Aici erau valizele şi geamantanele pasagerilor, aranjate cu grijă şi legate cu frânghii ca să nu se mişte în timpul zborului.

Aici undeva aştepta setul Delhi şi o viaţă de lux pentru Harry Marks.

Clive Membury se uita peste umărul lui Harry.

– Fascinant, murmură el.

– Poţi spune încă o dată, zise Harry.

CAPITOLUL 14

MARGARET ERA FOARTE BINE dispusă. Uitase că nu voise să plece în America. Nu-i venea să creadă că se împrietenise cu un hoţ adevărat! În mod normal, dacă cineva i-ar fi spus: „Sunt hoţ", nu l-ar fi crezut; în cazul lui Harry, ştia că e adevărat pentru că îl întâlnise la un comisariat de poliţie şi îl văzuse acuzat.

Fusese întotdeauna fascinată de oamenii care trăiesc în afara ordinii lumii sociale: criminali, ţigani, anarhişti, prostituate şi vagabonzi. Păreau atât de liberi. Bineînţeles, nu erau liberi să comande şampanie, să zboare la New York sau să-şi trimită copiii la universitate – nu era atât de naivă încât să ignore limitele pe care le presupune statutul de paria. Dar oamenii ca Harry nu erau obligaţi să facă ceva doar pentru că aşa li se cere, iar asta i se părea minunat. Visa să devină luptătoare de gherilă, să trăiască pe dealuri, să poarte pantaloni şi să aibă o puşcă, să fure hrană, să doarmă sub stele şi să nu fie nevoită să-şi dea hainele la călcat.

Nu întâlnise niciodată astfel de oameni; sau, dacă-i întâlnise, nu-i recunoscuse – nu se aşezase ea pe un prag din „cea mai rău famată stradă din Londra" fără să-şi dea seama că va fi luată drept prosti-

tuată? Ce mult părea de atunci, deşi se întâmplase doar cu o noapte în urmă.

Întâlnirea cu Harry era cel mai interesant lucru care i se întâmplase de o grămadă de vreme. Reprezenta pentru ea tot ceea ce îşi dorise. Putea face orice vroia! De dimineaţă hotărâse să plece în America, iar după-amiază era gata îmbarcat. Dacă i s-ar fi năzărit să danseze toată noaptea şi să doarmă ziua, ar fi făcut întocmai. Mânca şi bea ce vroia, când vroia, la Ritz, într-un bar sau la bordul Clipper-ului Pan American. Putea să se alăture Partidului Comunist şi apoi să plece fără să dea explicaţii nimănui. Când avea nevoie de bani, lua pur şi simplu de la cei care aveau mai mult decât meritau. Era cu desăvârşire liber!

Îşi dorea foarte mult să afle mai multe despre el şi îi era ciudă că pierde timpul cinând fără el.

În sufragerie erau trei mese de câte patru persoane. La masa de lângă ei se aflau baronul Gabon şi Carl Hartmann. Când au intrat, tata le aruncase o privire antipatică, pentru că erau evrei, fără îndoială. Stăteau la masă cu Ollis Field şi Frank Gordon. Frank Gordon era doar cu puţin mai mare decât Harry, un drăcuşor frumuşel, deşi avea o expresie cam brutală în colţul gurii; iar Ollis Field era un bărbat mai în vârstă, complet chel, cu faţă spălăcită. Cei doi stârniseră comentarii preferând să rămână în avion la Foynes, în vreme ce toată lumea debarcase.

La cea de-a treia masă se aflau Lulu Bell şi prinţesa Lavinia, care se plângea în gura mare că era prea multă sare în cocteilul de crevete. Alături de ele mai erau două persoane care se îmbarcaseră la

Foynes, domnul Lovesey şi doamna Lenehan. Percy anunţase că, deşi nu erau căsătoriţi, cei doi împărţeau apartamentul nupţial. Margaret era surprinsă că Pan American permite aşa ceva. Probabil că încălcau regulile pentru că erau atât de mulţi oameni care voiau cu disperare să ajungă în America.

Percy se aşează la cină purtând o tichie neagră, evreiască. Margaret chicoti. De unde o fi făcut rost de ea? Tata i-o smulse, mârâind furios:

– Prostănacule!

Chipul mamei avea privirea îngheţată care n-o părăsise de când încetase să plângă după Elizabeth. Spuse pe un ton şovăitor:

– Pare foarte devreme pentru cină.

– E şapte şi jumătate, zise tata.

– De ce nu se întunecă?

Percy răspunse:

– Se întunecă, în Anglia. Dar ne aflăm la trei sute de mile de coasta Irlandei. Suntem pe urmele soarelui.

– Dar se va lăsa noaptea până la urmă.

– Pe la ora nouă, cred, zise Percy.

– Bine, zise vag mama.

– Vă daţi seama că, dacă am înainta suficient de repede, am fi în pas cu soarele şi nu s-ar întuneca niciodată? zise Percy.

Tata spuse condescendent:

– Nu cred că există vreo şansă ca oamenii să construiască avioane atât de rapide.

Stewardul, Nicky, aduse primul fel.

– Pentru mine nu, mulţumesc, spuse Percy. Crevetele nu sunt cuşer.

Stewardul îi aruncă o privire şocată, dar nu zise

nimic. Tata se făcu roşu.

Margaret schimbă rapid subiectul.

– Percy, când facem următoarea escală?

El ştia întotdeauna asemenea lucruri.

– Durata călătoriei până la Botwood este de şaisprezece ore şi jumătate, spuse el. Ar trebui să ajungem la nouă dimineaţa, după orarul britanic de vară.

– Dar la ce oră ajungem acolo?

– Ora oficială din Newfoundland este cu trei ore şi jumătate în urmă faţă de ora Greenwich.

– Trei ore şi *jumătate*? Margaret era surprinsă. Nu ştiam că există locuri unde se iau jumătăţi de oră.

Percy continuă:

– Iar Botwood are orar de vară, ca Marea Britanie, aşa că, la decolare, ora locală va fi cinci şi jumătate dimineaţa.

– Nu mă voi putea trezi, zise Margaret obosită.

– Ba da, vei putea, zise Percy insistent. Te vei *simţi* de parcă ar fi ora nouă.

Mama murmură:

– Băieţii se pricep de minune la chestiuni tehnice.

Pe Margaret o irita când făcea pe proasta. Considera că înţelegerea detaliilor tehnice nu e ceva tipic feminin. „Bărbaţilor nu le place ca fetele să fie prea deştepte, dragă", îi spusese, nu o dată, lui Margaret. Margaret nu o mai contrazicea, dar nu era de acord. După părerea ei, doar bărbaţii proşti simţeau asta. Bărbaţii deştepţi preferau fetele deştepte.

Sesiză că la masa învecinată se ridicase uşor vocea. Baronul Gabon şi Carl Hartmann se contrazi-

ceau, în timp ce comesenii lor asistau înmărmuriți. Margaret își dădu seama că Gabon și Hartmann discutau aprins ori de câte ori îi observase. Poate că nu era un lucru surprinzător: dacă discuți cu una dintre cele mai luminate minți din lume, nu se poate să spui nimicuri. Auzi cuvântul „Palestina". Vorbeau cu siguranță despre sionism. Aruncă o privire neliniștită spre tatăl ei. Auzise și el și părea iritat. Înainte să apuce să zică ceva, Margaret spuse:

– Vom zbura prin furtună. S-ar putea să ne scuturăm.

– De unde știi? zise Percy.

Avea o urmă de invidie în glas: el era expertul în detalii de zbor, nu Margaret.

– Mi-a spus Harry.

– Și *el* de unde știe?

– A cinat cu inginerul și cu navigatorul.

– Nu mi-e teamă, spuse Percy, cu un ton care sugera că de fapt îi era.

Lui Margaret nu-i trecuse prin cap să se îngrijoreze în privința furtunii. S-ar putea să fie neplăcut, dar n-avea cum să fie un pericol real.

Tata își goli paharul și ceru iritat stewardului încă un pahar de vin. Îi era teamă de furtună? Bea chiar mai mult decât de obicei, remarcă ea. Fața îi era roșie și avea privirea fixă. Era îngrijorat? Poate că era încă supărat din pricina lui Elizabeth.

Mama spuse:

– Margaret, ar trebui să vorbești mai mult cu acest tăcut domn Membury.

Margaret era surprinsă.

– De ce? Dă impresia că vrea să fie lăsat singur.

– Cred că e doar timid.

Nu-i stătea mamei în fire să i se facă milă de oameni timizi, mai ales dacă făceau parte din mica burghezie, cum era cazul domnului Membury.

– Hai, dă-i drumul, mamă, zise Margaret. Ce vrei să spui?

– Nu vreau să-ţi petreci toată călătoria vorbind cu domnul Vandenpost.

Era tocmai ceea ce avea de gând să facă Margaret.

– Şi de ce, mă rog?

– Ei bine, e de vârsta ta şi n-ai vrea să-l încurajezi.

– Poate că aş vrea să-l încurajez. Arată grozav de bine.

– Nu, dragă, zise ea cu fermitate. Are ceva ce *lasă de dorit.*

Voia să spună că nu era din înalta societate. Ca mulţi străini care, prin căsătorie, intrau în aristocraţie, mama era chiar mai snoabă decât englezii.

Prin urmare nu fusese complet dusă de nas de rolul de tânăr american bogat jucat de Harry. Antenele ei sociale nu dădeau greş.

– Dar ai spus că ştii familia Vandenpost din Philadelphia, zise Margaret.

– Îi cunosc, dar acum că mă gândesc mai bine, sunt sigură că el nu face parte din această familie.

– M-aş putea împrieteni cu el doar ca să te pedepsesc pentru snobism, mamă.

– Nu e snobism, dragă, e educaţie. Snobismul e ceva vulgar.

Margaret renunţă. Armura de superioritate a mamei ei era impenetrabilă. Nu avea nici un rost să încerce s-o convingă. Dar, cum Harry era mult

prea interesant, n-avea intenţia s-o asculte.

Percy spuse:

– Mă întreb cu ce s-o fi ocupând domnul Membury? Îmi place vesta lui roşie. Nu pare a fi un pasager obişnuit al transatlanticului.

Mama spuse:

– Bănuiesc că e un funcţionar oarecare.

Tocmai asta pare, se gândi Margaret. Mama avea o privire extraordinară pentru aşa ceva.

Tata spuse:

– Probabil lucrează pentru linia aeriană.

– Pare mai mult funcţionar, spuse mama.

Stewarzii au adus felul principal. Mama refuză friptura.

– Nu mănânc niciodată mâncare gătită, îi spuse lui Nicky. Adu-mi doar nişte ţelină şi caviar.

Margaret îl auzi pe baronul Gabon zicând la masa alăturată:

– Trebuie să avem propriul nostru pământ, altă soluţie nu e!

Carl Hartmann răspunse:

– Dar ai recunoscut că acesta va trebui să fie un stat militarizat...

– Ca măsură de apărare împotriva vecinilor ostili!

– Şi mai recunoşti că arabii vor fi discriminaţi în favoarea evreilor, dar militarismul combinat cu rasismul duc la fascism, tocmai lucrul împotriva căruia lupţi!

– Sst, nu aşa tare, zise Gabon, şi coborâră vocea.

În împrejurări obişnuite, pe Margaret ar fi interesat-o controversa: discutase despre asta cu Ian. Socialiştii aveau păreri împărţite în privinţa Palestinei.

Unii spuneau că e o ocazie ideală de creare a unui stat; alţii că Palestina aparţine celor care locuiesc acolo şi nu poate fi „dată" evreilor, la fel cum nu li se poate da Irlanda, Hong Kongul sau Texasul. Iar faptul că atât de mulţi socialişti erau evrei nu făcea decât să complice lucrurile.

Totuşi, tot ce îşi dorea acum era ca Gabon şi Hartmann să se calmeze, pentru ca tatăl ei să nu-i audă.

Din păcate, n-a fost să fie. Se certau în privinţa unui subiect apropiat sufletelor lor. Hartmann îşi ridică iar vocea şi spuse:

– Nu vreau să trăiesc într-un stat fascist!

Tata spuse răspicat:

– N-am ştiut că suntem lângă o şleahtă de evrei.

– Măiculiţă, exclamă Percy.

Margaret îşi privi îngrozită tatăl. Fusese o vreme când ideile lui politice avuseseră ceva sens. Când milioane de bărbaţi în putere n-aveau slujbe şi mureau de foame, păruse un act de curaj să afirmi că atât capitalismul, cât şi socialismul eşuaseră şi că democraţia nu îi era de nici un folos omului obişnuit. Fusese ceva ademenitor în ideea unui stat atotputernic care să controleze industria, sub conducerea unui dictator binevoitor. Dar acele idealuri înalte şi acele politici curajoase degeneraseră acum într-un fanatism absurd. Se gândise la tatăl ei când găsise un exemplar din *Hamlet* în biblioteca de acasă şi citise rândul: „O, ce minte aleasă se destramă aici!"

Nu credea că remarca tatălui ei fusese auzită de cei doi, pentru că stătea cu spatele la ei, iar ei erau absorbiţi în discuţie. Pentru a-l abate pe tata de la

subiect, zise veselă:

– La ce oră să mergem la culcare?

Percy spuse:

– Aş vrea să mergem devreme.

Era ceva neobişnuit, dar probabil aştepta cu nerăbdare momentul inedit de a dormi într-un avion.

Mama spuse:

– Vom merge la culcare la ora obişnuită.

– Dar în care fus orar? întrebă Percy. La zece şi jumătate după orarul britanic de vară, sau zece şi jumătate după ora de vară din Newfoundland?

– America e rasistă! exclamă baronul Gabon. La fel şi Franţa, şi Anglia, şi Uniunea Sovietică, toate sunt state rasiste!

Tata spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Margaret spuse:

– Nouă şi jumătate e pe săturate.

Percy remarcă rima.

– La zece şi cinci nu voi fi pe-aici, replică el.

Era un joc pe care-l jucau când erau mici. Mama li se alătură.

– La zece fără un sfert, nu sunt de găsit.

– Stai drept la fără un sfert.

– La şi douăzeci voi fi încă aici.

– E rândul tău, tată, zise Percy.

Urmă un moment de tăcere. Tata lua parte la jocul lor, odinioară, înainte să fie copleşit de înverşunare şi dezamăgire. Chipul i se îmblânzi o clipă şi Margaret crezu că va intra în joc.

Apoi, Carl Hartmann zise:

– Aşa că de ce să se mai creeze încă unul?

Asta puse capac. Tata se întoarse, roşu la faţă şi

spumegând. Înainte să apuce cineva să-l oprească, izbucni:

– Voi, jidanilor, ați face mai bine să vă țineți gura.

Hartmann și Gabon se holbară la el uluiți.

Margaret simți că se înroșește. Tata vorbise suficient de tare încât să audă toată lumea, iar acum, în încăpere se făcuse o liniște desăvârșită. Își dorea să se deschidă podeaua și s-o înghită. O îngrozea gândul că oamenii o vor privi și vor ști că e fiica nebunului grosolan, cherchelit, care stătea în fața ei. Surprinse privirea lui Nicky și își dădu seama că o compătimea; asta o făcu să se simtă chiar mai rău.

Baronul Gabon se făcu palid. O clipă, păru că va spune ceva, dar se răzgândi și își întoarse privirea. Hartmann rânji, iar pe Margaret o izbi gândul că pentru cineva care tocmai venea din Germania nazistă asta era o nimica toată.

Tata nu terminase.

– Acesta este un compartiment de clasa întâi, adăugă el.

Margaret îl fixa pe baronul Gabon. Încercând să-l ignore pe tata, el apucase lingura, dar îi tremura mâna și vărsă supă pe vesta gri. Renunță și puse lingura jos.

Acest semn vizibil de suferință o înduioșă pe Margaret. Era cât se poate de furioasă pe tatăl ei. Se întoarse spre el și, de data asta, avu curajul să-i spună ce crede. Zise cu furie:

– Tocmai i-ai insultat cu bădărănie pe doi dintre cei mai distinși oameni din Europa!

El spuse:

– Doi dintre cei mai distinși *evrei* din Europa.

Percy spuse:

– N-o uita pe bunica Fishbein.

Tata se întoarse spre el. În timp ce-şi agita degetul, îi spuse:

– Termină cu aberaţia asta, auzi?

– Trebuie să mă duc la toaletă, zise Percy, ridicându-se. Mi-e rău.

Ieşi din cameră.

Margaret îşi dădu seama că ea şi Percy îşi înfruntaseră tatăl, iar el nu putuse să facă nimic. Era un moment de răscruce.

Tata îşi coborî vocea şi îi spuse lui Margaret:

– Aminteşte-ţi că aceştia sunt oamenii din cauza cărora am plecat de acasă!

Apoi ridică iar vocea.

– Dacă vor să călătorească cu noi, ar trebui să înveţe cum să se poarte.

– Ajunge! zise o voce nouă.

Margaret privi în încăpere. Cel care vorbise era Mervyn Lovesey, bărbatul care se îmbarcase la Foynes. Se ridica în picioare. Stewarzii, Nicky şi Davy, erau înmărmuriţi; căscau ochii înspăimântaţi. Lovesey traversă sufrageria şi se aplecă peste masa familiei Oxenford, cu privire ameninţătoare. Era un bărbat înalt, autoritar, în jur de 40 de ani, cu păr bogat care începea să încărunţească, cu sprâncene negre şi trăsături cizelate. Purta un costum scump, dar vorbea cu accent de Lancashire.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai păstra părerile pentru tine, zise el cu un ton uşor ameninţător.

Tata spuse:

– Nu-i treaba ta...

– Ba este, zise Lovesey.

Margaret îl văzu pe Nicky ieşind în grabă şi bă-

nui că pleca să ceară ajutor la cabina de zbor.

Lovesey continuă:

– Se vede că nu ştii, dar profesorul Hartmann este cel mai mare fizician din lume.

– Nu-mi pasă ce e...

– Nu, nu-ţi pasă. Dar mie îmi pasă. Şi găsesc că părerile tale sunt la fel de dezgustătoare ca un miros urât.

– Spun ce am chef, zise tata, şi vru să se ridice.

Lovesey îl reţinu punându-i o mână puternică pe umăr.

– Suntem în război cu cei ca tine.

Tata zise cu voce slabă:

– Cară-te.

– O să mă car dacă îţi ţii gura.

– Voi chema căpitanul...

– Nu e nevoie, zise o altă voce, şi apăru căpitanul Baker, autoritar şi calm. Sunt aici. Domnule Lovesey, v-aş ruga să vă întoarceţi la locul dumneavoastră. V-aş fi cât se poate de recunoscător.

– Bine, o să stau jos, spuse Lovesey. Dar nu permit ca acest bădăran beat să-l facă jidan pe cel mai de seamă om de ştiinţă din Europa şi să-i ceară să vorbească mai încet. .

– Vă rog, domnule Lovesey.

Lovesey se duse la locul lui.

Căpitanul se întoarse spre tata.

– Lordule Oxenford, probabil n-au auzit bine. Sunt sigur că nu i-aţi adresa unui alt pasager cuvântul menţionat de domnul Lovesey.

Margaret se rugă ca tata să accepte această soluţie, dar, spre neliniştea ei, acesta deveni şi mai agresiv.

– L-am numit jidan pentru că tocmai asta e! vo-

ciferă el.

– Tată, termină! strigă ea.

Căpitanul îi spuse:

– Sunt nevoit să vă cer să nu folosiţi astfel de termeni cât timp sunteţi îmbarcat pe avionul meu.

Tata era disprețuitor.

– Îi e ruşine că e jidan?

Margaret îşi dădea seama că Baker începuse să se înfurie.

– Acesta este un avion american, domnule, şi avem standarde americane de comportament. Insist să încetaţi să insultaţi alţi pasageri şi vă avertizez că am autorizaţia de a cere să fiţi arestat şi trimis la închisoare de către poliţia locală la următoarea noastră oprire. Ar trebui să fiţi conştient că în asemenea cazuri, deşi sunt rare, linia aeriană aduce acuzaţii.

Tata fu tulburat de ameninţarea de trimitere la închisoare. Câteva clipe, se făcu linişte. Margaret se simţi umilită. Deşi încercase să-şi oprească tatăl şi protestase împotriva purtării lui, îi era totuşi ruşine. Bădărănia lui se reflecta asupra ei: era fiica lui. Îşi îngropă faţa în mâini. Nu mai suporta.

Îl auzi pe tata zicând:

– Mă voi întoarce în compartiment.

Îşi ridică privirea. Tata se ridică în picioare. Se întoarse spre mama:

– Draga mea?

Mama se ridică, tata trase scaunul. Margaret simţi că toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei.

Harry apăru de nicăieri. Îşi puse uşor mâna pe scaunul lui Margaret.

– Lady Margaret, zise el cu o mică plecăciune.

Ea se ridică, iar el trase scaunul. Îi era profund recunoscătoare pentru acest sprijin.

Mama ieşi de la masă, cu chipul lipsit de expresie, ţinând capul sus. Tata o urmă.

Harry îi dădu braţul lui Margaret. Era doar un gest mărunt, dar însemna enorm pentru ea. Deşi era roşie de furie, fu capabilă să iasă din încăpere cu demnitate.

În timp ce intra în compartiment, în spatele ei izbucniră zumzete.

Harry o conduse la locul ei.

– A fost foarte drăguţ din partea ta, zise ea emoţionată. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Am auzit de aici scandalul, şopti el. Ştiam că te simţi prost.

– N-am fost niciodată atât de umilită, zise ea cu amărăciune.

Dar tata încă nu terminase.

– O să le pară rău într-o zi, proşti afurisiţi! zise el.

Mama se aşeză la locul ei şi îl privi fără nici un fel de expresie.

– Vor pierde războiul ăsta, băgaţi de seamă ce spun.

Margaret spuse:

– Gata, tată, te rog.

Din fericire, doar Harry era de faţă să audă continuarea tiradei: domnul Membury dispăruse.

Tata o ignoră.

– Nemţii vor mătura Anglia ca un val de flux! spuse el. Şi apoi ce credeţi că se va întâmpla? Hitler va instala un guvern fascist, bineînţeles. Deodată îi apăru în ochi o licărire ciudată. Dumnezeu-

le, pare nebun, se gândi Margaret; tata o ia razna. El îşi coborî vocea, iar pe faţă îi apăru o expresie vicleană.

– Un guvern fascist *englez,* bineînţeles. Şi va avea nevoie de un englez fascist care să-l conducă!

– O, Dumnezeule! exclamă Margaret.

Îşi dăduse seama ce voia să spună şi era disperată.

Tata credea că Hitler îl va face dictatorul Marii Britanii.

Credea că Marea Britanie va fi cucerită, iar Hitler îl va chema din exil pentru a-l numi liderul unui guvern fantomă.

– Şi când Londra va avea un prim-ministru fascist, *atunci* vor dansa după altă melodie! zise tata triumfător, de parcă ar fi câştigat o dezbatere.

Harry se holba uimit la tata.

– Vă închipuiţi... vă aşteptaţi ca Hitler să vă numească pe *dumneavoastră...*?

– Cine ştie? zise tata. Ar trebui să fie cineva care să nu aibă nici o legătură cu administraţia înfrântă. Dacă mi-ar cere-o... datoria faţă de ţara mea... un nou început, fără incriminări...

Harry era prea şocat ca să zică ceva.

Margaret era disperată. Trebuia să scape de tata. O trecu un fior când îşi aminti rezultatul ruşinos al ultimei ei încercări de a fugi; dar nu se va lăsa descurajată de acest eşec. Va trebui să mai încerce.

De data asta va fi diferit. Va învăţa din exemplul dat de Elizabeth. Va chibzui cu atenţie şi va planifica dinainte. Se va asigura că are bani, prieteni şi un loc unde să doarmă. De data asta va reuşi.

Percy ieşi din toaleta pentru bărbaţi; ratase cea

mai mare parte a spectacolului. Totuşi, arăta de parcă şi el avusese propriul lui spectacol: faţa îi era îmbujorată şi era agitat.

– Ce ziceţi de asta! le spuse celor din compartiment. Tocmai am dat peste domnul Membury la toaletă, jacheta îi era desfăcută şi îşi vâra cămaşa în pantaloni, iar sub jachetă are un toc de armă cu pistol în el!

CAPITOLUL 15

CLIPPER-UL SE APROPIA de punctul de unde nu există întoarcere.

Eddie Deakin, înnebunit, nervos, agitat, îşi reluă sarcinile la zece seara, ora Angliei. Soarele o luase înainte, lăsând avionul în întuneric. Şi vremea se schimbase. Ploaia biciuia hublourile, norii ascunseseră stelele şi vânturile schimbătoare loveau fără respect puternicul avion, scuturând pasagerii.

În general, vremea era mai rea la altitudinile joase, dar în ciuda acestui lucru, căpitanul Baker zbura aproape de nivelul mării. „Vâna vântul", căutând altitudinea la care vântul frontal, venind dinspre vest, era mai puţin puternic.

Eddie era îngrijorat, ştiind că avionul duce lipsă de combustibil. Se aşeză la postul lui şi începu să calculeze distanţa pe care o putea străbate avionul cu ceea ce rămânea în rezervoare. Vremea era mai rea decât se prevăzuse în buletinul meteo, ceea ce însemna că motoarele arseseră mai mult combustibil decât se anticipase. Dacă nu era suficient pentru ca avionul să ajungă la Newfoundland, vor fi nevoiţi să întoarcă înainte ca avionul să atingă punctul de unde nu există întoarcere.

Şi atunci ce se va întâmpla cu Carol-Ann?

Tom Luther planificase totul cu foarte multă grijă şi luase cu siguranţă în considerare posibilitatea ca zborul să fie amânat. Trebuia să aibă vreo modalitate de a-şi contacta fârtaţii pentru a confirma sau modifica ora întâlnirii.

Dar, în cazul în care avionul s-ar întoarce, Carol-Ann ar rămâne în mâinile răpitorilor pentru cel puţin încă douăzeci şi patru de ore.

Eddie rămăsese în compartimentul din faţă, foindu-se fără astâmpăr şi privind pe hublou în gol, tot timpul cât a durat schimbul. Nici măcar nu încercase să doarmă, ştiind că n-avea nici un rost. Fusese permanent chinuit de imagini cu Carol-Ann: Carol-Ann plângând, sau legată fedeleş, sau plină de vânătăi; Carol-Ann înspăimântată, imploratoare, isterică, disperată. La fiecare cinci minute îi venea să dea cu pumnul în fuzelaj şi îşi stăpânise constant impulsul de a se năpusti sus pe scări şi de a-l întreba pe Mickey Finn, înlocuitorul lui, cât combustibil s-a consumat.

Faptul că era atât de înnebunit îl făcuse să-l sâcâie pe Tom Luther în sufragerie. Purtarea lui fusese cât se poate de prostească. Ghinionul făcuse ca amândoi să ajungă la aceeaşi masă. Mai târziu, navigatorul, Jack Ashford, îi făcuse morală, iar el îşi dăduse seama cât de prost fusese. Acum, Jack ştia că era ceva la mijloc între Eddie şi Luther. Eddie refuzase să-l lămurească pe Jack, iar Jack se mulţumise cu atât, deocamdată. Eddie îşi jurase în gând să fie mai precaut. În cazul în care căpitanul Baker ar avea cea mai mică bănuială că inginerul e şantajat, ar anula zborul, iar atunci, Eddie n-ar putea s-o ajute pe Carol-Ann. Acum avea o grijă în plus.

Atitudinea lui Eddie faţă de Tom Luther fusese dată uitării când s-a servit masa pentru a doua oară, în agitaţia provocată de confruntarea dintre Mervyn Lovesey şi lordul Oxenford. Eddie nu fusese de faţă – se aflase în compartimentul din faţă, făcându-şi griji – dar stewarzii îi povestiseră totul puţin mai târziu. Pentru Eddie, Oxenford era o brută care avea nevoie să-şi cunoască lungul nasului, şi exact asta făcuse căpitanul Baker. Eddie îl compătimea pe băiat, Percy, fiindcă era crescut de un aşa tată.

În câteva minute se va apropia de sfârşit şi cea de-a treia servire a mesei şi, atunci, lucrurile vor începe să se liniştească pe puntea pasagerilor. Cei în vârstă vor merge la culcare. Cei mai mulţi vor mai rămâne câteva ore, legănaţi de scuturături, prea agitaţi sau tulburaţi pentru a putea dormi; apoi, unul câte unul, vor ceda orarului organismului şi se vor duce la culcare. Câţiva temerari vor începe un joc de cărţi în salonul principal şi vor continua să bea, dar va fi genul de noapte liniştită, calmă, care rareori se termină cu scandal.

Eddie, neliniştit, reprezenta grafic consumul de combustibil al avionului pe harta pe care o numeau „Curba Howgozit". Linia roşie care semnala consumul actual era constant deasupra liniei prevăzute de el, marcată cu creionul. Era inevitabil, din moment ce falsificase prognoza. Dar diferenţa era mai mare decât se aşteptase, din pricina vremii.

Deveni şi mai îngrijorat după ce calculă traseul efectiv al avionului, cu cantitatea rămasă de combustibil. Când a făcut calculele pentru doar trei motoare – ceea ce era obligat să facă datorită regu-

lilor de siguranță – descoperi că nu aveau suficient combustibil pentru a ajunge la Newfoundland.

Ar fi trebuit să-l anunțe imediat pe căpitan, dar n-a făcut-o.

Deficitul era foarte mic: cu patru motoare, combustibilul *ar fi fost* suficient. În plus, situația se putea modifica în următoarele ore. Vânturile puteau fi mai puțin puternice decât în prognoză, prin urmare, avionul utiliza mai puțin combustibil decât se anticipase și rămânea mai mult pentru restul călătoriei. Și apoi, în cel mai rău caz, ar putea schimba traseul și ar putea zbura prin mijlocul furtunii, scurtând astfel distanța. Pasagerii vor avea de suportat doar scuturăturile.

În stânga lui, operatorul radio, Ben Thompson, transcria un mesaj din codul Morse, ținându-și capul chel înclinat deasupra consolei. Sperând că era vorba de o prognoză despre îmbunătățirea vremii, Eddie se așeză în spatele lui și citi peste umăr.

Mesajul îl uimi.

Era de la F.B.I. și era adresat cuiva pe nume Ollis Field. Scria:

BIROUL A PRIMIT INFORMAȚII CONFORM CĂRORA ÎN AVION SE POT AFLA ASOCIAȚI AI CUNOSCUȚILOR CRIMINALI. LUAȚI MĂSURI SUPLIMENTARE DE PRECAUȚIE ÎN PRIVINȚA PRIZONIERULUI.

Ce însemna asta? Avea vreo legătură cu răpirea lui Carol-Ann? Un moment, mintea lui Eddie vâjâi de posibilități.

Ben smulse pagina din blocul de foi și zise:

– Căpitane! Ar fi bine să vezi asta.

Jack Ashford ridică privirea de la masa lui, alertat de tonul imperios al operatorului radio. Eddie

luă mesajul de la Ben, i-l arătă o clipă lui Jack, după care îl dădu căpitanului Baker, care mânca friptură şi piure de cartofi, la masa din fundul cabinei.

Chipul căpitanului se umbri pe măsură ce citea.

– Nu-mi place treaba asta, zise el. Ollis Field trebuie să fie agent F.B.I.

– E unul dintre pasageri? întrebă Eddie.

– Da. Mi s-a părut că e ceva ciudat cu el. E un personaj şters, nu e pasagerul tipic de pe Clipper. A rămas la bord în timpul escalei de la Foynes.

Eddie nu îl observase, dar navigatorul da.

– Cred că ştiu despre cine e vorba, zise Jack, scărpinându-şi bărbia. Un individ chel. E cu el un tip mai tânăr, îmbrăcat cam extravagant. Par un cuplu ciudat.

Căpitanul spuse:

– Puştiul trebuie să fie prizonierul. Cred că îl cheamă Frank Gordon.

Lui Eddie îi mergea mintea cu repeziciune.

– De-asta au rămas la bord la Foynes: tipul de la F.B.I. nu vrea să-i ofere prizonierului şansa să evadeze.

Căpitanul încuviinţă încruntat.

– Probabil că Gordon a fost extrădat din Marea Britanie, iar ordinele de extrădare nu se dau pentru hoţi de magazine. Individul trebuie să fie un criminal periculos. Şi l-au pus în avionul meu fără să mă anunţe!

Ben, operatorul radio, spuse:

– Mă întreb ce-o fi făcut.

– Frank Gordon, se gândi Jack. Mi se pare cunoscut. Staţi puţin, pun pariu că e Frankie Gordino!

Eddie își amintea că citise despre Gordino în ziare. Strângea taxe pentru o bandă din Noua Anglie. Era căutat pentru o crimă în care era implicat un proprietar al unui bar de noapte din Boston, care refuzase să plătească banii de protecție. Gordino năvălise în club, îl împușcase pe proprietar în stomac, o violase pe iubita acestuia, apoi dăduse foc clubului. Tipul murise, dar fata scăpase din incendiu și îl identificase pe Gordino.

– Vom afla curând dacă e el, spuse Baker. Eddie, fă-mi o favoare, du-te și spune-i lui Ollis Field să vină aici.

– Sigur.

Eddie își puse chipiul și jacheta de la uniformă și coborî scările, întorcând pe toate părțile această situație nouă. Era sigur că exista o legătură între Frankie Gordino și cei care o răpiseră pe Carol-Ann și încercă disperat să înțeleagă, dar fără succes.

Privi în bucătărie, unde un steward umplea un ibric de cafea de la recipientul masiv de cincizeci de galoane.

– Davy, spuse el, unde e domnul Ollis Field?

– În compartimentul numărul 4, pe partea stângă, zise stewardul.

Eddie o luă de-a lungul intervalului, ținându-și echilibrul cu un mers exersat. Îi observă pe membrii familiei Oxenford, cu o expresie înfrântă, în compartimentul numărul 2. În sufragerie tocmai se termina ultima servire, cafeaua de după cină se vărsa în farfurioare din pricina furtunii care scutura avionul. Trecu prin compartimentul numărul 3, apoi ajunse la numărul 4.

Pe locul din stânga era un bărbat chel, în jur de 40 de ani, care părea somnoros; fuma o ţigară şi privea prin hublou la întunericul de afară. Nu asta era imaginea lui Eddie despre un agent F.B.I.: nu şi-l putea închipui pe acest bărbat cu o armă în mână, dând buzna într-o cameră plină de contrabandişti.

Vizavi de Field era un tânăr, mult mai bine îmbrăcat, având structura unui fost atlet care începe să pună în greutate. Ăsta trebuia să fie Gordino. Avea chipul rotunjor, îmbufnat, al unui copil răsfăţat. Ar fi în stare să împuşte un om în stomac? se întrebă Eddie. Da, cred că ar fi în stare.

Eddie i se adresă bărbatului mai în vârstă.

– Domnul Field?

– Da.

– Căpitanul vrea să vă vorbească, dacă îi acordaţi câteva minute.

Field se încruntă uşor, apoi se resemnă. Înţelese că i se descoperise secretul şi era iritat, dar privirea lui spunea că până la urmă îi era totuna.

– Bineînţeles, spuse el.

Îşi stinse ţigara în scrumiera montată în perete, îşi desfăcu centura şi se ridică.

– Urmaţi-mă, vă rog, zise Eddie.

Pe drumul de întoarcere, trecând prin compartimentul numărul 3, Eddie îl zări pe Tom Luther şi ochii li se întâlniră. În acea clipă, Eddie avu o scânteiere de inspiraţie.

Misiunea lui Tom Luther era să-l salveze pe Frankie Gordino.

Explicaţia îl izbi în aşa măsură încât se opri, iar Ollis Field se ciocni de el.

Luther se holbă la el cuprins de panică, evident fiindu-i teamă că Eddie va face ceva pentru a-i dejuca planul.

– Scuzați-mă, îi spuse Eddie lui Field, și își continuă drumul.

Totul se lămurea. Frankie Gordino fusese obligat să fugă din State, dar cei de la F.B.I. îi dăduseră de urmă în Marea Britanie și ceruseră să fie extrădat. Hotărâseră să-l trimită înapoi și, în vreun fel sau altul, partenerii lui aflaseră. Încercau să-l coboare pe Gordino din avion înainte să ajungă în Statele Unite.

Aici intervenea Eddie. Va trebui să facă avionul să aterizeze în apropiere de coasta din Maine. Acolo îi aștepta un vas rapid. Gordino va părăsi Clipper-ul și se va îmbarca pe vas. Câteva minute mai târziu, va ajunge la un golfuleț adăpostit, probabil de partea canadiană a graniței. Îl va aștepta o mașină care să-l ducă repede la locul de ascunzătoare. Va scăpa de justiție – datorită lui Eddie Deakin.

În timp ce-l conducea pe Field pe scara în spirală spre cabina de zbor, Eddie se simți ușurat că în cele din urmă înțelesese ce se petrece și era îngrozit că, pentru a-și salva soția, trebuia să ajute la eliberarea unui criminal.

– Căpitane, acesta este domnul Field, spuse el.

Căpitanul Baker își pusese jacheta de la uniformă și se așezase la masa de conferințe, cu mesajul radio în mână. Tava cu mâncare fusese luată. Chipiul îi acoperea părul blond și îi dădea un aer autoritar. Îl privi pe Field, dar nu-i ceru să ia loc.

– Am primit un mesaj pentru dumneavoastră, de la F.B.I., spuse el.

Field întinse mâna să ia biletul, dar Baker nu i-l dădu.

– Sunteţi agent F.B.I.?

– Da.

– Iar acum aveţi o sarcină de serviciu?

– Da.

– Care e această sarcină, domnule Field?

– Nu cred că e necesar să ştiţi asta, căpitane. Vă rog, daţi-mi mesajul. Aţi spus că mi-e adresat mie, şi nu dumneavoastră.

– Eu sunt căpitanul acestei aeronave şi eu hotărăsc dacă e necesar să ştiu ce însărcinare aveţi. Nu obiectaţi, domnule Field; faceţi doar ce vă spun.

Eddie îl studia pe Field. Era un bărbat palid, obosit, chel şi cu ochi albaştri, spălăciţi. Era înalt şi odinioară avusese o constituţie puternică, dar acum era vlăguit şi avea umerii căzuţi. Eddie îl consideră mai degrabă arogant decât curajos, iar această părere se confirmă când Field cedă imediat presiunii căpitanului.

– Escortez un prizonier extrădat înapoi în Statele Unite pentru judecată, zise el. Numele lui este Frank Gordon.

– E cunoscut, de asemenea, ca Frankie Gordino?

– Da.

– Vreau să ştiţi, domnule, că nu aprob aducerea unui criminal periculos la bordul navei mele, fără să mi se spună.

– Dacă îi ştiţi numele adevărat, probabil ştiţi din ce îşi câştigă existenţa. Lucrează pentru Raymond Patriarca, responsabil cu jafuri armate, extorcare, cămătărie, jocuri ilegale şi prostituţie, din Rhode Island până în Maine. Ray Patriarca a fost declarat

Inamicul Public Numărul Unu de către Biroul Siguranței Publice. Gordino este ceea ce numim un executant: terorizează, torturează și ucide oameni la ordinele lui Patriarca. N-am putut să vă avertizăm în privința lui din motive de securitate.

– Securitatea ta e un rahat, Field.

Baker era de-a dreptul furios: Eddie nu-și amintea să-l fi auzit înjurând vreodată un pasager.

– Banda lui Patriarca știe totul.

Îi înmânã mesajul radio.

Field citi și se făcu palid.

– Cum *naiba* au aflat? bolborosi el.

– Trebuie să întreb care pasageri sunt „asociați ai cunoscuților criminali", spuse căpitanul. Recunoști pe careva la bord?

– Sigur că nu, zise Field ofensat. Dacă aș fi recunoscut pe cineva, aș fi alertat deja biroul.

– Dacă îi putem identifica, îi dau jos din avion la următoarea oprire.

Eddie se gândi: Știu cine sunt – Tom Luther și cu mine.

Field spuse:

– Trimiteți biroului o listă completă cu pasagerii și cu membrii echipajului. Vor verifica fiecare nume.

Pe Eddie îl străbătu un fior de neliniște. Exista vreun risc ca Tom Luther să fie descoperit? S-ar duce totul de râpă. Era un criminal cunoscut? Era Tom Luther numele lui adevărat? Dacă folosea un nume fals, avea nevoie, de asemenea, de un pașaport fals, dar asta nu constituia o problemă dacă era aliat cu gangsteri de prima clasă. E sigur că a luat această măsură de siguranță? Tot ce făcuse până acum fusese foarte bine organizat.

Căpitanul Baker se zbârli.

– Nu cred că trebuie să ne facem griji în privinţa membrilor echipajului.

Field ridică din umeri.

– Cum doriţi. Biroul va obţine lista de la compania Pan American într-o clipă.

Field nu avea pic de tact, medită Eddie. Agenţii F.B.I. învăţau de la J. Edgar Hoover cum să facă impresie proastă?

Căpitanul luă de pe masă listele pasagerilor şi ale membrilor echipajului şi i le înmână operatorului radio.

– Trimite-le imediat, Ben, spuse el.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Şi pe cea a echipajului.

Bem Thompson se aşeză la consola lui şi începu să transmită mesajul în Morse.

– Încă ceva, îi spuse căpitanul lui Field. Va trebui să vă iau arma.

Deşteaptă mişcare, se gândi Eddie. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Field ar putea fi înarmat, dar trebuia să fie, dacă escorta un criminal periculos.

Field spuse:

– Mă opun...

– Pasagerii nu au permisiunea să poarte arme. Nu există excepţii de la această regulă. Dă-mi arma.

– Şi dacă refuz?

– O vor lua domnul Deakin şi domnul Ashford.

Eddie fu surprins de acest anunţ, dar intră în joc şi se apropie ameninţător de Field. Jack făcu acelaşi lucru.

Baker continuă:

– Şi dacă mă obligi să apelez la forţă, vei coborî din avion la următoarea oprire şi nu-ţi voi permite să te îmbarci din nou.

Eddie era impresionat de felul în care căpitanul îşi menţinea superioritatea, în ciuda faptului că oponentul său era înarmat. Nu aşa stăteau lucrurile în filme, unde omul cu puşca face pe şeful.

Ce va face Field? Cei de la F.B.I. nu ar fi de acord ca el să renunţe la armă, dar pe de altă parte era chiar mai rău să fie dat jos din avion.

Field spuse:

– Escortez un prizonier periculos, e necesar să fiu înarmat.

Eddie zări ceva cu colţul ochiului. Uşa din fundul cabinei, care ducea la calota de observaţie şi la cala de bagaje, era întredeschisă şi ceva se mişcă în spatele ei.

Căpitanul Baker spuse:

– Ia arma, Eddie.

Eddie puse mâna în interiorul jachetei lui Field. Acesta nu se mişcă. Eddie găsi tocul puştii, desfăcu clapa şi desprinse arma. Field privea împietrit înainte.

Apoi Eddie se îndreptă spre dosul cabinei şi deschise uşa.

Tânărul Percy Oxenford era acolo.

Eddie era uşurat. Îşi imaginase că oamenii din banda lui Gordino aşteptau acolo cu mitraliere.

Căpitanul Baker îl privi lung pe Percy şi spuse:

– De unde ai apărut?

– Este o scară lângă toaleta pentru doamne, zise Percy. Duce la partea din spate a avionului.

Acolo verificase Eddie cablurile de control al direcţiei.

– De acolo te poţi târî, iar ieşirea dă la cala de bagaje.

Eddie încă ţinea în mână arma lui Ollis Field. O puse în sertarul navigatorului.

Căpitanul Baker îi spuse lui Percy:

– Întoarce-te la locul tău, te rog, tinere; şi nu mai părăsi cabina pasagerilor oricând ai chef.

Percy se întoarse pentru a ieşi pe unde venise.

– Nu pe acolo, rosti scurt Baker. Pe scări.

Puţin speriat, Percy traversă în grabă cabina şi o luă la sănătoasa pe scări în jos.

– De când e aici, Eddie? întrebă căpitanul.

– Nu ştiu. Cred că a auzit totul.

– S-au dus speranţele noastre ca pasagerii să nu afle.

Un moment, Baker păru abătut, iar Eddie avu intuiţia responsabilităţii pe care o avea căpitanul. Apoi, Baker se însufleţi din nou.

– Te poţi duce la locul dumitale, domnule Field. Îţi mulţumesc pentru cooperare.

Ollis Field se întoarse şi plecă fără să zică nimic.

– Să ne apucăm de treabă, domnilor, încheie căpitanul.

Membrii echipajului se întoarseră la posturile lor. Eddie verifică mecanic cadranele, deşi avea mintea zbuciumată. Observă că scădea combustibilul din rezervoarele aflate în aripi, cele care alimentau motoarele, şi se apucă să transfere combustibil din rezervoarele principale, care erau localizate în hidrostabilizatori. Dar gândurile îi erau la Frankie Gordino. Gordino împuşcase un om, vio-

lase o femeie şi incendiase un club de noapte, dar fusese prins şi urma să fie pedepsit pentru aceste crime îngrozitoare – doar că îl va salva Eddie Deakin. Mulţumită lui Eddie, fata aceea îşi va vedea violatorul scăpând nepedepsit.

Mai mult decât atât, Gordino va mai ucide cu siguranţă. Probabil nu era bun de nimic altceva. Aşa că va veni o zi când Eddie va citi în ziar despre o crimă înfiorătoare – ar putea fi o crimă de răzbunare, victima fiind torturată şi mutilată înainte de a-şi da sfârşitul, sau probabil incendierea unei clădiri în care se aflau femei şi copii arşi de vii, sau o fată violată de trei bărbaţi – iar poliţia va face legătura cu banda lui Ray Patriarca şi Eddie se va întreba: O fi fost Gordino? Eu sunt responsabil de asta? Au suferit şi au murit acei oameni pentru că eu l-am ajutat pe Gordino să scape?

Câte crime va avea pe conştiinţă dacă va accepta planul lui Luther?

Dar n-avea de ales. Carol-Ann era în mâinile lui Ray Patriarca. De câte ori se gândea la asta, simţea dâre de transpiraţie rece şiroindu-i pe tâmple. Trebuia s-o protejeze şi singurul mod în care putea s-o facă era să coopereze cu Luther.

Se uită la ceas: era miezul nopţii.

Jack Ashford îi dădu poziţia curentă a avionului, aşa cum o putea estima: încă nu se zărise nici o stea. Ben Thompson prezentă ultima prognoză meteo: furtuna era puternică. Eddie marcă noul set de cifre dat de rezervoarele de combustibil şi începu să recalculeze. Poate asta va rezolva dilema: dacă nu aveau suficient combustibil pentru a ajunge la Newfoundland, vor fi nevoiţi să se întoarcă, iar

ăsta va fi sfârşitul. Dar acest gând nu-i aducea nici o consolare. Nu era un fatalist: trebuia să *facă* ceva.

Căpitanul Baker strigă:

– Cum merge, Eddie?

– Încă n-am terminat, răspunse el.

– Ai mare grijă – cred că ne apropiem de punctul de unde nu mai există întoarcere.

Eddie simţi o mărgică de transpiraţie prelingându-i-se pe obraz. O şterse pe furiş, cu o mişcare rapidă.

Termină de calculat.

Combustibilul rămas nu era suficient.

Un moment, nu spuse nimic.

Se aplecă peste blocul de foi şi peste tabele, prefăcându-se că nu a terminat. Situaţia se înrăutăţise faţă de cum fusese la începutul schimbului. Acum nu aveau suficient combustibil pentru a ajunge la destinaţie, pe ruta pe care o alesese căpitanul, nici măcar cu patru motoare: coeficientul de siguranţă dispăruse. Singura soluţie era să zboare prin furtună în loc s-o evite; şi chiar şi aşa, dacă ar pierde un motor, s-ar isprăvi cu ei.

Toţi pasagerii vor muri şi el, de asemenea; şi atunci ce se va întâmpla cu Carol-Ann?

– Haide, Eddie, spuse căpitanul. Încotro? Spre Botwood sau înapoi la Foynes?

Eddie scrâşni din dinţi. Nu suporta gândul de a o lăsa pe Carol-Ann în mâna răpitorilor pentru încă o zi. Mai degrabă risca totul.

– Sunteţi pregătit să schimbăm cursul şi să trecem prin furtună? întrebă el.

– Suntem nevoiţi?

– Ori asta, ori ne întoarcem.

Eddie își ținu răsuflarea.

– La naiba, exclamă căpitanul.

Toți urau să facă cale întoarsă o dată ajunși la jumătatea Atlanticului: era o dezamăgire teribilă.

Eddie aștepta decizia căpitanului.

– La dracu, spuse căpitanul Baker. Vom zbura prin furtună.

Partea a patra

DIN MIJLOCUL ATLANTICULUI LA BOTWOOD

CAPITOLUL 16

DIANA LOVESEY ERA FURIOASĂ că soțul ei, Mervyn, se îmbarcase pe Clipper la Foynes. Înainte de toate, era foarte stânjenită din pricina faptului că venise după ea și îi era teamă că oamenilor li se va părea întreaga situație cât se poate de comică. Nu voia să i se dea posibilitatea de a se răzgândi și tocmai asta i se întâmpla. Luase o hotărâre, dar Mervyn refuzase să accepte că era o hotărâre finală și, într-un anumit fel, asta arunca o umbră de îndoială asupra capacității ei de a hotărî. Acum va fi nevoită să ia această hotărâre iarăși și iarăși, din moment ce el îi va cere să se mai gândească. În ultimul rând, îi stricase toată plăcerea zborului. Trebuia să fie excursia vieții, o călătorie romantică, alături de iubitul ei. Dar sentimentul înviorător de libertate, pe care-l avusese când au decolat la Southampton, dispăruse cu totul. N-o mai încânta deloc zborul, avionul luxos, însoțitorii eleganți sau mâncarea excelentă. Îi era teamă să-l atingă pe Mark, să-l sărute pe obraz, să-i mângâie brațul sau să-l țină de mână, pentru ca nu cumva Mervyn să treacă din întâmplare prin compartiment în acel moment și să vadă ce face. Nu știa sigur unde stă Mervyn, dar se aștepta să-l vadă în orice moment.

Mark era complet aplatizat din pricina acestei schimbări. După ce Diana îl refuzase pe Mervyn la Foynes, se simţise în culmea fericirii, fusese afectuos şi optimist, vorbea despre California, glumea şi o săruta cu fiecare prilej, cum făcea el de obicei. Apoi privise îngrozit cum rivalul său păşeşte la bordul avionului. Acum era ca un balon dezumflat. Stătea tăcut lângă ea, răsfoind nefericit reviste, fără să citească un cuvânt. Ea înţelegea de ce se simte deprimat. Se răzgândise încă o dată în privinţa plecării în America: cu Mervyn la bord, cum putea fi sigur că nu se va răzgândi iarăşi?

Pentru a înrăutăţi lucrurile, începuse furtuna şi avionul se hurduca precum o maşină care traversează un câmp. Din când în când, trecea prin compartiment, în drum spre baie, vreun pasager cu privire mohorâtă. Se spunea că prognoza anunţase înrăutăţirea vremii. Diana era încântată că fusese prea supărată ca să mănânce mult la cină.

Ar fi vrut să ştie unde e locul lui Mervyn. Poate că, dacă ar şti, nu s-ar mai aştepta să-l vadă făcându-şi apariţia în orice moment. Decise să meargă la toaletă şi să-l caute pe parcurs.

Era în compartimentul numărul 4. Aruncă o privire rapidă spre compartimentul numărul 3, dar Mervyn nu era acolo. Întorcându-se, porni spre pupa avionului, ţinându-se de orice găsea la îndemână, în vreme ce avionul se mişca încoace şi încolo. Trecu prin compartimentul numărul 5 şi stabili că nu era nici acolo. Acela era ultimul compartiment mare. Cea mai mare parte a compartimentului următor era ocupat de toaleta pentru doamne, rămânând loc doar pentru două persoane în partea

stângă. Nu sunt locuri prea atrăgătoare, îşi zise Diana: imaginează-ţi să plăteşti atâţia bani şi apoi să stai cu faţa spre toaleta doamnelor tot timpul zborului! Dincolo de compartimentul numărul 6 nu mai era decât apartamentul nupţial. Înseamnă că Mervyn stătea undeva mai în faţă, în numărul 1 sau 2, dacă nu cumva era în salonul principal, jucând cărţi.

Intră la toaletă. În faţa oglinzii erau două scăunele, dintre care unul era deja ocupat de o femeie cu care Diana încă nu vorbise. În timp ce Diana închidea uşa, avionul se zgâlţâi iarăşi şi ea aproape îşi pierdu echilibrul. Intră clătinându-se şi se lăsă să cadă pe scaunul liber.

– Sunteţi bine? întrebă cealaltă femeie.

– Da, mulţumesc. Urăsc când se întâmplă asta.

– Şi eu. Dar cineva zicea că va fi chiar mai rău. Ne aşteaptă o furtună puternică.

Turbulenţa se potoli. Diana îşi deschise poşeta şi începu să-şi perie părul.

– Sunteţi doamna Lovesey, nu-i aşa? zise femeia.

– Da. Spune-mi Diana.

– Eu sunt Nancy Lenehan.

Femeia ezită, stânjenită, apoi spuse:

– M-am îmbarcat la Foynes. Am venit de la Liverpool cu so... cu domnul Lovesey.

– O! Diana simţi că se înroşeşte. N-am ştiut că e cu cineva.

– M-a scos din încurcătură. Aveam nevoie să iau avionul; eram blocată la Liverpool, fără să am cu ce să ajung la timp la Southampton, aşa că am mers la aerodrom sperând să găsesc pe cineva.

– Mă bucur pentru tine, spuse Diana. Dar mă simt foarte stânjenită.

– Nu văd de ce *tu* te-ai simți stânjenită. Trebuie să fie plăcut să ai doi bărbați îndrăgostiți nebunește de tine. Eu n-am nici măcar unul.

Diana o privi în oglindă. Era mai mult atrăgătoare decât frumoasă, cu trăsături regulate și păr negru, și purta un costum roșu foarte elegant și o bluză gri de mătase. Avea o mină energică, încrezătoare. Mervyn *te-ar lua cu el,* se gândi Diana; ești tocmai genul lui.

– A fost politicos cu tine? întrebă ea.

– Nu tocmai, zise Nancy cu un zâmbet trist.

– Îmi pare rău. Manierele nu sunt punctul lui forte.

Își scoase rujul.

– Am fost recunoscătoare că m-a luat.

Nancy își suflă delicat nasul. Diana observă că purta verighetă.

– E cam direct, continuă Nancy. Dar cred că e un om de treabă. Am luat cina cu el. Mă face să râd. Și e teribil de atrăgător.

– E un om de treabă, se pomeni Diana zicând. Dar e arogant ca o ducesă și n-are pic de răbdare. Îl scot din sărite pentru că ezit și mă răzgândesc și nu spun întotdeauna ceea ce vreau să spun.

Nancy își trecu un piaptăn prin păr. Era negru și bogat, iar Diana se întrebă dacă îl vopsea pentru a ascunde firele albe. Nancy spuse:

– Pare dispus să facă orice ca să te determine să te întorci la el.

– E vorba doar de orgoliu, zise Diana. E pentru că mă ia un alt bărbat. Lui Mervyn îi place compe-

tiția. Dacă l-aș fi părăsit și aș fi mers să locuiesc în casa surorii mele, nu i-ar fi păsat câtuși de puțin.

Nancy râse.

– Vorbești de parcă n-are nici o șansă de a te recuceri.

– Nici cea mai mică șansă.

Deodată, Diana nu mai vru să vorbească cu Nancy Lenehan. Simțea o dușmănie inexplicabilă. Își strânse fardurile și peria și se ridică. Zâmbi pentru a-și ascunde antipatia bruscă, spunând:

– Să vedem dacă pot ajunge cu bine înapoi la locul meu.

– Succes.

În timp ce ieșea, intrară prințesa Lavinia și Lulu Bell, purtându-și trusele cu obiecte de toaletă. Când Diana ajunse înapoi în compartiment, stewardul, Davy, transforma canapeaua într-o cușetă dublă. Diana era fascinată că o canapea obișnuită se poate transforma în două paturi. Se așeză și privi.

Mai întâi strânse toate pernele și desprinse brațele canapelei. Trase două clape aflate în perete la nivelul pieptului, pentru a descoperi inelele. Aplecându-se peste canapea, desfăcu o curea și ridică un cadru. Îl fixă de inelele din perete pentru a forma baza cușetei superioare. Partea exterioară intra într-un orificiu în peretele lateral. Diana tocmai se gândea că nu pare prea rezistent, când Davy ridică două suporturi solide și le atașă celor două cadre, inferior și superior, pentru a forma stâlpi de pat. Acum, structura părea mai robustă.

Înlocui pernele pe patul de jos și folosi pernele de sprijin ca saltea pentru cel de sus. Luă cear-

şafuri albastru-deschis şi cuverturi, apoi făcu paturile cu mişcări rapide, exersate.

Cuşetele păreau confortabile, dar înspăimântător de publice. Totuşi, Davy scoase o draperie albastru-închis, care avea inele ataşate, şi o atârnă de o mulură din tavan, pe care Diana o crezuse pur decorativă. Prinse draperia cu capse de cadrele cuşetei. Lăsă o deschizătură triunghiulară, ca intrarea unui cort, prin care să se strecoare pasagerul. În cele din urmă, desfăşură o mică scară mobilă şi o fixă la cuşeta superioară.

Se întoarse spre Diana şi Mark cu o privire satisfăcută, de parcă ar fi realizat un truc magic.

– Anunţaţi-mă când sunteţi gata şi pregătesc şi patul dumneavoastră, spuse el.

– Nu e sufocant în interior? îl întrebă Diana.

– Fiecare cuşetă are propriul ventilator, răspunse el. Dacă priviţi deasupra capului, îl vedeţi pe al dumneavoastră.

Diana privi în sus şi văzu un grilaj cu un mâner închis/deschis.

– Aveţi, de asemenea, propria fereastră, lumină electrică, umeraş de haine şi etajeră; şi dacă mai aveţi nevoie de ceva, apăsaţi pe butonul acesta şi mă chemaţi.

În timp ce el pregătise cuşetele, cei doi pasageri de pe partea stângă, chipeşul Frank Gordon şi Ollis Field cel chel, îşi luaseră trusele de baie şi plecaseră la toaletă; iar acum, Davy începu să pregătească cuşeta de partea lor. Aranjamentul era uşor diferit. Intervalul nu era în mijlocul avionului, ci mai aproape de stânga, aşa că acolo nu erau decât două cuşete, aşezate în lungime.

Prințesa Lavinia se întoarse într-o cămașă de noapte bleumarin, lungă până în podea, împodobită cu dantelă albastră și turban asortat. Chipul era o mască de demnitate înghețată: era evident că o deranja nespus să apară în public în cămașă de noapte. Se uită îngrozită la cușetă.

– O să *mor* de claustrofobie, murmură ea.

Nimeni nu-i dădu atenție. Ieși din papuceii de mătase și se strecură în cușeta de jos. Fără să zică noapte bună, trase draperia și o fixă strâns.

O clipă mai târziu apăru Lulu Bell într-o cămășuță de șifon, cam subțire, care îi evidenția farmecele. De la Foynes, le arătase Dianei și lui Mark o politețe rigidă, dar acum părea să-și fi uitat brusc supărarea. Se așeză lângă ei pe canapea și zise:

– N-aveți idee ce-am auzit despre însoțitorii noștri!

Arătă cu degetul spre locurile ocupate de Field și Gordon.

Mark o privi neliniștit pe Diana și apoi spuse:

– Ce-ai auzit, Lulu?

– Domnul Field e agent F.B.I.!

Asta nu era ceva înspăimântător, se gândi Diana. Un agent F.B.I. e doar un polițist.

Lulu continuă:

– Și mai mult, Frank Gordon e prizonier!

Mark zise sceptic:

– Cine ți-a spus asta?

– Toată lumea vorbește despre asta în toaleta doamnelor.

– Asta nu înseamnă că e și adevărat, Lulu.

– Știam că n-o să mă crezi! zise ea. Puștiul ăla a surprins o discuție între Field și căpitanul avionu-

lui. Căpitanul era furios la culme pentru că cei din F.B.I. nu au informat compania Pan American că aduc la bord un prizonier periculos. A fost o ceartă pe cinste şi, în final, membrii echipajului i-au luat domnului Field arma!

Diana îşi aminti că avusese impresia că Field e „dama de companie" a lui Gordon.

– Ce se spune că a făcut Frank?

– E un gangster. A împuşcat un tip şi a violat o fată şi a dat foc unui club de noapte.

Dianei nu-i venea să creadă. Doar ea însăşi vorbise cu individul! Nu era prea rafinat, era adevărat; dar era atrăgător şi bine îmbrăcat şi flirtase cu ea politicos. Şi-l putea imagina ca escroc sau evazionist fiscal, sau să zicem că şi-l putea imagina implicat în jocuri ilegale; dar părea imposibil să fi ucis oameni în mod voit. Lulu era o persoană impresionabilă, care ar crede orice.

Mark zise:

– E cam greu de crezut.

– Renunţ, zise Lulu dând dezaprobator din mână. Vă lipseşte simţul aventurii.

Se ridică.

– Mă duc la culcare. Dacă începe să violeze oameni, treziţi-mă.

Urcă mica scară mobilă şi se vârî în cuşeta de sus. Trase draperia, apoi îşi scoase iar capul şi i se adresă Dianei:

– Scumpo, înţeleg de ce m-ai pus la punct când eram în Irlanda. M-am gândit la asta şi cred că meritam. Îl acaparasem cu totul pe Mark. Stupid, ştiu. Sunt gata să dau uitării dacă vrei şi tu. Noapte bună.

Era o scuză acceptabilă, iar Diana n-avea inima s-o refuze.

– Noapte bună, Lulu, zise ea.

Lulu trase draperia.

Mark spuse:

– A fost şi vina mea în aceeaşi măsură. Îmi pare rău, dragă.

Drept răspuns, Diana îl sărută.

Deodată, se simţi iarăşi confortabil şi în largul ei alături de el. Întreg corpul i se relaxă şi se lăsă să cadă pe canapea, sărutându-l. Sânul drept era lipit de pieptul lui. Era plăcut să fie iar împreună. El îi atinse buzele cu vârful limbii şi ea şi le întredeschise. El începu să respire greu. E prea de tot, se gândi Diana. Îşi deschise ochii şi îl văzu pe Mervyn.

Trecea prin compartiment şi poate nici n-ar fi observat-o, dar se întoarse şi privi peste umăr şi îngheţă. Se făcu palid de stupoare.

Diana îl ştia atât de bine încât îi putea citi gândurile. Deşi îi spusese că e îndrăgostită de Mark, era prea încăpăţânat să accepte, aşa că era o lovitură pentru el s-o vadă sărutând pe altcineva, de parcă n-ar fi fost prevenit.

Sprâncenele negre i se contractară într-o încruntare furioasă. O secundă, Diana crezu că se va lua la bătaie. Apoi se întoarse şi îşi continuă drumul.

Mark spuse:

– Ce e?

Nu-l văzuse pe Mervyn – fusese prea ocupat sărutând-o pe Diana.

Hotărî să nu-i spună.

– Ar putea vedea cineva, murmură ea.

Se desprinse de ea fără tragere de inimă.

Ea se simți ușurată o clipă, apoi se înfurie. Mervyn nu avea dreptul să se țină după ea de la o margine la cealaltă a lumii și să se încrunte de fiecare dată când îl săruta pe Mark. Căsătoria nu era sclavie: îl părăsise, iar el trebuia să accepte asta. Mark aprinse o țigară. Diana simți nevoia de a-l înfrunta pe Mervyn. Voia să-i spună să plece din viața ei.

Se ridică.

– Mă duc să văd ce se întâmplă în salon, zise ea. Rămâi aici și fumează.

Ieși fără să aștepte răspuns.

Stabilise că locul lui Mervyn nu era în partea din spate a avionului, așa că o luă înainte. Turbulența încetase suficient încât să poată păși fără să fie nevoită să se țină. Mervyn nu era în compartimentul numărul 3. În salonul principal, jucătorii de cărți se pregăteau pentru un joc lung: își fixaseră centurile de siguranță, erau înconjurați de nori de fum și pe masă erau sticle de whisky. Trecu la numărul 2. Familia Oxenford ocupa o parte a compartimentului. Toată lumea din avion știa că lordul Oxenford îl insultase pe Carl Hartmann, omul de știință, și că Mervyn Lovesey sărise în apărarea lui. Mervyn avea și o latură bună: nu negase niciodată asta.

Apoi ajunse la bucătărie. Nicky, stewardul cel grăsun, spăla vasele în ritm alert, în vreme ce colegul lui pregătea paturi puțin mai în spate. Ușa de la toaleta bărbaților era vizavi de bucătărie. Apoi urma scara spre cabina de zbor și, dincolo de ea, la prora, era compartimentul numărul 1. Diana presupuse că Mervyn trebuie să fie acolo, dar de fapt compartimentul era ocupat de membrii echipajului care nu erau de serviciu.

Urcă scările spre cabina de zbor. Era la fel de luxoasă ca puntea pasagerilor, observă ea. Totuşi, membrii echipajului păreau extrem de ocupaţi şi unul dintre ei îi spuse:

– Vă însoţim cu plăcere altă dată, doamnă, dar cât timp zburăm prin vremea asta urâtă suntem nevoiţi să vă cerem să rămâneţi la locul dumneavoastră şi să vă puneţi centura de siguranţă.

Atunci, Mervyn trebuie să fie la toaletă, se gândi ea coborând scările. Încă nu aflase unde era locul lui.

Când a ajuns la baza scărilor, s-a ciocnit de Mark. Tresări vinovată.

– Ce faci? zise ea.

– Mă întrebam pe unde eşti, spuse el, iar în voce se simţea o notă neplăcută.

– Mă uitam doar.

– Îl căutai pe Mervyn? zise el acuzator.

– Mark, de ce eşti supărat pe mine?

– Pentru că te furişezi ca să-l vezi.

Nicky îi întrerupse.

– Vă întoarceţi la locurile dumneavoastră, vă rog? Deocamdată zborul e lin, dar nu va ţine mult.

Făcură cale întoarsă spre compartimentul lor. Diana se simţea ridicol. Îl căutase pe Mervyn, iar Mark o căutase pe ea. Părea o prostie.

Se aşezară. Înainte să-şi poată continua conversaţia, intrară Ollis Field şi Frank Gordon. Frank purta un halat galben, de mătase, cu un balaur pe spate; Field avea un halat vechi, murdar, de lână. Frank îşi dădu jos halatul, lăsând să se vadă o pijama roşie cu şnur alb. Îşi dădu jos papucii şi urcă mica scară la cuşeta de sus.

Apoi, spre groaza Dianei, Field scoase din buzunarul halatului o pereche de cătuşe argintii, sclipitoare. I-a spus ceva lui Frank cu voce joasă. Diana n-a putut auzi răspunsul, dar şi-a dat seama că Frank protesta. Totuşi, Field a insistat şi, până la urmă, Frank şi-a oferit încheietura. Field i-a prins o cătuşă, iar pe cealaltă a ataşat-o de cadrul cuşetei. Apoi a tras draperia şi a închis capsele.

Prin urmare, era adevărat; Frank *era* prizonier.

Mark spuse:

– La naiba!

Diana şopti:

– Tot nu cred că e un *criminal.*

– Sper că nu! zise Mark. Am fi fost mai în siguranţă dacă am fi plătit cincizeci de dolari şi am fi călătorit cu vaporul la clasa a treia.

– Aş fi vrut să nu-i fi pus cătuşe. Nu ştiu cum va putea dormi băiatul ăsta legat de pat. Nici măcar nu se va putea întoarce de pe-o parte pe cealaltă!

– Eşti prea îngăduitoare, zise Mark, strângând-o în braţe. Omul ăsta probabil e un violator şi ţie îţi pare rău că nu va putea dormi.

Ea îşi puse capul pe umărul lui. El îi mângâie părul. Fusese furios pe ea cu câteva minute în urmă, dar se pare că îi trecuse.

– Mark, spuse ea. Crezi că încap doi oameni într-o cuşetă?

– Ţi-e teamă, draga mea?

– Nu.

El o privi nedumerit, apoi înţelese şi zâmbi larg.

– Cred că ar încăpea doi, deşi nu unul lângă...

– Nu unul lângă celălalt?

– Pare prea îngust.

– Păi... îşi coborî ea vocea. Unul dintre noi va trebui să stea deasupra.

El îi murmură la ureche:

– Vrei să stai tu deasupra?

Ea chicoti.

– Cred că aş putea.

– Va trebui să mă gândesc la asta, zise el cu voce groasă. Câte kilograme ai?

– Cincizeci de kilograme şi doi sâni.

– Ne schimbăm?

Diana îşi dădu jos pălăria şi o puse lângă ea. Mark scoase valizele. A lui era o geantă Gladstone din piele de Cordoba, iar ea avea o geantă mică de piele cafenie, cu iniţialele marcate cu auriu.

Diana se ridică.

– Să nu stai mult, zise Mark.

O sărută.

Îl îmbrăţişă în grabă şi, cum el se lipise de ea, simţi că era în erecţie.

– Dumnezeule, zise ea.

Adăugă în şoaptă:

– Poţi să rămâi aşa până te întorci?

– Nu cred. Eventual dacă mă uşurez pe geam.

Ea râse. El adăugă:

– Dar o să-ţi arăt o modalitate rapidă prin care e iar aşa.

– De-abia aştept, şopti ea.

Mark îşi ridică valiza şi ieşi, luând-o înainte spre toaleta pentru bărbaţi. În timp ce ieşea din compartiment, trecu pe lângă Mervyn care venea din cealaltă parte. Se priviră ca doi motani aflaţi de-o parte şi de alta a unui gard, dar nu-şi vorbiră.

Diana fu şocată să-l vadă pe Mervyn îmbrăcat cu

o cămaşă de noapte de proastă calitate, din flanelă, cu dungi largi, maro.

– Ce *Dumnezeu* ai pe tine? îl întrebă nevenindu-i să creadă.

– Poftim, râzi, zise el. Asta-i tot ce-am putut găsi la Foynes. Magazinul local n-a auzit niciodată de pijamale de mătase – nu ştiau dacă sunt homosexual sau doar scrântit.

– Ei bine, cu asemenea ţoale n-o vei da gata pe prietena ta, doamna Lenehan.

Şi de ce, mă rog, am zis asta? se întrebă Diana.

– Nu cred c-aş da-o gata, orice aş purta, zise Mervyn înfuriat, şi trecu mai departe.

Intră stewardul. Diana zise:

– O, Davy, vrei să pregăteşti acum şi paturile noastre, te rog?

– Imediat, doamnă.

– Mulţumesc.

Îşi luă valiza şi ieşi.

Trecând prin compartimentul numărul 5, se întrebă unde doarme Mervyn. Nici una dintre cuşete nu era pregătită şi nici cele din următorul compartiment; totuşi, el dispăruse. Dianei îi trecu deodată prin minte că trebuie să fie în apartamentul nupţial. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că n-o zărise nicăieri pe doamna Lenehan când, puţin mai devreme, trecuse de la un capăt la altul al avionului. Rămăsese în faţa toaletei pentru femei, cu geanta în mână, împietrită de mirare. Era scandalos. Mervyn şi doamna Lenehan împărţeau apartamentul nupţial!

Cu siguranţă că linia aeriană nu ar permite aşa ceva. Poate că doamna Lenehan se culcase deja şi

dispăruse dincolo de draperiile unei cuşete dintr-un compartiment situat undeva mai în faţă.

Diana trebuia să afle.

Păşi spre uşa apartamentului nupţial şi ezită.

Apoi roti mânerul şi deschise uşa.

Apartamentul era de mărimea unui compartiment obişnuit şi avea un covor maroniu, pereţi bej şi tapiserie albastră cu steluţe, la fel ca în salonul principal. În partea din spate erau două cuşete. De o parte erau o canapea şi o măsuţă joasă, iar de cealaltă parte un taburet, o masă de toaletă şi o oglindă. De fiecare parte erau două geamuri.

Mervyn stătea în mijlocul camerei, şocat de apariţia ei bruscă. Doamna Lenehan nu era acolo, dar haina ei gri de caşmir era aruncată pe canapea.

Diana trânti uşa în urma ei şi zise:

– Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

– Ce-am făcut?

Bună întrebare, îşi zise ea în gând. De ce era atât de furioasă?

– Toată lumea va afla că îţi petreci noaptea cu ea!

– N-am avut încotro, protestă el. Erau singurele locuri.

– Nu-ţi dai seama că vor râde de noi? De parcă n-ar fi suficient că te ţii după mine!

– De ce mi-ar păsa? Oricine râde de un tip căruia îi fuge nevasta cu altul!

– Dar asta înrăutăţeşte lucrurile! Ar fi trebuit să accepţi situaţia şi să te resemnezi.

– Ar trebui să mă cunoşti mai bine de-atât.

– Te cunosc, de-asta am încercat să te împiedic să mă urmezi.

El dădu din umeri.

– Ei bine, n-ai reuşit. Nu eşti suficient de deşteaptă ca să mă duci de nas.

– Iar tu nu eşti suficient de deştept ca să ştii când să renunţi cu eleganţă!

– N-am avut niciodată pretenţia că sunt elegant!

– Şi ea ce fel de femeie e? E căsătorită – i-am văzut verigheta!

– E văduvă. Oricum, ce drept ai tu să faci pe superioara? Eşti căsătorită şi îţi petreci noaptea cu amantul tău.

– Cel puţin vom fi în cuşete separate într-un compartiment public şi nu ascunşi într-un micuţ şi confortabil apartament nupţial, zise ea suprimându-şi un junghi de vină, amintindu-şi cum plănuise să împartă cuşeta cu Mark.

– Dar nu am o aventură cu doamna Lenehan, zise el exasperat. În timp ce tu ţi-ai dat jos chiloţeii pentru fluşturaticul ăsta cât a fost vara de lungă, nu-i aşa?

– Nu fi atât de vulgar, rosti ea printre dinţi; dar simţea că el are dreptate. Exact asta făcuse: îşi dăduse chiloţii jos cât de repede putuse, ori de câte ori fusese aproape de Mark. Avea dreptate.

– Dacă e vulgar s-o spun, trebuie să fie şi mai rău s-o faci, zise el.

– Măcar eu am fost discretă, n-am făcut paradă şi nu te-am umilit.

– Nu sunt atât de sigur în privinţa asta. Probabil voi afla că sunt singura persoană din Manchester care n-a ştiut ce pui la cale. Soţii adulteri nu sunt niciodată atât de discreţi cum îşi închipuie.

– Nu-mi spune aşa! protestă ea.

O făcea să-i fie ruşine.

– De ce nu? Asta eşti.

– Sună dezgustător, spuse ea, mutându-şi privirea în altă parte.

– Fii recunoscătoare că femeile adultere nu mai sunt ucise cu pietre, cum se făcea în Biblie.

– E un cuvânt oribil.

– Ar trebui să te simţi ruşinată de fapte, nu de vorbe.

– Eşti al naibii de virtuos, zise ea plictisită. N-ai greşit niciodată cu nimic, nu-i aşa?

– N-am greşit cu nimic în comparaţie cu tine!

Ea era absolut exasperată.

– Două neveste au fugit de tine, dar tu n-ai nici o vină. Îţi va trece vreodată prin cap să te întrebi ce ai greşit *tu*?

Asta îl atinse. O înşfăcă, ţinându-i braţele deasupra cotului, şi o scutură.

– Ţi-am dat tot ce ai vrut, zise el înfuriat.

– Dar nu-ţi pasă de părerile mele, strigă ea. Niciodată nu ţi-a păsat. De-asta te-am părăsit.

Îşi puse braţele pe pieptul lui ca să-l îndepărteze şi în acel moment uşa se deschise şi intră Mark.

Stătea acolo în pijama, holbându-se la cei doi, şi zise:

– Ce naiba înseamnă asta, Diana? Ai de gând să-ţi petreci noaptea în apartamentul nupţial?

Ea îl împinse pe Mervyn şi el îi dădu drumul.

– Nu, n-am de gând, îi zise lui Mark. E apartamentul doamnei Lenehan, Mervyn îl împarte cu ea.

Mark râse dispreţuitor.

– Straşnic! zise el. Trebuie să includ asta odată

într-un scenariu!

– Nu e amuzant! protestă ea.

– Cum să nu fie! zise el. Individul ăsta se ţine după nevastă-sa ca un nebun şi apoi ce face, stă cu o tipă pe care o întâlneşte pe drum!

Dianei îi displăcea atitudinea lui şi se pomeni fără voie apărându-l pe Mervyn.

– Nu stau împreună, zise ea cu nerăbdare. Acestea erau singurele locuri libere.

– Ar trebui să te bucuri, spuse Mark. Dacă îi cade cu tronc, poate va înceta să se ţină după tine.

– Nu vezi că sunt supărată?

– Ba da, dar nu înţeleg de ce, zise el. Nu-l mai iubeşti pe Mervyn. Uneori vorbeşti de parcă l-ai urî. L-ai părăsit. Aşa că ce-ţi pasă cu cine se culcă?

– Nu ştiu, dar îmi pasă! Mă simt umilită!

Mark era prea iritat pentru a se arăta înţelegător.

– Acum câteva ore te-ai hotărât să te întorci la Mervyn. Apoi te-a enervat şi te-ai răzgândit. Acum te înfurii că se culcă cu altcineva!

– Nu mă culc cu ea, interveni Mervyn.

Mark îl ignoră.

– Eşti sigură că nu îl mai iubeşti pe Mervyn? o întrebă furios pe Diana.

– Îmi spui un lucru oribil! zise Diana.

– Ştiu, dar e adevărat?

– Nu, nu e adevărat, şi te urăsc pentru că îţi închipui că ar putea fi adevărat.

Plângea acum.

– Atunci dovedeşte-mi. Uită de el şi unde doarme.

– N-am fost niciodată bună la teste! strigă ea. Încetează să mai fii atât de logic! Aceasta nu e Socie-

tatea de Dezbateri!

– Nu, nu e! zise o voce nouă.

Cei trei se întoarseră şi o văzură pe Nancy Lenehan în uşă, foarte atrăgătoare, într-un halat albastru-deschis de mătase.

– De fapt, zise ea, cred că e apartamentul meu. Ce naiba se întâmplă?

CAPITOLUL 17

MARGARET OXENFORD ERA FURIOASĂ şi îi era ruşine. Era sigură că toţi ceilalţi pasageri o aţinteau cu privirea, amintindu-şi scena groaznică din sufragerie, presupunând că împărtăşeşte ideile oribile ale tatălui ei. Îi era teamă să privească pe cineva în ochi.

Harry Marks salvase fărâmele demnităţii ei. Fusese un gest abil şi elegant să intre în sufragerie şi să-i ţină scaunul, apoi să-i ofere braţul în timp ce ieşeau: un gest mărunt, aproape prostesc, dar pentru ea însemnase enorm.

Totuşi, îi rămăsese doar o fărâmă de stimă de sine şi clocotea de indignare pentru că tatăl ei o pusese într-o situaţie atât de compromiţătoare.

În compartiment a fost o tăcere de mormânt timp de două ore după cină. Când vremea a început să se înrăutăţească, mama şi tata s-au retras pentru a-şi lua pijamalele. Apoi, Percy o surprinse pe Margaret spunând:

– Hai să ne cerem scuze.

Primul ei gând a fost că aşa ceva ar presupune jenă şi umilire în plus.

– Nu cred că am curajul, spuse ea.

– Doar mergem la baronul Gabon şi la profeso-

rul Hartmann şi le spunem că ne pare rău că tata a fost aşa de nepoliticos.

Ideea de a diminua ofensa adusă de tatăl lor era foarte tentantă. O va face să se simtă mult mai bine.

– Tata se va înfuria, bineînţeles, spuse ea.

– Nu trebuie să afle. Dar nu-mi pasă dacă e furios. Cred că a început să se scrântească. Nici măcar nu-mi mai este frică de el.

Margaret se întrebă dacă era adevărat. Când era mic, Percy spunea adeseori că nu-i era frică, când de fapt era îngrozit. Dar nu mai era un băieţel.

De fapt, pe Margaret o îngrijora gândul că Percy s-ar putea să nu mai fie sub controlul tatălui său. Doar tata îl putea ţine în frâu pe Percy. Nemaiîntâlnind nici un obstacol, ce ar fi în stare să facă?

– Haide, zise Percy. Hai s-o facem acum. Sunt în compartimentul numărul 3, am verificat.

Totuşi, Margaret ezita. Se făcea mică la gândul de a merge la oamenii pe care tata îi insultase. Ar putea să-i facă să sufere şi mai mult. Poate preferă să uite toată tărăşenia cât mai repede cu putinţă. În acelaşi timp, poate se întreabă câţi alţi pasageri sunt, pe ascuns, de acord cu tata. Cu siguranţă era mai important să se opună prejudecăţilor rasiale.

Margaret hotărî s-o facă. I se întâmplase adesea să fie laşă şi, de obicei, regretase. Se ridică în picioare, ţinându-se de braţul fotoliului pentru a-şi menţine echilibrul, căci avionul se zgâlţâia foarte des.

– Bine, zise ea. Hai să ne cerem scuze.

Tremura puţin de teamă, dar nu se observa din pricina instabilităţii avionului. Trecu prin salonul principal până la compartimentul numărul 3.

Gabon şi Hartmann erau în partea stângă, unul în faţa celuilalt. Hartmann citea absorbit, cu corpul lung, subţire, curbat, cu capul aplecat, cu nasul arcuit îndreptat asupra unei pagini de calcule matematice. Gabon nu făcea nimic, aparent plictisit, şi el fu cel care îi văzu primul. Când Margaret se opri lângă el sprijinindu-se de speteaza canapelei, el deveni rigid şi îi privi ostil.

Margaret spuse repede:

– Am venit să ne cerem scuze.

– Mă surprinde că sunteţi atât de impertinenţi, zise Gabon. Vorbea engleza perfect, cu doar o urmă de accent franţuzesc.

Nu era reacţia pe care o sperase Margaret, dar continuă fără să-i pese:

– Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat, şi la fel şi fratelui meu. Îl admir foarte mult pe profesorul Hartmann, i-am spus asta mai devreme.

Hartmann îşi ridicase privirea din carte şi acum încuviinţa. Dar Gabon era încă furios.

– Pentru oameni ca voi, e prea uşor să vă pară rău, spuse el.

Margaret se uita fix în podea şi îşi dorea să nu fi venit.

– Germania e plină de oameni politicoşi şi bogaţi cărora le pare „nespus de rău" pentru ceea ce se întâmplă acolo, continuă Gabon. Dar fac ceva? *Voi* faceţi ceva?

Margaret simţi că roşeşte. Nu ştia ce să facă sau să spună.

– Sst, Phillipe, spuse blând Hartmann. Nu vezi că sunt tineri?

O privi pe Margaret.

– Îţi accept scuzele şi îţi mulţumesc.

– O, Doamne, spuse ea. Am înrăutăţit lucrurile?

– Câtuşi de puţin, spuse Hartmann. Le-ai îndreptat puţin şi îţi sunt recunoscător. Prietenul meu baronul e foarte supărat, dar va fi de acord cu mine până la urmă, cred.

– Ar fi bine să plecăm, spuse Margaret tristă.

Hartmann încuviinţă.

Ea se întoarse.

Percy spuse:

– Îmi pare foarte rău.

Îşi urmă sora.

O luară înapoi, clătinându-se, spre compartimentul lor. Davy pregătea cuşetele. Harry dispăruse, probabil la toaletă. Margaret hotărî să se pregătească pentru culcare. Îşi luă geanta şi se îndreptă spre toaleta pentru doamne ca să se schimbe. Mama tocmai ieşea, uluitoare în halatul ei castaniu.

– Noapte bună, dragă, spuse ea.

Margaret trecu pe lângă ea fără să zică nimic.

În toaleta ticsită, şi-a pus repede cămaşa de noapte de bumbac şi halatul. Hainele ei de noapte păreau lipsite de eleganţă pe lângă mătăsurile şi caşmirurile celorlalte femei, dar puţin îi păsa. Faptul că-şi ceruse scuze nu-i adusese nici o uşurare, până la urmă, pentru că baronul Gabon avea dreptate. Era prea uşor să spui că-ţi pare rău, dar să nu faci nimic.

Când se întoarse în compartiment, tata şi mama se culcaseră, iar dinspre cuşeta tatălui venea un sforăit înăbuşit. Patul ei încă nu era gata, aşa că trebuia să aştepte în salon.

Ştia foarte bine că nu exista decât o cale de ieşire

din situaţia neplăcută în care se afla. Trebuia să-şi părăsească părinţii şi să trăiască pe cont propriu. Acum era mai hotărâtă ca oricând să facă asta, dar nu rezolvase deloc problemele practice cum ar fi banii, slujba şi locuinţa.

Doamna Lenehan, femeia atrăgătoare care se îmbarcase la Foynes, veni şi se aşeză lângă ea; purta un halat albastru-deschis peste un neglijeu negru.

– Am venit să comand un coniac, dar stewarzii par foarte ocupaţi, spuse ea.

Nu părea prea dezamăgită. Arată cu mâna înspre pasageri.

– Parcă e o petrecere în pijama, sau un chef în dormitor la miezul nopţii: toată lumea se perindă în neglijeu. Nu eşti de acord?

Margaret nu fusese niciodată la o petrecere în pijama şi nici nu dormise într-un dormitor comun, aşa că zise doar:

– E foarte ciudat. Ne face să ne simţim ca o familie.

Doamna Lenehan îşi puse centura de siguranţă: avea chef de vorbă.

– E imposibil să te formalizezi când eşti în pijama, cred. Până şi Frankie Gordino părea drăguţ în pijamaua lui roşie, nu-i aşa?

La început, Margaret nu ştiu sigur despre cine vorbea; apoi îşi aminti că Percy surprinsese o discuţie violentă între căpitan şi un agent F.B.I.

– Acela e prizonierul?

– Da.

– Nu ţi-e teamă de el?

– Nu cred. Nu-mi va face nici un rău.

– Dar se spune că e un criminal şi chiar mai rău decât atât.

– Întotdeauna vor fi crime în cartierele sărăcăcioase. Ia-l pe Gordino şi altcineva va face treaba în locul lui. Eu l-aş lăsa acolo. Jocurile de noroc şi prostituţia sunt vechi de când lumea, iar dacă tot sunt crime, pot la fel de bine să fie organizate.

Era un discurs cam şocant. Poate ceva din atmosfera avionului îi determina pe oameni să fie neobişnuit de sinceri. Margaret bănuia, de asemenea, că doamna Lenehan n-ar fi vorbit aşa într-un grup mixt: femeile sunt întotdeauna mai cu picioarele pe pământ când nu sunt bărbaţi de faţă. Oricare ar fi fost explicaţia, Margaret era fascinată.

– N-ar fi mai bine dacă crimele *n-ar fi* organizate? zise ea.

– Nici vorbă. Organizarea presupune un anumit control. Fiecare bandă are teritoriul ei şi rămâne în cadrul acestuia. Nu lichidează oameni pe Fifth Avenue şi nu cer bani de protecţie de la clubul Harvard, aşa că de ce să-i deranjezi?

Margaret nu putea să treacă peste asta.

– Dar bieţii oameni care îşi cheltuiesc banii pe jocuri de noroc? Dar fetele care îşi nenorocesc sănătatea?

– Nu înseamnă că nu-mi pasă de ei, zise doamna Lenehan.

Margaret o privi cu atenţie, întrebându-se dacă e sinceră.

– Ascultă, continuă ea. Eu fac pantofi.

Margaret fusese probabil surprinsă, căci doamna Lenehan adăugă:

– Din asta trăiesc. Am o fabrică de pantofi. Pan-

tofii de bărbaţi produşi de mine sunt ieftini şi rezistă între cinci şi zece ani. Dacă vrei, poţi cumpăra pantofi şi mai ieftini, dar nu sunt buni de nimic – au tălpi de carton care rezistă cam zece zile. Şi, de crezi ori nu, unii oameni îi cumpără pe aceştia! Ei bine, producând pantofi de calitate, cred că mi-am făcut datoria. Dacă oamenii sunt atât de proşti încât să cumpere pantofi de proastă calitate, n-am ce face. Şi dacă oamenii sunt atât de proşti încât să-şi cheltuiască banii pe jocuri de noroc când ei nu-şi permit să cumpere o bucată de carne pentru cină, nici asta nu e treaba mea.

– Ai fost vreodată săracă? întrebă Margaret.

Doamna Lenehan râse.

– Bună întrebare. Nu, n-am fost, aşa că poate ar trebui să-mi ţin gura. Bunicul meu făcea cizme manual şi tatăl meu a deschis fabrica pe care o conduc acum. N-am nici o idee despre viaţa din cartierele sărăcăcioase. Dar tu?

– Nu cine ştie ce, dar cred că există motive pentru care oamenii fac jocuri de noroc, fură şi îşi vând corpurile. Nu sunt doar proşti. Sunt victimele unui sistem crud.

– Bănuiesc că eşti comunistă.

Doamna Lenehan spuse asta fără ostilitate.

– Socialistă, spuse Margaret.

– Asta-i bine, zise în mod surprinzător doamna Lenehan. Te poţi răzgândi mai târziu – ideile fiecăruia se schimbă o dată cu vârsta – dar dacă la început n-ai nici un ideal, ce mai poţi îmbunătăţi? Nu sunt cinică. Consider că trebuie să învăţăm din experienţă, dar să ne ţinem de idealuri. Mă întreb de ce îţi ţin o asemenea predică? Poate pentru că

astăzi împlinesc 40 de ani.

– La mulți ani.

În mod normal, lui Margaret îi displăceau oamenii care îi spuneau că se va răzgândi peste câțiva ani: era o atitudine condescendentă și, de obicei, spuneau asta când pierdeau o discuție, dar nu recunoșteau. Totuși, doamna Lenehan nu era așa.

– Care sunt idealurile tale? o întrebă Margaret.

– Vreau doar să fac pantofi de bună calitate.

Zâmbi în chip de scuză.

– Nu e un ideal ieșit din comun, cred, dar pentru mine e important. Am o viață frumoasă. Locuiesc într-o casă frumoasă, fiii mei au tot ce le trebuie, dau o grămadă de bani pe haine. De ce am toate astea? Pentru că fac pantofi buni. Dacă aș face pantofi de carton, m-aș simți ca o hoață. Aș fi la fel ca Frankie.

– Un punct de vedere cam socialist, zise Margaret zâmbind.

– Am adoptat pur și simplu idealurile tatălui meu, zise doamna Lenehan gânditoare. De unde provin idealurile tale? Nu de la tatăl tău, știu asta.

Margaret roși.

– Ai aflat de scena de la cină.

– Am fost acolo.

– Trebuie să scap de părinții mei.

– Ce te împiedică?

– Am doar 19 ani.

Doamna Lenehan era ușor disprețuitoare.

– Și ce? Alții fug de acasă la 10 ani!

– Am încercat, zise Margaret. Am avut probleme și am fost dusă la poliție.

– Renunți cam ușor.

Margaret voia ca doamna Lenehan să înțeleagă că nu din cauza lipsei de curaj eșuase.

– Nu am bani și nici vreo îndemânare. N-am avut o educație corespunzătoare. Nu știu din ce aș putea trăi.

– Dragă, ești în drum spre America. Majoritatea oamenilor au ajuns acolo cu mult mai puțin decât tine, iar unii sunt acum milionari. Știi să scrii și să citești în engleză, ești frumoasă, inteligentă, drăguță... Ai putea găsi cu ușurință o slujbă. Eu te-aș angaja.

Lui Margaret îi tresări inima. Începuse s-o deranjeze atitudinea neînțelegătoare a doamnei Lenehan. Acum își dădu seama că i se oferă o șansă.

– Chiar așa? zise ea. M-ai angaja?

– Desigur.

– Să fac ce?

Doamna Lenehan se gândi o clipă.

– Te-aș pune în biroul de vânzări: ai lipi etichete, ai merge după cafea, ai răspunde la telefon, ai fi amabilă cu clienții. Dacă ai dovedi că ești de folos, ai fi promovată curând ca director adjunct de vânzări.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă să faci același lucru dar pentru mai mulți bani.

Lui Margaret i se părea un vis imposibil.

– O, Dumnezeule, o slujbă adevărată într-un birou adevărat, zise ea cu jind.

Doamna Lenehan râse.

– În general, oamenilor li se pare o corvoadă!

– Pentru mine ar fi o aventură.

– La început, probabil.

– Vorbeşti serios? întrebă Margaret pe un ton solemn. Dacă vin la tine la birou peste o săptămână, îmi dai o slujbă?

Doamna Lenehan părea speriată.

– Dumnezeule, eşti cât se poate de serioasă, nu-i aşa? zise ea. Aveam impresia că vorbim teoretic.

Margaret se întristă.

– Atunci, nu-mi dai o slujbă? întrebă ea rugătoare. Toate astea au fost doar vorbe goale?

– Mi-ar face plăcere să te angajez, dar este o mică problemă. Peste o săptămână, s-ar putea ca nici eu să nu am slujbă.

Lui Margaret îi venea să plângă.

– Ce vrei să spui?

– Fratele meu încearcă să preia compania.

– Cum poate face aşa ceva?

– E complicat şi s-ar putea să nu reuşească. Mă lupt cu el, dar nu ştiu cum se va termina totul.

Lui Margaret nu-i venea să creadă că şansa îi fusese smulsă în doar câteva clipe.

– Trebuie să câştigi! spuse ea cu înverşunare.

Înainte ca doamna Lenehan să poată răspunde, apăru Harry, ca un răsărit de soare în pijama roşie şi halat albastru. Văzându-l, Margaret se calmă. Harry luă loc şi Margaret îl prezentă.

– Doamna Lenehan a venit să comande un coniac, dar stewarzii sunt ocupaţi, adăugă ea.

Harry păru surprins.

– Or fi ei ocupaţi, dar pot servi băuturi.

Se ridică şi îşi vârî capul în compartimentul următor.

– Davy, adu, te rog, un coniac pentru doamna Lenehan.

Margaret îl auzi pe steward zicând:

– Sigur că da, domnule Vandenpost!

Harry ştia să-i determine pe oameni să facă ce vroia el.

Se aşeză din nou.

– N-am cum să nu vă remarc cerceii, doamnă Lenehan, spuse el. Sunt absolut minunaţi.

– Mulţumesc, spuse ea zâmbind.

Părea încântată de compliment.

Margaret privi mai îndeaproape. Fiecare cercel era o perlă simplă, mare, într-un cadru alcătuit din fire de aur şi sclipiri de diamant. Erau de-o eleganţă discretă. I-ar fi plăcut să poarte şi ea vreo bijuterie splendidă pentru a-i stârni lui Harry interesul.

– Îi aveţi din State? întrebă Harry.

– Da, sunt de la Paul Flato.

Harry încuviinţă.

– Dar cred că au fost executaţi de Fulco di Verdura.

– Habar n-am, zise doamna Lenehan. E ciudat că un tânăr e interesat de bijuterii, adăugă ea cu perspicacitate.

Margaret voia să spună *E interesat să le fure, aşa că ai grijă!* De fapt, era impresionată de iscusinţa lui. Observa întotdeauna piesele deosebite şi ştia adesea cine le executase.

Davy aduse coniacul doamnei Lenehan. Se părea că e în stare să păşească fără să se clatine, în ciuda balansului avionului.

Doamna Lenehan îl luă şi se ridică.

– Încerc să dorm puţin.

– Succes, zise Margaret, gândindu-se la confruntarea doamnei Lenehan cu fratele ei.

Dacă va câştiga, o va angaja pe Margaret, îi promisese.

– Mulţumesc. Noapte bună.

În timp ce doamna Lenehan se îndreptă clătinându-se spre partea din spate a avionului, Harry întrebă puţin gelos:

– Despre ce aţi vorbit?

Margaret ezită să-i spună că Nancy îi oferise o slujbă. Era încântată, dar încă nu era sigur, aşa că nu-i putea cere lui Harry să se bucure împreună cu ea. Hotărî să păstreze asta pentru ea câtva timp.

– Am pornit de la Frankie Gordino, spuse ea. Nancy consideră că oamenii ca el trebuie lăsaţi în pace. Tot ce fac e să organizeze treburi ca jocurile de noroc şi... prostituţia... care nu fac rău decât celor care le practică. Simţi că roşeşte uşor: nu mai pronunţase niciodată cu voce tare cuvântul *prostituţie*.

Harry rămase pe gânduri.

– Nu toate prostituatele fac asta de bună voie, zise el puţin mai târziu. Unele sunt obligate. Ai auzit de sclavia albă.

– Asta înseamnă?

Margaret văzuse sintagma în ziare, dar îşi imaginase vag că fetele sunt răpite şi trimise să fie cameriste la Istanbul. Ce proastă fusese.

Harry spuse:

– Nu e chiar aşa cum scrie în ziare. La Londra există un singur traficant de carne vie – numele lui e Benny Maltezul, e din Malta.

Margaret era şocată. Când te gândeşti că toate astea se întâmplau sub nasul ei!

– Mi s-ar fi putut întâmpla mie!

– Într-adevăr, în noaptea în care ai fugit de acasă, spuse Harry. E tocmai genul de situații de care profită Benny. O tânără neînsoțită, care nu are bani și nici unde să doarmă. Ți-ar fi oferit o cină acceptabilă și o slujbă într-o trupă de dansatoare care urmau să plece la Paris dimineața și ai crede că e salvatorul tău. Trupa de dans se va dovedi a fi o trupă de striptease, dar nu vei afla asta decât când ești blocată la Paris, fără bani și fără vreo posibilitate de a ajunge acasă, așa că vei sta în ultimul rând și te vei fofila cum vei putea.

Margaret se imagină într-o astfel de situație și își dădu seama că probabil exact asta ar face.

– Apoi, într-o noapte ți s-ar cere să „fii drăguță" cu un agent de schimb beat, din public, și dacă ai refuza, te-ar forța.

Margaret își închise ochii, revoltată și speriată, gândindu-se ce i s-ar fi putut întâmpla.

– În ziua următoare, vei ieși afară, dar unde să te duci? Poate ai câțiva bani, dar nu suficient cât să ajungi acasă. Și ai începe să te întrebi ce le vei spune alor tăi la sosire. Adevărul? Niciodată. Așa că te vei întoarce la celelalte fete, care cel puțin vor fi prietenoase și înțelegătoare. Și apoi te vei gândi că, dacă ai făcut-o o dată, poți s-o faci din nou; cu următorul agent de schimb va fi puțin mai ușor. Până să te dezmeticești, vei aștepta bacșișurile pe care clienții le lasă dimineața pe noptieră.

Margaret se cutremură.

– E cel mai îngrozitor lucru pe care l-am auzit vreodată.

– De-asta nu cred că Frankie Gordino ar trebui lăsat în pace.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi Harry spuse gânditor:

– Mă întreb care e legătura dintre Frankie Gordino și Clive Membury.

– Există vreo legătură?

– Păi, Percy zice că Membury are un pistol. Bănuisem deja că ar putea fi polițist.

– Chiar așa? Cum?

– Vesta aceea roșie. Un polițist ar crede că e tocmai bună să-l facă să pară un pierde-vară.

– Poate că ajută la supravegherea lui Frankie Gordino.

Harry păru neîncrezător.

– De ce? Gordino e un răufăcător american în drum spre o închisoare americană. A ieșit din teritoriul britanic și e în custodia F.B.I.-ului. Nu văd de ce Scotland Yard ar trimite pe cineva să-l supravegheze, mai ales dacă ținem cont de prețul unui bilet pe Clipper.

Margaret își coborî vocea.

– Ar fi posibil să te urmărească pe tine?

– Până în America? zise Harry sceptic. Pe Clipper? Cu un pistol? Pentru o pereche de butoni de manșetă?

– Poți găsi altă explicație?

– Nu.

– Oricum, poate că toată vâlva pricinuită de Gordino îi va face să uite purtarea îngrozitoare a tatălui meu la cină.

– De ce crezi că și-a dat drumul așa? zise Harry curios.

– Nu știu. Nu a fost întotdeauna așa. Îmi amintesc că era chiar rezonabil când eram mai mică.

– Am cunoscut câţiva fascişti, zise Harry. Sunt oameni speriaţi.

– Chiar aşa?

Lui Margaret i se părea surprinzător şi neplauzibil.

– Par atât de agresivi.

– Ştiu. Dar în interior sunt înspăimântaţi. De asta le place să mărşăluiască şi să poarte uniforme, se simt în siguranţă când fac parte dintr-un grup. De asta nu le place democraţia, e prea nesigură. Se simt fericiţi într-un regim dictatorial în care ştiu ce urmează să se întâmple şi guvernul nu poate fi răsturnat brusc.

Margaret îşi dădu seama că era logic. Încuviinţă gânditoare.

– Îmi amintesc că, şi înainte să devină aşa înverşunat, tata se enerva fără motiv din pricina comuniştilor, sau sioniştilor, sau sindicatelor – era întotdeauna cineva pe punctul de a prelua controlul asupra ţării. Dacă stau să mă gândesc, n-a existat niciodată posibilitatea ca sioniştii să conducă Anglia, nu-i aşa?

Harry zâmbi.

– Fasciştii sunt întotdeauna furioşi. Sunt adesea oameni care au fost dezamăgiţi în viaţă dintr-un motiv sau altul.

– Asta e valabil pentru tata. Când a murit bunicul şi tata a moştenit proprietatea, a descoperit că era falimentar. A fost ruinat până s-a căsătorit cu mama. Apoi a candidat pentru parlament, dar n-a fost ales niciodată.

Brusc, simţi că îşi înţelege mai bine tatăl. Harry era surprinzător de perspicace.

– De unde ştii toate astea? spuse ea. Nu eşti cu mult mai mare decât mine.

El dădu din umeri.

– La Battersea se face multă politică. Cred că aici e cea mai mare filială a Partidului Comunist din Londra.

Înţelegând mai bine sentimentele tatălui ei, nu-i mai era chiar aşa ruşine faţă de cele întâmplate. Bineînţeles, nu era o scuză pentru purtarea lui, dar cu toate acestea era mai liniştitor să se gândească la el ca la un om dezamăgit şi speriat decât răzbunător şi alienat. Ce deştept era Harry. Ar fi vrut s-o ajute să-şi părăsească familia. Se întrebă dacă va mai vrea să o vadă, o dată ajunşi în America.

– Ştii unde vei locui? zise ea.

– Bănuiesc că voi găsi o cameră de închiriat la New York, spuse el. Am nişte bani şi pot face curând rost de alţii.

Dădea impresia că e atât de uşor. Probabil pentru bărbaţi era mai uşor. O femeie avea nevoie de protecţie.

– Nancy Lenehan mi-a oferit o slujbă, se repezi ea. Dar s-ar putea să nu-şi ţină promisiunea, pentru că fratele ei încearcă să-i ia compania.

El se uită la ea, apoi privi în altă parte, având pe chip o expresie nesigură ce nu-i stătea în fire, de parcă dintr-o dată nu mai era sigur pe el.

– Ştii, dacă vrei, nu m-ar deranja, vreau să spun, să te ajut.

Era ceea ce sperase să audă.

– Într-adevăr? spuse ea.

El părea să se gândească că nu poate face mare lucru.

– Te-aş putea ajuta să cauţi o cameră.

Uşurarea ei era imensă.

– Ar fi minunat, spuse ea. N-am căutat niciodată camere de închiriat, nu ştiu de unde să încep.

– Cauţi în ziare, spuse el.

– În ziare apar camere de închiriat?

– Apar reclame.

– În *The Times* nu se face reclamă la camere de închiriat.

– Ziarele de seară sunt cele mai bune.

Se simţi ridicolă că nu ştie asemenea lucruri.

– Chiar am nevoie de un prieten care să mă ajute.

– Cred că te pot proteja de echivalentul american al lui Benny Maltezul, măcar.

– Sunt aşa fericită, spuse Margaret. Mai întâi doamna Lenehan, apoi tu. Ştiu că-mi pot organiza viaţa dacă am prieteni. Îţi sunt atât de recunoscătoare, nu ştiu ce să spun.

Davy veni în salonul principal. Margaret îşi dădu seama că avionul zburase lin în ultimele cinci sau zece minute. Davy spuse:

– Priviţi pe hublourile din stânga. În câteva secunde veţi vedea ceva.

Margaret privi afară. Harry îşi desfăcu centura de siguranţă şi veni mai aproape ca să se uite peste umărul ei. Avionul se înclină spre stânga. După o clipă, Margaret văzu că zburau deasupra unui pachebot imens, iluminat în întregime ca Piccadilly Circus. Cineva spuse:

– Probabil că pentru noi sunt atâtea lumini: în mod normal, se navighează fără lumini, de când s-a declarat războiul – le e teamă de submarine.

Margaret era cât se poate de conştientă că Harry era aproape de ea şi n-o deranja câtuşi de puţin. Probabil că echipajul de pe Clipper luase legătura prin radio cu cei de pe vas, căci toţi pasagerii de pe vapor ieşiseră pe punte şi stăteau acolo uitându-se la avion şi făcând cu mâna. Erau atât de aproape încât Margaret putea să vadă cum erau îmbrăcaţi: bărbaţii purtau smochinguri, iar femeile purtau rochii lungi. Vaporul înainta cu rapiditate, prora ascuţită spinteca valurile uriaşe fără efort; avionul trecu pe lângă el destul de încet. A fost un moment special: Margaret parcă era vrăjită. Se uită spre Harry şi amândoi îşi zâmbiră, împărtăşind magia. El îşi puse mâna dreaptă pe mijlocul ei, în partea acoperită de corpul lui astfel încât nimeni nu putea să vadă. Atingerea lui era uşoară ca o pană, dar ei i se păru că o arde. Era înfierbântată şi confuză, dar nu voia ca el să-şi ia mâna. După câtva timp, vaporul a rămas în urmă şi luminile s-au estompat, apoi s-au stins cu totul. Pasagerii de pe Clipper s-au întors la locurile lor şi Harry s-a dat înapoi.

Majoritatea oamenilor s-au dus la culcare, iar în salonul principal au rămas doar jucătorii de cărţi, Margaret şi Harry. Margaret era stingherită şi nu ştia ce să facă. Se simţea atât de încurcată încât spuse:

– E târziu. Ar trebui să mergem la culcare.

De ce am spus asta? se gândi ea; nu *vreau* să merg la culcare!

Harry părea dezamăgit.

– Cred că mai rămân puţin.

Margaret se ridică.

– Îţi mulţumesc mult pentru că te-ai oferit să mă

ajuți, spuse ea.

– N-ai pentru ce, zise el.

De ce suntem atât de protocolari? se gândi Margaret. Nu vreau să-mi iau noapte bună în felul ăsta!

– Somn ușor, spuse ea.

– Și ție.

Ea porni, apoi se întoarse.

– Vorbești serios că mă vei ajuta, nu-i așa? Nu mă vei lăsa baltă.

Lui i se îmblânzi chipul și o privi într-un fel aproape drăgăstos.

– N-o să te las baltă, Margaret; îți promit.

Deodată, simți că-l place nespus de mult. Fără să se gândească, se aplecă și îl sărută. Buzele li s-au atins ușor, iar ea simți dorința ca un șoc electric. Se îndreptă imediat, uimită de ce făcuse și de ce simțea. Se priviră în ochi o clipă. Apoi, ea păși în compartimentul următor.

Simțea că i se moaie genunchii. Privind în jur, văzu că domnul Membury ocupase cușeta de sus, lăsând-o pe cea de jos pentru Harry. Și Percy alesese tot cușeta de sus. Se vârî în cea de sub Percy și fixă draperia.

L-am sărutat, se gândi; și a fost plăcut.

Se strecură sub pături și stinse lumina. Era ca într-un cort. Era confortabil. Putea să se uite pe geam, dar nu era nimic de văzut: doar nori și ploaie. Cu toate acestea, era palpitant. Îi amintea de vremurile când ei și lui Elizabeth li se dădea voie să facă un cort în grădină și să doarmă afară, în nopțile calde de vară. Crezuse întotdeauna că nu va putea dormi, atât de palpitant era; dar următorul lucru pe care și-l amintea era lumina și bucătăreasa

care lovea uşor pânza cortului, aducându-le o tavă cu ceai şi pâine prăjită.

Se întrebă unde e Elizabeth acum.

Tocmai când se gândea la asta, auzi o bătaie uşoară pe draperie.

La început crezu că îşi imaginase pentru că îşi adusese aminte de bucătăreasă. Apoi auzi iarăşi, un sunet ca de o unghie, toc, toc, toc. Ezită, apoi se ridică, sprijinindu-se în cot, şi trase pătura până la gât.

Toc, toc, toc.

Trase puţin draperia şi îl văzu pe Harry.

– Ce e? murmură ea, deşi credea că ştie.

– Vreau să te mai sărut, şopti el.

Era încântată şi înspăimântată în aceeaşi măsură.

– Nu fi prost!

– Te rog.

– Pleacă!

– Nu va vedea nimeni.

Era o cerere scandaloasă, dar o tenta enorm. Îşi aminti frisonul electric al primului sărut şi vroia încă unul. Aproape involuntar, întredeschise încă puţin draperia. El îşi vârî capul înăuntru şi o privi rugător. Era irezistibil. Îl sărută pe gură. Mirosea a pastă de dinţi. Intenţionase un sărut rapid ca şi cel dinainte, dar el avea alte idei. Îi muşcă buza de jos. Ei i se păru excitant. Îşi deschise instinctiv gura şi simţi că îi atinge buzele cu limba. Ian nu făcuse niciodată asta. Era o senzaţie ciudată, dar plăcută. Pervertită, întinse limba ca s-o întâlnească pe a lui. El începu să respire greu. Deodată, Percy se mişcă în cuşeta de deasupra, amintindu-i unde se află. Intră în panică: cum putea face asta? Săruta în public

un bărbat pe care abia-l cunoştea! Dacă tatăl ei ar vedea, ar plăti amarnic. Se desprinse, gâfâind. Harry îşi vârî capul mai mult, dorind s-o sărute iar, dar ea îl împinse.

– Lasă-mă înăuntru, spuse el.

– Nu fi ridicol! şopti ea.

– Te rog.

Era imposibil. Nici măcar n-o tenta: era speriată.

– Nu, nu, nu, spuse ea.

El era descurajat.

Ea se domoli.

– Eşti cel mai simpatic om pe care l-am întâlnit în ultimul timp, poate vreodată; dar nu mai eşti atât de simpatic, zise ea. Du-te la culcare.

El înţelese că vorbea serios. Zâmbi pe jumătate, trist. Păru că vrea să zică ceva, dar Margaret trase draperia înainte să apuce.

Ea ascultă cu atenţie şi i se păru că aude un pas uşor, pe măsură ce el se îndepărta.

Stinse lumina şi se întinse, respirând greu. O, Doamne, se gândi, e fantastic. Zâmbi în întuneric, retrăind sărutul. Chiar ar fi vrut să continue. Se mângâie uşor gândindu-se la asta.

Gândul i s-a dus la prima iubită, Monica, o verişoară care venise să stea la ei în vara în care Margaret împlinea 13 ani. Monica avea 16 ani, era blondă şi drăguţă şi părea să ştie totul, iar Margaret o adoră din prima clipă.

Locuia în Franţa şi, probabil din această cauză, sau probabil doar pentru că părinţii ei erau mai permisivi decât ai lui Margaret, Monica obişnuia să se plimbe goală prin dormitoarele şi baia din aripa copiilor. Margaret nu văzuse niciodată un adult gol

şi fusese fascinată de sânii mari ai Monicăi şi de smocul de păr de culoarea mierii dintre picioare: la acea vârstă, ea n-avea decât un piept micuţ şi câteva firicele de păr.

Dar Monica o sedusese pe Elizabeth mai întâi – pe urâta, autoritara Elizabeth, care avea pete pe bărbie! Margaret le auzise şuşotind şi sărutându-se noaptea şi fusese pe rând uimită, furioasă, geloasă şi, în final, invidioasă. Văzu că Monica se ataşase de Elizabeth. Se simţea nedreptăţită şi exclusă de la ocheadele pe care şi le aruncau şi de la aparent întâmplătoarele atingeri de mână în timp ce se plimbau prin pădure sau luau ceaiul.

Apoi, într-o zi când Elizabeth a însoţit-o pe mama la Londra, Margaret a dat peste Monica la baie. Stătea întinsă în apa caldă, cu ochii închişi, atingându-se între picioare. A auzit-o pe Margaret şi a clipit, dar nu s-a oprit, iar Margaret a privit, speriată, dar fascinată, cum Monica s-a masturbat până la capăt.

În acea noapte, în loc să meargă la Elizabeth, Monica a venit în patul lui Margaret; dar Elizabeth s-a înfuriat şi a ameninţat că dă totul în vileag, aşa că până la urmă au împărţit-o între ele, ca nevasta şi amanta într-un triunghi gelos. Margaret s-a simţit vinovată şi perfidă toată vara, dar afecţiunea intensă şi nou descoperita plăcere fizică erau prea minunate ca să renunţe şi totul s-a terminat doar când Monica s-a întors în Franţa în septembrie.

După Monica, întâlnirea cu Ian fusese şocantă. Ian era stângaci, neîndemânatic. Ea îşi dădu seama că un tânăr ca el nu ştie aproape nimic despre corpul unei femei, aşa că normal că nu o făcea să sim-

tă plăcerea pe care i-o oferise Monica. Totuşi, a trecut curând peste dezamăgirea iniţială. Ian o iubea cu atâta disperare încât pasiunea compensa lipsa lui de experienţă.

Gândindu-se la Ian, îi veni să plângă, ca întotdeauna. Îşi dorea nespus să fi făcut dragoste cu el mai des şi cu mai multă tragere de inimă. La început se opusese, deşi îşi dorea la fel de mult ca şi el; Ian insistase luni întregi până când ea a cedat în cele din urmă. După prima oară, deşi voia s-o facă iarăşi, se eschivase. Nu voise să facă dragoste în dormitorul ei de acasă, pentru ca nu cumva cineva să găsească uşa încuiată şi să se întrebe de ce; îi fusese teamă s-o facă afară, deşi ştia multe ascunzători în pădurea din jurul casei; şi îi displăcuse să folosească apartamentele prietenilor lui pentru a nu-şi face o proastă reputaţie. Îndărătul acestor pretexte era spaima de ce ar face tatăl ei dacă cumva ar afla.

Oscilând între dorinţă şi teamă, întotdeauna făcuse dragoste pe ascuns, în grabă şi cu vinovăţie; se întâmplase doar de trei ori înainte ca el să plece în Spania. Bineînţeles, îşi închipuise că aveau tot timpul din lume. Apoi el fusese ucis şi, o dată cu vestea, veni şi gândul îngrozitor că nu îi va mai atinge niciodată corpul; plânsese atât de mult încât crezuse că îi va plesni inima. Îşi închipuise că îşi vor petrece restul zilelor învăţând cum să se facă fericiţi; nu l-a mai văzut niciodată.

Îşi dorea să i se fi dăruit de bună voie de la început şi să fi făcut dragoste cu orice ocazie. Acum că el era îngropat pe un deal prăfuit în Catalonia, lacrimile ei erau inutile.

În acel moment îi trecu brusc prin minte că face

din nou aceeaşi greşeală.

Îl dorea pe Harry Marks. Corpul ei tânjea după el. După Ian, era singurul bărbat care o făcuse să simtă aşa ceva. Dar îl respinsese. De ce? Pentru că îi era teamă. Pentru că erau în avion, cuşetele erau mici şi cineva ar putea auzi, iar tatăl ei era aproape şi îi era groază să nu fie prinsă.

Era iar laşă?

Dacă s-ar prăbuşi avionul? se întrebă ea. Era un zbor transatlantic promotor. În acest moment, erau la jumătatea drumului între Europa şi America, la sute de mile de pământ în orice direcţie: dacă ceva n-ar funcţiona cum trebuie, ar muri cu toţii în câteva minute. Şi ultimul ei gând ar fi regretul că n-a făcut niciodată dragoste cu Harry Marks.

Avionul nu se va prăbuşi, dar oricum, aceasta ar putea fi ultima ei şansă. N-avea nici o idee despre ce se va întâmpla o dată ajunşi în America. Intenţiona să se alăture forţelor armate cât putea de repede, iar Harry spusese că ar vrea să devină pilot în forţa aeriană canadiană. Poate va muri în luptă, ca Ian. Ce importanţă avea reputaţia ei, cine şi-ar face griji din pricina furiei părinţilor când viaţa poate fi atât de scurtă? Aproape îşi dorea să-l fi lăsat pe Harry înăuntru.

Oare va mai încerca? Nu credea. Îi spusese un nu răspicat. Oricine ignora un astfel de refuz ar fi un ticălos. Harry stăruise, ceea ce era măgulitor, dar nu era îndărătnic. În această seară, nu va mai încerca.

Ce proastă sunt, se gândi ea. Acum ar putea fi aici: trebuia doar să spun da. Se cuprinse cu braţele, imaginându-şi că o îmbrăţişează Harry; în gând,

întinse o mână şovăitoare şi îi mângâie şoldul gol. Are păr blond, cârlionţat pe coapse, se gândi ea.

Hotărî să se ridice şi să meargă la toaletă. Poate are noroc ca şi Harry să iasă din pat; sau poate cheamă stewardul să-i aducă o băutură. Îşi vârî mâinile în halat, desfăcu draperia şi se ridică. Cuşeta lui Harry avea draperia prinsă strâns. Îşi strecură picioarele în papuci şi se ridică în picioare.

Aproape toată lumea se culcase. Aruncă o privire spre bucătărie: era goală. Bineînţeles, doar şi stewarzii aveau nevoie de somn. Probabil moţăiau în compartimentul numărul 1 alături de membrii echipajului care nu erau de serviciu. Luând-o în direcţia opusă, trecu pe lângă salon şi îi văzu pe cei care rezistau cu încăpăţânare, doar bărbaţi, jucând pocher. Pe masă era o sticlă de whisky. Îşi continuă drumul, clătinându-se o dată cu balansul avionului. Spre partea din spate a avionului, podeaua se înalţa, iar între compartimente erau scări. Doi sau trei oameni stăteau în capul oaselor, citind, cu perdelele desfăcute, dar majoritatea cuşetelor erau închise; domnea liniştea.

Nu era nimeni în toaleta doamnelor. Margaret se aşeză în faţa oglinzii şi se privi. I se părea bizar că un bărbat o doreşte pe această femeie. Avea chipul mai degrabă comun, pielea albă, iar ochii aveau o nuanţă ciudată de verde. Doar părul e frumos, îşi zicea ea adesea: era lung şi drept, de culoarea bronzului strălucitor. Bărbaţii îi remarcau adeseori părul.

Ce-ar fi crezut Harry despre corpul ei, dacă l-ar fi lăsat înăuntru? Poate că îi repugnau sânii mari: poate îi aminteau de ugerele vacilor, sau ceva ase-

mănător. Auzise că bărbaţilor le plac sânii mici, de forma paharelor în care se serveşte şampanie la petreceri. Sânul meu n-ar încăpea într-un pahar de şampanie, se gândi ea tristă.

I-ar fi plăcut să fie mici, ca ai manechinelor din revista *Vogue*, dar ea arăta mai degrabă ca o dansatoare spaniolă. Când purta rochii de seară era nevoită să poarte şi corset, altfel sânii i se bălăbăneau incontrolabil. Dar Ian îi adorase trupul. Zicea că manechinele arată ca nişte păpuşi. „Tu eşti o femeie adevărată", îi spusese într-o după-amiază, într-un moment răpit în aripa cu odăile copiilor, sărutând-o pe gât şi mângâindu-i sânii, cu mâinile sub puloverul ei de caşmir. Atunci fusese încântată de sânii ei.

Avionul avu o perioadă de turbulenţe şi ea trebui să se ţină de capătul măsuţei de toaletă ca să nu cadă de pe taburet. Înainte să mor, se gândi ea, mi-ar plăcea să mi se mângâie iar sânii.

Când avionul se echilibră, se întoarse în compartiment. Cuşetele erau strâns închise. Rămase acolo un moment, sperând că Harry îşi va trage draperia, dar nu o făcu. Se uită de-a lungul intervalului, în sus şi în jos. Nu se mişcă nimeni.

Toată viaţa fusese o fricoasă.

Dar niciodată nu-şi dorise ceva atât de mult.

Scutură draperia lui Harry. O clipă, nu se întâmplă nimic. N-avea nici un plan: nu ştia ce va face sau ce va spune.

În interior nu se auzea nici un sunet. Scutură încă o dată draperia.

Puţin mai târziu, Harry privi afară.

Se uitară fix unul la altul în tăcere: el uluit, ea fă-

ră să scoată un sunet.

Apoi auzi un zgomot în spatele ei.

Privind peste umăr, văzu o mişcare dincolo de draperia tatălui ei. O mână o apucase din interior. El era pe punctul de a se ridica şi de a merge la baie.

Fără să mai stea pe gânduri, Margaret îl împinse pe Harry înapoi în pat şi se căţără lângă el.

În timp ce trăgea draperia în urma ei, îl văzu pe tata ivindu-se din cuşetă. Din fericire nu o văzuse.

Îngenunche la baza cuşetei şi îl privi pe Harry. Stătea în celălalt capăt cu genunchii strânşi sub bărbie, privind-o fix în lumina slabă ce trecea prin draperie. Parcă era un copil care tocmai îl văzuse pe Moş Crăciun coborând pe horn: nu-i venea să-şi creadă ochilor. Deschise gura să zică ceva, dar Margaret îl opri punându-i un deget pe buze.

Deodată îşi dădu seama că îşi lăsase papucii afară când sărise înăuntru.

Aveau brodate iniţialele ei, aşa că oricine şi-ar fi dat seama ai cui sunt; şi erau lângă papucii lui Harry, ca nişte pantofi lăsaţi în faţa uşii dormitorului la hotel, aşa că toată lumea va afla că doarme cu el.

Trecuseră doar câteva secunde. Se uită afară pe furiş. Tata era cu spatele la ea, cobora scara. Dacă cumva s-ar întoarce acum, ar încurca-o. Căută pe bâjbâite papucii şi îi găsi. Îi luă tocmai când tata îşi punea piciorul gol pe covor. Îi azvârli înăuntru şi trase draperia doar cu o clipă înainte ca el să-şi întoarcă capul. Ar fi trebuit să fie speriată, dar în schimb era tulburată.

Nu avea o idee clară despre ce ar fi vrut să se întâmple acum. Ştia doar că vrea să fie cu Harry.

Perspectiva de a-şi petrece noaptea în cuşeta ei, dorind ca el să fie acolo, era insuportabilă. Dar n-avea de gând să i se dea. I-ar plăcea foarte mult, dar erau diverse probleme practice, printre care domnul Membury, care dormea buştean la câţiva centimetri deasupra lor.

În clipa următoare îşi dădu seama că, spre deosebire de ea, Harry ştia exact ce vroia.

Se aplecă înainte, îşi puse mâna în spatele capului ei, o trase spre el şi îi sărută buzele.

După o ezitare de moment, ea abandonă orice împotrivire şi se lăsă cuprinsă de senzaţie.

Se gândise atât de mult la asta, încât i se părea că face dragoste cu el de câteva ore. Dar acum era aievea: simţea pe gât o mână puternică, o gură reală o săruta pe a ei, o persoană reală îşi învăluia răsuflarea cu a ei. Era un sărut lent, tandru, blând şi şovăitor, iar ea era conştientă de fiecare detaliu: degetele lui mişcându-i-se în păr, asprimea bărbiei lui, răsuflarea lui caldă pe obrazul ei moale, gura lui, dinţii care îi ronţăiau buzele şi, în cele din urmă, limba care o căuta pe a ei. Cedând unui impuls irezistibil, îşi deschise larg gura.

După o clipă s-au desprins unul de celălalt, gâfâind. Privirea lui Harry a căzut pe pieptul ei. Privind în jos, văzu că i se desfăcuse halatul şi avea sfârcurile lipite de cămaşa de noapte din bumbac. Harry privea ca hipnotizat. Cu o mişcare lentă, întinse o mână şi îi atinse uşor sânul stâng, mângâind vârful sensibil prin materialul fin, făcând-o să i se taie răsuflarea de plăcere.

Brusc, nu-şi mai putea suporta hainele. Îşi dădu repede jos halatul. Apucă tivul cămăşii de noapte,

apoi ezită. O voce o avertiza în minte: *După asta, nu mai există cale de întoarcere,* iar ea își zise *Bine!,* își trase cămașa peste cap și îngenunche goală în fața lui.

Se simțea vulnerabilă și sfioasă, dar neliniștea o tulbura și mai tare. Ochii lui Harry rătăceau pe corpul ei, și ea îi citi pe chip adorație și dorință. Aplecându-se în spațiul strâns, el se puse în genunchi și se aplecă înainte, aducându-și capul la pieptul ei. Ea avu un moment de nesiguranță: ce avea de gând să facă? Buzele îi atinseră sfârcurile, mai întâi unul, apoi celălalt. Îi simți mâna sub sânul stâng; mai întâi îl mângâie, apoi îl cântări, apoi îl strânse ușor. Buzele se apropiară ușor până i-au atins sfârcul. El ronțăi delicat. Sfârcul era atât de încordat de parcă era gata să plesnească. Apoi, el începu să sugă și ea gemu de plăcere.

După un timp, ea își dori ca el să-i facă la fel cu celălalt, dar îi era rușine să-i ceară. Totuși, poate că el îi simți dorința, căci, o clipă mai târziu, făcu ce-și dorise. Ea îi mângâie părul țepos de la baza capului, apoi, cedând unui impuls, îi apăsă capul de pieptul ei. El supse și mai tare.

Vroia să-i exploreze trupul. Când se opri, îl împinse și îi desfăcu nasturii de la pijama. Amândoi respirau ca după o goană, dar nu vorbeau de teama de a nu fi auziți. El își dădu jos partea de sus a pijamalei. Nu avea păr pe piept. Îl voia complet gol, cum era ea. Găsi cordonul de la pantalonii de pijama și, nemaistăpânindu-se, trase.

El păru că ezită, puțin speriat, dându-i lui Margaret sentimentul stânjenitor că e mai îndrăzneață decât alte fete pe care le cunoscuse; dar simțea că

trebuia să continue ce a început. Îl împinse pe spate până când a rămas întins cu capul pe pernă, apoi apucă pantalonii şi trase. El îşi ridică şoldurile.

La baza abdomenului avea o claie de păr blond. Ea trase mai mult de pijamaua roşie din bumbac şi apoi i se tăie respiraţia văzând cum penisul ţâşneşte liber, înălţându-se ca un catarg. Ea îl privi fix, fascinată. Pielea era întinsă strâns peste vene şi capătul era umflat ca o lalea albastră. El rămase nemişcat, simţind că asta vrea ea; dar felul cum îl privea îl înfierbântă şi i se înteţi răsuflarea. De curiozitate şi mânată de o altă emoţie, simţi nevoia să-l atingă. Mâna îi era atrasă irezistibil. El gemu uşor când văzu ce are de gând să facă. Ezită în ultima clipă. Mâna ei albă şovăi lângă penisul de culoare închisă. El scoase un sunet ca un scâncet. Apoi, cu un suspin, ea îl apucă, înfăşurându-şi degetele subţirele în jurul lui. Pielea fu fierbinte la atingerea ei şi moale, dar când strânse uşor – făcându-l să icnească – simţi că dedesubt e tare ca un os. Îl privi. Chipul îi era înroşit de dorinţă şi respira greu, pe gură. Ea îşi dorea enorm să-l satisfacă. Schimbându-şi strânsoarea, începu să frece penisul într-o mişcare pe care o învăţase de la Ian: apucând ferm când împingea în jos, lăsând mai moale când ajungea în capăt.

Efectul o luă prin surprindere. El gemu, îşi închise ochii şi îşi strânse genunchii; apoi, când ea împinse în jos pentru a doua oară, se smuci convulsiv, cu chipul schimonosit, iar din capătul penisului ţâşni sperma. Uluită şi fascinată, Margaret continuă şi la fiecare apăsare ieşea mai multă sperma. Ea însăşi era stăpânită de dorinţă: sânii îi erau grei,

avea gâtul uscat şi simţi ceva umed prelingându-i-se pe partea interioară a coapsei. În cele din urmă, la a cincea sau a şasea mişcare, se termină. Lui Harry i se relaxară coapsele, chipul i se linişti şi îşi prăbuşi capul într-o parte pe pernă.

Margaret se întinse lângă el.

El părea jenat.

– Îmi pare rău, şopti el.

– Să nu-ţi pară! răspunse ea. A fost fantastic. N-am făcut niciodată asta. Mă simt minunat.

El era surprins.

– Ţi-a plăcut?

Îi era prea ruşine să zică da cu voce tare, aşa că doar încuviinţă.

El spuse:

– Dar eu nu am... vreau să spun, tu nu ai...

Ea nu zise nimic. Era ceva ce ar fi putut face pentru ea, dar îi era teamă să-i ceară.

El se rostogoli pe o parte, astfel încât stăteau unul cu faţa la celălalt în cuşeta îngustă. El spuse:

– În câteva minute, poate...

Nu pot aştepta câteva minute, se gândi ea. De ce nu i-aş cere să-mi facă ce i-am făcut eu? Îi găsi mâna şi o strânse. Totuşi, nu-i putea spune ce vrea. Îşi închise ochii, apoi îi duse mâna la pântece. Gura ei era lângă urechea lui Harry şi îi şopti:

– Fii tandru.

El înţelese. Îşi mişcă mâna, cercetând. Ea era udă, udă leoarcă. Degetele lui se strecurară cu uşurinţă printre labii. Ea îl cuprinse cu braţele de gât şi îl strânse cu putere. Degetul lui se mişcă înăuntrul ei. Vroia să spună *Nu acolo, mai sus*! şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el îşi scoase degetul şi îl

strecură în locul cel mai sensibil. Ea încremeni pe loc. Trupul i se convulsionă de plăcere. Se cutremură spasmodic şi, ca să nu ţipe, îşi înfipse dinţii în umărul lui Harry şi muşcă. El îngheţă, dar ea se frecă de mâna lui şi senzaţiile continuară nepotolite.

Când în cele din urmă plăcerea se domoli, Harry îşi mută iar degetul, iar ea avu un alt orgasm la fel de intens ca primul.

Apoi, punctul deveni prea sensibil şi ea îi îndepărtă mâna.

După câtva timp, Harry se desprinse de ea şi îşi frecă umărul în locul în care îl muşcase.

Ea gâfâi:

– Îmi pare rău – te-a durut?

– Da, al naibii, şopti el; şi amândoi începură să chicotească.

Era şi mai rău că încercau să râdă pe înfundate, şi câteva minute fură zgâlţâiţi de râsete înăbuşite.

Când se potoliră, el spuse:

– Ai un corp minunat – minunat.

– La fel şi tu, zise ea cu înflăcărare.

Nu o crezu.

– Nu, vorbesc serios, spuse el.

– Şi eu!

Nu va uita niciodată penisul umflat înălţându-se din smocul de păr auriu. Îşi trecu mâna peste stomacul lui, căutându-l, şi îl găsi tolănit pe o coapsă. Pielea era mătăsoasă. Simţi că i-ar plăcea să-l sărute şi fu şocată de propria-i destrăbălare.

Îi sărută în schimb umărul unde îl muşcase. Până şi în semiîntuneric se vedeau urmele lăsate de dinţii ei. Va avea o vânătaie urâtă.

– Îmi pare rău, şopti ea, prea încet ca el s-o poată auzi.

O întrista că îi vătămase pielea perfectă, după ce corpul lui îi oferise atâta plăcere. Îi sărută din nou umărul.

Erau vlăguiţi de extenuare şi plăcere şi aţipiră amândoi. Lui Margaret i s-a părut că aude zgomotul motoarelor tot timpul cât a adormit, de parcă ar fi visat cu avioane. La un moment dat auzi paşi străbătând compartimentul şi întorcându-se puţin mai târziu, dar era prea mulţumită pentru a se întreba despre ce e vorba.

Un timp, avionul a zburat lin şi ea adormi de-a binelea.

Se trezi brusc. Era zi? Se trezise toată lumea? O vor vedea când se dă jos din cuşeta lui Harry? Îi zvâcnea inima.

– Ce e? şopti el.

– Cât e ceasul?

– E miezul nopţii.

Avea dreptate. Afară nu era nici o mişcare, lumina era slabă, iar la hublou nu era nici un semn că s-ar fi luminat de ziuă. Putea să se furişeze afară în siguranţă.

– Trebuie să mă întorc la cuşeta mea, chiar acum, înainte să se afle, spuse ea agitată.

Începu să-şi caute papucii şi nu-i găsi.

Harry îi puse o mână pe umăr.

– Linişteşte-te, şopti el. Mai avem câteva ore.

– Dar mi-e teamă că tata...

Se opri. De ce era aşa îngrijorată? Respiră adânc şi se uită la Harry. Când li s-au întâlnit ochii în semiîntuneric, îşi aminti ce se întâmplase înainte să

adoarmă şi ştia că şi el se gândeşte la acelaşi lucru. Îşi zâmbiră, un zâmbet intim, cu înţeles, un zâmbet între îndrăgostiţi.

Brusc, nu mai era îngrijorată. Încă nu trebuia să plece. Dacă vroia să rămână aici, asta va face. Mai era destul timp.

Harry se apropie de ea, iar ea simţi penisul întărindu-se.

– Nu pleca încă, spuse el.

Ea suspină veselă.

– Bine, încă nu, spuse ea, şi începu să-l sărute.

CAPITOLUL 18

EDDIE DEAKIN SE CONTROLA cu stricteţe, dar era ca un ceainic care clocoteşte cu capacul pus, un vulcan pe punctul de a exploda. Transpira constant, îl durea stomacul şi abia putea să stea locului. Reuşea să-şi facă treaba, dar nimic mai mult.

Era de serviciu până la ora două dimineaţa, ora Marii Britanii. Cum tura lui se apropia de sfârşit, falsifică un nou set de cifre. Mai devreme micşorase consumul avionului pentru a da impresia că mai este suficient combustibil pentru a duce călătoria la capăt, în aşa fel încât căpitanul să nu întoarcă. Acum îl mări, pentru a compensa, astfel încât, atunci când înlocuitorul lui, Mickey Finn, va veni şi va citi indicatoarele de combustibil, nu va găsi nici o discrepanţă. Curba Howgozit va arăta consumul de combustibil fluctuând nebuneşte, iar Mickey se va întreba de ce; dar Eddie va spune că e din cauza furtunii. Oricum, nu Mickey era grija lui cea mai mare. Neliniştea lui profundă, cea care îi ţinea inima în încleştarea rece a spaimei, era că avionul va rămâne fără combustibil înainte de a ajunge la Newfoundland.

Avionul nu avea cantitatea minimă reglementară. Regulamentul prevedea un coeficient de sigu-

ranţă, desigur; dar coeficientul de siguranţă era justificat. Acest zbor nu mai avea o rezervă suplimentară de combustibil pentru cazuri de urgenţă, cum ar fi o pană de motor. Dacă ceva nu funcţiona cum trebuie, avionul va plonja în vijeliosul Ocean Atlantic. În mijlocul oceanului nu era posibilă o amerizare sigură: avionul s-ar scufunda în câteva minute. Nu ar rămâne nici un supravieţuitor.

Mickey veni în cabina de zbor cu câteva minute înainte de ora două; avea un aer odihnit, tânăr şi energic.

– Stăm destul de prost, zise imediat Eddie. I-am spus căpitanului.

Mickey încuviinţă evaziv şi luă lanterna. Prima lui datorie la preluare era să inspecteze toate cele patru motoare.

Eddie îl lăsă şi coborî spre puntea pasagerilor. Primul ofiţer, Johnny Dott, navigatorul, Jack Ashford, şi operatorul radio, Ben Thompson, îl urmară pe scări în jos, din moment ce le sosiseră înlocuitorii. Jack merse la bucătărie să-şi facă un sandviş. Gândul la mâncare îi făcea greaţă lui Eddie. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi se îndreptă spre compartimentul numărul 1.

Când nu era de serviciu, nimic nu-i lua gândul de la Carol-Ann, care era în mâinile răpitorilor.

Acum, în Maine era puţin după ora nouă seara. Probabil s-a întunecat. Carol-Ann o fi extrem de obosită şi demoralizată. De când era însărcinată, obişnuia să se culce mai devreme. Îi vor da un loc unde să se întindă? Nu va dormi în noaptea asta, dar îşi va odihni măcar corpul. Eddie spera că gândul la ora de culcare nu le va da idei golanilor care

erau puşi să o păzească...

Înainte de a i se răci cafeaua, furtuna izbucni de-a binelea.

Avuseseră turbulenţe în ultimele ore, dar acum era şi mai rău, de parcă ar fi fost pe un vapor în mijlocul furtunii. Uriaşa navă era ca o barcă pe valuri, ridicându-se lent şi apoi prăbuşindu-se cu rapiditate, lovind valurile cu o bufnitură şi apoi înălţându-se iarăşi, mişcându-se încoace şi încolo după cum o purta vântul. Eddie se aşeză pe o cuşetă şi îşi propti picioarele de stâlp. Pasagerii începeau să se trezească, sunau după stewarzi şi ţâşneau la baie. Stewarzii Nicky şi Davy moţăiseră în compartimentul numărul 1, cu ceilalţi membri ai echipajului care nu erau de serviciu; îşi încheiară nasturii şi îşi puseră jachetele, apoi se grăbiră să răspundă la apeluri.

După câtva timp, Eddie s-a dus la bucătărie să mai ia cafea. Când a ajuns acolo, uşa de la toaletă s-a deschis şi a ieşit Tom Luther, palid şi transpirat. Eddie îl privi fix, dispreţuitor. Îi venea să-l ia de gât, dar se stăpâni.

– E ceva normal? spuse Luther speriat.

Eddie nu simţea nici pic de simpatie pentru el.

– Nu, nu e normal, răspunse el. Ar trebui să zburăm în jurul furtunii, dar nu avem suficient combustibil.

– De ce?

– E pe terminate.

Luther era speriat.

– Dar ne-ai spus că ne întoarcem dacă se întâmplă aşa ceva!

Eddie era şi mai îngrijorat decât Luther, dar sim-

ţea o satisfacţie macabră văzând suferinţa celuilalt.

– Ar fi trebuit să ne întoarcem, dar am falsificat cifrele. Am un motiv special să vreau să terminăm zborul la timp, îţi aminteşti?

– Ticălos nebun! strigă Luther disperat. Încerci să ne omori pe toţi?

– Prefer să te omor decât să-mi las soţia în mâinile prietenilor tăi.

– Dar dacă murim cu toţii, asta nu-i va fi de nici un folos soţiei tale!

– Ştiu.

Eddie îşi dădea seama că îşi asumă un risc teribil, dar nu suporta să o lase pe Carol-Ann pe mâna răpitorilor încă o zi.

– Poate că sunt nebun, îi spuse lui Luther.

Lui Luther îi era rău.

– Dar avionul ăsta poate ateriza pe mare, nu-i aşa?

– Greşit. Putem ameriza doar pe ape liniştite. Dacă am ateriza în mijlocul Atlanticului pe o asemenea furtună, avionul s-ar face bucăţi în câteva secunde.

– O, Dumnezeule, gemu Luther. N-ar fi trebuit să urc în avionul ăsta.

– N-ar fi trebuit să te încurci cu nevastă-mea, ticălosule, zise Eddie printre dinţi.

Avionul se înclină nebuneşte şi Luther se întoarse clătinându-se, înapoi spre toaletă.

Eddie trecu prin compartimentul numărul 2, spre salon. Jucătorii de cărţi îşi puseseră centurile de siguranţă. Pahare, cărţi şi o sticlă se rostogoleau pe covor, o dată cu avionul care se balansa. Eddie privi în lungul intervalului. După panica iniţială, pa-

sagerii se calmaseră. Majoritatea se întorseseră la cuşetele lor şi îşi puseseră centurile, dându-şi seama că era cea mai bună modalitate de a trece prin turbulenţe. Stăteau cu draperiile deschise, unii părând resemnaţi faţă de acest disconfort, alţii evident speriaţi de moarte. Tot ce nu fusese legat căzuse pe jos şi pe covor era un talmeş-balmeş de cărţi, ochelari, halate, dinţi falşi, lenjerie, butoni de manşetă şi alte lucruri pe care oamenii şi le ţin noaptea lângă pat. Bogaţii şi fermecătorii lumii păreau dintr-o dată cât se poate de umani şi Eddie simţi junghiul dureros al conştiinţei vinovate: vor muri toţi aceşti oameni din cauza lui?

Se întoarse la locul lui şi îşi puse centura. Nu era nimic de făcut în privinţa consumului de combustibil; singura modalitate în care o putea ajuta pe Carol-Ann era să se asigure că amerizarea de urgenţă se va efectua conform planului.

În timp ce avionul se clătina în noapte, el încercă să-şi suprime furia şi să revadă scenariul.

Va fi de serviciu când vor porni de la Shediac, ultimul port înainte de New York. Va începe imediat să arunce combustibil. Indicatoarele vor arăta asta, desigur. Mickey Finn ar putea observa pierderea, dacă s-ar întâmpla să vină la cabina de zbor; dar la ora aceea, după douăzeci şi patru de ore de la decolarea din Southampton, cei care nu erau de serviciu nu voiau decât să doarmă. Şi era puţin probabil ca vreun alt membru al echipajului să arunce o privire la indicatoare, mai ales în ultima parte a zborului, când consumul de combustibil depăşise punctul critic. Detesta gândul că îşi trădează colegii şi o clipă clocoti iar de furie. Îşi strânse

pumnii, dar n-avea ce să lovească. Încercă să se concentreze asupra planului.

Pe măsură ce avionul se va apropia de locul unde Luther voia să amerizeze, Eddie va arunca tot mai mult combustibil, calculând cu precizie, în aşa fel încât combustibilul să fie pe terminate când vor ajunge în zona dorită. În acel moment, îi va spune căpitanului că nu mai au combustibil şi sunt nevoiţi să amerizeze.

Va trebui să monitorizeze traseul cu atenţie. Nu urmau de fiecare dată acelaşi traseu: navigarea nu era atât de precisă. Dar Luther ştiuse să aleagă locul de întâlnire. Era evident locul cel mai potrivit de amerizare a unui hidroavion pe o rază largă, prin urmare, chiar dacă se vor îndepărta de traseu cu câţiva kilometri, în caz de urgenţă căpitanul se va îndrepta cu siguranţă într-acolo.

Dacă era timp, căpitanul va întreba furios cum de Eddie nu observase pierderea spectaculoasă de combustibil înainte să devină critică. Eddie va trebui să răspundă că probabil s-au blocat indicatoarele, o explicaţie neverosimilă. Scrâşni din dinţi. Colegii lui se bazau ca el să efectueze sarcina extrem de importantă de monitorizare a consumului de combustibil al aeronavei. Îi încredinţau vieţile lor. Vor afla că i-a dezamăgit.

O şalupă va aştepta în zonă şi se va apropia de Clipper. Căpitanul va crede că au venit în ajutorul lor. Ar putea să-i invite la bord; în caz contrar, Eddie le va deschide uşa. Apoi, gangsterii îl vor înfrânge pe tipul de la F.B.I., Ollis Field, şi îl vor salva pe Frankie Gordino.

Vor fi nevoiţi să acţioneze repede. Operatorul ra-

dio va fi trimis un mesaj de ajutor înainte ca avionul să fi atins apa, iar Clipper-ul era suficient de mare pentru a fi zărit de la orice depărtare, aşa că în scurt timp se vor apropia şi alte vase. Exista chiar posibilitatea ca paza de coastă să ia parte la salvare. Atunci s-ar isprăvi cu gangsterii lui Luther, se gândi Eddie; şi o clipă se simţi încrezător, dar apoi îşi aminti că vrea ca Luther să reuşească, nu să eşueze.

Nu se putea obişnui cu gândul că aceşti criminali vor obţine ce vor. Îşi frământă creierii în căutarea unei posibilităţi de a răsturna planurile lui Luther, dar tot ce îi venea în minte avea acelaşi cusur: Carol-Ann. Dacă Luther nu-l primeşte pe Gordino, Eddie n-o va primi pe Carol-Ann.

Încercase să se asigure că Gordino va fi prins douăzeci şi patru de ore mai târziu, când Carol-Ann era în siguranţă; dar era imposibil. Gordino va fi departe până atunci. Singura alternativă era să-l convingă pe Luther s-o predea pe Carol-Ann mai devreme şi era suficient de rezonabil ca să-şi dea seama că asta nu se poate. Problema era că Eddie n-avea cu ce să-l ameninţe pe Luther. Luther o avea pe Carol-Ann, iar Eddie avea...

Ei bine, îşi dădu el seama brusc, eu îl am pe Gordino.

Stai puţin.

Ei o au pe Carol-Ann şi nu o pot primi înapoi dacă nu cooperez cu ei. Dar Gordino e în acest avion, iar ei nu-l pot primi înapoi dacă nu cooperează cu mine. Poate că nu deţin toţi aşii.

Se întrebă dacă are vreo posibilitate de a prelua iniţiativa.

Se uită în gol la peretele opus, ținându-se bine, pierdut în gânduri.

Exista o posibilitate.

De ce să-l primească ei pe Gordino mai întâi? Schimbul de ostatici ar trebui să fie simultan.

Încercă să nu-și facă speranțe și să gândească lucrurile calm.

Cum se va efectua schimbul? Ei vor trebui s-o aducă pe Carol-Ann la Clipper cu șalupa care îl va lua pe Gordino.

De ce nu? *De ce naiba nu?*

Se întrebă exasperat dacă se poate aranja la timp. Calculase că o duseseră la nu mai mult de șaizeci sau șaptezeci de mile de casa lor, care la rândul ei se afla la șaptezeci de mile de locul de amerizare de urgență. În cel mai rău caz, asta însemna patru ore de mers cu mașina. Era prea departe?

Să presupunem că Tom Luther era de acord. Prima lui ocazie de a-și suna oamenii va fi la următoarea oprire, Botwood, unde Clipper-ul trebuia să ajungă la nouă dimineața, ora Marii Britanii. Apoi, avionul se va îndrepta spre Shediac. Amerizarea neprogramată va avea loc cam o oră mai târziu, la patru după-amiaza, ora Marii Britanii, adică peste șapte ore. Gangsterii ar putea ajunge acolo cu Carol-Ann chiar mai devreme cu vreo două ore.

Eddie abia își putea stăpâni entuziasmul pe măsură ce lua în considerare perspectiva de a o primi înapoi pe Carol-Ann mai devreme. Își dădea seama, de asemenea, că ar avea șansa, deși redusă, de a da peste cap planul lui Luther. Și asta l-ar reabilita în ochii colegilor. Poate l-ar ierta dacă ar vedea că prinde o bandă de gangsteri criminali.

Încă o dată, se convinse să nu-şi facă speranţe. Era doar o idee. Probabil că Luther nu va fi de acord. Eddie ar putea ameninţa că avionul nu va ameriza la locul indicat dacă nu i se acceptă condiţiile; dar ei ar putea crede că sunt doar vorbe goale. Ei bănuiesc că Eddie ar face orice ca să-şi salveze soţia şi ar avea dreptate. Ei încercau doar să-şi salveze un amic. Eddie era mai disperat şi asta îl făcea mai slab, se gândi el; şi din nou îl cuprinse disperarea.

Dar totuşi, îl va aborda pe Luther, ceea ce-l va face bănuitor şi îngrijorat. Probabil Luther nu va crede ameninţarea lui Eddie, dar cum putea fi sigur? Era nevoie de curaj pentru a-l sfida pe Eddie să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea, iar Luther nu era un om curajos, cel puţin nu acum.

Oricum, îşi zise el, ce am de pierdut?

Va încerca.

Se ridică în picioare.

Se gândi că n-ar fi rău să anticipeze cu atenţie toată conversaţia, pregătindu-şi răspunsurile la obiecţiile lui Luther; dar deja era extrem de răvăşit şi nu mai era în stare să stea liniştit şi să chibzuiască. Trebuia s-o facă, altfel înnebunea.

Ţinându-se de orice găsea în cale, îşi croi drum spre salonul principal, de-a lungul avionului care se zgâlţâia şi se balansa.

Luther era unul dintre pasagerii care nu se culcaseră. Stătea într-un colţ al salonului, bând whisky, fără să ia parte la jocul de cărţi. Culoarea îi revenise pe chip şi părea că se simte mai bine. Citea o revistă britanică, *The Illustrated London News*. Eddie îl bătu pe umăr. El îşi ridică privirea, mirat şi

puţin speriat. Când îl zări pe Eddie, chipul îi deveni ostil. Eddie spuse:

– Căpitanul ar vrea să vă vorbească, domnule Luther.

Luther părea îngrijorat. O clipă, rămase nemişcat. Eddie îi făcu semn cu o mişcare categorică a capului. Luther puse revista jos, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică.

Eddie îl conduse afară din salon şi apoi prin compartimentul numărul 2, dar în loc să urce spre cabina de zbor, deschise uşa de la toaleta pentru bărbaţi şi o ţinu pentru Luther.

Se simţea un miros vag de vomă. Din păcate, nu erau singuri: un pasager în pijama se spăla pe mâini. Eddie indică toaleta şi Luther intră, în vreme ce Eddie s-a pieptănat şi a aşteptat. După câtva timp, pasagerul plecă. Eddie bătu la uşă şi Luther ieşi.

– Ce naiba se întâmplă? spuse el.

– Taci din gură şi ascultă, spuse Eddie.

Nu intenţionase să fie agresiv, dar Luther îl scotea din sărite.

– Ştiu de ce eşti aici, mi-am dat seama ce planuri ai şi fac o schimbare. Când va ameriza avionul, Carol-Ann trebuie să fie pe şalupa care aşteaptă.

Luther era disprețuitor.

– Nu poţi cere nimic.

Eddie nu se aşteptase ca el să cedeze imediat. Acum trebuia să-l păcălească.

– Bine, spuse el cât de convingător putu. Învoiala a căzut.

Luther părea puţin îngrijorat, dar spuse:

– Eşti un nemernic. Îţi vrei nevestica înapoi. Vei

face avionul să coboare.

Ăsta era adevărul, dar Eddie dădu din cap.

– N-am încredere în tine, spuse el. De ce aş avea? Aş putea face tot ce îmi ceri, iar tu ai putea să mă tragi pe sfoară. Nu am de gând să-mi asum acest risc. Vreau o nouă învoială.

Luther încă nu-şi pierduse încrederea.

– Nici o învoială nouă.

– Bine.

Era timpul ca Eddie să-şi joace asul din mânecă.

– Bine, atunci mergi la închisoare.

Luther râse nervos.

– Ce vrei să spui?

Eddie se simţi puţin mai încrezător: Luther ceda.

– Îi spun căpitanului toată tărăşenia. Vei fi dat jos din avion la următoarea oprire. Te va aştepta poliţia. Vei merge la închisoare, în Canada, de unde amicii tăi bătăuşi nu vor putea să te scoată. Vei fi acuzat de răpire, piraterie – la naiba, Luther, s-ar putea să nu ieşi niciodată.

Până la urmă, Luther fu năucit.

– Totul e stabilit, protestă el. E prea târziu să modificăm planul.

– Nu, nu e, spuse Eddie. Îţi poţi suna oamenii la următoarea oprire şi le spui ce să facă. Vor avea şapte ore s-o ducă pe Carol-Ann pe şalupa aceea. E destul timp.

Luther cedă brusc.

– Bine, o voi face.

Eddie nu îl crezu: trecerea fusese prea rapidă. Instinctul îi spunea că Luther hotărâse să-l tragă pe sfoară

– Spune-le că trebuie să mă sune la ultima oprire,

Shediac, şi să confirme că au făcut aranjamentele.

O undă de mânie străbătu repede chipul lui Luther, iar Eddie ştiu că bănuiala fusese corectă.

Eddie continuă:

– Şi când şalupa se apropie de Clipper, trebuie s-o văd pe Carol-Ann pe punte, înainte să deschid uşa, pricepi? Dacă n-o văd, dau alarma. Ollis Field te va înşfăca înainte să apuci să deschizi uşa, iar paza de coastă va fi aici înainte ca bătăuşii tăi să intre. Aşa că asigură-te că totul se va desfăşura cum trebuie, sau muriţi cu toţii.

Luther îşi recăpătă brusc curajul.

– Nu vei face nimic din toate astea, rosti el batjocoritor. Nu ai pune viaţa soţiei tale în pericol.

Eddie încercă să-i sporească îndoiala.

– Eşti sigur, Luther?

Nu era suficient. Luther dădu hotărât din cap.

– Nu eşti într-atât de nebun.

Eddie ştia că trebuie să-l convingă pe Luther chiar acum. Acesta era momentul crucial. Cuvântul *nebun* îi dădu inspiraţia de care avea nevoie.

– O să-ţi arăt cât sunt de nebun, spuse el.

Îl trântise pe Luther de peretele de lângă fereastra pătrată. O clipă, Luther fu prea surprins ca să se împotrivească.

– Îţi arăt eu cât de al naibii de nebun sunt.

Îi lovi picioarele cu o mişcare bruscă şi Luther căzu greu pe jos. În acel moment, chiar *se simţea* nebun.

– Vezi geamul ăsta, dobitocule?

Eddie apucă jaluzelele veneţiene şi le desprinse.

– Sunt suficient de nebun încât să te arunc pe geamul ăsta, aşa sunt de nebun.

Sări pe lavabou şi izbi geamul cu piciorul. Purta ghete solide, dar fereastra era din plexiglas rezistent, gros de jumătate de centimetru. Lovi încă o dată, mai tare, şi de data asta crăpă. Încă o lovitură îl sparse. Bucăţi de sticlă se împrăştiară prin încăpere. Avionul zbura cu 125 de mile pe oră, iar vântul tăios şi ploaia rece ca gheaţa năvăliră înăuntru ca un uragan.

Luther se ridică în picioare, îngrozit. Eddie sări înapoi pe podea şi îl împiedică să plece. Surprinzându-l în dezechilibru, îl izbi în sus de perete. Furia îi dădea puterea de a-l trânti pe Luther, deşi aveau cam aceeaşi greutate. Îl luă pe Luther de rever şi îi împinse capul afară.

Luther ţipă.

Vântul era atât de puternic încât ţipătul nu se auzi.

Eddie îl trase înapoi înăuntru şi îi strigă în ureche:

– Te arunc afară, jur pe Dumnezeu!

Îi scoase iar capul afară şi îl ridică pe Luther de pe podea.

Dacă Luther n-ar fi intrat în panică, poate s-ar fi eliberat, dar îşi pierduse controlul şi era neputincios. Ţipă iar şi Eddie reuşi să deslueşească cuvintele:

– O voi face, o voi face, dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Eddie simţi un imbold puternic să-l arunce; apoi îşi dădu seama că şi el e în pericolul de a-şi pierde controlul. Nu voia să-l omoare pe Luther, îşi aminti el; doar să-l sperie de moarte. Deja obţinuse asta. Era destul.

Îl lăsă pe Luther pe podea şi slăbi strânsoarea.

Luther fugi spre uşă.

Eddie îl lăsă să plece.

Interpretez acceptabil un act de nebunie, se gândi Eddie; dar ştia că nu era un simplu rol.

Se sprijini de chiuvetă, recăpătându-şi suflul. Furia dementă îi trecu la fel de repede cum îl apucase. Era calm, dar şocat de propria-i violenţă, de parcă altcineva ar fi făcut ce-a făcut el.

O clipă mai târziu, intră un pasager.

Era bărbatul care se îmbarcase la Foynes, Mervyn Lovesey, un tip înalt, într-o cămaşă de noapte în dungi, destul de caraghioasă. Era un englez realist, în jur de 40 de ani. Văzu geamul şi zise:

– La dracu, ce s-a întâmplat aici?

Eddie înghiţi.

– Un geam spart, zise el.

Lovesey îl privi ironic.

– Asta am înţeles singur.

– Se întâmplă uneori pe timp de furtună, spuse Eddie. Vânturile acestea violente poartă bucăţi de gheaţă sau chiar pietre.

Lovesey era sceptic.

– Ca să vezi! Pilotez propriul meu avion de zece ani şi n-am auzit niciodată de aşa ceva.

Avea dreptate, bineînţeles. Geamurile se spărgeau uneori, dar asta se întâmpla când avionul era în port, nu în mijlocul Atlanticului. Pentru o asemenea eventualitate, purtau cu ei învelitoare din aluminiu pentru geamuri, care din întâmplare erau chiar acolo. Eddie deschise lădiţa şi scoase afară astfel de jaluzele.

– De asta le purtăm cu noi, spuse el.

Lovesey se lăsă convins în cele din urmă.

– Ca să vezi, spuse el.

Intră la toaletă.

Lângă jaluzele era şurubelniţa, singura unealtă necesară pentru instalarea lor. Eddie decise că ar diminua scandalul dacă le-ar instala singur. În câteva secunde luă jos rama, desprinse ce mai rămăsese din geamul spart, fixă storul şi puse la loc rama.

– Foarte impresionant, spuse Mervyn Lovesey, ieşind de la toaletă.

Eddie avu sentimentul că nu e convins întru totul. Cu toate acestea, era puţin probabil că va face ceva în privinţa asta.

Eddie ieşi şi îl găsi pe Davy pregătind o băutură cu lapte în bucătărie.

– S-a spart geamul de la toaletă, îi spuse.

– O să-l repar imediat ce îi duc prinţesei cacao.

– Am instalat storul.

– Grozav, mulţumesc, Eddie.

– Dar trebuie să mături cioburile cât mai curând.

– Bine.

Lui Eddie i-ar fi plăcut să se ofere să mănture, căci el făcuse stricăciunea. Aşa îl învăţase mama lui. Totuşi, risca să pară circumspect de îndatoritor, trădându-şi conştiinţa vinovată. Aşa că, simţindu-se prost, îl lăsă pe Davy să termine treaba.

Obţinuse ceva, totuşi. Îl speriase groaznic pe Luther. Credea acum că Luther va accepta noul plan şi Carol-Ann va fi adusă cu şalupa la locul de întâlnire. Cel puţin, avea motive să spere.

Se duse cu gândul la cealaltă grijă: rezerva de combustibil a avionului. Deşi încă nu venise tim-

pul să-şi reia postul, urcă în cabina de zbor ca să vorbească cu Mickey.

– Curba e peste tot! zise Mickey neliniştit, îndată ce sosi Eddie.

Dar avem suficient combustibil? se întrebă Eddie. Cu toate acestea, afişă un calm superficial.

– Arată-mi.

– Uite, consumul de combustibil e incredibil de mare în timpul primei ore din tura mea, apoi, în a doua oră, revine la normal.

– Aşa s-a întâmplat şi la mine, spuse Eddie, încercând să pară uşor preocupat când de fapt era teribil de îngrijorat.

– Cred că furtuna face ca totul să fie imprevizibil.

Apoi puse întrebarea care îl tortura.

– Avem destul combustibil ca să ajungem acasă?

Îşi ţinu răsuflarea.

– Mda, avem destul, spuse Mickey.

Lui Eddie îi căzură umerii de uşurare. Mulţumesc lui Dumnezeu. Cel puţin această grijă se terminase.

– Dar n-avem nimic de rezervă, adăugă Mickey. Sper că nu vom pierde un motor.

Eddie nu putea să se îngrijoreze pentru o posibilitate atât de îndepărtată: avea prea multe pe cap.

– Care e prognoza meteo? Poate scăpăm de furtună.

Mickey dădu din cap.

– Nu, spuse încruntat. Se va înrăutăţi considerabil.

CAPITOLUL 19

PE NANCY LENEHAN o neliniştea să se afle în pat într-o cameră cu un străin.

După cum o asigurase Mervyn Lovesey, „apartamentul nupţial" avea cuşete, în ciuda denumirii. Totuşi, nu reuşise să lase uşa deschisă permanent, din pricina furtunii: orice încerca, se trântea, până când li s-a părut amândurora că e mai puţin jenant s-o lase închisă decât să se agite s-o ţină deschisă.

Nancy amânase cât de mult putuse ora de culcare. O bătea gândul să rămână în salonul principal toată noaptea, dar devenise un loc neplăcut de masculin, plin de fum de ţigară, arome de whisky, râsete înfundate şi înjurături ale jucătorilor şi simţea că atrage atenţia. În cele din urmă, nu-i rămase nimic de făcut decât să meargă la culcare.

Stinseră lumina şi se instalară în cuşete; Nancy se întinse ţinând ochii închişi, dar nu-i era deloc somn. Paharul de coniac pe care îl comandase pentru ea Harry Marks nu-i fusese de nici un ajutor: era trează de parcă era ora nouă dimineaţa.

Ştia că nici Mervyn nu doarme. Auzea fiecare mişcare pe care o făcea în cuşeta de deasupra ei. Spre deosebire de celelalte cuşete, cele din apartamentul nupţial nu aveau draperii, aşa că întunericul

oferea unica intimitate.

Stătea trează şi se gândea la Margaret Oxenford, atât de tânără şi de naivă, atât de plină de nesiguranţă şi de idealism. Simţea o fire pasională dedesubtul suprafeţei şovăitoare a lui Margaret şi se identifica cu ea în această privinţă. Şi Nancy ţinuse piept părinţilor ei; sau, cel puţin, mamei ei. Mama voise ca ea să se căsătorească cu un băiat dintr-o veche familie din Boston, dar, la 16 ani, Nancy se îndrăgosti de Sean Lenehan, un student la medicină, al cărui tată era maistru la fabrica tatălui ei. Mama dusese o adevărată campanie împotriva lui Sean, luni întregi, debitând bârfe răutăcioase despre el şi alte fete, făcându-i părinţii de ocară, îmbolnăvindu-se şi băgându-se în pat doar ca să se ridice iar şi s-o acuze pe fiica ei de egoism şi nerecunoştinţă. Nancy suferise mult, dar rămăsese fermă şi, în cele din urmă, s-a căsătorit cu Sean şi l-a iubit din tot sufletul până în ziua când a murit.

Poate că Margaret nu are tăria lui Nancy. Poate am fost cam aspră cu ea, se gândi; când am spus că, dacă nu e de acord cu tatăl ei, ar trebui să se ia şi să plece de acasă. Dar părea să aibă nevoie de cineva care să-i spună să termine cu scâncitul şi să se maturizeze. La vârsta ei, eu aveam doi copii!

Îi oferise ajutor practic şi sfaturi realiste. Spera că îşi va putea ţine promisiunea şi îi va oferi lui Margaret o slujbă.

Totul depindea de Danny Riley, bătrânul nemernic care deţinea balanţa puterii în bătălia cu fratele ei. Nancy începu iar să se îngrijoreze. Oare Mac, avocatul ei, reuşise să dea de Danny? Dacă da, cum primise Danny povestea despre o anchetă asu-

pra uneia dintre infracțiunile sale din trecut? Oare bănuise că totul fusese inventat pentru a-l constrânge? Sau era extrem de speriat? Se zvârcolea și se foia în timp ce revedea toate întrebările fără răspuns. Spera că va putea vorbi la telefon cu Mac la următoarea oprire, Botwood, în Newfoundland. Poate că atunci, el va putea să o liniștească.

Avionul se zgâlțâia și se legăna de câtva timp, sporind agitația lui Nancy; după o oră sau două, mișcarea se înrăutăți. Nu îi mai fusese niciodată frică în avion, dar pe de altă parte nu mai avusese parte de o asemenea furtună. Se ținea de marginile cușetei, în timp ce vânturile violente zgâlțâiau puternica navă. De la moartea soțului ei, făcuse față singură multor probleme și își spuse că trebuie să aibă curaj. Dar nu se putea împiedica să-și imagineze că aripile se vor desprinde sau motoarele se vor distruge și ei vor plonja cu capul înainte în mare; și se îngrozi. Își strânse ochii și mușcă perna. Deodată avu impresia că avionul e în cădere liberă. Aștepta să se oprească, dar avionul continua să cadă. Nu-și putu stăpâni un scâncet de spaimă. Apoi urmă o bufnitură și avionul păru că se echilibrează.

O clipă mai târziu, simți pe umăr mâna lui Mervyn.

– E doar o furtună, spuse el cu accentul lui englezesc. Am trecut prin altele mai puternice. N-are de ce să-ți fie teamă.

Ea îi găsi mâna și o apucă strâns. El se așeză pe marginea cușetei și îi mângâie părul. Era încă speriată, dar o liniștea să-l țină de mână în timpul turbulențelor și se simțea puțin mai bine.

Nu știa cât timp au rămas așa. În cele din urmă,

furtuna s-a potolit. Se simţi stingherită şi dădu drumul mâinii lui Mervyn. Nu ştia ce să spună. Din fericire, el se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

Nancy aprinse lumina şi ieşi din pat. Se ridică nesigură, îşi luă un halat albastru de mătase peste neglijeul negru şi se aşeză la măsuţa de toaletă. Îşi perie părul, ceea ce o calma întotdeauna. Era stânjenită din pricină că îl ţinuse de mână. În acel moment pierduse din vedere convenienţele şi fusese recunoscătoare că are cine s-o liniştească; dar acum se simţea jenată. Era bucuroasă că e destul de sensibil ca să-i bănuiască sentimentele şi s-o lase singură câteva minute pentru a-şi aduna gândurile.

El se întoarse cu o sticlă de coniac şi două pahare. Turnă băuturile şi îi dădu un pahar lui Nancy. Ea ţinea într-o mână paharul şi cu cealaltă apucase marginea măsuţei de toaletă: avionul se zgâlţâia încă.

S-ar fi simţit mai rău dacă el nu purta cămaşa aceea amuzantă de noapte. Arăta ridicol şi el ştia, dar se purta cu atâta demnitate de parcă s-ar fi perindat încoace şi încolo în costumul lui la două rânduri şi, într-un fel, asta îl făcea şi mai amuzant. Evident, era un bărbat căruia nu-i era teamă că pare caraghios. Îl îndrăgea pentru felul în care îşi purta cămaşa de noapte.

Îşi sorbi coniacul. Lichidul o făcu imediat să se simtă mai bine şi mai bău puţin.

– S-a întâmplat ceva ciudat, spuse el ca să facă conversaţie. Pe când mă îndreptam spre toaletă, un alt pasager a ieşit, speriat de moarte. Când am intrat, geamul era spart, iar inginerul stătea acolo cu

o expresie de vină pe chip. Mi-a spus o poveste cu-sută cu aţă albă cum că geamul a fost izbit de o bu-cată de gheaţă adusă de furtună, dar eu aş zice că cei doi se încăieraseră.

Nancy îi era recunoscătoare că vorbea, ca să nu fie nevoiţi să stea gândindu-se cum se ţinuseră de mână.

– Care e inginerul? spuse ea.

– Un tip bine, cam de înălţimea mea, cu păr blond.

– Îl ştiu. Şi care pasager?

– Nu ştiu cum îl cheamă. Om de afaceri, singur, într-un costum gri-deschis.

Mervyn se ridică şi îşi mai turnă coniac.

Halatul lui Nancy îi ajungea doar puţin sub ge-nunchi şi i se părea că e dezbrăcată, cu picioarele goale expuse; dar încă o dată îşi aminti că Mervyn e în urmărirea soţiei adorate şi n-are ochi pentru altcineva; într-adevăr, nu ar observa nici dacă Nan-cy ar fi goală-goluţă. Faptul că o ţinuse de mână fusese pur şi simplu un gest de prietenie din partea unei fiinţe umane către alta. În minte, o voce cinică îi spunea că a te ţine de mână cu soţul alteia era arareori simplu şi niciodată pur, dar o ignoră.

Căutând un subiect de discuţie, zise:

– Soţia ta e şi acum furioasă?

– Şi-a ieşit din pepeni, spuse Mervyn.

Nancy zâmbi amintindu-şi scena la care asistase când se întorsese de la toaletă: soţia lui Mervyn ţi-pând la el, iubitul ţipând la ea, în vreme ce Nancy privea din prag. Diana şi Mark se potoliseră ime-diat şi plecaseră, stingheriţi, pentru a-şi continua cearta în altă parte. Nancy se abţinuse să comen-

teze în acel moment, pentru că nu voia ca Mervyn să creadă că râde de situaţia în care se află. Totuşi, îşi permitea să-i pună întrebări personale: împrejurările creaseră între ei o anumită intimitate.

– Se va întoarce la tine?

– Greu de spus, spuse el. Individul cu care e... cred că e un sfrijit, dar poate că de asta are ea nevoie.

Nancy încuviinţă. Cei doi bărbaţi, Mark şi Mervyn, cu greu ar fi putut fi mai diferiţi. Mervyn era înalt şi arogant, brunet, atrăgător şi avea un fel direct de a fi. Mark era blând, cu ochi căprui şi pistrui, şi, de obicei, avea pe faţa rotundă o expresie amuzată.

– Nu mă interesează genul copilăros, dar, în felul lui, e atrăgător, spuse ea.

Se gândea: dacă Mervyn ar fi soţul meu, nu l-aş schimba cu Mark; dar gusturile nu se discută.

– Da. La început am crezut că Diana e doar scrântită, dar acum că l-am văzut, nu mai sunt aşa sigur.

Mervyn rămase pe gânduri o clipă, apoi schimbă subiectul.

– Dar tu? Îl vei învinge pe fratele tău?

– Cred că i-am găsit punctul slab, spuse ea cu satisfacţie, gândindu-se la Danny Riley. Mă ocup de asta.

El zâmbi larg.

– Când te văd aşa, aş prefera să te ştiu de partea mea, nu împotriva mea.

– O fac pentru tata, spuse ea. L-am iubit foarte mult şi firma e tot ce mi-a rămas de la el. E ca o comemorare, doar că e mai mult decât atât, pentru că

poartă amprenta personalității lui.

– Ce fel de om era?

– Era un om dintre cei pe care nimeni nu-i uită vreodată. Era înalt, cu părul negru și voce puternică; din clipa în care îl vedeai, îți dădeai seama că e un om puternic. Știa numele fiecărui angajat al său, dacă le erau bolnave soțiile și cum se descurcau copiii la școală. A plătit pentru educația a numeroși copii ai angajaților lui, care acum sunt avocați și contabili: știa cum să câștige încrederea oamenilor. În această privință era demodat, patern. Dar avea o minte de afaceri cum n-am mai întâlnit. În toiul Depresiunii, când fabricile se închideau peste tot în Noua Anglie, noi făceam angajări pentru că vânzările erau în creștere! A înțeles puterea publicității înaintea oricui altcuiva din industria de pantofi și a folosit-o cu succes. Îl interesa psihologia, voia să știe ce îi impulsionează pe oameni. Avea capacitatea de a privi orice problemă într-o lumină nouă. Mi-e dor de el în fiecare zi. Mi-e dor de el aproape la fel de mult ca de soțul meu.

Se înfurie brusc.

– Și *n-am de gând* să stau și să mă uit cum munca lui de o viață e distrusă de fratele meu cel bun de nimic.

Se agita, acum că își amintise care îi sunt temerile.

– Încerc să constrâng un acționar important, dar nu voi afla dacă am reușit până...

Nu-și termină propoziția. Avionul avu o turbulență și se smuci ca un cal sălbatic. Nancy își scăpă paharul și apucă măsuța de toaletă cu ambele mâini. Mervyn a încercat să se sprijine, dar nu a reușit și, când avionul s-a înclinat într-o parte, s-a

rostogolit pe podea, lovindu-se de măsuța pentru servit cafea.

Avionul se echilibră. Nancy întinse mâna ca să-l ajute pe Mervyn să se ridice, spunând:

– Ești bine?

Apoi, avionul se smuci iar. Ea alunecă, se desprinse de măsuța de toaletă și se rostogoli pe jos, deasupra lui.

După o clipă, el începu să râdă.

Ei îi era teamă că l-a lovit, dar era ușoară iar el era un bărbat bine făcut. Stătea de-a curmezișul deasupra lui, cei doi alcătuind un X pe covorul cafeniu. Avionul se stabiliză; ea se ridică în fund, privindu-l. Era isteric, sau doar amuzat?

– Cred că arătăm ca niște nătăfleți, spuse el și începu iar să râdă.

Râsul lui era molipsitor. Un moment, ea uită tensiunea acumulată în ultimele douăzeci și patru de ore: trădarea fratelui ei, posibila prăbușire cu micul avion al lui Mervyn, situarea stânjenitoare în apartamentul nupțial, furia soției lui Mervyn, teama ei de furtună. Își dădu brusc seama că era foarte amuzant cum stătea ea pe podea în cămașă de noapte cu un străin, într-un avion care se zgâlțâia nebunește. Începu și ea să râdă.

Următoarea izbitură i-a aruncat unul peste celălalt. Se pomeni cuprinsă de brațele lui Mervyn, încă râzând. Se priviră.

Deodată îl sărută.

Era extrem de surprinsă de ce făcuse. Nici măcar nu-i trecuse prin minte vreodată să-l sărute. Nici măcar nu știa sigur în ce măsură îl plăcea. Părea un impuls venit de nicăieri.

El era evident şocat, dar îşi reveni repede şi o sărută înapoi cu entuziasm. Nu era nimic şovăitor în sărutul lui, nici aprindere lentă: se înflăcărase pe loc.

Un minut mai târziu, ea se îndepărtă de el, fără răsuflare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea prosteşte.

– M-ai sărutat, spuse el, încântat.

– N-am vrut.

– Mă bucur că ai făcut-o, totuşi, spuse el şi o sărută iar.

Ea vru să se desprindă, dar strânsoarea lui era puternică. Îi simţi mâna furişându-i-se sub cămaşă şi încremeni: era stânjenită că avea sânii atât de mici şi îi era teamă că va fi dezamăgit. Mâna îi cuprinse sânul mic, rotund, şi el gemu. Vârfurile degetelor îi găsiră sfârcul, iar ea se simţi iar stânjenită: avea sfârcuri mari de când îi alăptase pe băieţi. Sâni mici şi sfârcuri mari – i se părea că e ciudată, aproape deformată; dar lui Mervyn nu-i displăcu, ba chiar dimpotrivă. O mângâie cu blândeţe şi ea se lăsă purtată de senzaţie. Trecuse mult timp de când se simţise aşa.

Ce fac? se gândi deodată. Sunt o văduvă respectabilă şi iată că mă tăvălesc pe jos, într-un avion, cu un bărbat pe care l-am întâlnit ieri! Ce m-a apucat?

– Opreşte-te, spuse ea cu hotărâre.

Se desprinse şi se îndreptă. Neglijeul i se ridicase deasupra genunchilor. Mervyn îi mângâie coapsa goală.

– Opreşte-te, spuse încă o dată, îndepărtându-i mâna.

– Cum vrei, spuse el cu vădită neplăcere. Dar dacă te răzgândeşti, eu voi fi gata.

Ea văzu umflătura făcută de penis în cămaşa de noapte. Se uită repede în altă parte.

– E vina mea, spuse ea, gâfâind. A fost o greşeală. Mă port prosteşte, ştiu. Îmi pare rău.

– Nu-ţi cere scuze, spuse el. E cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în ultimii ani.

– Dar o iubeşti pe soţia ta, nu-i aşa? spuse ea direct.

El tresări.

– Aşa credeam. Acum sunt puţin confuz, să-ţi spun drept.

Exact asta simţea şi Nancy: confuzie. După zece ani de celibat, ardea de nerăbdare să îmbrăţişeze un bărbat pe care abia îl cunoştea.

Dar îl cunosc, se gândi ea; îl cunosc destul de bine. Am călătorit de departe cu el şi ne-am împărtăşit temerile. Ştiu că e arogant şi orgolios, dar şi pătimaş, loial şi puternic. Îl plac în ciuda defectelor lui. Îl respect. E teribil de atrăgător, până şi într-o cămaşă de noapte maro, în dungi. Şi m-a ţinut de mână când mi-a fost teamă. Ce plăcut ar fi să am pe cineva care să mă ţină de mână ori de câte ori mi-e teamă.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, o luă iar de mână. De data asta o întoarse şi o sărută în palmă. Ea simţi un frison. O trase spre el şi o sărută iar.

– Nu face asta, şopti ea. Dacă începem iar, n-o să ne putem opri.

– Mi-e teamă că, dacă ne oprim acum, s-ar putea să nu mai începem niciodată, murmură el, cu vocea plină de dorinţă.

Ea simţea în el o pasiune formidabilă, abia stăpânită, ceea ce o înfierbântă şi mai tare. Avusese prea multe întâlniri cu bărbaţi slabi de caracter, amabili, care aşteptau de la ea consolare şi siguranţă; bărbaţi care renunţau prea uşor când ea se împotrivea cererilor lor. Mervyn era insistent, foarte insistent. O dorea şi o dorea acum. Ea tânjea să îi cedeze.

Îi simţi mâna pe picior, sub neglijeu, mângâindu-i cu vârful degetelor pielea fină din interiorul coapsei. Îşi închise ochii şi, aproape involuntar, îşi desfăcu picioarele o secundă. El nu mai avea nevoie de altă invitaţie. O clipă mai târziu mâna lui i-a găsit sexul, şi ea gemu. Nimeni în afară de soţul ei, Sean, nu-i făcuse asta. Gândul la el o copleşi brusc de tristeţe. O, Sean, mi-e dor de tine, îşi zise ea; nu îndrăznesc să recunosc cât de dor îmi e de tine. Era mai îndurerată decât oricând. Lacrimile i se strecurară pe sub pleoape şi i se prelinseră pe faţă. Mervyn o sărută şi îi simţi lacrimile.

– Ce e? murmură el.

Ea îşi deschise ochii. Printr-o perdea de lacrimi, îi zări chipul frumos şi îngrijorat; îşi văzu neglijeul strâns în jurul mijlocului şi mâna lui între coapse. Îl luă de încheietură şi îi îndepărtă mâna, cu blândeţe dar ferm.

– Nu te supăra, te rog, spuse ea.

– Nu mă supăr, şopti el blând. Spune-mi.

– Nimeni nu m-a atins acolo de când a murit Sean şi asta m-a făcut să-mi aduc aminte de el.

– Soţul tău.

Ea încuviinţă.

– Cu cât timp în urmă?

– Zece ani.

– E mult.

– Sunt fidelă.

Îi zâmbi printre lacrimi.

– Ca şi tine.

El suspină.

– Ai dreptate. Am fost căsătorit de două ori şi e prima dată când era cât pe ce să fiu infidel. Mă gândeam la Diana şi la tipul ăla.

– E o prostie? spuse ea.

– Poate. Ar trebui să încetăm să ne gândim la trecut, să profităm de moment, să trăim pentru astăzi.

– Poate ar trebui, spuse ea şi îl sărută iarăşi.

Avionul se izbi de parcă s-ar fi lovit de ceva. Li se ciocniră feţele. Lumina pâlpâi. Avionul se zgâlţâia violent. Nancy uită de sărut şi se agăţă de Mervyn.

Când turbulenţa se potoli cât de cât, văzu că îi sângera buza.

– M-ai muşcat, spuse el cu un zâmbet trist.

– Îmi pare rău.

– Mie îmi pare bine. Sper să am o cicatrice.

Ea îl strânse tare în braţe, într-o pornire de afecţiune.

Stăteau întinşi pe jos, în vreme ce afară furtuna se dezlănţuia. Când se mai potoli, Mervyn spuse:

– Hai să încercăm să ajungem la cuşetă; acolo va fi mai confortabil decât pe covor.

Nancy încuviinţă. Sprijinindu-se în mâini şi picioare, se târî pe podea şi se căţără în cuşetă. Mervyn o urmă şi se întinse lângă ea. O cuprinse cu braţele şi ea i se cuibări la piept.

De fiecare dată când se înteţeau turbulenţele, se

agăţa strâns de el, ca un marinar legat de catarg. Când se domoleau, ea slăbea strânsoarea şi el o mângâia liniştitor.

La un moment dat, adormi.

O trezi o bătaie în uşă şi o voce care striga:

– Stewardul!

Îşi deschise ochii şi îşi dădu seama că e în braţele lui Mervyn.

– O, Doamne! spuse ea, intrând în panică.

Se ridică în fund şi privi frenetic în jur.

Mervyn îi puse pe umăr o mână fermă şi strigă cu voce puternică şi autoritară:

– Aşteaptă puţin.

O voce cam speriată răspunse:

– Desigur, domnule, vă stau la dispoziţie.

Mervyn se rostogoli jos din pat, se ridică în picioare şi o acoperi pe Nancy. Ea îi zâmbi recunoscătoare, apoi se întoarse, prefăcându-se că doarme, ca să nu trebuiască să dea ochii cu stewardul.

Îl auzi pe Mervyn deschizând uşa şi stewardul intră.

– Bună dimineaţa! spuse el vesel.

Simţi aroma cafelei proaspete.

– E nouă şi jumătate dimineaţa, ora britanică, la New York e patru şi jumătate noaptea şi e ora şase în Newfoundland.

Mervyn spuse:

– Ai spus că e nouă şi jumătate în Anglia şi ora şase în Newfoundland? Sunt cu trei ore *şi jumătate* în urmă faţă de ora britanică?

– Da, domnule. Ora oficială din Newfoundland este cu trei ore şi jumătate în urmă faţă de ora Greenwich.

– Nu ştiam că se calculează şi jumătăţi de oră. Trebuie să fie complicat pentru cei care alcătuiesc orarele avioanelor. Cât mai avem până la amerizare?

– Amerizăm peste treizeci de minute, cu doar o oră întârziere. Întârzierea se datorează furtunii. Stewardul ieşi cu paşi uşori şi uşa se închise.

Nancy se întoarse. Mervyn ridică storurile veneţiene. Se luminase de ziuă. Ea îl privi cum toarnă cafeaua şi i se perindară dinaintea ochilor imagini din noaptea care trecuse: cum o ţinuse Mervyn de mână în timpul furtunii, cum au căzut amândoi pe jos, mâna care i-a cuprins sânul, cum se agăţase de el în timp ce avionul se balansa şi se smucea, felul cum o mângâiase până a adormit. Dumnezeule, îmi place enorm omul acesta.

– Cum vrei cafeaua?

– Neagră, fără zahăr.

– La fel ca mine.

Îi înmână o ceaşcă.

Sorbi recunoscătoare. Era curioasă să afle o mulţime de lucruri despre Mervyn. Juca tenis, mergea la operă, îi plăcea să facă cumpărături? Citea mult? Cum îşi înnoda cravata? Îşi lustruia singur pantofii? Privindu-l cum îşi bea cafeaua, avu sentimentul că poate intui cu uşurinţă. Probabil că juca tenis, dar nu citea multe romane şi cu siguranţă nu îi plăcea să facă cumpărături. Probabil e un bun jucător de pocher, dar un prost dansator.

– La ce te gândeşti? spuse el. Mă cântăreşti din priviri de parcă vrei să ştii dacă merită să-mi faci o asigurare pe viaţă.

Ea râse.

– Ce fel de muzică îți place?

– Sunt afon. Când eram mai tânăr, jazul făcea furori în sălile de dans. Îmi plăcea ritmul, deşi n-am fost niciodată un dansator grozav. Dar ţie?

– O, eu am dansat – eram nevoită. În fiecare dimineaţă de sâmbătă mergeam la şcoala de dans într-o rochie albă, cu volănaşe, şi mănuşi albe, ca să învăţ dansuri de societate, împreună cu băieţi de 12 ani, îmbrăcaţi în costum. Mama credea că astfel îmi era asigurat drumul către stratul cel mai de sus al societăţii din Boston. Nu s-a întâmplat aşa, bineînţeles; dar din păcate nu îmi păsa. Mă interesa mai mult fabrica tatălui meu – spre disperarea mamei. Ai luptat în primul război mondial?

– Da.

Chipul i se umbri.

– Am fost la Ypres.

Pronunţă „Wipers".

– Şi am jurat că nu voi sta cu mâinile în sân să văd o altă generaţie de tineri trimişi să moară în felul ăsta. Dar nu mă aşteptam să vină Hitler.

Îl privi cu compasiune. El îşi ridică privirea. Se priviră în ochi şi ea ştiu că şi el îşi aminteşte cum se sărutaseră şi se mângâiaseră noaptea trecută. Deodată, se simţi iar stânjenită. Privi spre fereastră şi zări pământul. Îşi aduse aminte că la Botwood spera să primească un telefon care, într-un fel sau altul, îi va schimba viaţa.

– Aproape am ajuns! spuse ea.

Sări jos din pat.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Ies eu primul, spuse el. E mai nimerit.

– Bine.

Nu ştia dacă i-a mai rămas vreo reputaţie de protejat, dar nu voia să spună asta. Îl privi luându-şi costumul şi sacoşa de carton conţinând haine curate, pe care le cumpărase la Foynes o dată cu cămaşa de noapte: o cămaşă albă, şosete negre de lână şi lenjerie gri din bumbac. Când ajunse la uşă şovăi şi ea ştia că se întreabă dacă s-o sărute iar. Merse la el şi îşi ridică faţa.

– Îţi mulţumesc că m-ai ţinut în braţe toată noaptea, zise ea.

El se aplecă şi o sărută. A fost un sărut blând, prelungit.

Nancy îi deschise uşa şi el ieşi.

Suspină în timp ce închidea uşa în urma lui. Cred că aş putea să mă îndrăgostesc de el, îşi spuse.

Se întrebă dacă va mai vedea vreodată cămaşa aceea de noapte.

Privi pe geam. Avionul cobora treptat. Trebuia să se grăbească.

Se pieptănă repede la măsuţa de toaletă, apoi se îndreptă cu valiza spre toaleta care se afla chiar lângă apartamentul nupţial. Erau acolo Lulu Bell şi încă cineva, dar, din fericire, nu era şi soţia lui Mervyn. I-ar fi plăcut să facă o baie, dar trebuia să se mulţumească cu o spălare la chiuvetă. Avea lenjerie curată şi o bluză nouă, bleumarin în loc de gri, care se asorta cu costumul ei roşu. În timp ce se îmbrăca, îşi aminti conversaţia pe care o avusese de dimineaţă cu Mervyn. Gândul la el o înveseli, dar sub această veselie se ascundea o urmă de stinghereală. Cum se explica? O dată ce îşi pusese întrebarea, răspunsul fu evident. El nu spusese nimic despre soţia lui. Noaptea trecută, mărturisise că era

„confuz". De atunci, tăcere. O voia pe Diana înapoi? Încă o iubea? O ţinuse pe Nancy în braţe toată noaptea, dar asta nu ştergea cu buretele o căsătorie, nu neapărat.

Şi eu ce vreau? se întrebă ea. Bineînţeles, mi-ar plăcea să-l revăd pe Mervyn, probabil mi-ar plăcea chiar să avem o relaţie; dar vreau ca el să renunţe la căsătoria lui pentru mine? De unde să ştiu, după o noapte de pasiune neconsumată?

Încetă să se mai rujeze şi îşi privi chipul în oglindă. Termină, Nancy, îşi spuse. Ştii adevărul. Îl vrei pe bărbatul ăsta. În zece ani, e singurul care îţi place cu adevărat. Ai 41 de ani şi o zi şi l-ai întâlnit pe domnul Perfect. Încetează cu prostiile şi apucă-te să-l prinzi în mreje.

Se dădu cu parfum Pink Clover şi părăsi încăperea.

Ieşind, îi văzu pe Nat Ridgeway şi pe fratele ei Peter, ale căror locuri erau lângă toaletă. Nat spuse:

– Bună dimineaţa, Nancy.

Îşi aminti brusc ce simţise pentru acest bărbat în urmă cu cinci ani. Da, îşi spuse, aş fi putut să mă îndrăgostesc de el, dacă aş fi avut răgazul; dar n-am avut când. Şi poate am avut noroc: s-ar putea ca el să-şi fi dorit fabrica Black's Boots mai mult decât mă dorea pe mine. La urma urmei, încă încearcă să pună mâna pe companie, dar sigur e că nu încearcă să pună mâna pe mine. Dădu scurt din cap şi intră în apartamentul ei.

Cuşetele fuseseră demontate şi transformate în canapea, iar Mervyn stătea acolo, bărbierit şi îmbrăcat cu costumul lui gri şi cămaşă albă.

– Uită-te pe geam, spuse el. Aproape am ajuns.

Nancy privi afară şi văzu pământul. Zburau la joasă înălţime deasupra unei păduri dese de pin, străbătută de râuri argintii. În timp ce privea, copacii lăsară loc apei – nu apa adâncă, întunecată a Atlanticului, ci un estuar liniştit, cenuşiu. La capătul îndepărtat zări un port şi o adunătură de clădiri de lemn, în vârful cărora se afla o biserică.

Avionul cobora cu rapiditate. Nancy şi Mervyn stăteau pe canapea cu centurile puse, ţinându-se de mână. Nancy abia simţi impactul făcut de avion la atingerea apei şi nu fu sigură că au aterizat până când, o clipă mai târziu, apa stropi geamurile.

– Ei bine, spuse ea, am zburat peste Atlantic.

– Da. Nu mulţi pot spune asta.

Nu se simţea prea curajoasă. Petrecuse jumătate din călătorie făcându-şi griji în privinţa companiei, iar cealaltă jumătate, de mână cu soţul alteia. O preocupase zborul cu adevărat abia când furtuna se înteţise şi ea încremenise de spaimă. Ce le va spune băieţilor? Vor vrea să afle toate amănuntele. Nu ştia nici măcar ce viteză avea avionul. Hotărî să afle toate astea înainte să ajungă la New York.

Când avionul încetini, se apropie o şalupă. Nancy îşi puse haina, iar Mervyn jacheta de piele, pentru zbor. Cam jumătate dintre pasageri hotărâseră să coboare ca să-şi întindă picioarele. Ceilalţi erau încă în pat, dincolo de draperiile albastre, fixate strâns.

Trecură prin salonul principal, ajunseră pe hidrostabilizator şi se îmbarcară pe şalupă. În aer se simţea miros de mare şi de cherestea proaspătă: probabil era un gater în apropiere. Lângă locul de acostare a Clipper-ului se afla un şlep cu combus-

tibil, pe care scria SERVICIUL DE AVIAȚIE SHELL, unde bărbați în salopete albe așteptau să realimenteze rezervoarele avionului. În port erau și două cargoboturi destul de mari, ceea ce însemna că locul de ancorare era adânc.

Soția lui Mervyn și iubitul ei făceau parte dintre cei care hotărâseră să debarce și Diana o privi dușmănoasă pe Nancy în timp ce șalupa se îndrepta spre țărm. Nancy nu se simțea în largul ei și nu putu să-i susțină privirea, deși Diana era cea care trebuia să se simtă vinovată: la urma urmei, ea era cea care comisese un adulter.

Trecură pe un doc plutitor, apoi străbătură pasarela și debarcaderul. Deși era devreme, se adunaseră câțiva gură-cască. La capătul debarcaderului se aflau clădirile companiei Pan American, una mare și două mai mici, făcute din lemn vopsit verde, cu cadru castaniu. Dincolo de acestea se întindea un câmp pe care erau câteva vaci.

Pasagerii intrară în clădirea cea mare a liniei aeriene și își arătară pașapoartele unui funcționar somnoros. Nancy observă că oamenii din Newfoundland vorbesc repede, cu accent mai mult irlandez decât canadian. Era acolo o sală de așteptare, dar nu tenta pe nimeni, și toți pasagerii hotărâră să exploreze satul.

Nancy aștepta cu nerăbdare să vorbească cu Patrick MacBride, care era la Boston. Tocmai când se pregătea să întrebe unde e telefonul, își auzi numele: clădirea avea un sistem de apel asemănător cu cel de pe un vapor. Își prezentă actul de identitate unui tânăr purtând uniforma companiei Pan American.

– Sunteţi căutată la telefon, doamnă, spuse el.

Îi tresări inima.

– Unde e telefonul? spuse ea, privind în jur.

– La oficiul telegrafic din strada Wireless. E mai puţin de un kilometru până acolo.

Un kilometru! Abia îşi stăpânea nerăbdarea.

– Atunci să ne grăbim, înainte să se întrerupă convorbirea! Aveţi o maşină?

Tânărul era speriat de parcă i se ceruse o rachetă spaţială.

– Nu, doamnă.

– Prin urmare vom merge pe jos. Arată-ne drumul.

Ieşiră din clădire, Nancy şi Mervyn pe urmele mesagerului. Urcară dealul, urmând un drum neasfaltat, fără trotuar. Pe margine păşteau oi lăsate libere. Nancy era recunoscătoare că are pantofi confortabili – confecţionaţi la Black's, bineînţeles. Îi va aparţine oare compania şi mâine seară? Patrick MacBride îi va spune imediat. Aşteptarea era insuportabilă.

După zece minute au ajuns la o altă clădire de lemn şi au intrat. Nancy a fost condusă la un scaun în faţa căruia era un telefon. Se aşeză şi ridică receptorul cu o mână tremurătoare.

– Nancy Lenehan la telefon.

Telefonista spuse:

– Linia pentru Boston.

Urmă o pauză lungă, apoi auzi:

– Nancy? Eşti acolo?

Nu era Mac, contrar aşteptărilor ei, şi îi luă ceva timp până să recunoască vocea.

– Danny Riley! exclamă ea.

– Nancy, am probleme şi trebuie să mă ajuţi!

Ea strânse receptorul mai tare. Se părea că planul ei funcţionase. Vocea îi deveni calmă, aproape plictisită, de parcă apelul ar fi fost o pierdere de timp.

– Ce fel de probleme, Danny?

– Sunt cercetat în legătură cu cazul acela vechi!

Veştile erau bune! Mac îl băgase pe Danny în sperieţi. Intrase în panică. Tocmai asta voia ea. Dar se prefăcu că nu ştie despre ce e vorba.

– Ce caz? Ce înseamnă asta?

– *Ştii* tu. Nu pot vorbi despre asta la telefon.

– Dacă nu poţi vorbi despre asta la telefon, de ce mă suni?

– Nancy! Nu-ţi bate joc! Am nevoie de tine!

– Bine, linişteşte-te.

Era cât se poate de speriat: acum trebuia să-i folosească teama ca să-l manipuleze.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat, fără să menţionezi nume şi adrese. Cred că ştiu despre ce caz e vorba.

– Ai toate hârtiile vechi ale tatălui tău, nu-i aşa?

– Sigur, sunt acasă, în seif.

– S-ar putea să ţi se ceară să le răsfoieşti.

Danny îi spunea povestea pe care ea însăşi o inventase. Şiretlicul funcţiona perfect deocamdată. Nancy spuse veselă:

– Nu cred că ai de ce să-şi faci griji în privinţa...

– Cum poţi fi sigură? o întrerupse el înnebunit.

– Nu ştiu...

– Te-ai uitat deja peste toate?

– Nu, sunt prea multe, dar...

– Nimeni nu *ştie* ce se găseşte acolo. Ar fi trebuit

să le arzi acum câţiva ani.

– Ai dreptate, dar nu m-am gândit niciodată... Cine vrea să le vadă, totuşi?

– E o anchetă a baroului.

– Au dreptul?

– Nu, dar nu e bine să-i refuz.

– Şi e bine dacă îi refuz eu?

– Tu nu eşti avocat. Nu te pot obliga.

Nancy făcu o pauză, prefăcându-se că ezită, ţinându-l în suspans. În cele din urmă spuse:

– Atunci s-a rezolvat.

– Le vei arde?

– Da. Mâine le ard pe toate.

– Nancy...

Suna de parcă îi venea să plângă.

– Nancy, eşti o prietenă adevărată.

Ea răspunse, simţindu-se ipocrită:

– Ce altceva aş putea să fac?

– Îţi sunt recunoscător, Dumnezeule, extrem de recunoscător. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Păi, din moment ce ai adus vorba, ai putea face ceva pentru mine.

Îşi muşcă buza. Asta era partea delicată.

– Ştii de ce mă întorc cu avionul aşa curând?

– Nu ştiu, mi-am bătut capul cu cealaltă problemă...

– Peter încearcă să vândă compania.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere.

– Danny, eşti acolo?

– Sigur, sunt aici. Nu vrei să vinzi compania?

– Nu! Preţul e mult prea mic şi eu nu voi avea nici un post – bineînţeles că nu vreau să vând. Peter ştie că e o afacere proastă, dar nu-i pasă atâta

vreme cât îmi face mie rău.

– E o afacere proastă? Nu v-a mers prea bine în ultimul timp.

– Ştii de ce, nu-i aşa?

– Bănuiesc...

– Haide, recunoaşte. Peter e un manager prost.

– Bine...

– În loc să-i dăm voie să vândă compania la un preţ de nimic, de ce să nu-l concediem? Lasă-mă pe mine să preiau compania. O pot pune pe picioare, ştii asta. Apoi, când va aduce profit, ne putem gândi iar dacă s-o vindem, însă atunci la un preţ mult mai mare.

– Nu ştiu.

– Danny, în Europa a început războiul, iar asta înseamnă că afacerile vor merge grozav. Vom vinde pantofi mai repede decât îi vom produce. Dacă aşteptăm doi sau trei ani, putem vinde compania la un preţ dublu, chiar triplu.

– Dar asocierea cu Nat Ridgeway ar prinde extrem de bine firmei mele de avocatură.

– Uită asta, îţi cer să mă ajuţi.

– Chiar nu ştiu dacă e în interesul tău.

Nancy voia să spună: Mincinos afurisit, interesul *tău* e cel de care îţi pasă. Dar îşi muşcă limba şi spuse:

– Ştiu că ar fi bine pentru toţi.

– Bine, o să mă gândesc.

Nu era suficient. Avea de gând să spună lucrurile pe nume.

– N-ai uitat de hârtiile lui tata, nu-i aşa?

Îşi ţinu răsuflarea.

El îşi coborî vocea şi pronunţă rar.

– Ce vrei să spui?

– Îți cer să mă ajuți, pentru că și eu te ajut. Înțelegi lucrurile de genul ăsta, știu.

– Cred că înțeleg. În mod normal se cheamă șantaj.

Ea tresări, dar își aminti cu cine stă de vorbă.

– Ticălos bătrân și ipocrit, asta ai făcut toată viața.

El râse.

– Aici m-ai prins, fetițo.

Dar avu o scânteiere.

– Nu cumva ai *inițiat* nenorocita de anchetă ca să mă ai la mână?

Era cât se poate de aproape de adevăr.

– Asta ai fi făcut tu, știu. Dar nu-ți răspund la alte întrebări. Tot ce trebuie să știi e că, dacă mâine votezi cu mine, ești în siguranță; dacă nu, ai încurcat-o.

Era o avertizare și el înțelegea asemenea lucruri; dar va ceda sau o va sfida?

– Nu-mi poți vorbi așa, te știu de când erai în scutece.

Ea își domoli tonul.

– Nu e acesta un motiv ca să mă ajuți?

Urmă o pauză lungă. Apoi el spuse:

– Chiar nu am de ales, nu-i așa?

– Cred că nu.

– Bine, spuse el fără tragere de inimă. Te susțin mâine, dacă te ocupi de cealaltă problemă.

Lui Nancy îi venea să strige de ușurare. Reușise. Îl păcălise pe Danny. Acum va câștiga. Black's Boots îi va aparține.

– Mă bucur, Danny, spuse ea slab.

– A zis tatăl tău că așa va fi.

Remarca venea de nicăieri şi Nancy nu înţelese.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău. Voia ca tu şi Peter să vă confruntaţi.

Vocea lui Danny avea o notă vicleană care trezi suspiciunea lui Nancy. Cum nu-i convenea să-i cedeze, voia să dea în final o lovitură de graţie. Ea nu voia să-i dea această satisfacţie, dar curiozitatea îi învinse prudenţa.

– Ce naiba vrei să spui?

– Spunea întotdeauna că în familiile bogate, copiii nu sunt buni oameni de afaceri pentru că nu le e foame. Era foarte îngrijorat în privinţa asta. Credea că aţi fi în stare să daţi cu piciorul la tot ce a realizat el.

– Nu mi-a spus niciodată asta, spuse ea cu suspiciune.

– De asta a lăsat lucrurile în aşa fel încât să luptaţi unul împotriva celuilalt. Te-a instruit să preiei controlul după moartea lui, dar nu te-a numit preşedinte; şi i-a spus lui Peter că va fi treaba *lui* să conducă compania. În acest fel, vă veţi confrunta şi va câştiga cel mai tare.

– Nu te cred, spuse Nancy; dar nu era la fel de sigură cum părea.

Danny, furios pentru că i se dejucaseră planurile, făcea pe meschinul; dar asta nu dovedea că minte. Ea avu un frison.

– Te priveşte, spuse Danny. Îţi spun ce mi-a spus tatăl tău.

– Tata i-a spus lui Peter că vrea ca *el* să fie preşedinte?

– Bineînţeles. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Peter.

– Dacă nu te cred pe tine, nu l-aş crede nici pe Peter.

– Nancy, te-am văzut la două zile după ce te-ai născut, spuse Danny, şi acum se simţea în vocea lui o notă nouă, abătută. Te cunosc de o viaţă. Eşti un om bun, ai o fire puternică, ca tatăl tău. Nu vreau să mă cert cu tine din pricina afacerilor sau din alte motive. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta.

Acum îl credea. Părea că regretă cu adevărat, iar asta a făcut-o să creadă că e sincer. Era şocată de ce aflase şi se simţea slăbită şi ameţită. Nu putu să zică nimic, încercând să se liniştească.

– Prin urmare, ne întâlnim la întrunirea consiliului, spuse Danny.

– Bine, spuse ea.

– La revedere, Nancy.

– La revedere, Danny.

Închise.

Mervyn spuse:

– Dumnezeule, ai fost formidabilă!

Ea zâmbi uşor.

– Mulţumesc.

El râse.

– Vreau să spun, felul cum l-ai jucat pe degete – nu i-ai dat nici o şansă! Bietul de el nu înţelegea ce i se întâmplă...

– O, taci, spuse ea.

Mervyn arăta de parcă ar fi primit o palmă.

– Cum vrei, spuse el încordat.

Îi păru rău imediat.

– Iartă-mă, spuse ea, atingându-i braţul. La sfârşit, Danny a spus ceva ce m-a şocat.

– Vrei să-mi spui? întrebă el grijuliu.

– A spus că tatăl meu a aranjat confruntarea dintre mine şi Peter pentru ca, în final, cel mai tare să conducă compania.

– Îl crezi?

– Da, din păcate. Pare a fi adevărat. Nu m-am gândit niciodată la asta înainte, dar asta explică multe lucruri despre mine şi fratele meu.

El o luă de mână.

– Eşti supărată.

– Da.

Ea îi mângâie degetele.

– Mă simt ca un personaj dintr-un film interpretând un scenariu care a fost scris de altcineva. Am fost manipulată ani de zile şi sunt ofensată. Nici măcar nu mai sunt sigură că vreau să câştig bătălia cu Peter, acum că ştiu cum am fost dusă de nas.

El încuviinţă.

– Ce-ai vrea să faci?

Răspunsul veni îndată ce el puse întrebarea.

– Aş vrea să-mi scriu singură scenariul, asta aş vrea să fac.

CAPITOLUL 20

HARRY MARKS ERA ATÂT DE fericit, încât abia putea să se mişte.

Stătea în pat amintindu-şi fiecare detaliu al nopţii: fiorul brusc de plăcere când Margaret îl sărutase; neliniştea pe care o simţise încercând să-şi facă curaj să se dea la ea; dezamăgirea când îl refuzase; uluirea şi încântarea când sărise în cuşeta lui, asemeni unui iepure care o zbugheşte în vizuină.

Se chirci amintindu-şi cum se excitase în clipa în care îl atinsese. I se întâmpla întotdeauna când era prima dată cu o fată: nu recunoscuse asta. Era umilitor. O fată îl privise cu dispreţ şi râsese de el. Din fericire, Margaret nu fusese dezamăgită sau frustrată. Într-un fel, o amuzase. Oricum, la sfârşit fusese fericită. La fel şi el.

Abia îi venea să creadă că e aşa norocos. Nu era deştept, nu avea bani şi nu venea din clasa socială corespunzătoare. Era un impostor şi ea ştia asta. Ce vedea la el? Ce îl atrăgea *pe el* la *ea* era evident: era frumoasă, simpatică, afectuoasă şi vulnerabilă; şi dacă asta nu e destul, avea trupul unei zeiţe. Oricine s-ar fi îndrăgostit de ea. Dar el? Nu arăta rău, bineînţeles, şi ştia cum să se îmbrace, dar avea sentimentul că asemenea lucruri n-aveau nici o impor-

tanță pentru Margaret. Oricum, o fascina. Știa tot felul de lucruri, care ei îi erau complet străine, despre viața clasei muncitoare în general și despre lumea interlopă în particular. Bănuia că îl consideră o figură romantică, ca Scarlet Pimpernel (scânteioara), sau un fel de proscris, Robin Hood sau Billy Puștiul; sau un pirat. Îi era extrem de recunoscătoare pentru că îi ținuse scaunul în sufragerie, un lucru banal, pe care-l făcuse fără să se gândească măcar, dar pentru ea însemnase enorm. De fapt, era cât se poate de sigur că atunci se îndrăgostise de el. Fetele sunt bizare, se gândi el dând din umeri. Oricum, nu mai conta care fusese atracția inițială: o dată ce își dăduseră jos hainele, s-au lăsat în voia simțurilor. Nu va uita niciodată imaginea sânilor ei albi în lumina slabă, sfârcurile atât de mici și palide, încât abia se vedeau; smocul de păr castaniu dintre picioare; pistruii răsfirați pe gât...

Și acum risca să piardă toate acestea.

Avea de gând să fure bijuteriile mamei ei.

O fată lua în serios așa ceva. Părinții se purtau groaznic cu ea și probabil credea că averea lor ar trebui să fie redistribuită; cu toate acestea, ar fi șocată. A jefui pe cineva era ca și cum i-ai cârpi o palmă: nu cauza cine știe ce pagubă, dar îi înfuria pe oameni din cale-afară. Ar putea fi sfârșitul relației lui cu Margaret.

Dar setul Delhi era aici, în acest avion, în cala pentru bagaje, la doar câțiva pași de locul lui: cele mai frumoase bijuterii din lume, extrem de valoroase, care i-ar fi asigurat traiul pentru tot restul vieții.

Tânjea să țină în mână colierul, să-și desfete pri-

virea cu rubinele birmaneze şi să-şi treacă vârfurile degetelor peste diamantele şlefuite.

Montura va trebui distrusă, bineînţeles, şi piesele vor fi separate. Era o tragedie, dar era un lucru inevitabil. Pietrele vor supravieţui şi vor sfârşi într-un alt set de bijuterii, pe pielea unei soţii de milionar. Iar Harry Marks îşi va cumpăra o casă.

Da, asta ar face cu banii. Ar cumpăra o casă la ţară, undeva în America, probabil în regiunea numită New England, oriunde va fi fost asta. Deja putea s-o vadă, cu pajişti şi copaci, musafirii invitaţi la sfârşit de săptămână purtând pantaloni albi şi pălării de paie şi soţia lui coborând scara de stejar, cu pantaloni şi cizme de călărie...

Dar soţia avea chipul lui Margaret.

Plecase în zori, furişându-se afară prin draperii, într-un moment când nu era nimeni s-o vadă. Harry se uitase pe geam, gândindu-se la ea, în timp ce avionul a zburat peste pădurile de pin din Newfoundland şi apoi a amerizat la Botwood. Ea spusese că va rămâne la bord în timpul escalei, pentru a prinde o oră de somn; Harry spusese că va face acelaşi lucru, deşi nu intenţiona să doarmă.

Putea să vadă acum pe geam o mulţime răzleţită, urcând la bordul şalupei: cam jumătate dintre pasageri şi majoritatea membrilor echipajului. Cum cei rămaşi în avion încă dormeau, asta era şansa lui de a intra în cala cu bagaje. Nu va pierde mult timp cu închizătoarele valizelor. Putea pune mâna pe setul Delhi cât ai zice peşte.

Dar se întreba dacă sânii lui Margaret nu erau cele mai valoroase bijuterii pe care le va ţine vreodată în mână.

Îşi spuse să nu mai umble cu capul în nori. Petrecuse o noapte cu el, dar o va mai vedea vreodată după ce vor coborî din avion? Auzise oameni vorbind despre „idilele la bordul vaporului" ca fiind trecătoare: cele de la bordul avionului erau cu siguranţă şi mai pasagere. Margaret era disperată să-şi părăsească părinţii şi să trăiască pe cont propriu, dar se va întâmpla vreodată? O mulţime de fete bogate cochetau cu ideea de independenţă, dar practic era foarte greu să renunţi la o viaţă de lux. Deşi Margaret era sută la sută sinceră, n-avea nici o idee despre modul de viaţă al oamenilor obişnuiţi, şi când va încerca, nu va fi prea încântată.

Nu, habar n-avea ce va face Margaret. Pe bijuterii, din contră, se putea baza întru totul.

Ar fi fost mai simplu dacă ar fi trebuit să facă o alegere directă. Dacă diavolul ar veni la el şi i-ar spune: „O poţi avea pe Margaret, sau poţi fura bijuteriile, dar nu ambele", ar alege-o pe Margaret. Dar realitatea era mai complicată. Putea foarte bine să nu fure bijuteriile şi totuşi s-o piardă pe Margaret. Sau le putea obţine pe amândouă.

Întreaga lui viaţă îşi asumase riscuri.

Decise să încerce.

Se ridică.

Îşi luă papucii şi îşi puse halatul de baie, apoi privi în jur. Draperiile de la cuşetele lui Margaret şi a mamei ei erau încă trase. Celelalte trei cuşete erau goale: cea a lui Percy, a lordului Oxenford şi a domnului Membury. În salonul învecinat era doar o femeie de serviciu cu basma pe cap, care fără îndoială se îmbarcase la Botwood şi care golea somnoroasă scrumierele. Uşa care dădea afară era

deschisă şi aerul rece de mare învălui gleznele goale ale lui Harry. În compartimentul numărul 3, Clive Membury vorbea cu baronul Gabon. Harry se întrebă despre ce pot vorbi: despre jiletci, probabil? Mai în spate, stewarzii transformau cuşetele înapoi în canapele. Întregul avion îţi dădea o senzaţie de delăsare.

Harry o luă înainte şi urcă scările. Ca de obicei, nu avea nici un plan de acţiune, nu avea scuze pregătite, nu avea nici cea mai vagă idee ce ar face dacă ar fi prins. Îşi dăduse seama că, programând dinainte şi imaginându-şi cele mai rele lucruri care i s-ar putea întâmpla, nu făcea decât să-şi sporească neliniştea. Chiar avântându-se cu capul înainte, cum făcea acum, se trezea fără respiraţie din pricina încordării. Calmează-te, îşi spuse; ai făcut asta de sute de ori. Dacă ceva merge prost, inventezi tu ceva, cum faci întotdeauna.

Ajunse în cabina de zbor şi privi în jur.

Avea noroc. Nu era nimeni acolo. Respiră mai uşor. Asta da şansă!

Uitându-se în faţă, zări o trapă care se deschidea între locurile celor doi piloţi. Văzu prin trapă un spaţiu mare, gol, în prora avionului. Era deschisă o uşă în fuzelaj şi unul dintre membrii echipajului meşterea ceva cu o frânghie. Nu era prea bine. Harry îşi trase capul înapoi, înainte să fie văzut.

Străbătu repede cabina de zbor şi ieşi prin uşa din spate. Acum se afla între cele două cale cu bagaje, sub trapa de încărcare care cuprindea şi calota navigatorului. O alese pe cea din stânga, intră şi închise uşa în urma lui. Acum nu-l mai putea vedea nimeni şi, de altfel, membrii echipajului nu

aveau nici un motiv să arunce o privire în cală.

Se uită în jur. I se păru că se află într-un magazin de lux în care se vând geamantane. Peste tot erau îngrămădite valize scumpe de piele, fixate cu frânghii. Harry trebuia să le găsească repede pe cele ale familiei Oxenford. Se apucă de treabă.

Nu era tocmai uşor. Etichetele unor valize erau dedesubt, altele erau acoperite de geamantane pe care nu era uşor să le muţi. În cală nu era încălzire şi lui i se făcuse frig în halat. Îi tremurau mâinile şi îl dureau degetele tot dezlegând frânghiile cu care fuseseră legate valizele, ca să nu se deplaseze în timpul zborului. Lucra sistematic, ca să nu scape nici una şi ca să nu verifice aceeaşi valiză de două ori. Reînnoda frânghiile cât putea de repede. Numele erau din toată lumea: Ridgeway, D'Annunzio, Lo, Hartmann, Bazarov, dar nici un Oxenford. În douăzeci de minute controlase fiecare valiză; tremura şi stabilise că valizele pe care le caută trebuie să fie în cealaltă cală. Înjură.

Înnodă ultima frânghie şi privi în jur cu atenţie: nu lăsase nici o urmă a vizitei lui.

Acum va trebui să facă acelaşi lucru şi în cealaltă cală. Deschise uşa şi ieşi, dar o voce speriată strigă:

– La dracu! Cine sunteţi?

Era ofiţerul pe care Harry îl zărise în compartimentul de la prora, un tânăr vesel, pistruiat, care purta o cămaşă cu mânecă scurtă.

Harry era la fel de şocat, dar îşi mască repede uimirea. Zâmbi, închise uşa în urma lui şi spuse calm:

– Harry Vandenpost. Dar dumneavoastră?

– Mickey Finn, subinginerul. N-ar trebui să fiţi aici. M-aţi speriat. Îmi cer scuze că am înjurat. Dar ce faceţi?

– Îmi caut valiza, spuse Harry. Mi-am uitat briciul.

– Domnule, accesul la valize în timpul călătoriei este strict interzis.

– Nu credeam că e vreo problemă.

– Ei bine, îmi pare rău, dar nu este permis. Aş putea să vi-l împrumut pe-al meu.

– Vă mulţumesc, dar sunt obişnuit cu al meu. Dacă mi-aş putea găsi valiza...

– Mda, aş vrea să vă pot ajuta, dar chiar nu se poate. Când se întoarce căpitanul la bord, puteţi să-i cereţi voie, dar ştiu că va spune acelaşi lucru.

Abătut, Harry îşi dădu seama că, cel puţin pentru moment, trebuia să se recunoască învins. Adunându-şi puterile, zâmbi şi spuse cu toată bunăvoinţa de care era în stare:

– În acest caz, cred că îl voi împrumuta pe al dumneavoastră şi vă mulţumesc mult.

Mickey Finn îi ţinu uşa deschisă; intră în cabina de zbor şi coborî scările. Ce ghinion, îşi spuse furios. În câteva secunde aş fi fost acolo. Dumnezeu ştie când voi mai avea ocazia.

Mickey intră în compartimentul numărul 1 şi puţin mai târziu se întoarse cu un brici, o lamă nefolosită, încă în hârtia de ambalaj, şi săpun de ras într-o cană. Harry le luă şi îi mulţumi. Acum n-avea de ales, trebuia să se bărbierească.

Se duse la toaletă, cu mintea tot la rubinele birmaneze. Carl Hartmann, omul de ştiinţă, era acolo în maiou, spălându-se energic. Harry nu se atinse

de propriile instrumente de bărbierit, în stare perfectă, şi se bărbieri la repezeală cu briciul lui Mickey.

– Ce mai noapte, spuse el în chip de conversaţie.

Hartmann dădu din umeri.

– Am trăit şi mai rele.

Harry îi privi umerii numai piele şi os. Omul era un schelet ambulant.

– Sunt sigur, spuse Harry.

Cu asta, conversaţia se sfârşi. Hartmann nu era vorbăreţ, iar Harry era îngândurat.

După ce s-a bărbierit, Harry şi-a luat o cămaşă nouă, albastră. Despachetatul unei cămăşi noi era una dintre plăcerile mici, intense ale vieţii. Îi plăcea la nebunie foşnetul hârtiei de mătase şi atingerea aspră, de apret, a bumbacului pur. Alunecă în ea cu voluptate şi făcu un nod perfect la cravata de mătase, de culoarea vinului.

Când se întoarse în compartiment, văzu că draperiile lui Margaret erau încă trase. Şi-o imagină adormită profund, cu părul încântător răsfirat pe perna albă, şi zâmbi în sine. Aruncând o privire spre salon, văzu stewarzii pregătind un mic dejun în stil suedez, care îi lăsa gura apă, cu boluri pline cu căpşune şi ceşti cu frişcă şi suc de portocale şi şampanie rece în frapiere argintii, umezite. Trebuie să fie căpşune de seră, se gândi el, în perioada asta a anului.

Îşi închise mica valiză de voiaj, apoi, cu briciul lui Mickey în mână, urcă scările spre cabină ca să mai încerce o dată.

Mickey nu era acolo, dar, spre supărarea lui Harry, un alt membru al echipajului stătea la masă,

făcând calcule într-un blocnotes. Omul îşi ridică privirea, zâmbi şi spuse:

– Bună. Pot să vă ajut?

– Îl caut pe Mickey, vreau să-i înapoiez briciul.

– Îl găsiţi în compartimentul numărul 1, e compartimentul din faţă.

– Mulţumesc.

Harry ezita. Trebuia să treacă de individul ăsta, dar cum?

– Altceva? spuse omul amabil.

– Cabina de zbor e ceva incredibil, spuse Harry. Parcă e un birou.

– Incredibil, nu-i aşa?

– Vă place să zburaţi cu astfel de avioane?

– Enorm. Uite ce e, mi-ar face plăcere să stăm de vorbă, dar trebuie să termin de calculat şi îmi va lua tot timpul până la decolare.

Harry se posomorî. Asta însemna că drumul spre cale era blocat până era prea târziu. Nu găsea nici o scuză să intre în cală. Încă o dată, încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Îmi pare rău, spuse el. O să plec.

– În mod normal, ne place să intrăm în vorbă cu pasagerii, întâlnim oameni foarte interesanţi. Dar în acest moment...

– E vina mea.

Harry îşi stoarse creierii încă puţin, apoi renunţă. Se întoarse şi o luă pe scări în jos, înjurând în gând.

Avea impresia că norocul îl părăseşte.

O luă înainte şi îi restitui lui Mickey instrumentele de ras, apoi se întoarse în compartiment. Margaret nu făcuse nici o mişcare. Harry străbătu salonul şi păşi pe stabilizator. Respiră adânc, de mai

multe ori aerul rece, umed. Ratez şansa vieţii mele, se gândea furios. Îl furnica în palmă când îşi imagina fabuloasele bijuterii doar la câţiva centimetri deasupra capului. Dar încă nu renunţase. Mai era o escală, Shediac. Ultima lui ocazie de a fura o avere.

Partea a cincea

DE LA BOTWOOD LA SHEDIAC

CAPITOLUL 21

ÎN TIMP CE SE ÎNDREPTAU cu şalupa spre ţărm, Eddie Deakin simţea ostilitatea colegilor lui. Nici unul nu îl privea. Ştiau cu toţii că fuseseră cât pe ce să rămână fără combustibil şi să se prăbuşească în oceanul cuprins de furtună. Viaţa le fusese pusă în pericol. Nimeni nu ştia de ce se întâmplase asta, dar combustibilul era responsabilitatea inginerului, aşa că vina era a lui Eddie.

Trebuie să fi observat că se poartă ciudat. Fusese îngândurat tot timpul zborului, îi vorbise pe un ton înfricoşător lui Tom Luther şi, în timp ce era la toaletă, se spărsese un geam, ceea ce era inexplicabil. Nu era de mirare că ceilalţi considerau că nu se mai pot baza întru totul pe el. Asemenea sentimente se răspândesc cu rapiditate între membrii unui echipaj unit, care îşi încredinţează unii altora viaţa.

Îl îndurera gândul că aceştia nu mai aveau încredere în el. Fusese mândru să fie considerat unul dintre cei mai de nădejde. Mai mult de atât, el însuşi nu ierta cu uşurinţă greşelile altora şi arătase dispreţ faţă de persoane a căror performanţă lăsase de dorit din cauza unor probleme personale. „Scuzele nu zboară", spunea el adesea şi tresărea ori de câte ori îşi amintea asta.

Încercase să-şi spună că puţin îi pasă. Trebuia să-şi salveze soţia şi trebuia s-o facă singur: nu putea cere ajutorul nimănui şi nu-şi permitea să se îngrijoreze din pricina sentimentelor celorlalţi. Le pusese viaţa în pericol, dar pariul reuşise şi cu asta basta. Era cât se poate de logic şi nimic altceva n-avea importanţă. Inginerul Deakin, cel tare ca piatra, se transformase în Eddie cel-pe-care-nu-te-poţi-baza, un individ pe care trebuie să stai cu ochii ca să n-o dea în bară. Ura oamenii ca Eddie cel-pe-care-nu-te-poţi-baza. Se ura pe el însuşi.

O mulţime de pasageri rămăseseră la bordul avionului, cum se întâmpla întotdeauna la Botwood: profitau de şansa de a trage un pui de somn cât timp avionul nu se mişca. Erau acolo, bineînţeles, Ollis Field, tipul de la F.B.I., şi prizonierul său, Frankie Gordino: nu părăsiseră avionul nici la Foynes. Tom Luther era pe şalupă, purta un pardesiu cu guler de blană şi o pălărie gri. În timp ce se apropiau de debarcader, Eddie veni lângă Luther şi îi murmură:

– Aşteaptă-mă la clădirea liniei aeriene. O să te conduc la telefon.

Botwood era o adunătură de case de lemn răsfirate în jurul unui port cu apă adâncă, în estuarul fără ieşire la mare al râului Exploits. Nici măcar milionarii îmbarcaţi pe Clipper n-aveau ce să cumpere aici. Satul beneficia de serviciu telefonic doar din iunie. Puţinele maşini existente circulau pe stânga, căci Newfoundland era încă sub stăpânire britanică.

Intrară cu toţii în clădirea de lemn a companiei Pan American, iar echipajul îşi croi drum spre ca-

mera special rezervată pentru ei. Eddie citi imediat raportul meteo trimis prin radio de la aeroportul de la lacul Gander, un aeroport mare, nou, situat la treizeci şi opt de mile depărtare. Apoi calculă cantitatea de combustibil necesară pentru următoarea etapă. Cum aceasta era mult mai scurtă, calculele nu erau extrem de importante; totuşi, avionul nu căra niciodată combustibil în exces, deoarece costa prea mult. Eddie avea un gust amar în gură în timp ce făcea calculele. Va reuşi vreodată să facă aceste operaţii fără să se gândească la acea zi îngrozitoare? Întrebarea era pur teoretică: după ce intenţiona să facă, nu va mai fi niciodată inginer la bordul Clipper-ului.

Căpitanul probabil îi punea deja la îndoială calculele. Eddie trebuia să facă ceva pentru a-şi recâştiga încrederea. Decise să se arate bănuitor faţă de el însuşi. Verifică de două ori calculele, apoi înmânã hârtia căpitanului Baker, spunând pe un ton neutru:

– Aş aprecia dacă cineva ar revedea asta.

– N-ar fi rău, spuse căpitanul evaziv; dar păru uşurat, ca şi cum intenţionase să sugereze o a doua verificare, dar nu-l prea trăgea inima.

– Merg să iau o gură de aer, spuse Eddie, şi ieşi.

Îl găsi pe Tom Luther în faţa clădirii, stând cu mâinile în buzunar, privind posac vacile de pe câmp.

– Te însoţesc la oficiul telegrafic, spuse Eddie.

O luă înainte pe deal în sus, în ritm alert. Luther nu reuşea să ţină pasul.

– Grăbeşte-te, spuse Eddie. Trebuie să mă întorc.

Luther iuți pasul. Era clar: nu voia să-l înfurie pe Eddie. Nu era de mirare, după ce Eddie fusese cât pe ce să-l arunce din avion.

Salutară doi pasageri care păreau că se întorc de la oficiul telegrafic: domnul Lovesey și doamna Lenehan, cuplul care se îmbarcase la Foynes. Tipul purta o jachetă de zbor. Așa abătut cum era, Eddie observă că păreau fericiți împreună. Oamenii spuneau întotdeauna că el și Carol-Ann par fericiți împreună, își aminti el, și avu un junghi de durere.

Ajunseră la oficiu și Luther făcu comanda. Scrise numărul pe o bucată de hârtie: nu voia ca Eddie să-l afle. Intrară într-o încăpere mică, în care erau o masă și două scaune; pe masă era un telefon. Așteptară cu nerăbdare să se facă legătura. În mod normal, la o asemenea oră matinală, liniile nu erau prea ocupate, dar probabil că erau multe comenzi pentru Maine.

Eddie era sigur că Luther le va spune oamenilor lui s-o aducă pe Carol-Ann la locul de întâlnire. Acesta era un pas mare înainte: însemna că, în clipa în care soția lui va fi salvată, va fi liber să acționeze în loc să continue să-și facă griji pentru ea. Dar ce ar putea face mai precis? O soluție ar fi să anunțe imediat poliția prin stația radio; dar Luther cu siguranță se gândise la asta și, probabil, va distruge radioul de pe Clipper. Nimeni nu va putea face nimic până vor veni ajutoarele. Dar până atunci, Gordino și Luther vor fi într-o mașină, îndepărtându-se în viteză, și nimeni nu va ști nici măcar în ce țară sunt, Canada sau SUA. Eddie își stoarse creierii încercând să găsească o modalitate prin care poliția să dea de urma lui Gordino, dar nu-i trecu

nimic prin minte. În cazul în care ar informa dinainte poliția, exista pericolul ca aceştia să apară prea repede şi s-o pună în pericol pe Carol-Ann – unicul risc pe care Eddie nu voia să şi-l asume. Începu să se întrebe dacă într-adevăr obținuse ceva.

După câtva timp, telefonul sună şi Luther ridică receptorul.

– Eu sunt, spuse el. Schimbăm planul. Trebuie s-o aduceți pe femeie pe şalupă.

Urmă o pauză, apoi spuse:

– Aşa vrea inginerul şi zice că astea sunt condițiile lui, iar eu îl cred, bine?

După încă o pauză, îl privi pe Eddie.

– Vor să vorbească cu tine.

Lui Eddie i se strânse inima. Până acum, Luther se purtase de parcă era responsabilitatea lui. Acum se părea că nu are autoritatea de a o aduce pe Carol-Ann la locul de întâlnire. Eddie spuse nervos:

– Vrei să spui că ăsta e şeful tău?

– Eu sunt şeful, spuse Luther încurcat. Dar am parteneri.

Era clar că partenerilor nu le convenea s-o aducă pe Carol-Ann cu ei. Eddie înjură. Să le dea ocazia să-l facă să se răzgândească? Îşi zise că nu. Poate o aduc pe Carol-Ann la telefon şi o fac să țipe, pentru a-i clinti hotărârea...

– Spune-le să meargă la dracu, spuse Eddie.

Telefonul era pe masă şi el strigase, sperând că va fi auzit la celălalt capăt al firului.

Luther era speriat.

– Nu poți vorbi aşa cu aceşti oameni! spuse el cu voce ridicată. Eddie se întrebă dacă şi el ar trebui să se sperie. Poate că înțelesese greşit situația. Da-

că Luther era unul dintre gangsteri, de ce îi era teamă? Dar n-avea timp să își reconsidere situația. Trebuia să se țină de planul lui.

– Vreau doar să știu: da sau nu, spuse el. N-am nevoie să vorbesc cu rahatul ăla.

– O, Dumnezeule.

Luther ridică receptorul și spuse:

– Refuză să vină la telefon; ți-am spus că e dificil.

Urmă o pauză.

– Da, bună idee. Îi spun.

Se întoarse iarăși spre Eddie și îi întinse receptorul.

– Soția ta e la telefon.

Eddie întinse mâna să apuce receptorul, apoi și-o retrase. Dacă vorbește cu ea, va fi la mila lor. Dar era disperat să-i audă vocea. Își adună toată voința de care era în stare, își vârî adânc mâinile în buzunare și dădu negativ din cap.

Luther îl privi lung un moment, apoi vorbi iar la telefon:

– Refuză să vorbească! El... pleacă de la receptor, idioato! Vreau să vorbesc cu...

Eddie îl apucă brusc de gât. Telefonul se trânti de pământ. Eddie își îndesa degetele în gâtul gros al lui Luther. Luther spuse gâfâind:

– Ajutor! Dă-mi drumul! Lasă-mă...

Vocea i se înăbuși.

Vălul roșu, de furie, se destrăma dinaintea ochilor lui Eddie. Își dădu seama că îl sugrumă pe Luther. Slăbi strânsoarea. Își aduse fața aproape de Luther, atât de aproape încât Luther clipi.

– Ascultă, spuse Eddie. Soției mele îi spui doamna Deakin.

– Bine, bine! zise Luther cu voce răguşită. Dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu!

Eddie îi dădu drumul.

Luther îşi frecă gâtul, respirând greu; apoi apucă telefonul.

– Vincini? S-a repezit la mine pentru că i-am spus nevesti-sii... un cuvânt urât. Zice că trebuie să-i spun doamna Deakin. Acum înţelegi sau trebuie să-ţi desenez? E în stare de orice!

Urmă o pauză.

– Cred că l-aş putea da gata, dar dacă ne-ar vedea cineva, ce-ar zice? S-ar duce totul naibii! Un timp, nu zise nimic.

– Bine. Îi spun. Ascultă, e o hotărâre bună, ştiu asta. Aşteaptă.

Se întoarse spre Eddie.

– Sunt de acord. Soţia ta va fi pe şalupă.

Eddie îşi ascunse uşurarea imensă.

Luther continuă nervos:

– Dar zice că trebuie să-ţi spun că dacă intervine ceva, o împuşcă.

Eddie înşfăcă receptorul:

– Ascultă aici, Vincini. Unu: trebuie s-o văd la bordul şalupei înainte să deschid uşa avionului. Doi: Tu o aduci pe Clipper. Trei: orice intervine, dacă păţeşte ceva, te omor cu mâinile mele. Ţine minte asta, Vincini.

Înainte ca acesta să aibă timp să răspundă, Eddie închise.

Luther era consternat.

– Pentru ce ai făcut asta?

Luă receptorul.

– Alo? Alo?

Dădu din cap şi închise.

– Prea târziu.

Se uită la Eddie cu un amestec de furie şi teamă.

– Nu te joci, nu-i aşa?

– Du-te să achiţi convorbirea, spuse Eddie.

Luther îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de bancnote.

– Ascultă, spuse el. Faptul că te enervezi nu ajută la nimic. Ţi-am oferit ce ai cerut. Acum trebuie să colaborăm, pentru binele amândurora. De ce să nu încercăm să ne înţelegem? Suntem parteneri acum.

– Du-te-n... mă-tii, rahatule, spuse Eddie fără să se oprească din mers.

Făcând cale întoarsă spre port, era mai nervos ca niciodată. Remarca lui Luther cum că acum erau parteneri atinsese o coardă sensibilă. Eddie făcuse tot ce putuse pentru a o proteja pe Carol-Ann, dar era obligat să ajute la eliberarea lui Frankie Gordino, un ucigaş şi un violator. Faptul că era constrâns ar fi trebuit să constituie o scuză, şi în mintea unora poate chiar era, dar pentru el nu părea să aibă vreo însemnătate: ştia că, dacă va merge până la capăt, nu va mai putea niciodată să-şi ţină capul sus.

În timp ce cobora dealul spre golf, privi spre apă. Clipper-ul plutea maiestuos pe suprafaţa liniştită. Cariera lui Eddie la bordul unui Clipper se sfârşise, ştia asta. Era un motiv în plus să fie furios. În port mai erau două cargoboturi mari şi câteva bărci de pescuit; şi, spre mirarea lui, văzu o barcă de patrulă a marinei americane. Se întrebă ce-o fi căutând la Newfoundland. Avea vreo legătură cu războiul? Îşi

aminti de perioada pe care o petrecuse în marină. Privind înapoi, părea o vârstă de aur, când viaţa era uşoară. Poate că trecutul întotdeauna pare încântător când ai necazuri.

Intră în clădirea companiei Pan American. În salonul vopsit în verde şi alb era un bărbat care purta uniformă de locotenent; aparţinea fără îndoială de barca de patrulă. În timp ce Eddie intra, locotenentul se întoarse. Era un bărbat uriaş, urât, cu ochi mici, prea apropiaţi şi avea un neg pe nas. Eddie se holbă la el uimit şi încântat. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Steve? spuse el. Eşti chiar tu?

– Bună, Eddie.

– Cum naiba... ?

Era Steve Appleby, cel pe care Eddie încercase să-l sune când era în Anglia; cel mai vechi şi cel mai bun prieten al său, omul pe care şi-l dorea alături când se afla într-o situaţie dificilă. Abia îi venea să creadă.

Steve se apropie şi se îmbrăţişară, bătându-se uşor pe spate.

Eddie spuse:

– Ar trebui să fii în New Hampshire, ce cauţi aici?

– Nella mi-a spus că erai înnebunit când ai sunat, spuse solemn Steve. Ce naiba, Eddie, nu-mi amintesc să te fi văzut nici măcar *agitat*. Întotdeauna ai fost rezistent. Mi-am dat seama că trebuie să fie ceva *serios*.

– Da. Eu...

Brusc, Eddie fu cuprins de emoţie. Îşi înăbuşise sentimentele timp de douăzeci şi patru de ore şi

acum era gata să explodeze. Faptul că prietenul său se făcuse luntre şi punte ca să vină să-l ajute îl emoţiona profund.

– Sunt într-o mare încurcătură, mărturisi el.

I se iviră lacrimi în ochi, avu un nod în gât şi nu putu să vorbească. Se întoarse şi ieşi.

Steve îl urmă. Eddie îl conduse după colţul clădirii, spre locul unde în mod normal se ţinea şalupa. Aici nu îi va vedea nimeni.

Steve luă cuvântul pentru a-i masca stânjeneala.

– Nu-ţi poţi închipui ce favoruri mi s-au făcut ca să pot veni aici. Sunt de opt ani în marină şi îmi sunt datori o grămadă de oameni, dar acum s-au revanşat dublu, aşa că eu le-am rămas dator. Îmi vor trebui încă opt ani doar ca să fiu chit!

Eddie încuviinţă. Steve avea o aptitudine naturală de a învârti lucrurile şi era unul dintre cei mai pricepuţi afacerişti din marină. Eddie voia să-i mulţumească, dar nu se putea opri din plâns.

Steve îşi schimbă tonul şi spuse:

– Eddie, ce naiba se întâmplă?

– O au pe Carol-Ann, reuşi Eddie să spună.

– Cine, pentru Dumnezeu?

– Banda lui Patriarca.

Lui Steve nu-i venea să creadă.

– Ray Patriarca? Gangsterul?

– Au răpit-o.

– Doamne Dumnezeule, de ce?

– Vor ca eu să provoc o aterizare forţată.

– De ce?

Eddie îşi şterse faţa cu mâneca şi se calmă.

– La bord este un agent F.B.I. cu un prizonier, un escroc pe nume Frankie Gordino. Cred că Patriarca

vrea să-l elibereze. Ideea e că un pasager, Tom Luther, mi-a cerut ca avionul să aterizeze pe coasta din Maine. Acolo ne va aştepta o şalupă şi Carol-Ann va fi la bord. O schimbăm pe Carol-Ann cu Gordino, apoi Gordino dispare.

Steve încuviinţă.

– Şi Luther a fost suficient de deştept încât să-şi dea seama că îl poate determina pe Eddie Deakin să coopereze doar răpindu-i soţia.

– Da.

– Ticăloşii.

– Vreau să le vin de hac, Steve. Vreau să îi răstignesc. Jur că vreau să-i bat în cuie.

Steve dădu din cap.

– Dar ce poţi face?

– Nu ştiu. De asta te-am sunat.

Steve se încruntă.

– Ei sunt un pericol din momentul în care urcă în avion până când se întorc la maşină. Poliţia ar putea să le găsească maşina şi să-i atace.

Eddie era neîncrezător.

– Cum va putea poliţia s-o recunoască? Va fi o simplă maşină parcată lângă plajă.

– Merită să încercăm.

– Nu e suficient de sigur, Steve. Sunt prea multe riscuri. Şi nu vreau să chem poliţia – nu se ştie ce ar putea face şi ar pune în pericol viaţa lui Carol-Ann.

Steve încuviinţă.

– Şi maşina ar putea fi pe oricare parte a graniţei, aşa că ar trebui să chemăm şi poliţia canadiană. Nu, poliţia nu e de folos. Ar rămâne marina şi paza de coastă.

Eddie se simțea mai bine pentru simplul motiv că discuta cu cineva.

– Să luăm în considerare marina.

– În regulă. Să presupunem că aș face rost de o barcă de patrulă ca și aceasta, care să oprească șalupa după ce a avut loc schimbul, înainte ca Gordino și Luther să ajungă la țărm.

– Asta n-ar fi rău, spuse Eddie începând să-și facă speranțe. Dar poți?

Era aproape imposibil ca o asemenea barcă să iasă din spațiul stabilit prin regulament.

– Cred că da. Acum fac exerciții, se pregătesc pentru cazul în care, după Polonia, naziștii ar hotărî să invadeze New England. Tipul care ar putea face asta e tatăl lui Simon Greenbourne – îl mai știi pe Simon?

– Sigur că da.

Eddie își aminti un puști zvăpăiat, cu un nemaipomenit simț al umorului și mare amator de bere. Întotdeauna avea probleme, dar de obicei scăpa ușor, pentru că tatăl lui era amiral.

Steve continuă:

– Într-o zi, Simon a mers prea departe și a dat foc unui bar din Pearl City; a ars jumătate de clădire. E o poveste lungă. Mă rog, cu ajutorul meu n-a fost trimis la închisoare, iar tatăl lui îmi e etern recunoscător. Cred că ar face asta pentru mine.

Eddie privi spre vasul cu care venise Steve. Era un vas destinat urmăririi submarinelor, vechi de douăzeci de ani, cu carcasă de lemn, dar avea la bord o mitralieră de calibru douăzeci și trei, de trei inci și o grenadă de adâncime. Ar băga în sperieți o bandă de gangsteri spilcuiți, aflați pe o barcă cu

motor. Dar sărea uşor în ochi.

– Ar putea să vadă vasul dinainte şi ar mirosi că e ceva putred la mijloc, spuse el neliniştit.

Steve dădu din cap.

– Mitraliera poate fi ascunsă. Complet încărcată are mai puţin de doi metri.

– E riscant, Steve.

– Aşa că tot ce văd e un vas de patrulă al marinei, care îi lasă în pace. Ce să facă, să anuleze totul?

– I-ar putea face ceva lui Carol-Ann.

Steve voia să-l contrazică, apoi se răzgândi.

– E adevărat, spuse el. Totul e posibil. Tu eşti singurul care are dreptul să spună dacă ne asumăm acest risc.

Eddie ştia că Steve nu spune ce simte cu adevărat.

– Crezi că mi-e teamă, nu-i aşa? spuse el ca să-l pună la încercare.

– Da. Dar ai tot dreptul.

Eddie se uită la ceas.

– Dumnezeule, trebuie să mă întorc în camera de zbor.

Trebuia să ia o decizie. Steve propusese cel mai bun plan pe care-l găsise şi acum depindea de Eddie dacă să-l accepte sau nu.

Steve spuse:

– Încă ceva la care probabil nu te-ai gândit. S-ar putea ca ei să încerce să te tragă pe sfoară.

– Cum? Dădu din umeri.

– Nu ştiu cum, dar o dată ce sunt la bordul Clipper-ului, nu va fi uşor să le ţii piept. Ar putea să-l ia pe Gordino şi s-o ia şi pe Carol-Ann.

– De ce naiba să facă asta?

– Ca să se asigure că, o vreme, nu vei coopera cu

prea mult entuziasm cu poliția.

– La dracu!

Mai era încă un motiv, își dădu Eddie seama. Țipase și îi insultase pe indivizii ăștia. Poate plănuiesc o răzbunare finală, ca să-i dea o lecție.

Era încolțit.

Trebuia să accepte planul lui Steve. Era prea târziu să procedeze altfel.

Dumnezeu să mă ierte dacă greșesc, se gândi el.

– Bine, spuse el. S-o facem.

CAPITOLUL 22

MARGARET SE TREZI CU GÂNDUL: Astăzi trebuie să-i spun tatălui meu.

Îi luă câtva timp să-şi amintească ce trebuia să-i spună: că nu va locui cu ei în Connecticut, că îşi va părăsi familia, îşi va găsi o chirie şi o slujbă.

Fără doar şi poate că el se va înfuria.

O cuprinse o senzaţie neplăcută de teamă şi ruşine. Era un sentiment familiar. I se întâmpla de fiecare dată când voia să-şi sfideze tatăl. Am 19 ani, se gândi ea; sunt femeie. Noaptea trecută am făcut dragoste cu un bărbat minunat. De ce îmi e încă teamă de tata?

Întotdeauna fusese aşa. Nu înţelesese niciodată de ce era aşa hotărât s-o ţină ca într-o cuşcă. La fel o tratase şi pe Elizabeth, dar nu şi pe Percy. Părea că vrea ca fetele lui să fie ornamente inutile. Se împotrivise întotdeauna când voiseră să facă ceva practic, cum ar fi să înveţe să înoate sau să facă o căsuţă în copac sau să se dea cu bicicleta. Nu-i păsa cât cheltuiau pe rochii, dar nu le dădea voie să cumpere vreo carte.

Nu doar posibilitatea înfrângerii o făcea să-i fie rău. Era felul în care o refuza, furia şi disprețul, batjocura şi faţa înroşită de mânie.

Încercase adesea să-l păcălească, dar foarte rar reuşise: era atât de speriată că el ar putea să audă în mansardă zgâriatul pisoiului pe care îl salvase, sau că ar putea s-o prindă jucându-se cu copiii „nepotriviţi" din sat, sau că-i cotrobăieşte prin cameră şi găseşte exemplarul din *Suferinţele Evangelinei*, de Elinor Glyn, încât plăcerile ei interzise îşi pierdeau farmecul.

Reuşise să i se împotrivească doar cu ajutorul celorlalţi. Monica o făcuse să cunoască plăcerea sexuală şi el nu va reuşi niciodată să-i ia asta. Percy îi arătase cum să tragă; Digby, şoferul, o învăţase să conducă. Acum, probabil că Harry Marks şi Nancy Lenehan o vor ajuta să devină independentă.

Deja se *simţea* diferit. Avea o durere plăcută în muşchi, de parcă ar fi petrecut o zi întreagă la vreo muncă fizică în aer liber. Stătea întinsă în cuşetă, trecându-şi mâinile peste tot corpul. În ultimii şase ani, se imaginase ca şi ceva cu umflături diforme şi păr urât, dar acum, dintr-o dată, îi plăcea corpul ei. Lui Harry i se părea că e frumos.

De după draperie răzbăteau câteva zgomote slabe. Se trezeşte lumea, bănui ea. Se uită afară pe furiş. Nicky, stewardul cel gras, desfăcea cuşetele de vizavi, cele în care dormiseră tata şi mama, transformându-le în canapea. Cea a lui Harry şi a domnului Membury fuseseră deja făcute. Harry stătea jos, complet îmbrăcat, privind gânditor pe geam.

Se intimidă brusc şi trase repede draperia, înainte ca el să apuce s-o vadă. Era ciudat: cu câteva ore în urmă fuseseră pe cât de intimi pot fi doi oameni, iar acum se simţea jenată.

Se întrebă unde pot fi ceilalţi. Percy o fi mers la ţărm. Probabil şi tata făcuse acelaşi lucru: în general se trezea devreme. Mama nu era niciodată prea energică dimineaţa: era probabil la toaletă. Domnul Membury nu se vedea nicăieri.

Margaret se uită pe geam. Se luminase de ziuă. Avionul ancorase lângă un orăşel înconjurat de o pădure de pini. Peisajul era nemişcat.

Stătea întinsă pe spate, bucurându-se de intimitate, savurând amintirea nopţii, evocând detaliile şi aranjându-le ca nişte fotografii într-un album. Se simţea de parcă noaptea trecută îşi pierduse *cu adevărat* virginitatea. Înainte, cu Ian, raporturile sexuale fuseseră în grabă şi se simţise ca un copil vinovat, care imită neascultător un joc al adulţilor. Noaptea trecută, ea şi Harry fuseseră adulţi care s-au bucurat unul de altul. Au fost discreţi; timizi, dar nu jenaţi; nesiguri, dar nu stângaci. Simţise că e o femeie adevărată. Mai vreau, se gândi; mult mai mult; şi se strânse în braţe cu voluptate.

Şi-l imagină pe Harry aşa cum îl zărise, stând la geam într-o cămaşă albastru-deschis, cu o privire gânditoare întipărită pe chipul lui frumos; şi deodată îşi dori să-l sărute. Se ridică, îşi puse halatul pe umeri, trase draperiile şi spuse:

– Bună dimineaţa, Harry.

Capul îi tresări şi arăta de parcă ar fi fost prins făcând ceva rău. Ea îşi zise: La ce te gândeai? El îi întâlni privirea şi îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi şi nu se mai putu opri. Îşi zâmbiră prosteşte câtva timp. În cele din urmă, Margaret îşi lăsă ochii în jos şi se ridică în picioare.

Stewardul terminase de aranjat locul doamnei

Oxenford şi spuse:

– Bună dimineaţa, domnişoară Margaret. Aţi dori o ceaşcă de cafea?

– Nu, mulţumesc, Nicky.

Probabil că arăta de speriat şi era grăbită să ajungă la o oglindă să-şi perie părul. Se simţea dezbrăcată. *Era* dezbrăcată. Harry se bărbierise, îşi luase o cămaşă curată şi arăta proaspăt ca un măr.

Totuşi, voia să-l sărute.

Îşi luă papucii, amintindu-şi cum îi uitase lângă cuşeta lui Harry şi îi retrăsese cu o secundă înainte ca tata să-i vadă. Îşi vârî mâinile în mânecile halatului şi văzu ochii lui Harry aţintindu-se asupra sânilor ei. Nu o deranja: îi *plăcea* ca el să-i privească sânii. Îşi legă cordonul şi îşi trecu degetele prin păr.

Nicky termină ce avea de făcut. Ea spera că va ieşi din compartiment, ca să-l poată săruta pe Harry, dar în schimb el spuse:

– Pot să mă ocup de cuşeta dumneavoastră acum?

– Sigur că da, spuse ea dezamăgită.

Se întrebă cât va trebui să aştepte până va avea iar ocazia să-l sărute pe Harry. Îşi luă geanta, îi aruncă lui Harry o privire plină de regret, apoi ieşi.

Celălalt steward, Davy, pregătea în sufragerie un mic dejun în stil suedez. Fură o căpşună şi i se păru că a făcut un păcat. Străbătu avionul. Majoritatea cuşetelor fusese transformate în locuri obişnuite şi câţiva pasageri beau cafea somnoroşi. Îl văzu pe domnul Membury cufundat în conversaţie cu baronul Gabon şi se întrebă despre ce puteau vorbi cu atâta ardoare doi oameni complet diferiţi. Lip-

sea ceva şi puţin mai târziu îşi dădu seama ce: nu erau ziare de dimineaţă.

Intră la toaletă. Mama stătea la măsuţă. Brusc, Margaret se simţi îngrozitor de vinovată. Cum am putut face asta, cu mama la doar câţiva paşi distanţă? Simţi că roşeşte. Se străduí să zică:

– Bună dimineaţa, mamă.

Spre mirarea ei, vocea suna destul de firesc.

– Bună dimineaţa, dragă. Pari puţin îmbujorată. Ai dormit?

– Foarte bine, spuse Margaret, şi roşi şi mai mult.

Apoi, avu o inspiraţie şi spuse:

– Mă simt vinovată pentru că am furat o căpşună de la micul dejun.

Intră la toaletă ca să scape. Când a ieşit, a lăsat să curgă apă în chiuvetă şi s-a spălat pe faţă energic.

Îi părea rău că trebuie să poarte rochia pe care o purtase cu o zi înainte. I-ar fi plăcut să aibă o alta, curată. Se dădu cu parfum. Harry îi spusese că îi place. Ştiuse până şi că era Tosca. Era primul bărbat pe care-l întâlnea, care recunoştea parfumurile.

Îşi perie părul îndelung. Era cea mai plăcută trăsătură a ei şi trebuia să profite cât mai mult. Ar trebui să-mi dau mai multă osteneală în ceea ce priveşte cum arăt, se gândi ea. Până acum niciodată nu-i păsase prea mult, dar brusc părea să aibă importanţă. Ar trebui să am rochii care să-mi scoată în evidenţă linia corpului şi pantofi eleganţi, care să atragă atenţia asupra picioarelor mele lungi; şi să port rochii care să vină bine cu părul roşcat şi ochii verzi. Rochia pe care o purta era acceptabilă: era un fel de cărămiziu. Dar era cam largă şi fără

formă, iar acum, uitându-se în oglindă, i-ar fi plăcut să aibă umeri mai accentuați și un cordon la mijloc. Mama nu i-ar da voie niciodată să se machieze, așa că va trebui să se mulțumească cu tenul ei palid. Cel puțin avea dinți frumoși.

– Sunt gata, spuse veselă.

Mama era în aceeași poziție.

– Bănuiesc că te întorci să vorbești cu domnul Vandenpost.

– Așa bănuiesc și eu, din moment ce nu mai e nimeni altcineva acolo, iar tu îți redecorezi fața.

– Nu fi impertinentă. Are un aer de evreu.

Ei bine, nu e circumcis, se gândi Margaret, și era cât pe ce să zică cu voce tare, din pură răutate; în schimb, începu să chicotească.

Mama era ofensată.

– Nu e nimic de râs. Vreau să știi că nu-ți voi permite să-l mai întâlnești pe acest tânăr după ce coborâm din avion.

– Te vei bucura să afli că nu dau doi bani pe asta.

Era adevărat: își va părăsi părinții, așa că nu mai avea nici o importanță ce îi dau voie și ce nu.

Mama o privi cu suspiciune.

– De ce am impresia că nu ești sinceră?

– Pentru că tiranii nu au niciodată încredere în nimeni, spuse Margaret.

Era o bună remarcă de final, se gândi ea, și se îndreptă spre ușă; dar mama o strigă.

– Nu pleca, dragă, spuse mama, și ochii i se umplură de lacrimi.

Voia să spună *Nu pleca din încăpere* sau *Nu pleca din familie*? Era posibil să fi ghicit ce plănuia Margaret? Întotdeauna avusese o bună intuiție.

Margaret nu zise nimic.

– Deja am pierdut-o pe Elizabeth, nu aş suporta să te pierd şi pe tine.

– Dar e vina lui tata! izbucni Margaret şi brusc simţi nevoia să plângă. Nu-l poţi împiedica să fie atât de îngrozitor?

– Crezi că nu încerc?

Mama dădu tristă din cap.

Margaret era şocată: mama nu recunoscuse niciodată, până atunci, că tata ar fi greşit cu ceva.

– Dar nu pot să fac nimic dacă el e aşa, spuse ea cu amărăciune.

– Ai putea încerca să nu-l provoci, adăugă mama.

– Să fac totul cum vrea el, vrei să spui.

– De ce nu? Doar până te căsătoreşti.

– Dacă *tu* te-ai răzvrăti împotriva lui, poate că nu ar mai fi aşa.

– Nu îţi pot lua apărarea în faţa lui, dragă. E soţul meu.

– Dar nu are dreptate!

– Nu are nici o importanţă. Vei înţelege asta când te vei căsători.

Margaret simţea că e încolţită.

– Nu e corect.

– Nu e pentru mult timp. Tot ce îţi cer e să-l mai tolerezi încă puţin. O dată ce vei avea 21 de ani va fi diferit, îţi promit, chiar dacă nu te vei căsători. Ştiu că ţi-e greu. Dar nu vreau să te izgonească, ca şi pe biata Elizabeth...

Margaret îşi dădu seama că ar fi la fel de tristă ca mama ei dacă s-ar despărţi.

– Nici eu nu vreau asta, mamă, spuse ea.

Făcu un pas spre taburet. Mama îşi deschise braţele. Se îmbrăţişară cu stângăcie, Margaret în picioare şi mama aşezată pe taburet.

– Promite-mi că nu te vei certa cu el, spuse mama.

Era aşa de tristă, încât Margaret îşi dorea din toată inima să-i poată promite; dar ceva o reţinea şi putu să zică doar:

– Voi încerca, mamă; chiar voi încerca.

Mama îi dădu drumul şi o privi; Margaret îi citi pe chip descurajarea.

– Îţi mulţumesc oricum, spuse mama.

Nu mai era nimic de spus.

Margaret ieşi.

Când a intrat în compartiment, Harry s-a ridicat în picioare. Era atât de supărată, încât a pierdut orice simţ al decenţei şi l-a cuprins cu braţele. După o clipă de ezitare, el o îmbrăţişă şi o sărută pe creştet. Ea începu să se simtă mai bine imediat.

Deschizându-şi ochii, surprinse privirea uluită a domnului Membury, care se întorsese la locul lui. Nu-i păsa, dar se desprinse de Harry şi se aşezară în cealaltă parte a compartimentului.

– Trebuie să facem un plan, spuse Harry. Ar putea fi ultima noastră şansă să vorbim între patru ochi.

Margaret îşi dădu seama că mama se va întoarce în curând, iar tata şi Percy vor veni împreună cu ceilalţi pasageri, şi mai târziu s-ar putea ca ea şi Harry să nu mai apuce să fie singuri. Aproape că intră în panică imaginându-şi că îşi vor lua la revedere la Port Washington şi există posibilitatea să nu se revadă niciodată.

– Unde te pot găsi, spune-mi repede! spuse ea.

– Nu știu, nu am stabilit nimic. La ce hotel veți sta?

– La Waldorf. Mă vei suna diseară? Trebuie!

– Liniștește-te, sigur că voi suna. Voi spune că sunt domnul Marks.

Tonul calm al lui Harry o făcu pe Margaret să-și dea seama că e ridicolă... și puțin egoistă, de asemenea. Ar trebui să se gândească și la el.

– Unde îți vei petrece noaptea?

– Voi găsi un hotel ieftin.

Ea avu o idee bruscă.

– Ai vrea să te furișezi în camera mea de la Waldorf?

El zâmbi larg.

– Vorbești serios? Știi că aș vrea!

Era bucuroasă că îi face pe plac.

– În mod normal, aș fi cu sora mea, dar acum voi fi singură.

– O, Doamne. De-abia aștept.

Știa cât de mult îi place viața de lux și voia să-l facă fericit. Ce altceva i-ar plăcea?

– Vom comanda ouă jumări și șampanie în cameră.

– Voi vrea să rămân pentru totdeauna.

Asta o aduse la realitate.

– După câteva zile, părinții se vor muta la bunicul meu, în Connecticut. Atunci va trebui să-mi caut o locuință.

– Vom căuta împreună, spuse el. Am putea găsi camere în aceeași clădire, sau așa ceva.

– Într-adevăr?

Era încântată. Vor avea camere în aceeași clădi-

re! Era tocmai ce voia. Îi fusese pe jumătate frică că va depăşi limita şi o va cere în căsătorie, iar pe jumătate că nu va mai dori s-o vadă; dar asta era ideal: va putea rămâne aproape de el şi îl va cunoaşte mai bine, fără să-şi ia un angajament pripit. Şi va putea să doarmă cu el. Dar exista un inconvenient.

– Dacă voi lucra pentru Nancy Lenehan, voi fi la Boston.

– Poate voi merge şi eu la Boston.

– Ai vrea?

Abia îi venea să-şi creadă urechilor.

– E un loc la fel de bun ca oricare altul. Unde e, totuşi?

– În New England.

– E ca vechea Anglie?

– Păi, am auzit că oamenii sunt cam snobi.

– Ne vom simţi ca acasă.

– Ce fel de camere vom avea? spuse ea entuziasmată. Vreau să spun, câte, şi aşa mai departe?

El zâmbi.

– Nu vei avea mai mult de o cameră şi nici pentru asta nu îţi va fi uşor să plăteşti. Dacă seamănă cât de cât cu cele din Anglia, va avea mobilă ieftină şi o singură fereastră. Cu puţin noroc, ai putea avea un reşou unde să pregăteşti cafeaua. Vei împărţi baia cu restul locatarilor.

– Şi bucătăria?

El dădu din cap.

– Nu îţi poţi permite o bucătărie. Prânzul va fi singura masă caldă a zilei. Când vii acasă, poţi să bei nişte ceai cu prăjituri sau pâine prăjită, dacă ai o plită electrică.

Ştia că el încearcă să o pregătească pentru ceea ce el considera ca fiind o realitate neplăcută, dar ei i se părea totul cât se poate de romantic. Gândul că îţi poţi face singur ceai şi pâine prăjită, oricând vrei, fără să-ţi baţi capul din pricina părinţilor şi fără servitori care să bombăne... Părea minunat.

– În general, proprietarii acestor încăperi locuiesc şi ei acolo?

– Uneori. Atunci e bine, pentru că păstrează curăţenia, deşi îşi bagă nasul în viaţa ta privată. Dar dacă proprietarul locuieşte altundeva, clădirea se duce de râpă: instalaţia e defectă, tencuiala se desprinde, acoperişuri care picură, aşa ceva.

Margaret îşi dădu seama că avea multe de învăţat, dar nimic din ce spunea Harry nu o consterna: totul era încântător. Înainte să apuce să pună alte întrebări, pasagerii şi membrii echipajului care debarcaseră se întoarseră şi, tot atunci, mama veni de la toaletă, palidă, dar frumoasă. Voioşia lui Margaret fu întreruptă. Amintindu-şi conversaţia pe care o avusese cu mama, îşi dădu seama că încântarea de a fugi cu Harry putea fi umbrită de tristeţe.

În mod normal nu mânca mult dimineaţa, dar astăzi avea o foame de lup.

– Aş vrea nişte şuncă şi ouă, spuse ea. Mai mult, de fapt.

Prinse privirea lui Harry şi îşi dădu seama că îi era foame pentru că făcuse dragoste cu el toată noaptea. Îşi stăpâni un zâmbet. El îi ghici gândurile şi se uită repede în altă parte.

Câteva minute mai târziu, avionul decolă. Lui Margaret i se părea la fel de palpitant, deşi era a treia oară când i se întâmpla. Totuşi, nu îi mai era frică.

Se gândi cu atenţie la conversaţia pe care o avusese cu Harry. Voia să vină cu ea la Boston! Deşi era atât de atrăgător şi de încântător, deşi avea cu siguranţă o droaie de şanse cu fete ca ea, părea că ţine la ea într-un fel special. Totul se întâmpla foarte brusc, dar el era foarte sensibil: nu făcea promisiuni extravagante, dar era gata să facă aproape orice ca să stea cu ea.

Acest angajament îi ştergea orice urmă de îndoială. Până acum, nu-şi permisese să-şi imagineze un posibil viitor cu Harry, dar dintr-o dată avea încredere totală în el. Va avea tot ce şi-a dorit: libertate, independenţă şi dragoste.

Îndată ce avionul s-a echilibrat, au fost invitaţi să se servească din bufetul suedez şi Margaret se grăbi să facă întocmai. Toţi au servit căpşune şi frişcă, în afară de Percy, care a preferat fulgi de porumb. Tata a băut şampanie. Margaret a luat, de asemenea, cornuri calde şi unt.

În timp ce se pregătea să se întoarcă în compartiment, prinse privirea lui Nancy Lenehan, care zăbovea lângă porridge-ul fierbinte. Nancy era, ca de obicei, la patru ace, avea o bluză albastră de mătase în locul celei gri, pe care o purtase cu o zi înainte. Îi făcu semn lui Margaret şi îi spuse în şoaptă:

– Am primit un telefon foarte important la Botwood. Voi câştiga astăzi. Asta înseamnă că ai o slujbă.

Margaret radia de plăcere.

– Bine, mulţumesc!

Nancy puse o carte de vizită mică pe farfuria de pâine a lui Margaret.

– Sună-mă când vei fi pregătită.

– Aşa voi face! Peste câteva zile! Mulţumesc!

Nancy îşi duse un deget la buze şi trase cu ochiul.

Margaret se întoarse în compartiment plutind de bucurie. Spera că tata nu văzuse cartea de vizită: n-avea chef să-i pună întrebări. Din fericire, era prea concentrat asupra mâncării ca să mai observe altceva.

Dar, în timp ce mânca, îşi dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună. Mama o implorase să evite o confruntare, dar era imposibil. Ultima dată încercase să se strecoare discret şi planul nu reuşise. De data aceasta trebuia să anunţe deschis că va pleca, ca să ştie toată lumea. Nu va fi un secret, nu vor fi motive să se cheme poliţia. Va trebui să-i spună clar că are unde să meargă şi are prieteni care să o sprijine.

Avionul era cu siguranţă locul cel mai potrivit loc unde să-l înfrunte. Elizabeth făcuse acelaşi lucru în tren şi reuşise pentru că tata fusese obligat să se comporte cuviincios. Mai târziu, în camerele de hotel, putea face orice voia.

Când ar fi mai bine să-i spună? Preferabil mai degrabă decât mai târziu: va fi în toane bune după micul dejun, ghiftuit cu şampanie şi mâncare. Mai târziu, pe măsură ce se scurgea ziua şi va bea un cocteil sau două şi nişte vin, va deveni mai irascibil.

Percy se ridică şi spuse:

– Mă duc să mai iau nişte fulgi de porumb.

– Stai jos, spuse tata. Urmează şuncă. Ai mâncat suficiente prostii din astea.

Dintr-un motiv anume, îi displăceau fulgii de porumb.

– Încă mi-e foame, spuse Percy; şi, spre mirarea lui Margaret, ieşi.

Tata rămase năuc. Percy nu îl sfidase niciodată făţiş. Mama privea în gol. Toţi au aşteptat să se întoarcă Percy. Se întoarse cu un bol plin cu fulgi. Toţi îl priveau. Se aşeză şi începu să mănânce.

Tata spuse:

– Ţi-am spus să nu mai mănânci aşa ceva.

Percy spuse:

– Nu e stomacul tău.

Continuă să mănânce.

Tata părea că e pe punctul de a se ridica, dar în acel moment intră Nicky care venea din bucătărie şi îi înmână o farfurie cu cârnaţi, şuncă şi ouă ochiuri. O clipă, Margaret se gândi că tata ar putea arunca cu farfuria în Percy; dar îi era prea foame. Luă cuţitul şi furculiţa şi spuse:

– Adu-mi nişte muştar englezesc.

– Mi-e teamă că nu avem muştar, domnule.

– Nu aveţi muştar? spuse furios tata. Cum să mănânc cârnaţi fără muştar?

Nicky părea speriat.

– Îmi pare rău, domnule, n-a mai cerut nimeni până acum. Mă voi asigura că de acum înainte vom avea.

– Dar nu-mi e de nici un folos acum, nu-i aşa?

– Cred că nu. Îmi pare rău.

Tata se încruntă şi începu să mănânce. Îşi descărcase furia pe steward şi Percy scăpase basma curată. Margaret era uluită. Asta nu se întâmplase niciodată înainte.

Nicky îi aduse şunca şi ouăle şi ea începu să mănânce cu poftă. Era oare posibil ca tata să se poto-

lească în cele din urmă? Sfârşitul speranţelor sale politice, începutul războiului, exilul şi răzvrătirea fiicei mai mari s-au combinat, strivindu-i egoul şi slăbindu-i voinţa.

Nu va găsi nicicând un moment mai prielnic să-l anunţe.

Îşi termină micul dejun şi aşteptă ca şi ceilalţi să isprăvească de mâncat. Aşteptă ca stewardul să strângă farfuriile; apoi aşteptă ca tata să primească încă o ceaşcă de cafea. În cele din urmă, nu mai avu nimic de aşteptat.

Se aşeză pe locul din mijloc al canapelei, lângă mama şi vizavi de tatăl ei. Respiră adânc şi începu:

– Am ceva să-ţi spun, tată, şi sper că nu te vei înfuria.

Mama murmură:

– O, nu...

Tata spuse:

– Ce mai e?

– Am 19 ani şi în toată viaţa mea n-am muncit deloc. E timpul să încep.

Mama spuse:

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Vreau să fiu independentă.

Mama spuse:

– Sunt milioane de fete care lucrează în fabrici şi birouri şi care şi-ar da şi ochii din cap să fie în locul tău.

– Ştiu, mamă.

Margaret mai ştia şi că mama o contrazice încercând să-l ţină pe tata la distanţă. Totuşi, nu va reuşi prea mult timp.

Mama o surprinse, capitulând aproape imediat.

– Ei bine, cred că dacă eşti hotărâtă să faci asta, bunicul ar putea să-ţi găsească un loc la vreo cunoştinţă...

– Am deja o slujbă.

Asta o luă prin surprindere.

– În America? Cum e posibil?

Margaret hotărî să nu le spună despre Nancy Lenehan: ar vorbi cu ea şi s-ar duce totul de râpă.

– Totul e aranjat, spuse ea pe un ton neutru.

– Ce fel de slujbă?

– Asistent în departamentul de vânzări al unei întreprinderi de pantofi.

– O, pentru Dumnezeu, nu fi ridicolă.

Margaret îşi muşcă buza. De ce era mama aşa disprețuitoare?

– Nu sunt deloc ridicolă. Mai degrabă sunt mândră de mine. Mi-am găsit o slujbă, eu singură, fără ajutor din partea ta sau a lui tata sau a bunicului, doar prin meritele mele.

Probabil că nu tocmai aşa se întâmplase, dar Margaret începea să se apere.

– Unde e fabrica asta? întrebă mama.

Tata interveni pentru prima dată.

– Nu va lucra într-o fabrică şi cu asta am încheiat discuţia.

Margaret spuse:

– Voi lucra în biroul de vânzări, nu în fabrică. Şi e la Boston.

– Atunci am stabilit, spuse mama. Vei locui la Stamford, nu la Boston.

– Nu, mamă. Voi locui la Boston.

Mama îşi deschise gura vrând să spună ceva, apoi o închise, dându-şi seama în cele din urmă că

are în față o situație pe care nu o poate stăpâni cu ușurință. Tăcu o clipă, apoi spuse:

– Ce încerci să ne spui?

– Doar că vă părăsesc și merg la Boston, închiriez o cameră și îmi iau o slujbă.

– O, astea sunt prostii.

Margaret izbucni:

– Nu fi atât de *disprețuitoare.*

Mama tresări și lui Margaret îi păru rău imediat. Spuse mai încet:

– Fac doar ceea ce fac majoritate fetelor de vârsta mea.

– Fete de vârsta ta, probabil, dar nu fete din clasa ta socială.

– De ce ar schimba asta lucrurile?

– Pentru că nu are rost să lucrezi pentru cinci dolari pe săptămână și să locuiești într-un apartament care îl costă pe tatăl tău o sută de dolari pe lună.

– Nu vreau să plătească tata pentru apartament.

– Atunci unde vei locui?

– Ți-am spus, voi închiria o cameră!

– În mizerie! Dar pentru ce?

– Voi strânge bani cât să-mi pot cumpăra un bilet înapoi acasă, apoi mă voi întoarce și mă voi înrola în Serviciul Teritorial Auxiliar.

Tata vorbi iar.

– N-ai nici o idee despre ce vorbești.

Margaret încremeni.

– Ce nu știu, tată?

Mama, încercând să-i întrerupă, spuse:

– Nu, nu...

Margaret i-o luă înainte.

– Știu că va trebui să fac comisioane și să fac ca-

fea şi să răspund la telefon în birou. Ştiu că voi locui într-o singură cameră cu un reşou şi că voi împărţi baia cu ceilalţi locatari. Ştiu că nu-mi va plăcea să fiu săracă, dar îmi va plăcea să fiu liberă.

– Nu ştii nimic, spuse el disprețuitor. Liberă? Tu? Vei fi ca un iepure căruia i s-a dat drumul într-o cuşcă cu câini. Îţi spun eu ce nu ştii, fetiţo: nu ştii că ai fost alintată şi răsfăţată toată viaţa. Nici măcar n-ai fost la şcoală...

Această nedreptate o făcu să-i vină lacrimi în ochi şi o provocă să riposteze:

– Am vrut să merg la şcoală, protestă ea. Tu nu m-ai lăsat!

El ignoră întreruperea.

– Ţi s-au spălat hainele şi ţi s-a pregătit mâncarea, ai fost dusă cu maşina peste tot unde ai vrut, ţi s-au adus copii acasă ca să se joace cu tine şi nu te-ai gândit niciodată de unde vin toate astea...

– Ba da!

– Şi acum vrei să trăieşti pe cont propriu! Nu ştii nici cât costă o pâine, nu-i aşa?

– Voi afla curând...

– Nu ştii nici măcar cum să-ţi speli lenjeria. N-ai fost niciodată cu autobuzul. N-ai dormit niciodată singură într-o casă. Nu ştii să reglezi un ceas deşteptător, să pui o capcană pentru şoareci, să speli vase, să fierbi un ou; eşti în stare să fierbi un ou? Ştii cum se face?

– Cine e de vină dacă nu ştiu? spuse Margaret printre lacrimi.

El continuă fără urmă de remuşcare, având pe chip o mască de dispreţ şi furie.

– Ce vei face într-un birou? Nu poţi face ceai –

nu ştii cum! N-ai văzut niciodată un fişier! N-ai fost niciodată nevoită să stai în acelaşi loc de la nouă dimineaţa până la cinci după-amiaza. Te vei plictisi şi vei pleca. Nu vei rezista nici o săptămână.

Dădea glas temerilor ascunse ale lui Margaret şi acesta era motivul pentru care era ea aşa de supărată. În adâncul inimii era îngrozită că ar putea avea dreptate: *nu* se va descurca să locuiască singură, va *fi* concediată de la serviciu. Vocea lui batjocoritoare, fără milă, prevestind împlinirea celor mai rele temeri ale ei, îi distrugea visul la fel cum marea distruge un castel de nisip. Începu să plângă, lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Îl auzi pe Harry zicând:

– E prea mult...

– Lasă-l să continue, spuse ea.

Era o bătălie pe care Harry nu putea s-o ducă în locul ei: era o confruntare între ea şi tatăl ei.

Roşu la faţă, agitându-şi degetul, vorbind din ce în ce mai tare, tata tuna şi fulgera.

– Boston nu e ca satul Oxenford, ştii. Acolo, oamenii nu se ajută între ei. Te vei îmbolnăvi şi vei fi otrăvită de doctori metişi. Vei fi jefuită de proprietari evrei şi violată de negri vagabonzi. Cât despre înrolare...

– Mii de fete s-au înrolat în S.T.A., spuse Margaret, dar vocea îi devenise un şoptit slab.

– Nu fete ca tine, spuse el. Fete rezistente, care sunt obişnuite să se trezească devreme dimineaţa şi să frece podele; dar nu începătoare răzgâiate. Şi fereasă Dumnezeu să te afli în vreun pericol – ar fi vai de capul tău!

Îşi aminti cât de neputincioasă fusese în timpul

camuflajului – speriată, neajutorată şi panicată – şi ardea de ruşine. Avea dreptate, fusese vai de capul ei. Dar nu va fi întotdeauna speriată şi fără apărare. El făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca ea să fie dependentă şi lipsită de putere, dar ea era extrem de hotărâtă să fie ea însăşi şi îşi păstra această pâlpâire de speranţă, chiar dacă se chircea sub atacul lui.

O fixă cu degetul şi ochii i se bulbucară de parcă erau gata să iasă din orbite.

– Nu vei rezista o săptămână într-un birou şi nu ai rezista nici o zi în S.T.A., spuse el cu răutate. Eşti prea moale.

Se sprijini pe spate, satisfăcut.

Harry veni şi se aşeză lângă Margaret. Luă o batistă de olandă şi îi şterse cu blândeţe obrajii umezi.

Tata spuse:

– Cât despre tine, neisprăvitule...

Harry se ridică într-o secundă şi se întoarse spre el. Margaret îşi ţinu răsuflarea, crezând că urma o bătaie. Harry spuse:

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel. Nu sunt o fată, sunt bărbat în toată firea, iar dacă mă insulţi îţi pocnesc capul cel gras.

Tata tăcu.

Harry îi întoarse spatele şi se aşeză din nou lângă Margaret.

Margaret era supărată, dar în adâncul inimii se simţea triumfătoare. Îi spusese că va pleca. El tunase şi fulgerase, dar nu o făcuse să se răzgândească: era hotărâtă să plece.

Totuşi, reuşise să-i stârnească îndoiala. Era îngrijorată că nu va avea curaj să-şi ducă planurile la

capăt, că ar putea încremeni de spaimă în ultima clipă. Cuvintele lui disprețuitoare și batjocoritoare îi sporiseră îndoiala. Nu făcuse nimic curajos în toată viața ei: va reuși acum? Da, voi reuși, se gândi ea. Nu sunt moale și o voi dovedi.

O descurajase, dar nu reușise s-o facă să se răzgândească. Totuși, era posibil ca el să nu fi renunțat încă. Se uită peste umărul lui Harry. Tata privea în gol pe geam, cu o privire răutăcioasă pe chip. Elizabeth îl înfruntase, dar el o izgonise și poate nu-și va mai vedea niciodată familia.

Ce răzbunare cruntă îi urzea lui Margaret?

BIBLIOTECA JUD. 515 CONSTANȚA

CAPITOLUL 23

DIANA LOVESEY SE GÂNDEA tristă că dragostea adevărată nu durează mult timp.

Când Mervyn se îndrăgostise pentru prima dată de ea, îi făcea plăcere să-i împlinească orice dorinţă, oricât de capricioase ar fi fost acestea. La cel mai mic gest al ei, era gata să conducă până la Blackpool pentru o acadea, să-şi ia o după-amiază liberă ca să meargă la cinema, sau să lase totul baltă şi să zboare la Paris. Îl încânta să ia la rând toate magazinele din Manchester, căutând o eşarfă de caşmir de nuanţa perfectă de turcoaz, să iasă la jumătatea concertului pentru că ea se plictisea sau să se trezească la cinci dimineaţa şi să ia micul dejun la o cafenea pentru muncitori. Dar această atitudine nu ţinuse mult timp după nuntă. Rareori îi refuza ceva, dar curând încetă să-i mai facă plăcere să-i satisfacă vreun capriciu. Plăcerea s-a transformat în toleranţă şi apoi în nerăbdare, şi uneori, spre sfârşit, în dispreţ.

Acum se întreba dacă relaţia ei cu Mark va urma acelaşi tipar.

Toată vara fusese sclavul ei, dar acum, doar la câteva zile de când fugiseră împreună, se certaseră. În cea de-a doua noapte fuseseră atât de supăraţi

încât dormiseră separat! În mijlocul nopții, când izbucnise furtuna și avionul se zgâlțâia și se balansa ca un cal sălbatic, Dianei îi fusese atât de frică încât era gata să-și uite mândria și să se strecoare în cușeta lui Mark; dar ar fi fost prea umilitor, așa că rămăsese nemișcată, gândindu-se că va muri. Sperase că el va veni la ea, dar și el fusese la fel de mândru și asta o înfuriase și mai mult.

De dimineață abia își spuseseră două vorbe. Ea se trezise tocmai în momentul în care avionul ateriza la Botwood și când s-a ridicat din pat, Mark plecase deja la țărm. Acum stăteau unul în fața celuilalt în compartimentul numărul 4, prefăcându-se că își iau micul dejun: Diana se moșmondea cu niște căpșune, iar Mark rupea o chiflă de pâine, fără s-o mănânce.

Nu știa sigur de ce se înfuriase atât de tare când aflase că Mervyn împarte apartamentul nupțial cu Nancy Lenehan. Crezuse că Mark o va înțelege și o va sprijini. În schimb, îi negase dreptul de a se simți astfel și insinuase că îl iubește încă pe Mervyn. Cum putea Mark să spună așa ceva, din moment ce renunțase la tot ca să fugă cu el!

Se uită în jur. În dreapta, prințesa Lavinia și Lulu Bell purtau o conversație trasă de păr. Nici una nu dormise deloc din pricina furtunii și erau extenuate. În stânga, dincolo de interval, tipul de la F.B.I., Ollis Field, și prizonierul lui, Frankie Gordino, mâncau în tăcere. Piciorul lui Gordino era prins cu cătușe de scaun. Toți păreau obosiți și țâfnoși. Fusese o noapte lungă.

Davy, stewardul, intră și strânse farfuriile de la micul dejun. Prințesa Lavinia se plânse că ouăle

ochiuri fuseseră prea moi, iar şunca prea prăjită. Davy întrebă dacă vrea cineva cafea. Diana nu dori deloc.

Prinse privirea lui Mark şi încercă să zâmbească. El îi aruncă o privire furioasă. Ea spuse:

– Nu mi-ai spus o vorbă toată dimineaţa.

– Pentru că pari mai interesată de Mervyn decât de mine! spuse el.

Deodată fu cuprinsă de remuşcări. Poate avea dreptul să fie gelos.

– Îmi pare rău, Mark, izbucni ea. Eşti singurul bărbat care mă interesează, zău aşa.

El o luă de mână.

– Vorbeşti serios?

– Da. Ce prostie din partea mea. M-am purtat groaznic.

El îi mângâie mâna.

– Ştii...

O privi în ochi şi, spre mirarea ei, văzu că e gata să plângă.

– Ştii, mi-e frică să nu mă părăseşti.

Nu se aşteptase la asta. Era şocată. Nu se gândise niciodată că îi e frică să n-o piardă.

El continuă:

– Eşti încântătoare, eşti seducătoare, ai putea avea orice bărbat şi e greu de crezut că mă vrei pe mine. Mi-e teamă că îţi vei da seama că e o greşeală şi că te vei răzgândi.

Ea era emoţionată.

– Eşti cel mai adorabil bărbat din lume, de asta m-am îndrăgostit de tine.

– Într-adevăr nu ţii la Mervyn?

Ea ezită, doar o clipă, dar a fost suficient.

Chipul lui Mark se schimbă iarăşi şi spuse plin de resentiment:

– Ţii la el.

Cum putea să-i explice? Nu îl mai iubea pe Mervyn, dar el încă exercita o anumită putere asupra ei.

– Nu e ceea ce crezi, spuse ea disperată.

Mark îşi retrase mâna.

– Atunci lămureşte-mă. Spune-mi cum e.

În acel moment, Mervyn intră în compartiment. Privi în jur, o zări pe Diana şi spuse:

– Aici erai.

Ea se înfurie imediat. Ce voia? Era nervos? Spera că nu va face o scenă.

Ea îl privi pe Mark. Era palid şi încordat. Respiră adânc şi spuse:

– Uite ce-i, Lovesey, nu mai vrem încă un scandal, aşa că poate ar fi bine să pleci.

Mervyn îl ignoră şi i se adresă Dianei.

– Trebuie să vorbim.

Ea îl studie neîncrezătoare. Ideea lui de conversaţie era în sens unic: o „discuţie" se dovedea uneori a fi o predică. Totuşi, nu părea agresiv. Încerca să-şi ascundă sentimentele, dar ea avea senzaţia că se simte stingherit. Asta o făcu curioasă. Prudentă, spuse:

– Nu vreau scandal.

– Nici un scandal, promit.

– În regulă, atunci.

Mervyn se aşează lângă ea. Uitându-se la Mark, spuse:

– Te-ar deranja să ne laşi singuri câteva minute?

– La dracu, da! vociferă Mark.

Amândoi o priviră şi ea îşi dădu seama că trebuie să decidă. I-ar fi plăcut să rămână singură cu Mervyn, dar l-ar răni pe Mark. Ezită, fiindu-i teamă să ia partea unuia sau celuilalt. În cele din urmă se gândi: L-am părăsit pe Mervyn şi sunt cu Mark; ar trebui să-i iau apărarea. Zvâcnindu-i inima, spuse:

– Spune ce ai de spus, Mervyn. Dacă nu poţi vorbi de faţă cu Mark, nu vreau să aud.

El era şocat.

– Bine, bine, spuse el iritat; apoi îşi redobândi calmul. M-am gândit la ce mi-ai spus. Despre mine. Cum m-am îndepărtat de tine. Cât de nefericită ai fost.

Făcu o pauză. Diana nu spuse nimic. Parcă nu era Mervyn. Ce urma?

– Vreau să spun că îmi pare foarte rău.

Era uluită. Era sincer, era sigură. Ce determinase această schimbare?

El continuă:

– Am vrut să te fac fericită. La început, asta era tot ce voiam să fac. Niciodată n-am vrut să fii nefericită. Nu e bine că eşti tristă. Meriţi fericirea pentru că ştii s-o oferi. Îi faci pe oameni să zâmbească prin simplul fapt că intri într-o încăpere.

Ei îi veniră lacrimi în ochi. Ştia că e adevărat; oamenilor le făcea plăcere s-o privească.

– E păcat să te întristeze cineva, spuse Mervyn. Nu voi mai face asta.

Avea de gând să promită că va fi bun, se întrebă ea speriată. O va implora să se întoarcă la el? Nu voia nici măcar să audă întrebarea.

– Nu mă întorc la tine, spuse ea neliniştită.

El păru că nu aude.

– Mark te face fericită? spuse el.

Ea încuviinţă.

– Va fi bun cu tine?

– Da, ştiu că va fi.

Mark spuse:

– Nu vorbi despre mine de parcă n-aş fi aici!

Diana îl luă pe Mark de mână.

– Ne iubim, îi spuse lui Mervyn.

– Da.

Pentru prima dată, îi apăru pe chip umbra unui rânjet, dar trecu repede.

– Da, cred că da.

Se potolea? Nu îi stătea deloc în fire. Cât din această transformare se datora văduvei?

– Doamna Lenehan ţi-a spus să vii să-mi vorbeşti? spuse bănuitoare Diana.

– Nu, dar ştie ce am de zis.

Mark spuse:

– N-ar fi rău să spui mai repede.

Mervyn era dispreţuitor.

– Nu-mi forţa mâna, tinere; Diana e încă soţia mea.

Mark rămase ferm pe poziţie.

– Uită asta, spuse el. Nu ai nici un drept asupra ei, aşa că nu încerca să obţii unul. Şi nu-mi spune tinere, bunicule.

Diana spuse:

– Nu începe. Mervyn dacă ai ceva de spus, dă-i drumul şi nu mai face pe grozavul.

– Bine, bine. E doar atât.

Respiră adânc.

– Nu îţi voi sta în cale. Ţi-am cerut să te întorci la mine şi m-ai refuzat. Dacă tu crezi că individul

ăsta poate reuşi acolo unde eu am dat greş şi te poate face fericită, atunci vă urez succes. Vă doresc numai bine.

Făcu o pauză, apoi îi privi pe rând.

– Asta-i tot.

Urmă un moment de tăcere. Mark voia să spună ceva, dar Diana i-o luă înainte.

– Ipocrit nenorocit!

Înţelesese într-o clipă ce e în mintea lui Mervyn şi o surprinse că reacţionase cu atâta furie.

– Cum îndrăzneşti! ţipă ea.

El era uimit.

– Ce? De ce...?

– Ce porcărie, să spui că nu ne vei sta în cale! Binevoieşti să ne urezi succes, de parcă ai face cine ştie ce sacrificiu. Te cunosc prea bine, Mervyn Lovesey: nu renunţi la ceva decât atunci când nu-ţi mai trebuie!

Ştia că toată lumea din compartiment ascultă cu aviditate, dar era prea enervată ca să-i pese.

– Ştiu ce pui la cale. Te-ai tăvălit cu văduva noaptea trecută, nu-i aşa?

– Nu!

– Nu?

Îl privea cu atenţie. Îşi zise că probabil spune adevărul.

– Dar a fost cât pe ce, nu-i aşa? spuse ea; şi îşi dădu seama după chipul lui că de data aceasta a avut dreptate. Te-ai îndrăgostit de ea şi ea te simpatizează, şi acum nu mă mai vrei – ăsta-i adevărul, nu-i aşa? Acum recunoaşte!

– Nu recunosc aşa ceva...

– Pentru că nu ai curajul să fii sincer. Dar ştiu

adevărul şi toată lumea din avion îl bănuieşte. M-ai dezamăgit, Mervyn. Credeam că ai mai mult curaj.

– Curaj!

Asta îl atinse.

– Chiar aşa. Dar în schimb ai inventat o poveste jalnică cum că nu ne stai în cale. Ei bine, eşti un prost. Nu m-am născut ieri şi nu mă poţi duce de nas aşa uşor!

– Bine, bine, spuse el ridicându-şi mâinile într-un gest de apărare. Am făcut o ofertă de pace şi tu ai refuzat-o. Cum vrei.

Se ridică în picioare.

– După cum vorbeşti, oricine ar crede că eu sunt cel care mi-am luat tălpăşiţa cu o iubită.

Se îndreptă spre uşă.

– Anunţă-mă când te căsătoreşti. O să-ţi trimit o spatulă pentru prăjit peşte.

Ieşi.

– Ca să vezi!

Dianei nu-i trecuse furia.

– Ce tupeu are omul ăsta!

Îi privi pe ceilalţi pasageri. Prinţesa Lavinia îşi întoarse privirea cu aroganţă, Lulu Bell zâmbi larg, Ollis Field se încruntă dezaprobator şi Frankie Gordino spuse:

– Asta da fată!

În cele din urmă îl privi pe Mark, întrebându-se ce crede despre spectacolul lui Mervyn şi despre izbucnirea ei. Spre mirarea ei, el zâmbea larg. Zâmbetul era molipsitor şi se pomeni şi ea zâmbind.

– Ce e aşa amuzant? spuse ea chicotind.

– Ai fost superbă, spuse el. Sunt mândru de tine.

Şi sunt mulţumit.

– De ce eşti mulţumit?

– Tocmai l-ai înfruntat pe Mervyn pentru prima dată în viaţa ta.

Era adevărat? Îşi zise că da.

– Cred că da.

– Nu îţi mai e teamă de el, nu-i aşa?

Se gândi.

– Ai dreptate, nu-mi mai e.

– Îţi dai seama ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu-mi mai e teamă de el.

– Înseamnă mai mult de atât. Înseamnă că nu îl mai iubeşti.

– Chiar aşa? spuse ea gânditoare.

Îşi spusese că încetase să-l iubească pe Mervyn cu mult timp în urmă, dar acum privi în adâncul inimii şi îşi dădu seama că nu era aşa. Toată vara, chiar şi atunci când îl înşela, rămăsese în stăpânirea lui. Exercitase un anumit control asupra ei chiar şi după ce îl părăsise; în avion avusese remuşcări şi se gândise să se întoarcă la el. Dar acum se terminase.

Mark spuse:

– Cum te-ai simţi dacă ar rămâne cu văduva?

Fără să stea pe gânduri, ea spuse:

– Ce-mi pasă?

– Vezi?

Ea râse.

– Ai dreptate, spuse ea. S-a terminat în cele din urmă.

CAPITOLUL 24

ÎN VREME CE CLIPPER-UL ÎNCEPUSE să coboare spre golful Shediac din golful St. Lawrence, Harry ezita dacă să fure bijuteriile doamnei Oxenford.

Margaret îl făcuse să se răzgândească. Să doarmă cu ea într-o cameră la hotelul Waldorf, să se trezească şi să comande micul dejun în cameră valora mult mai mult decât bijuteriile. De-abia aştepta să meargă cu ea la Boston şi să caute chirie; s-o ajute să devină independentă şi s-o cunoască îndeaproape. Entuziasmul ei era molipsitor, iar el îi împărtăşea anticiparea vieţii lor simple împreună.

Dar toate acestea se schimbau dacă el o jefuia pe mama ei.

Shediac era ultima oprire înainte de New York. Trebuia să ia repede o decizie. Era ultima lui ocazie de a intra în cală.

Se întrebă din nou dacă exista vreo modalitate de a o avea şi pe Margaret şi bijuteriile. În primul rând, va afla vreodată că el le furase? Lady Oxenford va descoperi furtul când îşi va deschide valiza, adică la Waldorf. Dar nimeni nu ar şti dacă bijuteriile fuseseră luate în avion, sau înainte, sau de atunci. Margaret ştia că Harry e un hoţ, aşa că îl va suspecta cu siguranţă; dar dacă ar nega, l-ar crede?

S-ar putea.

Şi apoi? Vor trăi în sărăcie la Boston, în vreme ce el va avea o sută de mii de dolari la bancă! Dar asta nu va ţine mult. Ea va găsi o modalitate de a se întoarce în Anglia şi de a se alătura Serviciului Teritorial Auxiliar, iar el va merge în Canada şi se va face pilot de urmărire. Războiul ar putea dura un an sau doi, poate mai mult. Când se va termina, îşi va scoate banii de la bancă şi va cumpăra casa aceea la ţară; şi poate Margaret va veni şi va locui acolo cu el... iar apoi va dori să ştie de unde provin banii.

Orice ar fi, mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spună.

Dar ar fi bine mai târziu decât mai devreme.

Va trebui să găsească o scuză pentru că rămâne în avion la Shediac. Nu-i putea spune că se simte rău, căci atunci va vrea să rămână cu el la bord, iar asta ar strica totul. Trebuia să se asigure că va merge la ţărm şi îl va lăsa singur.

O privi. Îşi punea centura de siguranţă. Şi-o imagină stând acolo goală, în aceeaşi poziţie, cu sânii goi, reliefaţi de lumina care intra prin geamurile joase, un smoc de păr castaniu ivindu-se dintre coapse şi picioarele lungi întinse pe podea. Nu era o nerozie, se gândi el, să rişte s-o piardă de dragul unui pumn de rubine?

Dar nu era un simplu pumn de rubine, era setul Delhi, în valoare de o sută de mii de dolari, suficienţi să-l transforme pe Harry în ceea ce întotdeauna îşi dorise să fie, un gentleman lipsit de griji.

Cu toate acestea, îl tenta ideea de a-i spune acum. *Am de gând să fur bijuteriile mamei tale,*

sper că nu te deranjează? Ea ar putea spune *Bună idee, vaca bătrână n-a făcut nimic ca să le merite.* Nu, nu asta ar fi reacţia lui Margaret. Se considera radicală şi credea în redistribuirea averilor, dar toate astea erau teoretice: ar fi şocată dacă el într-adevăr şi-ar însuşi o parte din bogăţiile familiei ei. Ar lua-o drept o atingere personală, care i-ar schimba sentimentele faţă de el.

Ea îi prinse privirea şi zâmbi.

El îi zâmbi simţindu-se vinovat, apoi se uită pe geam.

Avionul cobora spre un golf în formă de copită, pe malul căruia erau risipite câteva sate. În spatele satelor se întindea pământul arabil. În timp ce se apropiau, Harry zări o linie ferată şerpuind printre ferme, spre debarcader. Aproape de debarcader erau ancorate vase de diferite mărimi şi un hidroavion mic. În stânga erau kilometri de plaje nisipoase şi câteva căsuţe de vară răsfirate printre dunele de nisip. Harry îşi imagină ce plăcut ar fi să aibă o căsuţă pe plajă. Ei bine, dacă asta vreau, asta voi obţine, îşi spuse; voi fi bogat!

Avionul ameriză lin. Harry se simţea mai puţin încordat: avea deja experienţă în călătoria cu avionul.

– Cât e ceasul, Percy? întrebă el.

– Unsprezece, ora locală. Suntem cu o oră întârziere.

– Şi cât stăm aici?

– O oră.

La Shediac funcţiona o nouă metodă de acostare. Pasagerii n-au fost duşi la ţărm cu şalupa. În schimb, s-a apropiat de ei un vas care semăna cu

un homar şi care a remorcat avionul. S-au ataşat parâme la ambele extremităţi ale avionului şi a fost transportat la un doc plutitor, conectat la debarcader printr-o pasarelă.

Acest aranjament îi oferea lui Harry o soluţie. La opririle anterioare, când pasagerii fuseseră duşi la ţărm cu şalupa, exista o singură ocazie de a debarca. Prin urmare, Harry încercase să inventeze o scuză pentru a rămâne la bord în timpul escalei, fără să-i dea voie lui Margaret să rămână cu el. Acum, însă, o va lăsa pe Margaret să meargă la ţărm şi îi va spune că vine şi el în câteva minute, şi erau puţine şanse ca ea să insiste să-l aştepte.

Un steward a deschis uşa şi pasagerii au început să-şi ia hainele şi pălăriile. Familia Oxenford s-a ridicat în picioare. La fel şi Clive Membury care abia scosese o vorbă tot timpul zborului – cu excepţia, îşi aminti acum Harry, unei conversaţii aprinse cu baronul Gabon. Se întrebă iarăşi despre ce vorbiseră. Nerăbdător, alungă acest gând şi se concentră asupra propriilor lui probleme. În timp ce familia Oxenford ieşea, Harry îi şopti lui Margaret:

– Te ajung din urmă.

Apoi intră la toaletă.

Se pieptănă şi se spălă pe mâini, doar ca să se afle în treabă. Geamul se spărsese în timpul nopţii şi fusese înlocuit cu un ecran rezistent, fixat în ramă. Îi auzi pe membrii echipajului coborând scările de la cabina de zbor şi trecând pe lângă uşă. Se uită la ceas şi hotărî să mai aştepte încă două minute.

Bănuia că va coborî aproape toată lumea. Multo-

ra le fusese prea somn la Botwood, dar acum voiau să-şi întindă picioarele şi să iasă la aer. Ollis Field şi prizonierul lui vor rămâne la bord, ca de obicei. Era ciudat că Membury debarca, din moment ce trebuia să-l supravegheze pe Frankie. Pe Harry încă îl intriga bărbatul cu vestă roşie.

Oamenii de serviciu vor urca la bord în câteva minute. Ascultă cu atenţie: nu se auzea nici un sunet venind de cealaltă parte a uşii. O crăpă un centimetru şi se uită afară. Nu era nimeni. Prudent, ieşi afară.

Bucătăria de vizavi era goală. Aruncă o privire în compartimentul numărul 2: era gol. Privind spre salon, văzu spatele unei femei cu o mătură. Fără să mai ezite, urcă scările.

Păşea uşor, nedorind să-şi semnaleze apropierea. La cotitura scărilor se opri şi studie cât de bine putu podeaua cabinei de zbor. Nu era nimeni acolo. Era pe punctul să continue când apăru o pereche de picioare îmbrăcate în uniformă, care se îndepărtară de el. Îşi lăsă capul jos după colţ, apoi privi. Era subinginerul, Mickey Finn, cel care îl prinsese data trecută. Se opri la postul inginerului şi se întoarse. Harry îşi trase iar capul, întrebându-se încotro o va lua subinginerul. Va coborî scările? Harry ascultă cu atenţie. Paşii străbătură cabina de zbor şi nu se mai auziră. Data trecută, îşi aminti Harry, îl văzuse pe Mickey în compartimentul de la prora, meşterind ceva la ancoră. Oare tot asta făcea şi acum? Trebuia să rişte.

Continuă să urce fără să facă zgomot.

Îndată ce a ajuns suficient de sus, privi înainte. Bănuiala lui se adeverea: trapa era deschisă şi Mic-

key nu se zărea nicăieri. Harry nu se opri să privească mai atent, ci străbătu repede cabina de zbor şi trecu prin uşa din fund, care ducea la cele două cale. Închise uşor uşa în urma lui şi respiră iarăşi.

Data trecută cotrobăise în cala din stânga. Acum intră în cea din dreapta.

Ştiu imediat că are noroc. În mijlocul calei era o valiză uriaşă, din piele verde cu auriu, cu clape strălucitoare de alamă. Era sigur că îi aparţinea doamnei Oxenford. Verifică eticheta: nu era nici un nume, dar adresa era The Manor, Oxenford, Berkshire.

– Bingo, spuse el în şoaptă.

Avea doar o închizătoare simplă pe care o desfăcu cu lama briceagului.

În afară de închizătoare, avea şase clape de alamă, care nu aveau cheie. Le desfăcu pe toate.

Valiza era concepută pentru a fi folosită ca dulap într-o cabină privată, la bordul unui pachebot. Harry o sprijini şi o deschise. Era împărţită în jumătăţi spaţioase. Într-o parte era o bară de care atârnau rochii şi haine, iar jos era un mic compartiment pentru pantofi. Cealaltă parte conţinea şase sertare.

Harry verifică mai întâi sertarele. Erau făcute din lemn uşor, învelit în piele şi erau căptuşite cu catifea. Doamna Oxenford avea bluze de mătase, pulovere de caşmir, lenjerie de dantelă şi curele din piele de crocodil.

De cealaltă parte, vârful valizei se ridica asemănător cu un capac, iar bara se putea desprinde ca să permită accesul la rochii. Harry îşi trecu mâinile prin fiecare haină şi pipăi peste tot în valiză.

În cele din urmă deschise compartimentul pentru

pantofi. Găsi doar pantofi.

Era descumpănit. Fusese atât de sigur că bijuteriile erau aici; dar probabil în raţionamentul lui exista un punct slab.

Era prea devreme să piardă orice speranţă.

Primul impuls a fost să verifice restul valizelor familiei Oxenford, dar se mai gândi. Dacă aş vrea să transport bijuterii de nepreţuit în valize care trec prin punctul de control, se gândi el, aş încerca să le ascund cumva. Şi ar fi mai uşor de găsit o ascunzătoare într-o valiză mare decât într-un geamantan obişnuit.

Hotărî să se mai uite o dată.

Începu cu compartimentul în care erau haine atârnate. Puse o mână în interiorul valizei şi cealaltă în afară şi încercă să măsoare grosimea: ar putea fi un compartiment ascuns. Dar nu găsi nimic neobişnuit. Îndreptându-se spre cealaltă parte, scoase afară toate sertarele...

Şi găsi ascunzătoarea.

Inima îi bătu mai repede.

În spatele valizei erau ataşate cu bandă un plic mare din hârtie rezistentă, maro, şi un portmoneu de piele.

– Amatori, spuse el, dând din cap.

Începu să desprindă benzile din ce în ce mai nerăbdător. Prima dată se desprinse plicul. Părea că nu conţine decât hârtii, cu toate acestea Harry îl rupse. Înăuntru erau aproximativ cincizeci de coli de hârtie grea, care aveau ceva imprimat pe o parte. Îi luă ceva timp să-şi dea seama ce sunt, dar până la urmă decise că sunt obligaţiuni la purtător, fiecare în valoare de o sută de mii de dolari.

Cincizeci dintre acestea valorau cinci milioane de dolari, adică un milion de lire sterline.

Harry rămase holbându-se la obligaţiuni. Un milion de lire sterline. Nu-i venea să creadă.

Harry ştia de ce erau acolo. Guvernul britanic introdusese dispoziţii de urgenţă pentru controlul schimburilor, pentru a stopa ieşirea banilor din ţară. Oxenford îşi scotea banii prin contrabandă, ceea ce, bineînţeles, era un delict.

E un escroc ca şi mine, îşi spuse amuzat Harry.

Harry nu furase niciodată obligaţiuni. Va putea să încaseze banii? Se plăteau la purtător: asta se specifica clar în partea de sus a fiecărui certificat. Dar în acelaşi timp erau numerotate fiecare în parte, astfel încât să poată fi identificate. Va declara Oxenford furtul? Aceasta însemna să recunoască că le-a scos prin contrabandă din Marea Britanie. Dar ar putea găsi o minciună care să ascundă asta.

Era prea periculos. Harry nu era competent în acest domeniu. Dacă ar încerca să încaseze banii, ar fi prins. Le puse deoparte fără prea multă tragere de inimă.

Celălalt obiect ascuns era din piele roşiatică, părea un portmoneu bărbătesc, dar puţin mai mare. Harry îl desprinse.

Arăta ca un săculeţ pentru bijuterii.

Pielea fină avea un fermoar. Îl deschise.

Pe căptuşeala din catifea neagră era setul Delhi.

Strălucea în obscuritatea calei de bagaje ca vitraliile într-o catedrală. Roşul rubinelor alterna cu scânteierea diamantelor. Pietrele erau imense, perfect asortate şi lucrate cu minuţiozitate, fiecare având un suport de aur şi înconjurate de petale de-

licate de aur. Harry era cuprins de admiraţie.

Luă solemn lănţişorul şi lăsă nestematele să i se scurgă printre degete ca o apă colorată. Ce ciudat, îşi zise el perplex, că arată atâta căldură şi sunt atât de reci. Era cea mai frumoasă piesă de bijuterie pe care o ţinuse vreodată în mână, probabil cea mai frumoasă piesă confecţionată vreodată.

Şi îi va schimba viaţa.

După un minut sau două, aşeză jos lănţişorul şi examină restul setului. Brăţara era ca lănţişorul, din rubine alternând cu diamante, deşi pietrele erau mai mici. Cerceii erau extrem de delicaţi: mici diamante şi rubine alternau pe un lănţişor de aur, fiecare piatră fiind o variantă în miniatură a monturii petalelor.

Harry îşi imagină cum i-ar veni lui Margaret. Roşul şi auriul ar arăta uluitor în contrast cu tenul ei palid. Mi-ar plăcea s-o văd purtând doar bijuteriile, se gândi el, şi se excită.

Nu era sigur de cât timp stătea pe jos, contemplând pietrele preţioase, când auzi pe cineva apropiindu-se.

Primul gând care îi veni în minte era că e subinginerul; dar paşii sunau diferit: indiscreţi, agresivi, autoritari... de oficiali.

Încremeni brusc de spaimă, i se strânse stomacul, scrâşni din dinţi, cu pumnii încordaţi.

Paşii se apropiau repede. Înnebunit, Harry puse la loc sertarele, aruncă înăuntru plicul cu obligaţiunile şi închise valiza. Îşi îndesa în buzunar setul Delhi, când uşa de la cală se deschise.

Se ascunse în spatele valizei.

Urmă un lung moment de tăcere. Avea impresia

teribilă că nu se lăsase jos suficient de repede şi că individul îl văzuse. Auzi o respiraţie moderată, ca şi ceea a unui om gras, care a urcat în grabă scările. Avea de gând să intre şi să verifice, sau ce? Harry îşi ţinu răsuflarea. Uşa se închise.

Oare ieşise? Harry ascultă încordat. Nu se mai auzea respiraţia. Se ridică încet şi privi. Omul plecase.

Suspină de uşurare.

Dar ce se întâmpla?

Avea sentimentul că paşii grei şi respiraţia grea erau ai unui poliţist. Sau poate un ofiţer vamal? Poate fusese doar o verificare de rutină.

Merse la uşă şi o întredeschise. Se auzeau voci înăbuşite în cabina de zbor, dar afară nu părea să fie nimeni. Ieşi şi se lipi de uşa cabinei de zbor. Era întredeschisă şi auzea vocile a doi bărbaţi.

– Tipul nu e în avion.

– Trebuie să fie. Nu a coborât.

Harry recunoscu accentul canadian. Dar despre cine vorbeau?

– Poate s-a furişat în spatele altcuiva.

– Şi unde s-a dus? Nu e nicăieri.

O fi evadat Frankie Gordino? se întrebă Harry.

– Cine e, de fapt?

– Ei cred că e „asociatul" gangsterului pe care îl au în avion.

Prin urmare nu Gordino dispăruse; ci un complice de-al lui fusese la bord, fusese descoperit şi scăpase. Care dintre prezentabilii pasageri o fi fost?

– Nu e o crimă să fii asociat, nu-i aşa?

– Nu, dar călătoreşte cu un paşaport fals.

Harry avu un fior. Şi el călătorea cu un paşaport

fals. Oare nu pe el îl căutau?

– Ei bine, ce să facem? auzi el.

– Du-te spune-i sergentului Morris.

O clipă mai târziu, pe Harry îl fulgeră gândul că el *ar putea* fi cel căutat. Dacă poliția aflase, sau bănuise, că cineva de la bord încearcă să-l ajute pe Gordino să scape, verificaseră lista pasagerilor și aflaseră repede că Harry Vandenpost declarase furtul pașaportului la Londra, cu doi ani în urmă, iar apoi sunaseră acasă la el și aflaseră că nu e la bordul Clipper-ului companiei Pan American, ci stătea în bucătărie, mâncând fulgi de porumb și citind ziarul de dimineață, sau ceva asemănător. Știind că Harry era un impostor, făcuseră evident presupunerea că el era cel care îl va ajuta pe Gordino.

Nu, își spuse, nu trage concluzii pripite. Ar putea fi și altă explicație.

O a treia voce luă parte la conversație.

– Pe cine căutați?

Părea să fie subinginerul, Mickey Finn.

– Tipul folosește numele Harry Vandenpost, dar nu e el.

Era clar. Harry încremeni. Fusese descoperit. Imaginea casei de la țară cu teren de tenis se decoloră ca o fotografie veche și, în schimb, văzu Londra camuflată, tribunalul, o celulă de închisoare și apoi, în cele din urmă, o cazarmă militară. Ăsta era cel mai prost noroc de care auzise vreodată.

Subinginerul spunea:

– Știți, l-am găsit furișându-se aici, în timpul escalei de la Botwood!

– Ei bine, acum nu e aici.

– Sunteți sigur?

Taci din gură, Mickey, se gândi Harry.

– Ne-am uitat peste tot.

– Aţi verificat posturile mecanicilor?

– Unde sunt?

– În aripi.

– Da, ne-am uitat în aripi.

– Dar v-aţi strecurat înăuntru? Sunt acolo nişte locuri de ascunzătoare care nu se văd de aici din cabină.

– Ar fi bine să ne mai uităm o dată.

Poliţiştii ăştia doi par cam proşti, îşi zise Harry.

Se îndoia că sergentul are completă încredere în ei. Dacă e ceva de capul lui, va da ordin să se cerceteze încă o dată avionul. Şi data următoare se vor uita cu siguranţă în spatele valizei de lux. Unde putea Harry să se ascundă?

Erau câteva mici locuri de ascunzătoare, dar membrii echipajului le ştiau pe toate. O verificare minuţioasă cuprindea compartimentul de la prora, toaletele, aripile şi spaţiul gol din coada avionului. Orice alt loc pe care l-ar găsi Harry va fi cunoscut de membrii echipajului.

O încurcase.

Ar putea să plece? S-ar putea strecura din avion şi s-o ia de-a lungul plajei. Nu avea mari şanse, dar era mai bine decât să se predea. Dar, chiar dacă ar reuşi să iasă din sat fără să fie prins, unde putea merge? Într-un oraş se putea descurca din orice, dar avea sentimentul că e foarte departe de orice oraş. La ţară nu era bun de nimic. Avea nevoie de mulţimi de oameni, de străzi, de gări şi de magazine. Avea impresia că era o ţară mare, Canada, alcătuită în majoritate din copaci.

Va fi în siguranţă numai în cazul în care va ajunge la New York.

Dar unde se putea ascunde între timp?

Îi auzi pe poliţişti ieşind din aripi. Pentru mai multă siguranţă, se ascunse iar în cală...

Şi soluţia era drept în faţa lui.

Se putea ascunde în valiza doamnei Oxenford.

Încăpea înăuntru? Credea că da. Avea aproximativ un metru şi jumătate înălţime şi jumătate de metru lăţime: dacă nu era nimic înăuntru, ar fi încăput doi oameni. Nu era goală, bineînţeles: va trebui să-şi facă loc scoţând haine afară. Apoi ce să facă cu ele? Nu le putea lăsa la vedere. Le putea îndesa în propria valiză pe jumătate goală.

Trebuia să se grăbească.

Se târî peste valizele adunate claie peste grămadă şi şi-o găsi pe a lui. O deschise febril şi îndesă înăuntru hainele şi rochiile doamnei Oxenford. Trebui să se aşeze pe capac ca să-o poată închide la loc.

Acum încăpea în cufăr. Descoperi că îl poate închide cu uşurinţă din interior. Oare va putea respira dacă e închis? Nu va sta acolo mult timp: va fi sufocant, dar va trăi.

Vor observa poliţiştii că sunt desfăcute clapele? Era posibil. Le putea închide din interior? Nu era prea uşor. Studie problema timp îndelungat. Dacă ar face nişte găuri în valiză, ar putea să vâre cuţitul şi să închidă astfel clapele. Prin găuri va primi şi aer.

Îşi scoase briceagul. Valiza era făcută din lemn acoperit cu piele. Pielea de culoare verde-maroniu avea imprimat un model cu flori aurii. Ca toate bri-

cegele, şi al lui avea un dispozitiv ascuţit, cu care se pot scoate pietricele din copitele cailor. Fixă vârful în mijlocul unei flori şi apăsă. Trecu cu uşurinţă prin piele, dar lemnul era mai tare. Încercă iarăşi. Lemnul avea o grosime de aproximativ şase milimetri, presupuse el. Îi luă un minut sau două, dar până la urmă reuşi.

Scoase briceagul. Din pricina modelului, gaura nici nu se vedea.

Intră în valiză. Descoperi uşurat că poate închide şi deschide clapa din interior.

Erau două clape în partea de sus şi încă trei lateral. Începu cu cele de sus, acestea fiind mai vizibile. Abia terminase când a auzit iar nişte paşi.

Se strecură în valiză şi o închise.

De data aceasta nu reuşi la fel de uşor să închidă clapele. Stând cu genunchii îndoiţi, îi era mai greu să le manevreze. În cele din urmă reuşi.

După câteva minute, poziţia în care stătea i se păru extrem de incomodă. Se chirci şi se răsuci, dar fără nici un rezultat. N-avea de ales: trebuia să sufere.

Îşi auzea foarte tare răsuflarea. Zgomotele de afară erau înăbuşite. Totuşi, auzi paşi în faţa calei, probabil pentru că acolo nu era covor şi podeaua transmitea vibraţiile. Acum erau acolo cel puţin trei oameni, bănui el. Nu se auzeau uşi deschizându-se sau închizându-se, în schimb auzi un pas în apropiere şi îşi dădu seama că intrase cineva în cală.

Deodată auzi o voce venind din dreapta lui.

– Nu înţeleg cum a reuşit să ne scape ticălosul ăsta.

Nu te uita spre clapele laterale, te rog, îşi zise Harry speriat.

Auzi o izbitură în partea de sus a valizei. Încetă să respire. Poate că tipul doar şi-a sprijinit cotul, se gândi el.

Altcineva spuse ceva undeva mai departe.

– Nu, nu e în avionul ăsta, răspunse omul. Am căutat peste tot.

Celălalt tip zise iarăşi ceva. Pe Harry îl dureau genunchii. Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el, du-te şi pălăvrăgeşte altundeva!

– O, îl prindem noi. N-are cum să facă o sută cincizeci de mile până la graniţă fără să-l vadă nimeni.

O sută cincizeci de mile! I-ar lua o săptămână să parcurgă o asemenea distanţă. Ar putea face autostopul, dar în sălbăticia asta n-are cum să treacă neobservat.

Apoi nu mai zise nimeni nimic. În cele din urmă, paşii se îndepărtară.

Aşteptă puţin, fără să audă nimic.

Îşi scoase briceagul şi îl vârî într-una din găuri ca să deschidă clapa.

De data aceasta îi era şi mai greu. Îl dureau genunchii atât de tare încât abia putea să se ţină pe picioare şi, dacă ar fi avut loc, s-ar fi prăbuşit. Îşi pierdu răbdarea şi vârî lama prin gaură în repetate rânduri. Îl cuprinse panica şi se gândi *O să mă sufoc aici!* Încercă să se calmeze. O clipă mai târziu reuşi să-şi domolească durerea, în timp ce se concentra asupra clapei. Împinse lama briceagului. Ridică cârligul clapei, apoi îl scăpă. Scrâşni din dinţi şi încercă iarăşi.

De data aceasta reuşi.

Încet şi incomod repetă operaţia cu cealaltă clapă.

În cele din urmă reuşi să desfacă cele două jumătăţi ale valizei şi să-şi îndrepte picioarele. Genunchii îl dureau groaznic şi îi veni să strige; apoi îi trecu.

Ce să facă?

Nu putea coborî din avion. Probabil era în siguranţă până ajungeau la New York, dar apoi?

Va trebui să rămână ascuns în avion şi să se strecoare afară în timpul nopţii.

Ar putea să scape. Oricum, altă alternativă nu avea. Se va afla că el a furat bijuteriile doamnei Oxenford. Dar mai important de-atât era faptul că şi Margaret va afla. Şi el nu va fi pe-aproape ca să discute cu ea despre asta.

Cu cât examina această posibilitate, cu atât o detesta.

Ştiuse că, furând setul Delhi, pune în pericol relaţia lui cu Margaret; dar întotdeauna îşi imaginase că va fi şi el de faţă când ea va afla ce s-a întâmplat, şi astfel va putea să îndrepte lucrurile. Acum puteau trece zile întregi până va da de ea; şi dacă se îngroşa gluma şi era arestat, vor trece chiar câţiva ani.

Bănuia ce va crede ea. Se împrietenise cu ea, făcuseră dragoste şi îi promisese s-o ajute să găsească o locuinţă; şi totul fusese o înşelăciune, căci furase bijuteriile mamei ei şi pe ea o lăsase baltă. Îşi va închipui că de la bun început nu-şi dorise decât bijuteriile. I se va frânge inima, apoi îl va urî şi îl va disprețui.

Era nenorocit.

Până în acest moment nu își dăduse seama pe de-a-ntregul ce mult însemna Margaret pentru el. Dragostea ei pentru el era pură. În afară de asta, totul în viața lui fusese fals: accentul, comportamentul, hainele, întregul său stil de viață era o deghizare. Dar Margaret se îndrăgostise de hoțul, de băiatul din clasa muncitoare lipsit de tată, de adevăratul Harry. Era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Dacă îi dădea cu piciorul, viața lui va rămâne întotdeauna ceea ce era acum, prefăcătorie și lipsă de onestitate. Dar ea îl făcuse să-și dorească mai mult de atât. Încă visa la casa de la țară cu teren de tenis, dar nu era suficient atâta vreme cât ea nu era acolo.

Suspină. Puștiul Harry nu mai era același Harry. Poate că devenise bărbat.

Deschise valiza doamnei Oxenford. Scoase din buzunar portmoneul de piele roșiatică în care se afla setul Delhi.

Îl deschise și mai scoase o dată bijuteriile. Rubinele străluceau ca para focului. Poate nu voi mai vedea niciodată așa ceva, se gândi el.

Puse bijuteriile înapoi în portmoneu. Apoi, cu inima grea, puse portmoneul la locul lui, în cufărul doamnei Oxenford.

CAPITOLUL 25

NANCY LENEHAN STĂTEA pe debarcaderul de scândură din Shediac, în capătul dinspre țărm, lângă aerogară. Aerogara era o clădire asemănătoare căsuțelor de la malul mării, cu flori în jardiniere și storeșini la ferestre; doar pilonul radio de lângă clădire și turnul de observație care se înălța pe acoperiș revelau adevărata întrebuințare a clădirii.

Mervyn Lovesey stătea lângă ea într-un alt scaun de pânză în dungi. Apa lovea ușor debarcaderul și Nancy își închise ochii. Nu prea dormise. I se schiță un zâmbet în colțul gurii amintindu-și ce făcuseră, ea și Mervyn, noaptea trecută. Îi părea bine că nu merseseră până la capăt. S-ar fi întâmplat prea brusc. Și acum avea ce să aștepte.

Shediac era sat de pescari și stațiune balneară. Spre vest era un golf luminat de soare, pe care pluteau mai multe bărci, câteva nave de război de mare tonaj și două avioane, Clipper-ul și un hidroavion mic. Spre est era o plajă de nisip care părea că se întinde pe kilometri întregi și majoritatea pasagerilor de pe Clipper se împrăștiaseră printre dune sau se plimbau de-a lungul țărmului.

Liniștea peisajului a fost perturbată de două mașini care au frânat lângă debarcader și din care au

ieşit şapte sau opt poliţişti. Aceştia se repeziră spre clădirea liniei aeriene şi Nancy îi şopti lui Mervyn:

– Par gata să aresteze pe cineva.

El încuviinţă şi spuse:

– Mă întreb pe cine?

– Pe Frankie Gordino, poate?

– Imposibil – e arestat deja.

După câteva minute, ieşiră din clădire. Trei urcară la bordul Clipper-ului, doi o porniră de-a lungul plajei şi alţi doi o luară pe drum. După câte se părea, căutau pe cineva. Când a apărut unul dintre membrii echipajului de pe Clipper, Nancy spuse:

– Pe cine caută poliţiştii?

Omul ezită, de parcă nu era sigur dacă să dezvăluie ceva; apoi dădu din umeri şi spuse:

– Tipul îşi zice Harry Vandenpost, dar nu acesta e numele lui adevărat.

Nancy se încruntă.

– E băiatul care stătea cu familia Oxenford.

Avea impresia că Margaret Oxenford se îndrăgostise de el.

Mervyn spuse:

– Da. A coborât din avion? Nu l-am văzut.

– Nu sunt sigură.

– Mi s-a părut mie că aduce a un escroc.

– Zău?

Nancy îl luase drept un tânăr de familie bună.

– Ştie cum să se poarte.

– Exact.

Nancy îşi ascunse zâmbetul: îi era tipic lui Mervyn să-i găsească antipatici pe bărbaţii care ştiu cum să se poarte.

– Am impresia că Margaret îi acordă interes.

Sper că nu va avea de suferit.

– Bănuiesc că părinții ei vor fi recunoscători dacă va scăpa ca prin urechile acului.

Nancy nu putea să împărtășească bucuria părinților. Ea și Mervyn fuseseră de față la comportamentul execrabil al lordului Oxenford, în sufrageria de la bordul Clipper-ului. Astfel de oameni merită tot ce-i mai rău. Totuși, lui Nancy îi părea rău pentru Margaret dacă într-adevăr se îndrăgostise de un bădăran.

Mervyn spuse:

– În mod normal, nu sunt genul impulsiv, Nancy.

Ea deveni deodată atentă.

El continuă:

– Te-am întâlnit doar cu câteva ore în urmă, dar sunt cât se poate de sigur că vreau să te cunosc pentru tot restul vieții.

Nancy se gândi: Nu poți fi *sigur*, prostule! Cu toate acestea, era încântată. Nu zise nimic.

– M-am tot gândit că vei rămâne la New York, iar eu mă voi întoarce la Manchester, și nu vreau să se întâmple asta.

Nancy zâmbi. Era exact ce își dorea să-l audă spunând. Îi atinse mâna.

– Mă bucur foarte mult, spuse ea.

– Chiar?

Se aplecă înainte.

– Problema e că în curând va fi imposibil să se mai traverseze Atlanticul, în afară de cei din armată.

Nancy încuviință. Și ea se gândise la asta. Nu dăduse prea mare importanță acestui lucru, dar era sigură că, dacă vor fi suficient de hotărâți, vor găsi o soluție.

Mervyn continuă:

– Dacă ne despărţim acum, vor trece ani până să ne revedem. Nu pot accepta aşa ceva.

– Şi eu simt acelaşi lucru.

Mervyn spuse:

– Prin urmare, vrei să te întorci cu mine în Anglia?

Lui Nancy îi pieri zâmbetul.

– Ce?

– Vino înapoi cu mine. Stai la un hotel, dacă vrei, sau cumpără o casă, sau un apartament, orice.

Nancy simţea că începe să se înfurie. Scrâşni din dinţi şi încercă să rămână calmă.

– Nu eşti în toate minţile, spuse ea cu un aer dispreţuitor.

Îşi întoarse privirea. Era extrem de dezamăgită.

El părea rănit şi surprins de reacţia ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Am o casă, doi fii şi o afacere de milioane de dolari, spuse ea. Îmi ceri să las toate astea ca să mă mut într-un hotel în Manchester?

– Nu, dacă nu vrei! spuse el indignat. Poţi locui la mine, dacă asta vrei.

– Sunt o văduvă respectabilă, cu o poziţie socială; n-am de gând să trăiesc ca o târfă întreţinută!

– Uite, cred că ne vom căsători, sunt sigur că ne vom căsători, dar nu sunt sigur că eşti pregătită să-ţi iei acest angajament după doar câteva ore, nu-i aşa?

– Nu asta e problema, Mervyn, spuse ea, deşi era, într-un fel. Nu-mi pasă ce aranjamente prevezi, pur şi simplu nu-mi convine că presupui că voi renunţa la tot şi te voi urma în Anglia.

– Dar cum altfel am putea fi împreună?

– De ce nu ţi-ai pus întrebarea asta, în loc să pretinzi că ştii răspunsul?

– Pentru că nu există decât un singur răspuns.

– Există trei răspunsuri. Aş putea veni în Anglia; ai putea veni în America; sau am putea merge amândoi undeva în insulele Bermude.

El rămase perplex.

– Dar ţara mea e în război. Trebuie să particip şi eu. Poate sunt prea bătrân pentru serviciul activ, dar forţele aeriene vor avea nevoie de mii de elice, şi eu mă pricep cel mai bine la asta din toată ţara. Au nevoie de mine.

Tot ce spunea nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

– De ce presupui că ţara mea nu are nevoie de mine? spuse ea. Fac ghete pentru soldaţi şi în momentul în care armata americană va intra în război vor fi mult mai mulţi soldaţi care vor avea nevoie de ghete de bună calitate.

– Dar eu am o afacere în Manchester...

– Iar eu am o afacere la Boston, una mult mai mare, apropo.

– Nu e acelaşi lucru pentru o femeie!

– Ba e acelaşi lucru, prostule! ţipă ea.

Regretă imediat cuvântul *prostule*. El încremenise de furie: îl ofensase teribil. Se ridică de pe scaun. Ea voia să spună ceva pentru a-l opri să plece aşa oţărât, dar nu găsi cuvintele potrivite, şi o clipă mai târziu el dispăru.

– La naiba, spuse ea cu amărăciune.

Era supărată pe el şi furioasă pe ea însăşi. Nu voia să-l respingă – îl simpatiza! Cu ani în urmă în-

vătase că nu aceasta era tactica potrivită când ai de-a face cu bărbaţii: între ei acceptau agresiunea, dar nu şi din partea femeilor. În afaceri îşi temperase spiritul combativ, îşi potolise tonul şi obţinuse ce voia manipulând oamenii, nu certându-se cu ei. Acum, pentru o clipă, uitase în mod stupid toate acestea şi se certase cu cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în zece ani.

Ce proastă sunt, se gândi ea; ştiu că e orgolios, e una dintre trăsăturile care-mi plac la el, e parte din puterea lui. E dur, dar nu şi-a suprimat toate emoţiile, aşa cum adeseori fac bărbaţii duri. Gândeşte-te doar cum a venit pe urmele soţiei fugare în cealaltă jumătate a lumii. Aminteşte-ţi cum a sărit în apărarea evreilor când lordului Oxenford i-a sărit ţandăra. Aminteşte-ţi cum te-a sărutat...

Ironia era că se simţea pregătită să facă o schimbare în viaţa ei.

Ceea ce îi spusese Danny Riley despre tatăl ei aruncase o lumină nouă asupra întregului ei trecut. Întotdeauna presupusese că neînţelegerile dintre ea şi Peter se datorează faptului că lui îi era ciudă că sora lui e mai deşteaptă decât el. Dar, în mod normal, acest gen de rivalitate între fraţi dispare în adolescenţă: propriii ei fii, care se ciondăniseră permanent aproape douăzeci de ani, erau acum prieteni buni şi extrem de loiali unul celuilalt. Spre deosebire de asta, ostilitatea dintre ea şi Peter rămăsese aceeaşi până în prezent şi abia acum îşi dădea seama că răspunzător de asta e tatăl ei.

Tata îi spusese lui Nancy că ea îl va urma, iar Peter va fi subordonatul ei; iar lui Peter îi spusese contrariul. Ca urmare, amândoi credeau că li s-a

încredințat conducerea companiei. Dar totul începuse mult mai demult. Tata întotdeauna refuzase să stabilească reguli clare sau să definească zona de responsabilitate, își dădea ea seama. Obișnuia să le cumpere jucării pe care erau nevoiți să le împartă între ei, apoi refuza să reglementeze inevitabilele dispute. Când împliniseră vârsta necesară pentru a obține un permis auto, el cumpărase o singură mașină pe care o foloseau amândoi: se certaseră din pricina aceasta ani întregi.

Strategia funcționase în cazul lui Nancy: o făcuse să aibă o voință puternică și o minte ageră. Dar Peter sfârșise prin a fi slab, viclean și ranchiunos. Iar acum, conform planului tatălui lor, cel mai puternic urma să preia conducerea companiei.

Și tocmai acest lucru o deranja pe Nancy: *totul se întâmpla conform planului tatălui lor.* Conștiința faptului că tot ce făcea fusese predestinat de către altcineva îi strica gustul victoriei. Întreaga ei viață îi părea acum o sarcină școlară impusă de tatăl ei: obținuse nota maximă, dar la 40 de ani nu mai avea ce căuta la școală. Își dorea cu ardoare să își fixeze propriile obiective și să-și trăiască propria viață.

De fapt, avusese dispoziția perfectă pentru a purta o conversație deschisă cu Mervyn în privința viitorului lor comun. Dar el o ofensase luând de la sine înțeles că ea va lăsa totul baltă și îl va urma în celălalt capăt al lumii; și, în loc să-l facă să-și schimbe părerea, țipase la el.

Nu se așteptase ca el să cadă în genunchi și s-o ceară în căsătorie, bineînțeles, dar...

Simțea în adâncul inimii că el într-adevăr *ar fi*

trebuit să-i ceară mâna. La urma urmei, nu avea o fire boemă; era o americancă provenind dintr-o familie catolică, iar dacă un bărbat îşi dorea un angajament din partea ei, avea dreptul să pretindă un singur fel de angajament, şi anume căsătoria. Dacă nu putea face asta, atunci nu trebuia să-i ceară nimic.

Suspină. Avea toate motivele să fie indignată, dar îl alungase. Probabil că ruptura nu va fi permanentă. Spera acest lucru din tot sufletul. Acum că exista pericolul de a-l pierde, îşi dădea seama cât de mult îl dorea.

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea unui alt bărbat pe care-l alungase odată: Nat Ridgeway.

Rămase în picioare în faţa ei, îşi scoase politicos pălăria şi spuse:

– Se pare că m-ai învins – iarăşi.

Ea îl studie un timp. Nat n-ar fi reuşit niciodată să pornească o companie şi s-o pună pe picioare aşa cum făcuse tatăl ei cu Black's Boots: nu avea nici perspicacitatea, nici motivaţia necesară. Dar se pricepea foarte bine să conducă o companie mare: era inteligent, sârguincios şi dur.

– Dacă te consolează cu ceva, Nat, spuse Nancy, ştiu că acum cinci ani am făcut o greşeală.

– O greşeală de afaceri sau una personală? spuse el, şi în voce i se simţea o încordare care trăda un resentiment ascuns.

– De afaceri, spuse ea uşor.

Plecarea lui pusese capăt unei idile care abia începuse: nu voia să vorbească despre asta.

– Felicitări pentru căsătorie, spuse ea. Am văzut o fotografie de-a soţiei tale – e foarte frumoasă.

Nu era adevărat: era cel mult atrăgătoare.

– Mulţumesc, spuse el. Dar să revenim la afaceri. Mă mir că ai recurs la şantaj ca să obţii ce voiai.

– E vorba de o fuziune, nu de un bal. Tu însuţi ai spus asta.

– Întocmai.

El şovăi.

– Pot să mă aşez?

Brusc, o deranjară formalităţile.

– La naiba, da, spuse ea. Am lucrat împreună ani de zile şi chiar am ieşit împreună câteva săptămâni; nu trebuie să-mi ceri permisiunea să te aşezi, Nat.

El zâmbi.

– Mulţumesc.

Luă scaunul lui Mervyn şi îl aşeză în aşa fel încât s-o poată vedea.

– Am încercat să preiau Black's fără ajutorul tău. A fost o neghiobie şi am dat greş. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

– În privinţa asta n-am nimic de zis.

Era o remarcă duşmănoasă, îşi dădu ea seama.

– Şi nici nu-ţi port pică.

– Mă bucur că spui asta, pentru că încă vreau să-ţi cumpăr compania.

Nancy fu surprinsă. Fusese cât pe ce să-l subestimeze. Ai grijă! îşi spuse.

– Ce vrei să spui?

– Intenţionez să mai încerc o dată, spuse el. Bineînţeles, data viitoare va trebui să fac o ofertă mai bună. Dar mai important de atât e că vreau să te am alături de mine, înainte şi după fuziune. Vreau să ajungem la o înţelegere, iar apoi vreau ca tu să de-

vii director la General Textiles şi să semnezi un contract pe cinci ani.

Nu se aşteptase la aşa ceva şi nu ştia ce să creadă. Ca să mai tragă de timp, puse o întrebare.

– Un contract? Ca să fac ce?

– Să conduci Black's Boots ca departament al General Textiles.

– Mi-aş pierde independenţa, aş fi o simplă angajată.

– În funcţie de felul în care stabilim condiţiile afacerii, ai putea fi acţionar. Şi atâta vreme cât aduci bani, vei beneficia de toată independenţa pe care ţi-o doreşti – nu mă amestec în departamentele care aduc profit. Dar dacă ai pierderi, atunci da, îţi vei pierde independenţa. Îi concediez pe falimentari.

Dădu din cap.

– Dar tu nu vei da faliment.

Instinctul îi spunea să refuze. Oricât îndulcea situaţia, tot voia să-i ia compania. Dar îşi dădu seama că un refuz imediat ar fi fost tocmai ce şi-ar fi dorit tatăl ei şi luase hotărârea de a nu-şi mai trăi viaţa după programul stabilit de el. Totuşi, trebuia să spună ceva, aşa că se eschivă:

– S-ar putea să mă intereseze.

– Asta-i tot ce vreau să ştiu, spuse el, ridicându-se. Gândeşte-te şi decide ce fel de aranjament ţi-ar conveni. Nu îţi ofer un cec în alb, dar vreau să înţelegi că nu mă dau în lături să te ştiu mulţumită.

Nancy era niţel vrăjită: ştia să fie convingător. Învăţase multe despre negocieri în ultimii ani. Privi dincolo de ea, spre ţărm.

– Cred că fratele tău vrea să-ţi vorbească.

Ea privi peste umăr şi îl văzu pe Peter apropiindu-se. Nat îşi puse pălăria şi se îndepărtă. Părea a fi o strategie de încercuire. Nancy îl privi lung, cu resentiment pe Peter. O înşelase şi o trădase şi abia se putea hotărî dacă să-i vorbească. I-ar fi plăcut să mediteze la oferta surprinzătoare pe care i-o făcuse Nat Ridgeway şi să vadă în ce măsură corespundea noilor ei sentimente despre viaţă; dar Peter nu-i dădea răgazul necesar. Rămase în picioare în faţa ei, înclinându-şi capul într-un fel care o făcu să şi-l amintească băieţel, şi spuse:

– Putem sta de vorbă?

– Mă îndoiesc, îl repezi ea.

– Vreau să-mi cer scuze.

– Acum că ai ratat, îţi pare rău.

– Aş vrea să ne împăcăm.

Toată lumea vrea să facă o afacere cu mine astăzi, se gândi ea cu amărăciune.

– Cum ai putea îndrepta ceea ce mi-ai făcut?

– Nu pot, spuse el imediat. Niciodată.

Se aşeză în scaunul pe care-l ocupase Nat.

– Când ţi-am citit raportul, m-am simţit ca un prost. Spuneai că nu sunt în stare să conduc compania, că nu sunt aşa cum a fost tata, că sora mea face o treabă mai bună decât mine şi mi-a fost extrem de ruşine pentru că în adâncul inimii ştiam că e adevărat.

Ei bine, se gândi ea, e un progres.

– M-a făcut să-mi ies din minţi, Nan, ăsta e adevărul.

Când erau mici îşi spuneau Nan şi Petey şi auzind că o numeşte astfel avu un nod în gât.

– Cred că nu-mi dădeam seama ce fac.

Ea dădu din cap. Era o scuză tipică pentru Peter.

– Îți dădeai seama ce faci.

Dar acum era mai degrabă tristă decât furioasă.

Un grup de oameni s-a oprit lângă ușa aerogării, tăifăsuind. Peter îi privi cu un aer iritat și îi spuse lui Nancy:

– Vii să ne plimbăm pe țărm?

Ea suspină. La urma urmei, era fratele ei mai mic. Se ridică.

El îi zâmbi radios.

Porniră spre capătul debarcaderului, apoi trecură linia ferată și coborâră spre plajă. Nancy își scoase pantofii cu tocuri și rămase în ciorapi, pe nisip. Briza flutura părul blond al lui Peter și ea văzu, surprinsă, că are un început de chelie.

Se întrebă cum de nu observase mai devreme și își dădu seama că el își pieptăna părul cu grijă, ca să nu se vadă. Avu sentimentul că a îmbătrânit.

Acum nu mai era nimeni în apropiere, dar Peter rămăsese tăcut și, până la urmă, Nancy rupse tăcerea.

– Danny Riley mi-a spus ceva ciudat. Mi-a spus că tata a lăsat intenționat lucrurile în așa fel încât noi să ne confruntăm.

Peter se încruntă.

– De ce ar fi făcut asta?

– Ca să devenim mai duri.

Peter râse strident.

– Crezi asta?

– Da.

– Și eu.

– Am hotărât că nu-mi voi petrece restul zilelor sub această vrajă.

El încuviință, apoi spuse:

– Dar ce vrei să spui?

– Încă nu știu. Poate voi accepta oferta lui Nat și vom fuziona compania noastră cu a lui.

– Nu mai e compania „noastră", Nancy. E a ta.

Ea îl privi. Era sincer? I se păru că, fiind atât de bănuitoare, dă dovadă de răutate. Hotărî să-i acorde prezumția de nevinovăție.

În timp ce continua, păru că e sincer.

– Mi-am dat seama că n-am stofă pentru afaceri și am de gând să las compania unor oameni ca tine, care se pricep la așa ceva.

– Dar ce vrei să faci?

– Mă gândeam că aș putea cumpăra casa aceea.

Treceau pe lângă o căsuță vopsită în alb, cu obloane verzi.

– O să am tot timpul din lume pentru vacanțe.

Îi părea rău pentru el.

– E o casă drăguță, spuse ea. E de vânzare, totuși?

– Are o plăcuță de cealaltă parte. M-am învârtit pe aici mai devreme. Hai să vezi.

Înconjurară casa. Ușa era zăvorâtă și obloanele erau trase, așa că nu puteau vedea în interior, dar de-afară părea tentant. Avea o verandă mare, în care era un hamac. În grădină era un teren de tenis. În capătul îndepărtat era o clădire mică fără geamuri, care, după cum bănuia Nancy, era o baracă pentru bărci.

– Ai putea să-ți iei o barcă, spuse ea.

Lui Peter îi plăcuse întotdeauna să navigheze.

Ușa laterală a hangarului era deschisă. Peter intră. Îl auzi exclamând:

– Dumnezeule!

Ea trecu pragul şi scrută obscuritatea.

– Ce e? spuse ea neliniştită. Petey, eşti bine?

Peter apăru lângă ea şi o luă de mână. Pentru o fracţiune de secundă, ea îi văzu pe chip un rânjet răutăcios, triumfător şi ştiu că făcuse o greşeală cumplită. Apoi îi răsuci violent mâna, împingând-o înăuntru. Ea se împiedică, ţipă, îşi scăpă pantofii şi poşeta şi căzu pe podeaua prăfuită.

– Peter! strigă ea furioasă.

Îl auzi făcând trei paşi rapizi, apoi uşa se trânti şi ea rămase în întuneric.

– Peter? îl strigă ea, de data aceasta înspăimântată.

Se ridică în picioare. Se auzi un scârţâit şi apoi o izbitură ca şi cum ceva blocase uşa. Ea strigă:

– Peter! Spune ceva!

Nici un răspuns.

O cuprinse o teamă isterică şi îi venea să ţipe de groază. Îşi duse mâna la gură şi îşi muşcă degetul. O clipă mai târziu, începu să se liniştească.

Stând acolo în întuneric, fără să vadă nimic, dezorientată, îşi dădu seama că el plănuise asta din timp: găsise casa nelocuită şi hangarul, o ademenise aici şi o încuiase înăuntru ca să piardă avionul şi să nu poată vota la întrunirea consiliului. Părerile lui de rău, sinceritatea şi toată vorbăria cum că va renunţa la afaceri fuseseră doar scorneli. Evocase cu cinism copilăria lor pentru a o îmblânzi. Avusese încă o dată încredere în el; şi încă o dată o trădase. Era îndeajuns să o facă să plângă.

Îşi muşcă limba şi analiză situaţia în care se afla. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu sub

uşă o dâră de lumină. Se îndreptă într-acolo, cu braţele întinse în faţă. Când ajunse la uşă, pipăi peretele şi găsi un întrerupător. Apăsă şi hangarul fu inundat de lumină. Găsi clanţa şi încercă, fără prea mari speranţe, să deschidă uşa. Nu se clinti: Peter o blocase. Îşi puse umărul la uşă şi împinse cu toată puterea, dar fără rezultat.

O dureau coatele şi genunchii cum căzuse, şi ciorapii i se rupseseră.

– Porcule, îi spuse absentului Peter.

Îşi puse pantofii, îşi luă poşeta şi privi în jur. Majoritatea spaţiului era ocupat de o barcă cu pânze aflată pe un şasiu rulant. Catargul atârna într-un cadru în tavan, iar pânzele erau împăturite cu grijă pe punte. În partea din faţă a hangarului era o uşă mare. Nancy o verifică, dar, după cum se aştepta, era încuiată.

Casa era destul de departe de plajă, dar nu era imposibil ca pasagerii de pe Clipper, sau chiar altcineva, să hoinărească pe acolo. Nancy respiră adânc şi strigă cât putu de tare:

– AJUTOR! AJUTOR! AJUTOR!

Hotărî să strige la intervale de un minut, ca să nu răguşească.

Uşile, atât cea laterală, cât şi cea frontală, erau rezistente, dar poate ar reuşi să le deschidă cu un şperaclu sau ceva asemănător. Se uită în jur. Proprietarul era un bărbat ordonat: nu păstra unelte de grădinărit în hangarul pentru bărci. Nu era acolo nici o lopată sau greblă.

Strigă iar după ajutor, apoi se urcă pe puntea bărcii, căutând vreo unealtă. Pe punte erau mai multe dulapuri, dar proprietarul cel ordonat le încuiase pe

toate. Privi iar în jur, dar nu văzu nimic nou.

– La naiba, la naiba, la naiba! strigă ea cu voce tare.

Rămase pe gânduri, deznădăjduită. În hangar era destul de rece şi îi părea bine că are haina de caşmir. Continuă să strige după ajutor la intervale de un minut, dar pe măsură ce timpul trecea îşi făcea tot mai puţine speranţe. Până acum, pasagerii se vor fi întors pe Clipper. Avionul va decola în scurt timp, lăsând-o în urmă.

O surprinse gândul că nu pierderea companiei o îngrijora. Dacă nu trecea nimeni pe lângă hangar timp de o săptămână? Ar putea muri. Intrând în panică, începu să strige încontinuu, cât o ţineau puterile. Simţi în voce o notă de isterie, şi asta o înspăimântă şi mai mult.

După o vreme obosi, şi asta o calmă. Peter era un om rău, dar nu era un criminal, nu o va lăsa acolo să moară. Probabil intenţiona să dea un telefon anonim la departamentul de poliţie din Shediac şi să le spună să-i dea drumul. Dar nu înainte de întrunirea consiliului, bineînţeles. Îşi spuse că e în siguranţă şi, cu toate acestea, era foarte îngrijorată. Dar dacă Peter era mai rău decât credea ea? Dacă uita de ea? Dacă se îmbolnăvea sau avea vreun accident? Cine o va salva atunci?

Auzi zgomotul scos de motoarele puternice ale Clipper-ului. De la panică, trecu la disperare. Fusese trădată şi învinsă, îl pierduse până şi pe Mervyn care era acum la bordul avionului, aşteptând decolarea. Poate se întreba vag ce i se întâmplase, dar din moment ce ultimul ei cuvânt fusese „Prostule!", îşi închipuia probabil că se terminase totul între ei.

Fusese arogant din partea lui să ia de la sine înțeles că ea îl va urma în Anglia, dar, ca să fim realiști, orice bărbat ar fi făcut aceeași presupunere și fusese o prostie din partea ei să se înfurie din pricina asta. Acum se despărțiseră furioși și nu-l va mai vedea niciodată. Ar putea chiar să moară.

Zgomotul motoarelor îndepărtate crescu. Clipper-ul decola. Zgomotul persistă la un nivel ridicat un minut sau două, apoi începu să se audă mai slab, pe măsură ce avionul se înălța pe cer, după cum bănuia Nancy. Asta e, se gândi ea; mi-am pierdut afacerea, l-am pierdut pe Mervyn și probabil voi muri aici de foame. Nu, nu va muri de foame, va muri de sete, țipând și urlând în agonie... Simți o lacrimă pe obraz și o șterse cu mâneca hainei. Trebuia să-și vină în fire. Trebuia să găsească o ieșire. Privi iar în jur. Se întrebă dacă poate folosi catargul ca să forțeze ușa. Nu, catargul era prea greu pentru a fi ridicat de o singură persoană. Ar putea tăia ușa cu ceva? Își aduse aminte de istorisirile despre prizonierii din închisorile medievale, care zgâriau zidul de piatră cu unghiile, ani în șir, în încercarea zadarnică de a ieși afară. Ea nu avea la dispoziție ani în șir și avea nevoie de ceva mai dur decât unghiile. Se uită în poșetă. Avea un mic pieptene de fildeș, un ruj roșu-aprins pe terminate, o pudrieră ieftină, pe care i-o dăruiseră băieții când împlinise 30 de ani, o batistă brodată, carnetul de cecuri, o bancnotă de cinci lire, mai multe bancnote de cincizeci de dolari și un stilou mic, de aur: nimic dintre acestea nu-i era de folos. Își luă la rând hainele. Purta o curea din piele de crocodil, cu cataramă din metal aurit. Ar putea scobi lemnul din

jurul închizătorii cu vârful cataramei. Îi va lua ceva vreme, dar avea la dispoziție tot timpul din lume.

Coborî și se îndreptă spre închizătoarea ușii mari, din față. Lemnul era destul de rezistent, dar probabil nu va fi nevoie să zgârie până la capăt. Strigă iar după ajutor. Nu răspunse nimeni.

Își scoase cureaua. Fusta nu stătea fără curea, așa că o dădu jos, o împături cu grijă și o puse pe marginea bărcii. Deși n-o vedea nimeni, se bucură că purta chiloți drăguți, cu dantelă și portjartier asortat.

Zgârie o urmă pătrată în jurul închizătorii și apoi începu s-o adâncească. Metalul cataramei nu era prea rezistent și puțin mai târziu vârful se îndoi. Totuși, ea continuă, oprindu-se din când în când ca să strige. Încet, scobi un șanț. Rumegușul căzu pe podea.

Lemnul era moale, probabil din cauza aerului umed. Treaba merse mai repede și începu să creadă că va reuși să iasă în curând.

Tocmai când începea să-și facă speranțe, vârful se desprinse.

Îl ridică de jos și încercă să continue, dar nu reuși să mânuiască vârful fără cataramă. Când scobea adânc îi aluneca din mână, iar dacă zgâria ușor nu adâncea șanțul. După ce-l scăpă de vreo cinci sau șase ori, înjură cu voce tare, îi dădură câteva lacrimi de furie și lovi cu pumnii în ușă fără folos.

O voce strigă:

– Cine-i acolo?

Se opri. Oare auzise bine? Strigă:

– Ajutor!

– Nancy, tu ești?

Îi tresări inima. Vocea avea un accent britanic şi o recunoscu.

– Mervyn! Mulţumesc lui Dumnezeu!

– Te-am căutat. Ce naiba ţi s-a întâmplat?

– Ajută-mă să ies, bine?

Uşa se zgâlţâi.

– E încuiat.

– Vino de cealaltă parte.

– Imediat.

Nancy traversă hangarul, înconjurând barca cu pânze, şi ajunse la uşa laterală. Îl auzi zicând:

– E blocat, aşteaptă...

Îşi dădu seama că era în ciorapi şi chiloţi, aşa că se înfăşură cu haina. Un moment mai târziu uşa se deschise larg şi ea se aruncă în braţele lui Mervyn.

– Credeam că voi muri aici! spuse ea şi începu să plângă, stingherită.

El o îmbrăţişă şi îi mângâie părul, spunând:

– Gata, gata.

– Peter m-a închis înăuntru, spuse ea printre lacrimi.

– Am bănuit eu că a făcut vreo şmecherie. Fratele ăsta al tău e un ticălos, dacă vrei să ştii părerea mea.

Lui Nancy nu-i păsa de Peter, era prea bucuroasă să-l vadă pe Mervyn. Îl privi în ochi printr-o perdea de lacrimi, apoi îl sărută peste tot: ochii, obrajii, nasul şi în cele din urmă buzele. Deodată simţi că e excitată. Îşi deschise gura şi îl sărută pătimaş. El o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Ea se lipi de el, jinduind să-i simtă corpul. El îşi strecură mâinile sub haină şi se opri, uimit, când îi simţi chiloţii. Se dădu înapoi şi o privi. Haina i se desfăcuse.

– Ce s-a întâmplat cu fusta ta?

Ea râse.

– Am încercat să deschid uşa cu vârful cataramei de la curea, şi cum fusta nu stătea fără curea, am dat-o jos...

– Ce surpriză plăcută, spuse el cu voce groasă şi îi mângâie fundul şi coapsele goale.

Ea îi simţi penisul în erecţie. Întinse mâna şi îl mângâie.

Într-o clipă, amândoi erau înnebuniţi de dorinţă. Ea voia să facă dragoste acum, aici şi ştia că şi el voia acelaşi lucru. El îi cuprinse sânii mici cu mâinile lui uriaşe şi ea gâfâi. Ea îi desfăcu şliţul şi îşi vârî mâna înăuntru. Tot timpul, în minte, îşi zicea „Aş fi putut muri, aş fi putut muri" şi acest gând o făcea să-şi dorească cu disperare să fie satisfăcută. Îi găsi penisul, îl strânse şi îl scoase afară. Amândoi gâfâiau. Ea se dădu înapoi şi privi cocoşelul din mâna ei mică, albă. Cedând unui impuls irezistibil, se aplecă şi îl luă în gură.

Simţi că o umple. Avea în nări un miros ca de muşchi, iar în gură un gust sărat. Gemu: uitase cât de mult îi plăcea să facă asta. Ar fi putut continua la nesfârşit, dar în cele din urmă, el îi trase capul înapoi, gemând:

– Opreşte-te, până nu ejaculez.

Se aplecă în faţa ei şi îi dădu încet chiloţii jos. Ea era intimidată şi excitată în acelaşi timp. El îi sărută părul pubian. Îi trase chiloţii până la glezne şi ea şi-i scoase.

El se ridică şi o îmbrăţişă iar, iar în cele din urmă îi cuprinse sexul cu mâna; puţin mai târziu, ea îi simţi degetul alunecând uşor înăuntru. Se sărutau

încontinuu, buze şi limbi într-o încâlcitură frenetică, oprindu-se doar cât să respire. După o vreme, ea se desprinse de el, privi în jur şi spuse:

– Unde?

– Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu, spuse el.

Îl cuprinse cu braţele de gât. El îşi puse mâinile sub coapsele ei şi o ridică fără efort. Haina i se desprinse. Ea îl ghidă înăuntru, apoi îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui.

O clipă rămaseră nemişcaţi şi ea savură senzaţia de care dusese lipsă atât de mult timp, sentimentul mângâietor de apropiere totală, de a avea un bărbat înăuntrul ei, de contopire atât de intimă a două corpuri. Era cea mai plăcută senzaţie posibilă şi îşi zise că trebuie să fi fost nebună că s-a lipsit de asta timp de zece ani.

Apoi începu să se mişte, apropiindu-se de el şi apoi depărtându-se. Îl auzi gemând şi gândul la plăcerea pe care i-o oferea o excită şi mai mult. Se simţea ca o dezmăţată, făcând dragoste în poziţia aceasta bizară, cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. La început se întrebase dacă o va putea ţine; dar era mică, iar el era un bărbat puternic. El o apucă de fund şi o legănă, ridicând-o şi lăsând-o jos. Ea îşi închise ochii şi savură senzaţia pe care i-o dădea mişcarea penisului. Uită să-şi facă griji din pricina greutăţii şi se concentră asupra senzaţiilor din vintre.

După un timp, îşi deschise ochii şi îl privi. Voia să-i spună că îl iubeşte. Undeva în minte, santinela bunului simţ îi spunea că e prea devreme; totuşi, asta simţea.

– Îmi eşti foarte drag, îi şopti.

După felul cum o privi îşi dădu seama că înţelesese. El îi murmură numele şi începu să se mişte mai repede.

Ea îşi închise iar ochii şi se gândi doar la valurile de plăcere emanate din locul în care li se întâlneau corpurile. Îşi auzi propria voce, venită parcă din depărtare, scoţând scurte strigăte de plăcere. El respira greu, dar o ţinea fără efort. Ea simţi că se stăpâneşte, aşteptând-o. Se gândi la presiunea creată înăuntrul lui cu fiecare ridicare şi coborâre a şoldurilor ei. Întregul ei corp se înfioră de plăcere şi ţipă. Simţi că el tresare şi îl călări ca pe un cal nărăvaş, în timp ce amândoi erau scuturaţi de orgasm. În cele din urmă plăcerea se domoli, Mervyn rămase nemişcat şi ea se prăbuşi la pieptul lui.

El o strânse cu putere şi spuse:

– Dumnezeule, aşa e întotdeauna cu tine?

Ea râse, gâfâind. Iubea un bărbat care ştia s-o facă să râdă.

În cele din urmă, o lăsă jos. Ea rămase în picioare câteva minute, clătinându-se, sprijinindu-se încă de el. Apoi, fără tragere de inimă, se îmbrăcă.

Zâmbindu-şi îndelung, fără să-şi vorbească, ieşiră în soarele blând şi o luară încet, de-a lungul plajei, spre debarcader.

Nancy se întreba dacă destinul ei era să meargă în Anglia şi să se căsătorească cu Mervyn. Pierdu-se bătălia pentru controlul companiei: n-avea cum să ajungă la Boston la timp pentru întrunirea consiliului, aşa că Peter va obţine mai multe voturi decât Danny Riley şi mătuşa Tilly şi va ieşi învingător. Se gândi la băieţii ei: erau independenţi acum, nu era nevoie să-şi trăiască viaţa în funcţie

de necesităţile lor. Iar acum descoperise că, în calitate de amant, Mervyn era tot ce îşi dorise vreodată. Încă se simţea năucită şi puţin slăbită, după ce făcuseră dragoste. Dar ce aş face în Anglia? se gândi ea. Nu pot fi o simplă gospodină.

Au ajuns la debarcader şi au rămas în picioare, privind golful. Nancy se întrebă cât de des circulă pe acolo trenurile. Era pe punctul de a propune să se intereseze, când observă că Mervyn se uită cu atenţie la ceva în depărtare.

– La ce te uiţi? spuse ea.

– Un Grumman Goose, spuse el gânditor.

– Nu văd nici o gâscă.

El îi arătă cu degetul.

– Hidroavionul acela mic se cheamă Grumman Goose. E destul de nou, au fost lansate în urmă cu doar vreo doi ani. Sunt foarte rapide, mai rapide decât Clipper-ul...

Ea privi hidroavionul. Era un avion bimotor, monoplan, cu design modern, cu cabină închisă. Înţelese la ce se gândea el. Cu un astfel de hidroavion, ar putea ajunge la Boston la timp pentru întrunirea consiliului.

– E posibil să-l închiriem? spuse ea şovăitoare, abia îndrăznind să spere.

– La asta mă gândeam şi eu.

– Hai să întrebăm!

Ea o luă repede de-a lungul debarcaderului spre aerogară şi Mervyn o urmă, ţinând cu uşurinţă pasul cu ea. Ei îi bătea inima. Încă era posibil să salveze compania. Dar îşi înăbuşi exaltarea: se puteau ivi probleme.

Intrară în clădire şi un tânăr în uniforma compa-

niei Pan American le spuse:

– Hei, aţi pierdut avionul!

Fără nici un preambul, Nancy spuse:

– Ştiţi al cui e hidroavionul cel mic?

– Goose? Bineînţeles. E al proprietarului unei uzine, Alfred Southborne.

– Îl închiriază vreodată?

– Da, ori de câte ori are ocazia. Vreţi să-l închiriaţi?

Lui Nancy îi tresări inima.

– Da!

– Unul dintre piloţi e chiar acolo – a venit să vadă Clipper-ul.

Se dădu un pas înapoi şi strigă în încăperea alăturată.

– Hei, Ned? Cineva vrea să închirieze avionul.

Ned ieşi. Era un bărbat vesel, de vreo 30 de ani, şi purta o cămaşă cu epoleţi. Dădu politicos din cap şi spuse:

– Aş vrea să vă pot ajuta, dar copilotul nu e aici, iar Goose are nevoie de o echipă de doi oameni.

Lui Nancy îi pieri entuziasmul.

Mervyn spuse:

– Sunt pilot.

Ned părea sceptic.

– Aţi pilotat vreodată un hidroavion?

Nancy îşi ţinu răsuflarea.

Mervyn spuse:

– Da – Supermarine.

Nancy nu auzise niciodată de un Supermarine, dar era cu siguranţă un avion de curse, căci Ned fu impresionat şi spuse:

– Aţi participat la curse?

– Când eram tânăr. Acum pilotez doar de plăcere. Am un Tiger Moth.

– Păi, din moment ce aţi pilotat un Supermarine, va fi floare la ureche să fiţi copilot pe Goose. Iar domnul Southborne nu se întoarce până mâine. Unde vreţi să mergeţi?

– La Boston.

– Costă o mie de dolari.

– Nici o problemă! spuse Nancy cu exaltare. Dar trebuie să plecăm imediat.

Bărbatul o privi uşor surprins: presupusese că Mervyn era şeful.

– Putem pleca în câteva minute, doamnă. Cum plătiţi?

– Vă pot da un cec personal, sau puteţi trimite factura la compania mea din Boston, Black's Boots.

– Lucraţi pentru Black's Boots?

– Îmi aparţine.

– Ei, port pantofii dumneavoastră!

Ea privi în jos. Purta o pereche de pantofi negri, de 6,95 dolari, cu bombeu, mărimea 9.

– Cum vi se par? spuse ea automat.

– Perfecţi. Sunt de bună calitate. Dar cred că ştiţi asta.

Ea zâmbi.

– Da, spuse ea, sunt pantofi de calitate.

Partea a şasea

DE LA SHEDIAC LA GOLFUL FUNDY

CAPITOLUL 26

MARGARET ERA ÎNNEBUNITĂ de îngrijorare în timp ce Clipper-ul se înălța peste New Brunswick, îndreptându-se spre New York. Unde era Harry?

Poliția aflase că folosește un pașaport fals: cam atât știau cei mai mulți dintre pasageri. Nu-și putea închipui cum aflaseră, dar era o întrebare teoretică. Mai important era ce îi vor face dacă îl vor prinde. Fără îndoială că îl vor trimite înapoi în Anglia, unde sau va merge la închisoare pentru că furase acei nenorociți butoni de manșetă, sau va fi înrolat cu forța; și atunci, cum va mai reuși ea să-l găsească vreodată?

După câte știa, încă nu îl prinseseră. Ultima dată când îl văzuse, mergea la toaletă în timp ce ea debarca la Shediac. Era acesta începutul unui plan de evadare? Știa în acel moment că avea probleme?

Polițiștii verificaseră avionul, dar nu îl găsiseră, prin urmare, o fi reușit să coboare la un moment dat. Dar unde o fi mers? Oare în acest moment se îndrepta de-a lungul unui drum îngust prin pădure, încercând să facă autostopul? Sau se îmbarcase pe un vas de pescuit și era acum în largul mării? Orice ar fi făcut, pe Margaret o chinuia aceeași întrebare: îl va revedea vreodată?

Îşi spunea iarăşi şi iarăşi că nu trebuie să fie descurajată. Suferea să-l piardă pe Harry, totuşi, Nancy Lenehan putea s-o ajute.

Tata n-o mai putea opri acum. Era un ratat, un exilat şi îşi pierduse puterea de a o constrânge. Cu toate acestea, încă o speria gândul că ar putea ataca, asemenea unui animal rănit care se simte încolţit, şi ar putea face ceva groaznic.

Îndată ce avionul atinse înălţimea de croazieră, îşi desfăcu centura de siguranţă şi merse s-o caute pe doamna Lenehan.

Stewarzii pregăteau sufrageria pentru masa de prânz când ea trecu pe acolo. Mai departe, în compartimentul numărul 4, Ollis Field şi Frank Gordon stăteau unul lângă celălalt, legaţi cu cătuşe. Margaret străbătu tot avionul şi bătu la uşa apartamentului nupţial. Nu primi nici un răspuns. Bătu iarăşi, apoi deschise uşa. Nu era nimeni.

Îngheţă de teamă.

Poate Nancy era la toaletă. Dar atunci, unde era domnul Lovesey? Dacă ar fi mers la cabina de zbor sau la toaletă, Nancy l-ar fi văzut trecând prin compartimentul numărul 2. Rămase în prag, încruntându-se şi privind fix în încăpere, de parcă s-ar fi aşteptat să-i găsească ascunşi undeva; dar n-aveau unde să se ascundă.

Peter, fratele lui Nancy, şi însoţitorul lui stăteau chiar lângă apartamentul nupţial, de cealaltă parte a intervalului faţă de toaletă. Margaret îi întrebă:

– Unde e doamna Lenehan?

Peter răspunse:

– A hotărât să părăsească avionul la Shediac.

Lui Margaret i se tăie respiraţia.

– Cum? spuse ea. De unde ştiţi?

– Mi-a spus.

– Dar de ce? spuse Margaret pe un ton plângăreţ. Ce a determinat-o să rămână în urmă?

El părea ofensat.

– Cred că nu ştiu, spuse el distant. Nu mi-a spus. Pur şi simplu mi-a cerut să informez căpitanul că nu se va îmbarca în ultima parte a călătoriei.

Margaret ştia că era nepoliticos să pună întrebări, dar trebuia să insiste.

– Unde s-a dus Nancy?

El luă un ziar.

– N-am nici o idee, spuse el şi începu să citească.

Margaret era dezolată. Cum putea Nancy să facă aşa ceva? Ştia cât de mult se baza Margaret pe ajutorul ei. Era sigură că n-ar fi părăsit avionul fără să spună nimic sau cel puţin fără să-i lase vreun mesaj.

Margaret îl privi fix pe Peter. I se păru că are o privire suspectă. În plus, prea îl iritau întrebările ei. Instinctiv, spuse:

– Cred că nu-mi spuneţi adevărul.

Era o insultă şi îşi reţinu respiraţia în timp ce îi aştepta reacţia.

El îşi ridică privirea, roşu la faţă.

– Ai moştenit lipsa de maniere a tatălui tău, domnişoară, spuse el. Te rog să pleci.

Era zdrobită. Nimic nu ura mai mult decât să i se spună că era ca tatăl ei. Se întoarse fără să adauge nimic, venindu-i să plângă.

Trecând prin compartimentul numărul 4 o observă pe Diana Lovesey, frumoasa soţie a lui Mervyn. Toţi fuseseră captivaţi de drama soţiei fugare şi a

soţului aflat pe urmele ei şi se amuzaseră când Nancy şi Mervyn n-avuseseră încotro şi împărţiseră apartamentul nupţial. Margaret se întrebă dacă Diana ştia ce se întâmplase cu soţul ei. Va fi jenant s-o întrebe, bineînţeles, dar Margaret era prea disperată ca să-şi facă griji din pricina asta. Se aşeză lângă Diana şi spuse:

– Scuzaţi-mă, nu ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu domnul Lovesey şi cu doamna Lenehan?

Diana era surprinsă.

– Ce să se întâmple? Nu sunt în apartamentul nupţial?

– Nu, nu sunt la bord.

– Serios?

Diana era evident şocată şi surprinsă.

– Cum e posibil? Au pierdut avionul?

– Fratele lui Nancy susţine că au hotărât să încheie călătoria, dar nu-mi vine să-l cred.

Diana era supărată.

– Nici unul nu mi-a zis nimic.

Margaret îi aruncă o privire întrebătoare lui Mark, însoţitorul Dianei.

– Mie nu mi-au destăinuit nimic, bineînţeles, spuse el.

Cu un alt ton, Diana spuse:

– Sper că n-au păţit nimic.

Mark spuse:

– Ce vrei să spui, dragă?

– Nu ştiu ce vreau să spun. Sper pur şi simplu că n-au păţit nimic.

Margaret încuviinţă, aprobând-o.

– N-am încredere în fratele ei. Cred că e un om necinstit.

Mark spuse:

– S-ar putea să aveţi dreptate, dar bănuiesc că nu putem face nimic atâta vreme cât suntem în timpul zborului. În plus...

– Nu mă mai priveşte, ştiu, spuse Diana iritată. Dar a fost soţul meu timp de cinci ani şi sunt îngrijorată în privinţa lui.

– Probabil ne va aştepta un mesaj din partea lui când ajungem la Port Washington, spuse Mark, ca s-o liniştească.

– Sper, spuse Diana.

Davy, stewardul, atinse braţul lui Margaret.

– Prânzul e gata, domnişoară Margaret, şi familia dumneavoastră e la masă.

– Mulţumesc.

Pe Margaret n-o preocupa mâncarea. Totuşi, cei doi nu mai aveau nimic de zis.

În timp ce Margaret se ridica să plece, Diana spuse:

– Sunteţi o prietenă de-a doamnei Lenehan?

– Urma să-mi ofere o slujbă, spuse Margaret cu amărăciune.

Se întoarse, muşcându-şi buza.

Părinţii ei şi Percy se aşezaseră deja la masă şi li se servea primul fel: cocteil de homar preparat din homari proaspeţi din Shediac. Margaret se aşeză şi spuse automat:

– Îmi pare rău că am întârziat.

Tata îi aruncă o privire furioasă.

N-avea chef să mănânce. Îi venea să-şi pună capul pe masă şi să izbucnească în plâns. Atât Harry, cât şi Nancy o abandonaseră fără să o prevină. Se întorsese în punctul din care pornise, fără nici o

posibilitate de a se întreține și fără prieteni care s-o ajute. Era atât de nedrept: încercase să fie ca Elizabeth și să planifice totul, dar planul ei minuțios se dusese de râpă.

Homarul fu înlocuit de supă de rinichi. Margaret luă o sorbitură și puse lingura jos. Era obosită și iritată. O durea capul și n-avea poftă de mâncare. Clipper-ul super luxos începea să i se pară o închisoare. Erau pe drum de aproape douăzeci și șapte de ore și se plictisise. Voia să doarmă zile în șir, într-un pat adevărat, cu saltea moale și multe perne.

Și ceilalți erau tensionați. Mama era palidă și obosită. Tata era extenuat, avea ochii injectați și respira greu. Percy nu-și găsea locul, ca și cineva care a băut prea multă cafea tare, și, din când în când, își privea ostil tatăl. Margaret avea impresia că în scurtă vreme va face ceva scandalos.

La felul principal puteau alege între calcan prăjit cu sos cardinal sau file de vită. Margaret nu voia nimic, dar alese peștele. S-a servit cu cartofi și varză de Bruxelles. Îi cerut lui Nicky un pahar de vin alb.

Se gândi la zilele cumplite care o așteptau. Va sta cu mama și tata la Waldorf, dar Harry nu se va furișa în camera ei: va sta singură în pat, ducându-i dorul. Va trebui s-o însoțească pe mama la cumpărături. Apoi vor merge cu toții în Connecticut. Fără să-i ceară părerea, o vor înscrie la cluburi de călărie și de tenis, și va fi invitată la petreceri. Cât ai clipi din ochi, mama va organiza recepții mondene și în scurt timp se vor ivi băieți „adecvați" care vor veni la ceai, la cocteiluri sau la plimbări cu bicicleta. Cum putea participa la așa ceva când Anglia

era în război? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai deprimată.

Ca desert aveau tartă de mere cu frişcă sau îngheţată cu ciocolată. Margaret a comandat îngheţată şi a mâncat-o pe toată.

Tata a cerut coniac la cafea, apoi şi-a dres glasul. Urma să ţină un discurs. Oare voia să-şi ceară scuze pentru scena teribilă de la cină? Imposibil.

– Mama ta şi cu mine am discutat despre tine, începu el.

– De parcă aş fi o cameristă neascultătoare, îl repezi Margaret.

Mama spuse:

– Eşti un copil neascultător.

– Am 19 ani şi am menstruaţie de şase ani; cum aş putea fi un copil?

– Taci! spuse mama, şocată. Simplul fapt că foloseşti asemenea cuvinte în faţa tatălui tău arată că încă nu te-ai maturizat!

– Renunţ, spuse Margaret. N-am cum să câştig.

Tata spuse:

– Atitudinea ta ridicolă confirmă cu exactitate ceea ce am discutat noi. Nu avem încredere că poţi duce o viaţă socială normală în rândul oamenilor din propria ta clasă socială.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că e aşa!

Percy izbucni în râs şi tata îi aruncă o privire furioasă, dar i se adresă lui Margaret.

– Ne-am tot gândit unde să te trimitem, un loc unde vei avea şanse minime de a cauza probleme.

– V-aţi gândit la o mănăstire?

Tata nu era obişnuit ca ea să fie insolentă, dar îşi stăpâni furia cu efort.

– Asemenea vorbe nu îți vor îmbunătăți deloc situația.

– S-o îmbunătățească? Cum ar putea s-o îmbunătățească? Părinții mei iubitori îmi hotărăsc viitorul, spre binele meu. Ce altceva mi-aș putea dori?

Spre surprinderea ei, mamei îi scăpă o lacrimă.

– Ești foarte crudă, Margaret, spuse ea, ștergându-se.

Margaret fu înduioșată. Văzând-o pe mama ei plângând, își pierdu puterea de a se împotrivi. Se îmblânzi și spuse încet:

– Ce vrei să fac, mamă?

Tata îi dădu răspunsul.

– Vei locui cu mătușa ta Clare. Are o casă la Vermont. E la munte, e un loc puțin izolat; acolo nu vei avea pe cine să deranjezi.

Mama adăugă:

– Sora mea Clare e o femeie deosebită. Nu s-a căsătorit niciodată. E stâlpul Bisericii Episcopale din Brattleboro.

Margaret fu cuprinsă de furie, dar se stăpâni.

– Câți ani are mătușa Clare? întrebă ea.

– În jur de 50 de ani.

– Locuiește singură?

– În afară de servitori, da.

Margaret tremura de mânie.

– Deci asta e pedeapsa pentru că încerc să-mi trăiesc propria viață, spuse ea cu voce șovăitoare. Sunt exilată în munți ca să trăiesc singură cu o mătușă nebună, fată bătrână. Cât timp vă așteptați să stau acolo?

– Până te potolești, spuse tata. Un an, poate.

– Un an!

I se părea o veşnicie. Dar n-o puteau obliga să stea acolo.

– Nu faceţi pe proştii. Voi înnebuni, mă voi sinucide sau voi fugi.

– Nu poţi pleca fără acordul nostru, spuse tata. Iar dacă pleci...

Ezită.

Margaret îl privi. Dumnezeule, îşi spuse, până şi lui îi e ruşine de ce urmează să spună. Ce naiba o fi?

El îşi strânse hotărât buzele, apoi spuse:

– Dacă fugi, vom obţine un certificat că eşti nebună şi vei fi închisă într-o casă de nebuni.

Lui Margaret i se tăie respiraţia. De groază, nu mai putea scoate nici un cuvânt. Nu îşi imaginase că e capabil de o asemenea cruzime. Se uită la mama ei, dar mama îi evită privirea.

Percy se ridică în picioare azvârlind şervetelul.

– Bătrân nebun şi nemernic, te-ai ţicnit, spuse el şi ieşi.

Dacă Percy ar fi vorbit astfel cu o săptămână în urmă, ar fi încurcat-o, dar acum fu ignorat.

Mama se uită din nou la tata. Avea o expresie de vinovăţie, sfidare şi încăpăţânare. Ştia că greşeşte, dar refuza să se răzgândească.

În cele din urmă, Margaret găsi cuvintele care exprimau ce simţea.

– M-aţi condamnat la moarte, spuse ea.

Mama începu să plângă uşor.

Deodată se schimbă zgomotul făcut de motor. Auziră cu toţii şi încetară toate discuţiile. Urmă o deviere bruscă şi avionul începu să piardă înălţime.

CAPITOLUL 27

CÂND CELE DOUĂ MOTOARE DE LA BABORD se opriră în acelaşi timp, soarta lui Eddie fu pecetluită.

Până în acel moment mai avusese posibilitatea de a se răzgândi. Avionul şi-ar fi continuat zborul fără ca nimeni să ştie ce plănuise el. Dar acum, indiferent de cursul pe care îl vor urma lucrurile, va ieşi totul la iveală. Nu va mai zbura niciodată, eventual doar ca pasager: cariera lui se terminase. Îşi potoli furia care ameninţa să-l ia în stăpânire. Trebuia să rămână calm, ca să termine ce avea de făcut. Apoi se va gândi la ticăloşii care îi distruseseră viaţa.

Avionul urma să facă o amerizare forţată. Răpitorii vor urca la bord şi îl vor elibera pe Frankie Gordino. Apoi, orice era posibil. Va fi Carol-Ann în siguranţă? Îi vor prinde cei din marină pe gangsteri în timp ce aceştia se vor îndrepta spre ţărm? Va fi Eddie trimis la închisoare pentru rolul său în toată tărăşenia? Era prizonierul sorţii. Dar, dacă ar mai putea s-o ţină pe Carol-Ann în braţe, vie şi nevătămată, nimic altceva n-ar mai avea importanţă.

La scurt timp după ce motoarele s-au oprit, auzi în căşti vocea căpitanului Baker.

– Ce naiba se întâmplă?

Lui Eddie i se uscase gura din pricina încordării şi trebui să înghită de două ori înainte să poată vorbi.

– Încă nu ştiu, răspunse el; dar ştia.

Motoarele se opriseră pentru că nu primeau combustibil: Eddie întrerupsese alimentarea.

Clipper-ul avea şase rezervoare cu combustibil. Motoarele erau alimentate prin două rezervoare mai mici aflate în aripi. Cea mai mare parte a combustibilului se păstra în patru rezervoare mari situate în hidrostabilizatori, aripile rezistente pe care călcau pasagerii când intrau şi ieşeau din avion.

Combustibilul din rezervoare putea fi aruncat, dar Eddie nu putea face asta, pentru că butonul de control era la staţia pilotului secund. Totuşi, Eddie putea pompa combustibilul de la rezervoare spre aripi şi înapoi. Acest transfer era controlat de două rotiţe aflate în dreapta tabloului de comandă al inginerului. Avionul era acum deasupra golfului Fundy, cam la cinci mile de locul de întâlnire şi, în ultimele câteva minute, Eddie golise ambele rezervoare din aripi. Rezervorul de la tribord mai avea combustibil doar pentru câteva mile. Rezervorul de la babord se golise şi motoarele de la babord se opriseră.

Bineînţeles, era cât se poate de uşor să pompezi combustibilul înapoi. Totuşi, când avionul era la Shediac, Eddie urcase la bord de unul singur şi manevrase rotiţele, fixând cadranele în aşa fel încât atunci când indicau „Pompare" erau de fapt oprite, iar când indicau „Oprit", pompau. Acum, cadranele indicau că el încearcă să umple rezervoarele din aripi când de fapt nu se întâmpla nimic.

Indicatoarele fuseseră reglate astfel şi în prima parte a zborului; un alt inginer ar fi observat asta şi s-ar fi întrebat ce naiba se întâmplă. Eddie fusese teribil de îngrijorat că subinginerul, Mickey Finn, ar putea veni sus în orice clipă; dar acesta dormise buştean în compartimentul numărul 1, după cum se aşteptase Eddie: în această etapă a lungului zbor, membrii echipajului care nu erau de serviciu întotdeauna dormeau.

La Shediac avusese două momente neplăcute. Primul fusese când poliţia anunţase că ştiau numele complicelui lui Frankie Gordino, aflat la bordul avionului. Eddie presupusese că era vorba de Luther; pentru o clipă îşi spusese că totul s-a terminat şi căută disperat o altă modalitate de a o salva pe Carol-Ann. Apoi anunţaseră numele Harry Vandenpost şi lui Eddie îi veni să sară în sus de bucurie. N-avea nici o idee de ce Vandenpost, care părea să fie un binevoitor tânăr american dintr-o familie înstărită, călătorea cu un paşaport fals; dar era recunoscător că nu se atrage atenţia asupra lui Luther. Poliţia nu suspecta pe altcineva, Luther scăpase neobservat şi Eddie îşi putea pune planul în aplicare.

Dar toate acestea fuseseră prea de tot pentru căpitanul Baker. Tocmai când Eddie îşi revenea din sperietură, Baker lansă o bombă. Faptul că într-adevăr la bord se aflase un complice însemna că era cineva care intenţiona cu adevărat să-l elibereze pe Frankie Gordino, spuse el, şi ceru ca Gordino să fie dat jos din avion. Asta ar fi distrus totul.

Urmase o confruntare în toată regula între Baker şi Ollis Field, tipul de la F.B.I. ameninţând că îl va

acuza pe căpitan de obstrucționarea justiției. În cele din urmă, Baker sunase compania Pan American la New York și le încredințase lor problema; compania aeriană hotărâse să îl lase pe Gordino în avion; și încă o dată, Eddie răsuflă ușurat.

La Shediac primise încă o veste bună. Un mesaj criptic, dar lipsit de ambiguitate, trimis de Steve Appleby, confirmase că un cuter din marina americană va patrula pe coastă, în locul unde Clipper-ul urma să amerizeze. Va rămâne ascuns până la amerizare, apoi va intercepta orice vas care va încerca să ajungă la avion.

Acest lucru schimba totul pentru Eddie. Știind că gangsterii vor fi prinși, se putea asigura cu conștiința curată că planul va funcționa fără probleme.

Acum treaba era aproape gata. Avionul era aproape de locul de întâlnire și zbura cu numai două motoare.

Căpitanul Baker veni într-o clipă lângă Eddie. La început, Eddie nu spuse nimic. Cu o mână tremurătoare, schimbă alimentarea motoarelor în așa fel încât rezervorul din aripa de la tribord să alimenteze toate motoarele, și porni din nou motoarele de la babord. Apoi spuse:

– Rezervorul din aripa stângă s-a golit și nu-l pot umple.

– De ce? îl repezi căpitanul.

Eddie arătă spre rotițe. Simțindu-se ca un trădător, spuse:

– Am pornit pompele dar nu se întâmplă nimic.

Instrumentele lui Eddie nu indicau nici o scurgere de combustibil între rezervoare și alimentator; în spatele cabinei de control erau ecrane de sticlă,

pentru verificarea vizuală a combustibilului. Căpitanul Baker le privi pe rând pe fiecare.

– Nimic! spuse el. Cât a rămas în rezervorul din aripa dreaptă?

– E aproape gol – mai avem combustibil doar pentru câteva mile.

– Cum de n-ai observat mai devreme? spuse el furios.

– Am crezut că se pompează, spuse Eddie cu voce slabă.

Era un răspuns nepotrivit şi căpitanul se înfurie.

– Cum a fost posibil ca ambele pompe să se defecteze în acelaşi timp?

– Nu ştiu – noroc că avem o pompă manuală.

Eddie apucă mânerul aflat lângă masa lui şi începu să manevreze pompa de mână. Aceasta se utiliza în mod normal doar când inginerul golea apa din rezervoarele de combustibil în timpul zborului. Făcuse acest lucru imediat după ce decolaseră de la Shediac şi omisese în mod intenţionat să regleze supapa care permitea ca apa să treacă peste bord. Prin urmare, prin operaţia sa energică de pompare nu umplea rezervoarele, ci doar arunca combustibil peste bord.

Căpitanul nu ştia asta, desigur, şi era puţin probabil să observe reglarea supapei; putea să vadă în schimb că nu se scurgea nici o picătură de combustibil.

– Nu funcţionează! spuse el. Nu înţeleg cum toate cele trei pompe sunt defecte în acelaşi timp!

Eddie privi cadranele.

– Rezervorul din aripa dreaptă e aproape gol, spuse el. Dacă nu amerizăm în scurt timp, există

riscul să ne prăbuşim.

– Pregătiţi-vă pentru amerizare forţată, spuse Baker.

Îl fixă pe Eddie cu degetul.

– Nu-mi place rolul tău în toată treaba asta, Deakin, spuse el furios. N-am încredere în tine.

Eddie se simţi execrabil. Avea motive întemeiate să-şi mintă căpitanul, cu toate acestea însă se detesta. Toată viaţa lui fusese cinstit cu ceilalţi şi îi disprețuise pe cei care apelau la minciuni şi înşelăciune. Vei înţelege până la urmă, căpitane, se gândi el; dar îşi dorea s-o poată spune cu voce tare.

Căpitanul se întoarse spre staţia navigatorului şi se aplecă peste hartă. Navigatorul, Jack Ashford, îi aruncă lui Eddie o privire uluită, apoi puse un deget pe hartă şi îi spuse căpitanului:

– Suntem aici.

Întregul plan se baza pe amerizarea Clipper-ului în canalul dintre coastă şi insula Grand Manan. Gangsterii mizau pe asta şi la fel şi Eddie. Dar, în situaţii critice, oamenii acţionează ciudat. Eddie hotărî că în cazul în care, în mod inexplicabil, Baker va alege un alt loc, va interveni şi va reliefa avantajele canalului. Baker va fi bănuitor, dar va trebui să recunoască că e logic; şi atunci, *el* va fi cel care se comportă ciudat pentru că insistă asupra unui alt loc de amerizare.

Totuşi, nu a fost necesară nici o intervenţie. În scurt timp, Baker spuse:

– Aici. În acest canal. Aici vom ameriza.

Eddie se întoarse ca să nu-i vadă nimeni expresia triumfătoare de pe chip. Era cu un pas mai aproape de Carol-Ann.

În vreme ce toţi executau operaţiile de amerizare forţată, Eddie se uită pe hublou şi încercă să estimeze cum e marea. Zări un vas alb, mic, ca o barcă de pescuit, plutind pe valuri. Marea era agitată. Amerizarea nu va fi uşoară.

Auzi o voce care îl făcu să tresară.

– Ce s-a întâmplat? Era Mickey Finn care tocmai urca scările.

Eddie îl privi lung, îngrozit. Mickey va bănui imediat că supapa pompei de mână nu fusese reglată. Eddie trebuia să scape repede de el.

Dar căpitanul Baker i-o luă înainte.

– Pleacă de aici, Mickey! îl repezi el. Cei care nu sunt de serviciu trebuie să-şi pună centura de siguranţă în timpul unei amerizări de urgenţă, nu să se vânture de colo-colo, punând întrebări prosteşti!

Mickey Finn se făcu nevăzut şi Eddie respiră uşurat.

Avionul pierdea repede înălţime: Baker voia să fie aproape de apă, în cazul în care rămâneau fără combustibil mai devreme decât se aşteptau.

O luară spre vest ca să nu survoleze insula: dacă se termina combustibilul cât timp erau deasupra pământului, mureau cu toţii. Puţin mai târziu, se aflau deasupra canalului.

Valurile erau înalte cam de patru picioare, estimă Eddie. Înălţimea critică a valurilor era de trei picioare: peste această valoare, amerizarea era riscantă. Eddie scrâşni din dinţi. Baker era un bun pilot, dar nu îi va fi uşor.

Avionul cobora rapid. Eddie simţi coca atingând vârful unui val mai înalt. Continuară să zboare, apoi îl atinseră iarăşi. A doua oară impactul fu mai

puternic şi îi tresări stomacul când uriaşa navă sări în aer.

Vieţile lor erau în pericol: aşa se prăbuşeau hidroavioanele.

Deşi avionul era în aer, impactul redusese viteza; în loc să alunece pe apă la un unghi superficial, va coborî dintr-o dată. Aceasta era diferenţa dintre un picaj lin şi o plonjare dureroasă, pe burtă; doar că fuzelajul avionului era făcut din aluminiu subţire, care putea crăpa uşor.

Eddie încremeni, aşteptând impactul. Avionul lovi apa cu o izbitură puternică. Apa acoperi hublourile. Din poziţia laterală în care se afla, Eddie fu aruncat spre stânga, dar reuşi să rămână la locul lui. Operatorul radio, care era cu faţa înainte, îşi izbi capul de microfon. Eddie avu impresia că avionul se face fărâme. Dacă o aripă ajungea în apă, acesta era sfârşitul.

Trecu o secundă, apoi încă una. Strigătele pasagerilor înspăimântaţi ajunseră pe scări. Avionul se înălţă iarăşi, ieşind parţial din apă şi înaintând cu viteză redusă; apoi se scufundă din nou, şi Eddie fu azvârlit într-o parte.

Dar avionul se menţinu stabil şi Eddie începu să spere că vor reuşi. Hublourile se limpeziră şi se zări marea. Motoarele încă huruiau: nu se scufundaseră.

Avionul încetini treptat. Încetul cu încetul, Eddie se simţi în siguranţă, până când, în cele din urmă, avionul se opri, ridicându-se şi coborând o dată cu valurile. În căşti, Eddie îl auzi pe căpitan:

– Dumnezeule, a fost mai greu decât m-am aşteptat, şi membrii echipajului râseră uşuraţi.

Eddie se ridică în picioare şi se uită pe hublou, căutând o barcă. Soarele strălucea, dar cerul era împânzit de nori de ploaie. Deşi vizibilitatea era bună, Eddie nu zări nici un vas. Poate că şalupa se afla în spatele Clipper-ului, şi acolo n-avea cum să se uite.

Se aşeză iar şi opri motoarele. Operatorul radio emise un S.O.S. Căpitanul spuse:

– Ar trebui să mă duc să liniştesc pasagerii.

Coborî scările. Operatorul radio primi răspuns şi Eddie speră că era din partea celor care veneau după Gordino.

Nu avea astâmpăr. O luă înainte, deschise trapa şi coborî scara care ducea în compartimentul de la prora. Trapa următoare se deschidea în jos, formând o platformă. Eddie ieşi. Trebuia să se ţină de cadrul uşii ca să-şi menţină echilibrul. Valurile urcau pe stabilizatoare; unele erau destul de înalte şi-i stropeau picioarele în timp ce stătea pe platformă. Soarele se ascundea din când în când după nori şi bătea un vânt puternic. Eddie privi cu atenţie fuzelajul şi aripile: nu vedea nici o defecţiune. Uriaşa navă părea să fi scăpat intactă.

Dădu drumul ancorei, apoi cercetă marea din jurul lor, căutând cu privirea un vas. Unde erau amicii lui Luther? Dar dacă se întâmplase ceva, dar dacă nu apăreau? În cele din urmă, zări în depărtare o barcă cu motor. Asta era? Era Carol-Ann la bord? Acum îşi făcea griji că ar putea fi un alt vas, care venea să vadă de curiozitate avionul care tocmai amerizase, ceea ce i-ar încurca planul.

Vasul se apropia repede, urcând şi coborând pe valuri. Eddie ar fi trebuit să se întoarcă la staţia sa

din cabina de zbor, acum că aruncase ancora şi verificase dacă sunt defecţiuni, dar nu se putea mişca. Se holba hipnotizat la şalupa care se apropia. Era o barcă mare, rapidă, cu timoneria acoperită. Ştia că merge cu douăzeci şi cinci sau treizeci de noduri, dar părea teribil de încet. Îşi dădu seama că pe punte erau câţiva oameni. În curând putu să îi numere: patru. Observă că unul era mult mai înalt decât restul. Erau trei bărbaţi în costume negre şi o femeie care purta o haină albastră. Carol-Ann avea o haină albastră.

Se gândi că e ea, dar nu era sigur. Femeia avea părul blond şi era subţirică, la fel ca ea. Stătea la o parte de ceilalţi. Toţi patru stăteau la parapet, uitându-se la Clipper. Aşteptarea era insuportabilă. Apoi, soarele ieşi de după un nor şi femeia îşi ridică mâna ca să-şi ferească ochii. Ceva din acest gest îi atinse lui Eddie o coardă sensibilă şi ştiu că e soţia lui.

– Carol-Ann, spuse el cu voce tare.

Fu cuprins de exaltare, uitând pentru o clipă pericolele care încă îi aşteptau pe amândoi, şi cedă bucuriei de a o revedea. Fericit, îşi flutură braţele.

– Carol-Ann! strigă el. Carol-Ann!

Ea nu putea să-l audă, bineînţeles, dar putea să-l vadă. Tresări surprinsă, ezitând, de parcă nu era sigură că era el, apoi îi făcu semn cu mâna, la început cu timiditate, apoi energic.

Dacă îşi flutură astfel braţele înseamnă că e bine, îşi dădu el seama şi fu cuprins de uşurare şi recunoştinţă.

Îşi aminti că încă nu se terminase. Mai avea ceva de făcut. Îi făcu semn încă o dată, apoi se întoarse

fără prea mare tragere de inimă.

Ajunse în cabina de zbor tocmai când căpitanul se întorcea de pe puntea pasagerilor.

– Sunt defecțiuni? spuse Baker.

– Nici una, din câte am văzut.

Căpitanul se întoarse spre operatorul radio, care raportă:

– Au răspuns la S.O.S. mai multe vase, dar cea mai apropiată de noi e o ambarcațiune de agrement care vine din stânga. Probabil o puteți vedea.

Căpitanul privi pe hublou și văzu șalupa. Dădu din cap.

– Nu ne e de folos. Trebuie să fim remorcați. Încearcă să anunți paza de coastă.

– Cei de pe șalupă vor să vină la bord, spuse operatorul radio.

– Nici vorbă! spuse Baker.

Eddie fu consternat. Trebuiau să vină la bord!

– E prea periculos, continuă căpitanul. Nu vreau să am o barcă legată de avion: s-ar putea deteriora coca. Iar dacă încercăm să transferăm pasagerii pe valurile astea, sigur va cădea cineva în apă. Spune-le că le apreciem gestul, dar nu ne pot ajuta.

Eddie nu se gândise la asta. Afișă o mină dezinteresată ca să-și ascundă neliniștea bruscă. La naiba cu posibilele defecțiuni, banda lui Luther va veni la bord! Dar nu le va fi ușor fără ajutor din partea celor din avion.

Chiar și cu ajutor, va fi un coșmar să încerce să urce la bord prin ușile obișnuite, își dădu el seama. Valurile treceau peste hidrostabilizatori și ajungeau până la jumătatea ușilor: era imposibil să stai pe aripă fără să ai o frânghie de care să te ții, iar

apa ar năvăli în sufragerie când se deschidea uşa. Eddie nu se gândise la asta, pentru că în mod normal, Clipper-ul ameriza doar în ape liniştite.

Atunci cum vor putea veni la bord?

Vor veni prin trapa din compartimentul de la prora.

Operatorul radio spuse:

– Le-am spus că nu pot urca la bord, căpitane, dar nu dau semne că ar fi înţeles.

Eddie se uită afară. Şalupa înconjura avionul.

– Ignoră-i, spuse căpitanul.

Eddie se ridică şi o luă înainte. Când se pregătea să coboare scara care ducea la compartimentul de la prora, căpitanul Baker îl repezi:

– Unde mergi?

– Trebuie să verific ancora, spuse vag Eddie, şi plecă fără să aştepte răspuns.

Îl auzi pe Baker spunând:

– Tipul ăsta *o încurcă*.

Ştiu, îşi zise el.

Ieşi pe platformă. Şalupa era la treizeci sau patruzeci de picioare de prora avionului. O vedea pe Carol-Ann sprijinindu-se de parapet. Purta o rochie veche şi pantofi cu talpă joasă, aşa cum se îmbrăca când făcea ordine prin casă. Îşi luase peste hainele de lucru cea mai bună haină pe care o avea. Putea să-i vadă faţa. Era palidă şi epuizată. Eddie simţi că începe să clocotească de furie. Vor plăti ei pentru asta, se gândi.

Prinse cabestanul pliant şi îl ridică, apoi le făcu semn celor din şalupă să arunce o frânghie. Trebui să repete gestul de mai multe ori până să înţeleagă. Îşi dădu seama că nu erau navigatori profesionişti. Şi, în plus, păreau deplasaţi, în costumele lor la do-

uă rânduri, ţinându-şi pălăriile cu mâna ca să nu le ia vântul. Tipul de la timonerie, fără îndoială căpitanul şalupei, era ocupat cu butoanele de control, încercând să menţină vasul stabil faţă de avion. În cele din urmă, unul dintre bărbaţi făcu semn că a înţeles şi ridică o frânghie.

Nu ştia s-o arunce şi a fost nevoie de patru încercări până a reuşit Eddie s-o prindă.

O fixă de cabestan. Şalupa se apropie de avion. Fiind mult mai uşoară, se ridica şi cobora o dată cu valurile. Nu va fi uşor s-o lege de avion şi, în plus, va fi riscant.

Deodată auzi în spatele lui vocea lui Mickey Finn, care spunea:

– Eddie, ce naiba faci?

Se întoarse. Mickey era în compartimentul de la prora, având pe chipul lui pistruiat o expresie de îngrijorare. Eddie strigă:

– Nu te băga, Mickey! Te avertizez, dacă te amesteci, pasagerii vor avea de suferit!

Mickey părea speriat.

– Bine, bine, cum spui.

Făcu cale întoarsă spre cabina de zbor, având impresia că Eddie înnebunise.

Eddie se întoarse cu faţa spre şalupă. Era destul de aproape acum. Îi privi pe cei trei bărbaţi. Unul era foarte tânăr, nu avea mai mult de 18 ani. Altul era mai în vârstă, era scund şi subţire şi avea o ţigară în colţul gurii. Cel de-al treilea, purtând un costum negru cu dungi albe, părea a fi şeful.

Va fi nevoie de două frânghii, decise Eddie, pentru ca şalupa să fie stabilă. Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

– Mai aruncaţi o frânghie!

Bărbatul în costum în dungi luă o frânghie de la prora, aflată lângă cea pe care o foloseau deja. Nu era bine: trebuia una la fiecare capăt al şalupei, pentru a forma un triunghi.

– Nu, nu aceea, strigă Eddie. Aruncă-mi o frânghie de la pupa.

Omul înţelese.

De data asta, Eddie prinse frânghia din prima. O fixă de un cadru.

Cum de fiecare frânghie trăgea câte un bărbat, şalupa se apropie rapid. Deodată se opriră motoarele; de la timonerie ieşi un bărbat în salopetă şi se ocupă de frânghii. Acesta era evident un marinar.

Eddie auzi în spatele său o altă voce, venind din compartimentul de la prora. De această dată era căpitanul Baker. Spuse:

– Deakin, încalci un ordin direct!

Eddie nu-l băgă în seamă şi se rugă să nu se amestece pentru încă puţin timp. Şalupa era cât se poate de aproape. Marinarul înfăşură frânghiile în jurul stâlpilor metalici de pe punte. Pentru a veni la bordul Clipper-ului, gangsterii vor trebui să aştepte până când puntea va ajunge la acelaşi nivel cu platforma, apoi vor sări. Pentru a-şi menţine echilibrul, se vor putea ţine de frânghia care pornea de la pupa şalupei şi ajungea în interiorul compartimentului de la prora.

Baker răcni:

– Deakin! Treci aici!

Marinarul deschise o uşă în parapet şi gangsterul în costum în dungi se pregăti să sară. Eddie simţi mâna căpitanului Baker apucându-l de jachetă.

Gangsterul văzu ce se întâmpla şi îşi duse mâna în interiorul hainei.

Cel mai înspăimântător coşmar al lui Eddie era că unul dintre colegii lui va hotărî să facă pe eroul şi va fi ucis. Ar fi vrut să le poată spune despre cuterul marinei trimis de Steve Appleby, dar îi era teamă că, din neatenţie, unul dintre ei ar putea avertiza gangsterii. Aşa că tot ce putea face era să încerce să ţină situaţia sub control.

Se întoarse spre Baker şi strigă:

– Căpitane! Nu sta aici! Ticăloşii ăştia au arme!

Baker era şocat. Se holbă la gangster, apoi se făcu nevăzut. Eddie se întoarse şi văzu bărbatul în costum în dungi îndesând un pistol înapoi în buzunarul de la haină. Dumnezeule, sper să-i pot împiedica pe indivizii ăştia să împuşte pe cineva, se gândi el îngrozit. Dacă moare cineva, va fi vina mea.

Barca era pe creasta unui val, puntea fiind puţin deasupra nivelului platformei. Gangsterul apucă frânghia, ezită, apoi sări pe platformă. Eddie îl prinse, ajutându-l să-şi recapete echilibrul.

– Tu eşti Eddie? spuse bărbatul.

Eddie recunoscu vocea: era cel cu care vorbise la telefon. Îşi aminti numele: Vincini. Eddie îl insultase: acum îi părea rău, căci avea nevoie de cooperarea lui.

– Vreau să colaborăm, Vincini, spuse el. Dacă vrei ca lucrurile să meargă strună, lasă-mă să te ajut.

Vincini îl privi dur.

– În regulă, spuse el puţin mai târziu. Dar dacă faci o mişcare greşită, eşti mort.

Avea tonul energic, ca de afaceri. Nu arăta nici urmă de resentiment: avea fără îndoială prea multe pe cap ca să țină socoteala jignirilor anterioare.

– Intră și așteaptă aici până vin și ceilalți.

– Bine.

Vincini se întoarse spre șalupă.

– Joe, tu ești următorul. Apoi Kid. Fata vine ultima.

Intră în compartimentul de la prora.

Privind înăuntru, Eddie îl văzu pe căpitanul Baker urcând scara care ducea la cabina de zbor. Vincini își scoase pistolul și spuse:

– Tu, rămâi unde ești.

Eddie spuse:

– Căpitane, fă ce-ți spune, pentru numele lui Dumnezeu, cu ăștia nu-i de glumit.

Baker coborî de pe scară și își ridică brațele în aer.

Eddie se întoarse. Joe, tipul cel sfrijit, stătea la parapet speriat de moarte.

– Nu știu să înot! spuse el agitat.

– Nu vei fi nevoit, spuse Eddie.

Întinse o mână.

Joe sări, îi prinse mâna și pe jumătate păși, pe jumătate se prăbuși în compartimentul de la prora.

Tânărul era ultimul. Văzând cum ceilalți doi au trecut în siguranță, se simți sigur de sine.

– Nici eu nu știu să înot, spuse el zâmbind.

Sări prea repede, ateriză chiar pe marginea platformei, își pierdu echilibrul și se înclină îndărăt. Eddie se aplecă, ținând frânghia cu mâna stângă, și înșfăcă băiatul de cureaua pantalonilor. Reuși să-l tragă pe platformă.

– O, mulțumesc! spuse băiatul, de parcă Eddie

doar i-ar fi întins o mână şi nu i-ar fi salvat viaţa.

Carol-Ann era pe puntea şalupei, privind speriată. Nu era fricoasă din fire, dar realul eşec al lui Kid o neliniştise. Eddie îi zâmbi şi îi spuse:

– Fă întocmai ce au făcut ei, dragă. Poţi.

Ea încuviinţă şi apucă frânghia.

Eddie aştepta cu sufletul la gură. Valurile aduseră şalupa la acelaşi nivel cu platforma. Carol-Ann ezită, rată ocazia şi părea şi mai speriată.

– Nu te grăbi, strigă Eddie calm, ca să-şi ascundă propria teamă. Când vei fi pregătită.

Şalupa coborî şi urcă iar. Carol-Ann avea întipărită pe chip o expresie de hotărâre forţată, buzele îi erau strânse, fruntea încreţită. Şalupa se îndepărtă vreo jumătate de metru de platformă, ceea ce făcu ca distanţa să fie prea mare. Eddie strigă:

– Poate că nu acum...

Dar era prea târziu. Fusese atât de hotărâtă să fie curajoasă încât sărise deja.

Nu atinse platforma.

Scoase un strigăt de groază şi rămase agăţată de frânghie, bălăbănindu-şi picioarele în aer. Eddie nu putu face nimic.

– Ţine-te bine! strigă el înnebunit. Vei ajunge!

Se pregătea să sară s-o salveze în cazul în care ea ar da drumul frânghiei.

Dar ea se ţinea cu putere de frânghie, în vreme ce valurile se ridicară iarăşi. Când ajunse la nivelul platformei, întinse un picior dar nu ajunse. Eddie îngenunche şi încercă s-o prindă. Aproape îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă, dar nu reuşi să-i apuce piciorul. Valul o îndepărtă iarăşi şi ea scoase un strigăt disperat.

– Balansează-te! strigă Eddie. Ia-ţi avânt încoace şi-ncolo!

Ea îl auzi. Putea s-o vadă scrâşnind din dinţi din cauza durerii din braţe, dar reuşi să se balanseze în faţă şi în spate, o dată cu valurile care ridicau şalupa. Eddie îngenunche, întinzând mâna. Ea ajunse la acelaşi nivel şi îşi luă avânt cu toată puterea. Eddie îi prinse glezna. Nu avea ciorapi. O trase mai aproape şi apucă şi cealaltă gleznă, dar picioarele încă nu atinseseră platforma. Şalupa ajunse pe creasta valului şi începu să se lase în jos. Carol-Ann ţipă, simţind că şi ea începea să coboare. Eddie încă o ţinea de glezne. Apoi, ea dădu drumul frânghiei.

El o ţinea din răsputeri. Când ea căzu, greutatea ei îl împinse înainte şi aproape căzu în mare; dar reuşi să se arunce pe burtă, rămânând pe platformă. Carol-Ann atârna cu capul în jos. Din poziţia în care era, nu putea s-o ridice, dar marea făcu asta în locul lui. Valul următor o ridică spre el. El lăsă o gleznă, eliberându-şi mâna dreaptă, şi o prinse cu braţul de mijloc.

Era în siguranţă. El se odihni o clipă, spunând:

– Gata, draga mea, te-am prins, în timp ce ea se sufoca.

Apoi a ridicat-o pe platformă.

O ţinu de mână, în vreme ce ea se întoarse şi se ridică în picioare, apoi o ajută să intre în avion.

Ea i se prăbuşi în braţe, suspinând. El îi strânse la piept capul ud leoarcă. Îi venea să plângă, dar se stăpâni. Cei trei gangsteri şi căpitanul îl priveau impacientaţi, dar el îi ignoră. O ţinea strâns pe Carol-Ann, care tremura cumplit.

În cele din urmă spuse:

– Eşti bine, draga mea? Ţi-au făcut ceva ticăloşii ăştia?

Ea dădu din cap.

– N-am nimic, cred, spuse ea, clănţănindu-i dinţii.

El îşi ridică ochii şi prinse privirea căpitanului Baker. Baker se uita de la el la Carol-Ann şi înapoi, apoi spuse:

– Dumnezeule, încep să înţeleg...

Vincini spuse:

– Gata cu vorba, avem treabă.

Eddie îi dădu drumul lui Carol-Ann.

– În regulă. Cred că prima dată ar trebui să ne ocupăm de membrii echipajului; îi liniştim şi ne asigurăm că nu ne vor sta în cale. Apoi te duc la bărbatul pe care-l vrei. E bine aşa?

– Da, dar hai să ne apucăm de treabă odată.

– Urmaţi-mă.

Eddie se îndreptă spre scară şi urcă. Ajunse primul în cabina de pilotaj şi li se adresă îndată celorlalţi. Până să-l ajungă Vincini din urmă, spuse:

– Ascultaţi, băieţi, să nu încerce nimeni să facă pe eroul, *nu e necesar*, sper că înţelegeţi acest lucru.

Nu putea risca mai mult decât această aluzie. O clipă mai târziu, Carol-Ann, căpitanul Baker şi cei trei gangsteri ajunseră sus prin trapă. Eddie continuă:

– Rămâneţi calmi şi faceţi ce vi se spune. Nu vreau să se tragă, nu vreau să fie nimeni rănit. Şi căpitanul vă va spune acelaşi lucru.

Îl privi pe Baker.

– Aşa e, băieţi, spuse Baker. Nu le daţi vreun

motiv să-şi folosească armele.

Eddie îl privi pe Vincini.

– În regulă, să mergem. Vino cu noi, te rog, căpitane, trebuie să-i liniştim pe pasageri. Apoi, Kid şi Joe ar trebui să-i ducă pe membrii echipajului în compartimentul numărul 1.

Vincini încuviinţă aprobator.

– Carol-Ann, rămâi cu colegii mei, draga mea?

– Da.

Eddie se bucură. Nu va fi în preajma armelor şi, în plus, le va putea explica şi colegilor lui de ce îi ajută pe gangsteri.

Se uită la Vincini.

– N-ai vrea să laşi pistolul deoparte? Îi vei speria pe pasageri.

– Du-te dracului, spuse Vincini. Hai să mergem.

Eddie dădu din umeri. Nu stricase să încerce.

Îi conduse pe scări în jos, spre puntea pasagerilor. Se auzea o hărmălaie de voci ridicate, râsete pe jumătate isterice şi suspinele unei femei. Pasagerii erau cu toţii la locurile lor şi cei doi stewarzi făceau eforturi eroice să pară calmi şi normali.

Eddie o luă în lungul avionului. Sufrageria era o harababură, peste tot pe jos erau cioburi de farfurii şi pahare; din fericire, nu prea era mâncare împrăştiată, pentru că cina era pe terminate şi toată lumea era la cafea. Pasagerii tăcură când văzură arma lui Vincini. În spatele lui Vincini, căpitanul Baker spuse:

– Îmi cer scuze, doamnelor şi domnilor, dar vă rog să rămâneţi la locurile dumneavoastră şi să încercaţi să rămâneţi calmi; astfel, totul se va termina în curând.

Vocea suna atât de încrezător încât până şi Eddie se simţi mai bine.

Trecu prin compartimentul numărul 3 şi intră în cel cu numărul 4. Ollis Field şi Frankie Gordino stăteau unul lângă altul. Ăsta e momentul, îşi zise Eddie; ăsta e momentul când eliberez un criminal. Îşi înlătură acest gând, arătă spre Gordino şi îi spuse lui Vincini:

– Uite-ţi omul.

Ollis Field se ridică în picioare.

– Acesta e agentul F.B.I. Tommy McArdle, spuse el. Frankie Gordino a traversat Atlanticul cu un vapor care a ajuns ieri la New York, iar acum e la închisoare în Providence, Rhode Island.

– Dumnezeule! explodă Eddie.

Era uluit.

– O capcană! Am trecut prin toate astea pentru o simplă capcană!

Până la urmă nu mai era nevoit să elibereze un criminal; dar nu se putea bucura din pricină că era prea speriat de ce ar putea face acum gangsterii. Îl privi temător pe Vincini.

Vincini spuse:

– La dracu, nu pe Frankie îl vrem. Unde-i neamţul?

Eddie se holbă la el, încremenit. Nu pe Gordino îl voiau? Cine era neamţul?

Vocea lui Tom Luther se auzi din compartimentul numărul 3.

– Aici e, Vincini. Am pus mâna pe el.

Luther stătea în pragul uşii îndreptând un pistol spre Carl Hartmann.

Eddie era uluit. De ce naiba voia banda lui Pe-

trarca să-l răpească pe Carl Hartmann?

– Ce treabă aveţi voi cu un om de ştiinţă? spuse el.

Luther spuse:

– Nu e un simplu om de ştiinţă. Se ocupă de fizica nucleară.

– Sunteţi nazişti?

Vincini spuse:

– O, nu. Doar lucrăm pentru ei. De fapt, suntem democraţi.

Râse grosolan.

Luther spuse tăios:

– Eu nu sunt democrat. Sunt mândru să fac parte din Deutsch-Amerikaner Bund.

Eddie auzise de Bund: se credea că era o alianţă germano-americană de prietenie, dar fusese fondată de către nazişti. Luther continuă:

– Ei sunt simpli angajaţi. Am primit un mesaj personal de la însuşi Führer-ul, care mi-a cerut să prind un om de ştiinţă fugar şi să-l duc înapoi în Germania.

Luther era mândru de această onoare, îşi dădu Eddie seama: era cel mai grozav lucru care i se întâmplase.

– Pe ei i-am plătit să mă ajute. Acum o să-l duc pe Herr Doktor Professor Hartmann înapoi în Germania, unde prezenţa lui este solicitată de către cel de-al treilea Reich.

Eddie prinse privirea lui Hartmann. Era îngrozit. Eddie fu cuprins de vinovăţie. Hartmann va fi dus înapoi în Germania nazistă şi era vina lui Eddie. Eddie îi spuse:

– O aveau pe soţia mea... ce puteam face?

Chipul lui Hartmann se schimbă imediat.

– Înţeleg, spuse el. În Germania suntem obişnuiţi cu aşa ceva. Te fac să trădezi un legământ de dragul altuia. Nu ai avut de ales. Nu te învinovăţi.

Eddie era surprins că Hartmann găseşte, într-un moment ca acesta, puterea de a-l consola *pe el.*

Îl privi pe Ollis Field.

– Dar de ce ai adus o momeală la bordul Clipper-ului? spuse el. *Ai vrut* ca banda lui Patriarca să deturneze avionul?

– Nici vorbă, spuse Field. Am primit informaţii potrivit cărora banda vrea să-l *elimine* pe Gordino ca să nu ciripească. Intenţionau să-l găsească îndată ce sosea în America. Aşa că am anunţat că va zbura cu Clipper-ul, dar l-am trimis înainte cu un vapor. În acest moment, se va anunţa la radio că Gordino e la închisoare şi cei din bandă îşi vor da seama că au fost traşi pe sfoară.

– De ce nu îl păzeşti pe Carl Hartmann?

– N-am ştiut că se va afla în acest avion – nu ne-a spus nimeni!

Pe Hartmann nu-l proteja nimeni? se întrebă Eddie. Sau avea o gardă de corp care încă nu se făcuse cunoscută?

Gangsterul cel scund, pe nume Joe, veni în compartiment ţinând un pistol în mâna dreaptă şi o sticlă desfăcută de şampanie în stânga.

– Sunt blânzi ca nişte miei, Vinnie, îi spuse lui Vincini. Kid s-a întors în sufragerie, de acolo poate supraveghea în întregime partea din faţă a avionului.

Vincini îi spuse lui Luther:

– Şi unde-i submarinul?

Luther spuse:

– Va fi aici dintr-o clipă în alta, sunt sigur.

Un submarin! Luther aranjase o întâlnire cu un submarin tocmai aici lângă coasta din Maine! Eddie se uită pe hublou, aşteptându-se să-l vadă apărând din apă ca o balenă de oţel; dar nu văzu decât valurile.

Vincini spuse:

– Ei bine, noi ne-am făcut treaba, dă-mi banii.

Cu ochii pe Hartmann, Luther făcu un pas înapoi spre locul lui, ridică o valiză mică şi i-o înmână lui Vincini. Vincini o deschise. Era plină ochi cu teancuri de bancnote.

Luther spuse:

– O sută de mii de dolari, în bancnote de douăzeci.

Vincini spuse:

– Ar fi bine să verific.

Îşi puse pistolul deoparte şi se aşeză cu valiza pe genunchi.

Luther spuse:

– O să-ţi ia ceva timp...

– Ce, crezi că sunt ţăcănit? spuse Vincini cu răbdare exagerată. O să verific două teancuri, apoi număr câte teancuri sunt. Am mai făcut asta.

Toţi se uitau cum Vincini număra banii. Pasagerii din compartiment – prinţesa Lavinia, Lulu Bell, Mark Alder, Diana Lovesey, Ollis Field şi impostorul Frankie Gordino – priveau. Joe o recunoscu pe Lulu Bell.

– Hei, nu joci în filme? spuse el.

Lulu Bell se uită în altă parte, ignorându-l. Joe bău din sticlă, apoi i-o oferi Dianei Lovesey. Ea se făcu palidă şi se trase de lângă el.

– Sunt de acord, chestia asta e apreciată fără motiv, spuse Joe, apoi întinse mâna şi turnă şampanie pe rochia ei crem cu picăţele roşii.

Ea ţipă şi îi îndepărtă mâna. Rochia udă i se lipise de piept, dezvelindu-i sânii.

Eddie era îngrozit. Aşa se putea ajunge la violenţă. Spuse:

– Potoleşte-te.

Omul nu-l băgă în seamă.

– Grozave ţâţe, spuse el cu o privire libidinoasă.

Aruncă sticla şi îi apucă sânul, strângându-l cu putere.

Ea ţipă.

Iubitul ei, Mark, se zbătea în centura de siguranţă, spunând:

– Nu pune mâna pe ea, ticălosule...

Cu o mişcare surprinzător de rapidă, gangsterul îl lovi peste gură cu pistolul. Din buzele lui Mark ţâşni sânge.

Eddie spuse:

– Vincini, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l pe ăsta!

Vincini spuse:

– Aşa o fată, ce dracu, dacă până acum nu i-a pipăit nimeni sânii, e timpul s-o facă cineva.

Joe îşi puse mâna pe rochia Dianei. Ea se zbătu să-l evite, dar avea centura de siguranţă prinsă.

Mark îşi desfăcu centura, dar în timp ce se ridica în picioare, individul îl lovi din nou. De data aceasta patul puştii îi lovi colţul ochiului. Joe îşi folosi stânga ca să-i tragă un pumn în stomac lui Mark, apoi îl lovi peste faţă cu arma pentru a treia oară. Sângele îi intră în ochi şi îl orbi. Câteva fe-

mei țipau.

Eddie era îngrozit. Fusese hotărât să evite vărsarea de sânge. Joe se pregătea să-l lovească din nou pe Mark. Eddie nu mai suporta. Riscându-și viața, îl înșfăcă din spate pe gangsterul cel mărunt, ținându-i brațele.

Joe se zbătu, încercând să-și îndrepte pistolul spre Eddie, dar Eddie îl ținea strâns. Joe apăsă pe trăgaci. Bubuitul a fost asurzitor în spațiul îngust, dar pistolul fusese îndreptat în jos și glonțul a trecut prin podea.

Se trăsese primul foc. Eddie avea sentimentul înspăimântător că scapă situația de sub control. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar urma o baie de sânge.

În cele din urmă, Vincini interveni:

– Potolește-te, Joe! strigă el.

Omul se calmă.

Eddie îi dădu drumul.

Joe îi aruncă o privire furioasă, dar nu zise nimic.

Vincini spuse:

– Putem pleca. Banii sunt aici.

Eddie întrevăzu o rază de speranță. Dacă plecau acum, cel puțin nu mai era altcineva rănit. Plecați, se gândi el; pentru Dumnezeu, plecați!

Vincini continuă:

– Ia-ți târfa cu tine dacă vrei, Joe. M-aș putea înfrupta și eu din ea – îmi place mai mult decât soția slăbănoagă a inginerului. Se ridică în picioare.

Diana țipă:

– Nu, nu!

Joe îi desfăcu centura de siguranță și o trase de păr. Ea se zbătu. Mark se ridică în picioare, încer-

când să-şi şteargă sângele din ochi. Eddie îl apucă pe Mark, oprindu-l.

– Ăsta o să te omoare! spuse el.

Coborându-şi vocea, îi spuse:

– Va fi în regulă, îţi promit!

Ar fi vrut să-i spună lui Mark că şalupa gangsterilor va fi oprită de un cuter din marina americană înainte să apuce să-i facă ceva Dianei, dar îi era teamă să nu-l audă Vincini.

Joe îşi îndreptă pistolul spre Mark şi îi spuse Dianei:

– Dacă nu vii cu noi, iubitul tău o încasează între ochi.

Diana încetă să se zbată şi începu să suspine.

Luther spuse:

– Vin cu voi, Vincini. Submarinul meu n-a apărut.

– Ştiam că n-o să vină, spuse Vincini. Nu se pot apropia atât de mult de Statele Unite.

Vincini nu ştia nimic despre submarine. Eddie bănuia adevăratul motiv pentru care submarinul nu apăruse. Căpitanul submarinului văzuse cuterul lui Steve Appleby patrulând în canal. Probabil că aştepta undeva în apropiere, ascultând radioul cuterului, sperând că vasul va pleca şi va patrula o altă zonă.

Hotărârea lui Luther de a pleca cu gangsterii în loc să aştepte submarinul îl încântă pe Eddie. Şalupa gangsterilor se îndrepta direct în braţele cuterului trimis de Steve Appleby, iar dacă Luther şi Hartmann erau la bord, Hartmann va fi salvat. Dacă totul s-ar termina cu doar câteva copci pe faţa lui Mark, Eddie ar fi mulţumit.

– Să mergem, spuse Vincini. Luther primul, apoi neamțul, Kid, eu, apoi inginerul – vreau să stai aproape de mine până cobor din avionul ăsta – apoi Joe cu blonda. Mișcați-vă!

Mark Alder începu să se zbată în brațele lui Eddie. Vincini le spuse lui Ollis Field și celuilalt agent:

– Vreți să-l țineți pe tipul ăsta, sau vreți să-l împuște Joe?

Aceștia îl prinseră pe Mark și îl ținură nemișcat.

Eddie ieși în spatele lui Vincini. Pasagerii se holbară la ei când trecură prin compartimentul numărul 3 și prin sufragerie.

Când Vincini intră în compartimentul numărul 2, domnul Membury scoase un pistol și spuse:

– Stai!

Ținea direct spre Vincini.

– Nu mișcă nimeni, altfel îl împușc pe șeful vostru!

Eddie se dădu un pas înapoi ca să se ferească.

Vincini se făcu palid și spuse:

– În regulă, băieți, nu mișcă nimeni.

Cel căruia îi spuneau Kid se răsuci și trase de două ori.

Membury căzu.

Vincini urlă furios la băiat:

– Idiotule, ar fi putut să mă împuște!

– Nu i-ai auzit vocea? ripostă Kid. E englez.

– Și ce dracu? țipă Vincini.

– Am văzut toate filmele posibile și nimeni niciodată n-a fost împușcat de un englez.

Eddie îngenunche lângă Membury. Gloanțele îi intraseră în piept. Sângele era de aceeași culoare ca

vesta pe care o purta.

– Cine eşti? spuse Eddie.

– Scotland Yard, serviciul contraspionaj, şopti Membury. Desemnat să-l protejez pe Hartmann.

Prin urmare, omul de ştiinţă fusese totuşi supravegheat, se gândi Eddie.

– Eşecul naibii, spuse Membury răguşit.

I se închiseră ochii şi nu mai respiră.

Eddie înjură. Jurase să-i scoată pe gangsteri din avion fără să fie cineva rănit; şi aproape reuşise. Dar acum, poliţistul acesta curajos murise.

– Nu era necesar, spuse Eddie cu voce tare.

Îl auzi pe Vincini spunând:

– Cum de eşti aşa de sigur că nimeni nu trebuie să facă pe eroul?

Îşi ridică ochii. Vincini îl privea bănuitor şi ostil. Dumnezeule, cred că m-ar împuşca bucuros, se gândi Eddie. Vincini continuă:

– Ştii ceva ce noi nu ştim?

Eddie nu ştia ce să răspundă; dar în acel moment, marinarul de pe şalupă coborî repezit scările şi năvăli în compartiment.

– Hei, Vinnie, tocmai am aflat de la Willard...

– I-am spus să nu folosească radioul decât dacă e vreo urgenţă!

– Dar e o urgenţă – un vas al marinei patrulează în sus şi în jos, de parcă ar căuta pe cineva.

Lui Eddie îi stătu inima în loc. Nu se gândise la asta. Banda avea o santinelă pe mal, stând de veghe, cu un radio cu unde scurte ca să poată comunica cu şalupa. Acum Vincini aflase de capcană.

Se terminase totul, şi Eddie pierduse.

– M-ai tras pe sfoară, îi spuse Vincini lui Eddie.

Ticălosule, o să te omor.

Eddie surprinse privirea căpitanului Baker şi îi citi pe chip înţelegere şi respect.

Vincini îşi îndreptă pistolul spre Eddie.

Eddie se gândi: am făcut tot ce am putut şi toată lumea ştie asta. Nu-mi pasă dacă mor.

Apoi Luther spuse:

– Vincini, ascultă! Auzi ceva?

Tăcură cu toţii. Eddie auzi sunetul unui alt avion.

Luther se uită pe hublou.

– E un hidroavion, amerizează chiar lângă noi!

Vincini îşi lăsă pistolul în jos. Lui Eddie i se înmuiaseră genunchii.

Vincini privi afară şi Eddie îi urmă privirea. Văzu avionul Grumman Goose care fusese acostat la Shediac. În timp ce privea, avionul se lăsă pe un val şi se opri.

Vincini spuse:

– Şi ce? Dacă ne stau în cale, îi împuşcăm pe ticăloşi.

– Nu înţelegi? spuse Luther exaltat. E salvarea noastră! Putem zbura peste afurisita de navă din marină şi ne cărăm!

Vincini încuviinţă uşor.

– Bună idee. Aşa vom face.

Eddie îşi dădu seama că vor scăpa. Viaţa lui nu mai era în pericol, dar la urma urmei eşuase.

CAPITOLUL 28

NANCY LENEHAN GĂSI RĂSPUNSUL la întrebarea ei în timp ce zburau de-a lungul coastei canadiene în hidroavionul închiriat.

Voia să-şi învingă fratele, dar în acelaşi timp voia să găsească vreo posibilitate de a scăpa din planul pe care i-l stabilise tatăl ei. Voia să fie cu Mervyn, dar îi era teamă că dacă va părăsi Black's Boots şi va pleca în Anglia va deveni o gospodină plictisită, ca Diana.

Nat Ridgeway spusese că e dispus să facă o ofertă mai bună pentru companie şi să-i ofere lui Nancy un post la General Textiles. Gândindu-se la asta, îşi dăduse seama că General Textiles are mai multe reprezentanţe în Europa, în special în Marea Britanie; şi că Ridgeway nu le va putea vizita decât la sfârşitul războiului, ceea ce ar putea însemna câţiva ani. Îi va propune să devină directoarea companiei General Textiles din Europa. În acest fel, putea fi cu Mervyn şi îşi putea continua afacerea.

Soluţia era extrem de simplă. Singura problemă era că Europa era în război şi ea ar putea muri.

Medita la această posibilitate distantă, dar nu prea încântătoare, când Mervyn se întoarse în scaunul lui de copilot şi arătă în jos, pe hublou; şi ea

văzu Clipper-ul plutind pe mare.

Mervyn încercase să contacteze Clipper-ul prin radio, dar nu primise răspuns. Nancy îşi uită propriile griji, în vreme ce Goose încercuia avionul. Ce se întâmplase? Păţiseră ceva oamenii de la bord? Avionul nu părea să aibă defecţiuni, dar nu se vedea nici o mişcare. Mervyn se întoarse spre ea şi îi strigă în huruitul motoarelor:

– Trebuie să coborâm să vedem dacă au nevoie de ajutor.

Nancy încuviinţă energic.

– Pune-ţi centura şi ţine-te bine. Izbitura poate fi puternică, din cauza valurilor.

Ea îşi fixă centura de siguranţă şi privi afară. Marea era agitată, cu valuri înalte. Pilotul, Ned, coborî hidroavionul, aducându-l în linie paralelă cu crestele valurilor. Carcasa atinse apa la nivelul unui val, iar hidroavionul încălecă valul precum un surfer din Hawaii. Nu era atât de rău cum se temuse Nancy.

La prora Clipper-ului era legată o şalupă. Un bărbat îmbrăcat cu o salopetă de stambă şi cu şapcă apăru pe punte şi le făcu semn. Nancy înţelese că le cerea să lege hidroavionul de şalupă. Uşa de la prora Clipper-ului era deschisă, ceea ce însemna că pe acolo se vor îmbarca. Nancy înţelese de ce: valurile treceau peste aripi, aşa că îmbarcarea prin uşa obişnuită era imposibilă.

Ned direcţionă hidroavionul spre şalupă. Nancy îşi dădu seama că era o manevră dificilă pentru marea aceea agitată. Totuşi, Goose era un monoplan cu aripi înalte, iar aripa se afla cu mult deasupra suprastructurii şalupei, astfel că o puteau trage

de-a lungul avionului, carcasa acestuia ciocnindu-se de cauciucurile aflate pe partea laterală a bărcii. Bărbatul de pe punte legă avionul de vasul său, la prora şi la pupa.

În timp ce Ned oprea motoarele hidroavionului, Mervyn veni la pupa, deschise uşa şi o luă la fugă de-a lungul intervalului.

– Trebuie să rămân lângă avionul meu, îi spuse Ned lui Mervyn. Mai bine te duci tu şi vezi ce se întâmplă.

– Vin şi eu, zise Nancy.

Cum hidroavionul era legat cu frânghie de şalupă, cele două vase se ridicau şi cădeau în acelaşi timp pe valuri, iar distanţa dintre ele era relativ aceeaşi. Mervyn debarcă primul şi îi întinse mâna lui Nancy.

Când amândoi se aflară pe punte, Mervyn îi zise bărbatului din şalupă:

– Ce s-a întâmplat?

– Au avut probleme cu combustibilul şi au fost nevoiţi să amerizeze, răspunse acesta.

– N-am reuşit să-i contactez prin radio.

Bărbatul dădu din umeri.

– Mai bine aţi intra.

Pentru a trece din şalupă în Clipper trebuiau să sară de pe puntea şalupei pe platforma formată de uşa deschisă de la prora. Încă o dată, Mervyn o luă înainte. Nancy îşi scoase pantofii, şi-i îndesă în haină, apoi îl urmă. Era puţin agitată, dar de fapt era uşor.

În compartimentul de la prora se afla un tânăr pe care ea nu-l recunoscu.

Mervyn spuse:

– Ce s-a întâmplat aici?

– Aterizare forţată, spuse tânărul. Noi pescuiam şi am văzut totul.

– Ce s-a întâmplat cu aparatul de radio?

– Nu ştiu.

Tânărul nu era foarte isteţ, hotărî Nancy. Probabil că Mervyn se gândea la acelaşi lucru, deoarece spuse cu nerăbdare:

– Mai bine vorbesc cu căpitanul.

– Luaţi-o pe aici – sunt cu toţii în sufragerie.

Băiatul nu e îmbrăcat foarte potrivit pentru pescuit, cu pantofi de două tone şi cravata asta galbenă, se gândi Nancy amuzată. Îl urmă pe Mervyn pe scară, până la cabina de pilotaj, unde nu era nimeni. Aşa se explica de ce nu putuse Mervyn să ia legătura cu Clipper-ul prin radio. Dar *de ce* se aflau cu toţii în sufragerie? Era ciudat că întregul echipaj părăsise puntea de pilotaj.

Ea începu să se neliniştească în timp ce coborau scările spre puntea pasagerilor. Mervyn se îndreptă spre compartimentul numărul 2 şi se opri brusc.

Privind peste el, Nancy îl văzu pe domnul Membury zăcând pe podea, într-o baltă de sânge. Îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt de groază.

Mervyn zise:

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici?

În spatele lor, tânărul cu cravată galbenă spuse:

– Nu vă opriţi.

Vocea i se asprise.

Nancy se întoarse spre el şi văzu că are o armă în mână.

– Dumneata ai făcut asta? zise ea cu mânie.

– Ţine-ţi dracului gura şi mişcă-te!

Intrară în sufragerie.

Acolo se mai aflau încă trei bărbaţi cu arme. Era un bărbat masiv, cu costum în dungi, care părea a fi şeful. Un bărbat mărunt, cu faţă răutăcioasă stătea în spatele soţiei lui Mervyn, mângâindu-i distrat sânii: când văzu scena, lui Mervyn îi scăpă o înjurătură. Al treilea gangster era un pasager, domnul Luther: el îşi îndrepta arma către un alt pasager, profesorul Hartmann. Căpitanul şi inginerul se aflau şi ei acolo, simţindu-se neajutoraţi. Mai mulţi pasageri erau aşezaţi la mese, însă cele mai multe farfurii şi pahare căzuseră pe jos şi se spărseseră. Nancy o zări pe Margaret Oxenford, palidă şi înspăimântată, şi îi trecu fulgerător prin minte că îi spusese la repezeală lui Margaret că oamenii obişnuiţi nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu gangsterii, deoarece aceştia nu operează decât în mahalale. Ce prostie din partea ei.

Domnul Luther vorbea.

– Zeii sunt de partea mea, Lovesey. Ai adus hidroavionul tocmai la momentul potrivit. Ne poţi duce pe mine, pe domnul Vincini şi pe asociaţii noştri pe deasupra cuterului marinei militare pe care l-a contactat trădătorul de Eddie Deakin ca să ne prindă în capcană.

Mervyn îl privi aspru şi nu zise nimic.

Bărbatul cu costum în dungi vorbi.

– Haideţi să ne mişcăm, înainte ca oamenii din marină să înceapă să-şi piardă răbdarea şi să vină să facă cercetări. Kid, ia-l pe Lovesey. Iubita lui poate rămâne aici.

– Bine, Vinnie.

Nancy nu era sigură de ceea ce se întâmplă, însă ştia că nu vrea să fie lăsată acolo: dacă Mervyn avea probleme, era mai bine să-i fie alături. Însă nu o întrebă nimeni ce preferă.

Bărbatul care se numea Vincini continuă să dea indicaţii.

– Luther, tu-l iei pe neamţ.

Nancy se întrebă de ce îl luau pe Carl Hartmann. Presupuse că totul avea legătură cu Frankie Gordino, dar acesta nu se vedea nicăieri.

Vincini zise:

– Joe, adu-o pe blondă.

Bărbatul cel scund îşi îndreptă arma spre pieptul Dianei Lovesey.

– Să mergem, spuse el.

Ea nu se mişcă.

Nancy era îngrozită. De ce o răpeau pe Diana? Avu o presimţire înspăimântătoare că ştie răspunsul.

Joe vârî ţeava armei între sânii moi ai Dianei, înghiontind-o cu putere, iar ea icni de durere.

– Stai puţin, spuse Mervyn.

Se uitară cu toţii la el.

– Bine, o să vă scot de aici, dar cu o condiţie.

Vincini spuse:

– Ţine-ţi gura şi mişcă-te. N-ai dreptul să pui nici o nenorocită de condiţie.

Mervyn îşi întinse braţele.

– Atunci împuşcă-mă pe mine, zise.

Lui Nancy îi scăpă un ţipăt de spaimă. Aceşti oameni erau în stare să împuşte pe oricine *ar fi îndrăznit* să-i provoace; Mervyn nu înţelegea acest lucru?

Urmă un moment de tăcere, apoi Luther zise:

– Ce condiţie?

Mervyn arătă spre Diana:

– Ea rămâne.

Joe, bărbatul cel scund, îi aruncă lui Mervyn o privire ucigaşă.

Vincini spuse:

– Nu avem nevoie de tine, rahatule. În faţă sunt suficienţi piloţi de la Pan American – oricare din ei poate conduce hidroavionul la fel de bine ca şi tine.

– Şi oricare din ei îţi va pune aceeaşi condiţie, zise Mervyn. Întreabă-i – dacă ai timp.

Nancy îşi dădu seama că gangsterii nu ştiau că mai este un pilot în Goose. Nu că asta ar fi schimbat mare lucru.

Luther îi spuse lui Joe:

– Las-o aici.

Bărbatul cel scund se făcu roşu de furie.

– La dracu', de ce –

– Las-o aici! ţipă Luther. Te plătesc să mă ajuţi să-l răpesc pe Hartmann, nu să violezi femei!

Vincini interveni.

– Are dreptate, Joe. Poţi găsi altă târfă mai târziu.

– Bine, bine, zise Joe.

Diana începu să plângă uşurată.

Vincini spuse:

– Nu mai avem timp, haideţi s-o întindem de aici!

Nancy se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată pe Mervyn.

De afară se auzi sunetul unui claxon. Căpitanul

şalupei încerca să le atragă atenţia.

Cel pe care-l numeau Kid spuse din încăperea alăturată:

– Sfinte Sisoe, şefu', uită-te dracului pe fereastră!

Harry Marks îşi pierduse cunoştinţa în momentul prăbuşirii Clipper-ului. La prima lovitură căzuse pe burtă, peste mormanul de valize; apoi, chiar în momentul în care se ridica în genunchi, avionul căzuse în mare, făcându-l să se izbească de peretele din faţă. Se lovi la cap şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, se întrebă ce naiba se întâmplase.

Ştia că nu au ajuns încă la Port Washington: parcurseseră doar două ore dintr-un zbor care lua cinci ore. Prin urmare, era o oprire neprogramată; şi părea a fi o aterizare forţată.

Se ridică şi-şi cercetă rănile. Acum ştia de ce e obligatorie în avion centura de siguranţă. Îi curgea sânge din nas, capul îl durea groaznic şi avea vânătăi aproape peste tot; însă nu avea nimic rupt. Îşi şterse nasul cu batista şi se consideră norocos.

Cum în cala de bagaje nu erau ferestre, n-avea cum să afle ce se întâmplă afară. Rămase nemişcat pentru un timp şi ascultă. Motoarele erau oprite şi mult timp fu linişte.

Apoi auzi o împuşcătură.

Armele de foc însemnau gangsteri, iar dacă erau gangsteri la bord, probabil că îl căutau pe Frankie Gordino. Şi mai important era faptul că schimbul de focuri de armă însemna confuzie şi panică, iar în aceste împrejurări, Harry ar fi putut să scape.

Trebuia să arunce o privire afară.

Crăpă puţin uşa. Nu văzu pe nimeni.

Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa care ducea spre puntea de pilotaj. Rămase în spatele acesteia şi ascultă. Nu auzea nimic.

Uşor şi în linişte, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Cabina de pilotaj era pustie.

Păşi uşor peste pragul înalt şi se îndreptă spre scara de sus. Auzea voci de bărbaţi certându-se, însă nu le putea desluşi cuvintele.

Trapa era deschisă. Privind prin ea, văzu lumină în compartimentul de la prora. Se apropie şi mai mult şi văzu că uşa de la prora era deschisă.

Se ridică, privi pe fereastră şi văzu o şalupă legată de prora aeronavei. Pe punte se afla un bărbat care purta cizme de cauciuc şi şapcă.

Harry îşi dădu seama că era ca scăpat.

Avea acolo o barcă rapidă, care l-ar fi putut duce până într-un loc izolat, de pe coastă. La bord părea a fi un singur om. Trebuia să existe o modalitate prin care Harry să scape de el şi să pună mâna pe barcă.

Auzi zgomot de paşi chiar în spatele său.

Se întoarse, simţind că inima îi bate cu putere.

Era Percy Oxenford.

Băiatul stătea în cadrul uşii din spate şi arăta la fel de şocat ca Harry.

După un moment, Percy spuse:

– Unde te-ai ascuns până acum?

– Lasă asta, zise Harry. Ce se întâmplă acolo jos?

– Domnul Luther e nazist şi vrea să-l trimită pe

profesorul Hartmann înapoi în Germania. A angajat câțiva gangsteri să-l ajute și le-a dat o sută de mii de dolari într-o valiză!

– La naiba, zise Harry, uitând să vorbească cu accent american.

– Și l-au ucis pe domnul Membury, care era o gardă personală de la Scotland Yard.

Deci asta era.

– Sora ta e teafără?

– Deocamdată. Dar vor s-o ducă pe doamna Lovesey cu ei, deoarece e foarte frumoasă – sper să n-o observe pe Margaret...

– Dumnezeule, ce dezastru, spuse Harry.

– Am reușit să mă strecor afară și am ieșit prin trapa de lângă toaleta doamnelor.

– Pentru ce?

– Vreau arma agentului Field. Am văzut când i-a confiscat-o căpitanul Baker.

Percy deschise sertarul de sub tablou. În interior se afla un revolver compact cu țeavă scurtă, exact tipul de armă pe care l-ar purta un agent F.B.I. sub haină.

– Mă gândeam eu – e un Colt treizeci și opt Detective Special, spuse Percy.

Îl luă, îl deschise cu deosebită pricepere și răsuci cilindrul.

Harry dădu din cap.

– Nu cred că e o idee bună. Or să te omoare.

Îl prinse pe băiat de încheietura mâinii, îi luă arma, o puse la loc și închise sertarul.

De afară se auzi un zgomot puternic. Harry și Percy se uitară amândoi pe fereastră și văzură un hidroavion care înconjura Clipper-ul. Cine naiba

era? După o clipă începu să coboare. Se lăsă pe apă, ridicând un val puternic şi se îndreptă spre Clipper.

– Şi acum? spuse Harry.

Se întoarse. Percy dispăruse. Sertarul era deschis.

Iar arma nu mai era acolo.

– La naiba, zise Harry.

O luă pe uşa din spate. Trecu în grabă pe lângă cale, pe sub cupola pilotului şi de-a lungul unui compartiment mic, iar apoi privi printr-o a doua uşă.

Percy alerga cât îl ţineau picioarele de-a lungul unui culoar, printr-un spaţiu care se îngusta din ce în ce mai mult, pe măsură ce se apropia de coadă. Structura avionului era goală aici, cu bare, nituri şi cabluri care atârnau pe jos. Era clar că spaţiul respectiv era un loc gol neutilizat, aflat deasupra părţii din spate a punţii pasagerilor. În capăt se vedea o lumină, iar Harry îl văzu pe Percy coborând printr-o deschizătură pătrată. Îşi aminti că văzuse o scară pe peretele de lângă toaleta doamnelor, cu o trapă deasupra.

Acum nu-l mai putea opri pe Percy: era prea târziu.

Îşi aminti că Margaret spusese că ştiau cu toţii să tragă, deoarece era o obsesie în familie; însă băiatul nu ştia nimic despre gangsteri. Dacă le stătea în cale, l-ar fi împuşcat ca pe un câine. Lui Harry îi plăcea puştiul, însă sentimentele lui Margaret contau mai mult decât propriile lui sentimente. Harry nu dorea ca ea să-şi vadă fratele ucis. Dar ce putea să facă?

Se întoarse pe puntea de pilotaj şi privi afară. Hidroavionul era legat de şalupă. Oamenii din hidroavion vor veni la bordul Clipper-ului sau invers: în orice caz, cineva urma să treacă în curând prin cabina de pilotaj. Harry trebuia să se retragă pentru câteva momente. Ieşi prin uşa din spate, lăsând-o uşor crăpată, ca să poată auzi ce se petrece.

Curând urcă cineva scările de la puntea pasagerilor şi trecu prin compartimentul de la prora. Câteva minute mai târziu, câţiva oameni, doi sau trei, se întoarseră. Harry ascultă zgomotul paşilor lor coborând scările, apoi ieşi.

Aduseseră ajutoare sau întăriri pentru gangsteri? Încă o dată, Harry nu ştia nimic.

Se duse până la capătul scărilor. Acolo ezită. Se hotărî să rişte şi să coboare puţin ca să asculte.

Se duse până la cotitura scărilor şi pândi după colţ. Putea să vadă bucătăria: era goală. Ce ar face dacă marinarul din şalupă s-ar hotărî să urce la bordul Clipper-ului? O să-l aud când vine, se gândi Harry, şi o să mă strecor în toaletă. Continuă să coboare cu paşi lenţi, oprindu-se şi ascultând la fiecare pas. Când ajunse jos, auzi o voce. Îl recunoscu pe Tom Luther; avea un accent american cultivat, cu influenţe europene.

– Zeii sunt de partea mea, Lovesey. Ai adus hidroavionul tocmai la momentul potrivit. Ne poţi duce pe mine, pe domnul Vincini şi pe asociaţii noştri pe deasupra cuterului marinei militare pe care l-a contactat trădătorul de Eddie Deakin ca să ne prindă în capcană.

Acesta era răspunsul la întrebarea lui. Cu hidroavionul, Luther şi Hartmann puteau să fugă.

Harry se târî înapoi pe scări în sus. Gândul că bietul Hartmann va fi dus înapoi la naziști era sfâșietor; dar Harry putea permite foarte bine să se întâmple acest lucru – nu era un erou. Totuși, tânărul Percy Oxenford urma să facă o prostie în orice moment, iar Harry nu putea sta de-o parte, lăsându-l pe fratele lui Margaret să fie omorât. Trebuia să intre el primul, să creeze o diversiune, să le pună cumva bețe în roate bandiților, și toate astea numai de dragul ei.

Privind în compartimentul de la prora, văzu o frânghie legată de o țeavă și îi veni o idee.

Dintr-o dată găsi o modalitate de a crea o diversiune și în același timp de a scăpa de unul dintre gangsteri.

Mai întâi trebuia să dezlege frânghiile și să lase șalupa în voia valurilor.

Trecu prin trapă și coborî scara.

Inima îi bătea tot mai tare. Îi era frică.

Nu se gândea la ce ar spune dacă l-ar prinde cineva acum. Pur și simplu ar inventa ceva, ca întotdeauna.

Traversă compartimentul. După cum se gândise, frânghia venea de la șalupă.

Ajunse la țeavă, desfăcu nodul și lăsă frânghia să cadă.

Privind afară, văzu că mai era o frânghie între prora șalupei și prora Clipper-ului. La naiba. Trebuia să coboare pe platformă ca să ajungă la ea și asta însemna că putea fi văzut.

Dar nu putea renunța acum. Și trebuia să se grăbească. Percy era acolo, la fel ca Daniel în groapa cu lei.

Se urcă pe platformă. Frânghia era legată de un cabestan care ieşea din prora aeronavei. O dezlegă repede.

Auzi un strigăt din şalupă.

– Hei, tu de colo, ce faci?

Nu privi în sus. Speră că individul nu are armă.

Dezlegă frânghia de cabestan şi o aruncă în mare.

– Hei, tu!

Se întoarse. Căpitanul şalupei stătea pe punte şi striga. Nu era înarmat, slavă Domnului. Bărbatul prinse de capătul său de frânghie şi trase. Frânghia ieşi din compartimentul de la prora şi căzu în apă.

Căpitanul intră repede în timonerie şi porni motorul.

Partea următoare era cea mai periculoasă.

Gangsterii vor avea nevoie de numai câteva secunde pentru a observa că şalupa lor se află în voia valurilor. Vor fi uimiţi şi alarmaţi. Unul dintre ei va veni să verifice şi să lege şalupa din nou. Iar apoi...

Harry era prea speriat pentru a se gândi la ceea ce urma să facă în continuare.

Urcă în grabă scara, traversă puntea de pilotaj şi se ascunse încă o dată în cala cu bagaje.

Ştia că era extrem de periculos să-şi facă de cap cu astfel de gangsteri şi îl trecu un fior gândindu-se la ce i-ar face dacă l-ar prinde.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic. Haideţi, se gândi; grăbiţi-vă şi priviţi pe fereastră! Şalupa voastră e în voia valurilor – trebuie să observaţi înainte să mă pierd cu firea.

În cele din urmă auzi din nou paşi, nişte paşi grei, care urcau în grabă scările, trecând prin cabi-

na de zbor. Spre consternarea lui, păreau a fi doi bărbaţi. Nu se gândise că va trebui să facă faţă la doi oameni.

Când estimă că cei doi coborâseră în compartimentul de la prora, privi afară. Nu era nimeni. Traversă cabina şi se uită prin trapă. Doi bărbaţi înarmaţi priveau fix uşa de la prora. Chiar şi dacă n-ar fi avut arme, Harry şi-ar fi dat seama că sunt gangsteri datorită hainelor lor extravagante. Unul era un tip scund, urât, cu o privire răutăcioasă; celălalt era foarte tânăr, în jur de 18 ani.

Poate ar trebui să mă duc înapoi şi să mă ascund, se gândi Harry.

Căpitanul manevra şalupa; hidroavionul era şi acum ataşat şalupei. Cei doi gangsteri vor trebui să lege din nou şalupa de Clipper şi nu vor putea face asta cu armele în mână. Harry aşteptă ca ei să-şi pună deoparte armele.

Căpitanul strigă ceva ce Harry nu putu înţelege şi, peste câteva clipe, cei doi gangsteri îşi îndesară pistoalele în buzunare şi ieşiră pe platformă.

Cu sufletul la gură, Harry coborî scara ce ducea în compartimentul de la prora.

Cei doi încercau să prindă frânghia pe care le-o aruncase căpitanul, şi toată atenţia lor era concentrată asupra acestui lucru, aşa că nu-l văzură la început.

Se strecură de-a curmezişul compartimentului.

Când era la jumătatea drumului, tânărul prinse frânghia. Celălalt, cel scund, se întoarse pe jumătate – şi îl zări pe Harry. Îşi duse mâna în buzunar şi îşi scoase pistolul tocmai când Harry ajunse lângă el.

Harry era sigur că va muri.

Disperat, fără să se gândească, se aplecă, apucă glezna tipului mărunţel şi trase cu toată puterea.

Se auzi o împuşcătură, şi Harry nu simţi nimic.

Omul se clătină, aproape căzu, îşi scăpă pistolul şi se agăţă de amicul lui pentru sprijin.

Tânărul îşi pierdu echilibrul şi dădu drumul frânghiei. O clipă se balansară, ţinându-se unul de altul. Harry încă ţinea de glezna tipului scund şi smuci iar.

Cei doi căzură de pe platformă şi se prăbuşiră în marea agitată.

Lui Harry îi scăpă un strigăt de triumf.

Se scufundară sub valuri, se ridicară iarăşi şi începură să se zbată. Harry îşi dădea seama că nici unul nu ştia să înoate.

– Asta e pentru Clive Membury, ticăloşilor! strigă Harry.

Nu aşteptă să vadă ce se va întâmpla cu ei. Trebuia să afle ce se întâmplase pe puntea pasagerilor. Străbătu în goană compartimentul de la prora, urcă scara, ajunse în cabina de pilotaj, apoi coborî în vârfurile picioarelor scara.

Pe ultima treaptă se opri şi ascultă.

Margaret îşi putea auzi bătăile inimii.

Îi sunau în urechi ca un timpan, ritmic şi insistent, şi atât de tare încât îşi închipui că şi ceilalţi pot auzi.

Nu fusese atât de speriată în toată viaţa ei. Şi îi era ruşine că îi e atât de frică.

I se făcuse frică la amerizarea forţată, la apariţia bruscă a armelor, la felul deconcertant în care

Frankie Gordino, domnul Luther şi inginerul îşi schimbau rolurile, şi la brutalitatea dezinvoltă a acestor huligani idioţi îmbrăcaţi în costume îngrozitoare; şi cel mai mult era înspăimântată pentru că tăcutul domn Membury zăcea mort pe podea.

Îi era prea teamă ca să se mişte şi, din pricina asta, îi era ruşine.

Ani întregi vorbise despre cum voia să lupte împotriva fascismului, iar acum, această ocazie sosise. Chiar sub ochii ei, un fascist îl răpea pe Carl Hartmann ca să-l ducă înapoi în Germania. Dar ea nu putea face nimic pentru că era paralizată de frică.

Probabil că *n-ar putea* face nimic, oricum; probabil că doar ar omorî-o. Dar ar trebui să încerce şi spusese întotdeauna că e gata să-şi dea viaţa pentru cauza şi în amintirea lui Ian.

Tatăl ei avusese dreptate să ia în râs pretenţiile ei de curaj, îşi dădu ea seama. Eroismul ei era doar în imaginaţia ei. Visul ei de a deveni curier pe câmpul de luptă era mai mult o fantezie: la primul sunet de armă s-ar ascunde sub un gard. Confruntată cu un pericol real, nu era bună de nimic. Era încremenită, bătăile inimii izbindu-i urechile.

Nu scosese o vorbă în tot timpul când Clipper-ul a amerizat forţat, când au venit la bord bărbaţii înarmaţi şi când Nancy şi domnul Lovesey au sosit în avion. Nu scosese o vorbă când Kid a văzut că şalupa s-a desprins de hidroavion, iar Vincini i-a trimis pe Kid şi Joe s-o lege din nou.

Dar când i-a văzut pe Kid şi Joe înecându-se, a ţipat.

Privea fix pe hublou, uitându-se la valuri fără să

le vadă, când îi zări pe cei doi bărbaţi. Kid încerca să se menţină la suprafaţă, dar Joe era pe spatele lui, împingându-şi prietenul, încercând să se salveze pe el însuşi. Era o privelişte oribilă.

La ţipătul ei, domnul Luther alergă la hublou şi se uită afară.

– Sunt în apă! ţipă el isteric.

Vincini spuse:

– Cine – Kid şi Joe?

– Da!

Căpitanul şalupei aruncă o frânghie, dar cei doi nu o văzură: Joe se zbătea cuprins de panică, iar Kid era ţinut sub apă de Joe.

– Fă ceva! spuse Luther.

Era pe punctul de a intra şi el în panică.

– Ce? spuse Vincini. Nu e nimic de făcut. Idioţii nu sunt în stare să se salveze singuri!

Cei doi plutiră în apropiere de hidrostabilizatori. Dacă şi-ar fi păstrat calmul, s-ar fi putut urca pe aripă şi ar fi fost salvaţi. Dar nu o văzură.

Capul lui Kid intră sub apă şi nu se mai ridică.

Joe pierdu contactul cu Kid şi înghiţi apă. Margaret auzi un strigăt gâtuit, înăbuşit de izolaţia fonică a Clipper-ului. Capul lui Joe intră sub apă, se ridică şi se scufundă iarăşi pentru ultima dată.

Margaret se cutremură. Muriseră amândoi.

– Cum s-a întâmplat asta? spuse Luther. Cum de au căzut?

– Poate i-a împins cineva.

– Cine?

– Trebuie să mai fie cineva în avionul ăsta nenorocit.

Margaret se gândi: Harry!

Era posibil? Era posibil ca Harry să fie încă la bord? Se ascunsese undeva cât timp l-au căutat polițiștii și ieșise după amerizarea forțată? Oare Harry fusese cel care îi împinsese pe gangsteri în apă?

Apoi se gândi la fratele ei. Percy dispăruse după ce șalupa fusese atașată de Clipper, iar Margaret presupusese că mersese la toaletă și apoi hotărâse să nu stea în cale. Dar nu-i stătea în fire așa ceva. Era mult mai probabil că va cauza probleme. Știa că descoperise un drum neautorizat spre cabina de pilotaj. Ce punea la cale?

Luther spuse:

– Totul se duce naibii! Ce să facem?

– Plecăm cu hidroavionul, după cum am stabilit: tu, eu, neamțul și banii, spuse Vincini. Dacă cineva ne stă în cale, îi tragem un glonț în stomac. Calmează-te și hai să mergem.

Atunci, tocmai în momentul când cei trei bărbați ieșeau din sufragerie, Margaret auzi vocea lui Percy venind din spatele avionului.

Striga din toate puterile:

– Stați pe loc!

Spre mirarea lui Margaret, avea un pistol în mână – și îl îndrepta spre Vincini.

Era un revolver cu țeavă scurtă, și Margaret ghici imediat că trebuie să fie Colt-ul pe care îl confiscase mai devreme căpitanul de la agentul F.B.I. Acum Percy îl ținea în mână, cu brațul întins, ca atunci când te pregătești să tragi.

Vincini se întoarse încet.

Margaret era mândră de Percy, dar îi era teamă pentru viața lui.

Sufrageria era înțesată de lume. În spatele lui

Vincini, chiar lângă locul lui Margaret, Luther îşi îndrepta pistolul spre capul lui Hartmann. De cealaltă parte stăteau Nancy, Mervyn Lovesey, Diana Lovesey, inginerul şi căpitanul. Şi majoritatea locurilor erau ocupate.

Vincini îl privi lung pe Percy, apoi spuse:

– Pleacă de aici, puştiule.

– Pune-ţi pistolul jos, spuse Percy cu vocea lui de adolescent.

Vincini se mişcă cu viteză uluitoare. Se înclină într-o parte şi îşi ridică arma. Urmă o împuşcătură. Zgomotul o asurzi pe Margaret: auzi un ţipăt îndepărtat şi îşi dădu seama că era propria ei voce. Nu putea spune cine pe cine împuşcase. Percy părea în regulă. Apoi, Vincini se clătină şi se prăbuşi, sângele ţâşnindu-i din piept. Îşi scăpă valiza şi aceasta se deschise. Sângele stropi teancurile de bani.

Percy scăpă pistolul jos şi se holbă, îngrozit, la bărbatul pe care îl împuşcase. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Toată lumea îl privi pe Luther, ultimul din bandă şi singurul care mai era înarmat.

Carl Hartmann făcu o mişcare bruscă, eliberându-se din strânsoarea lui Luther, în timp ce acesta nu era atent, şi se trânti pe jos. Margaret era îngrozită că Hartmann va fi ucis; apoi se gândi că Luther îl va împuşca pe Percy; dar ceea ce se întâmplă de fapt o luă complet prin surprindere.

Luther o înşfăcă *pe ea*.

O trase de la locul ei şi o puse în faţa lui, ţinându-i pistolul la tâmple, întocmai cum îl ţinuse înainte pe Hartmann.

Toţi înlemniră.

Era prea speriată să se mişte, să vorbească sau să ţipe. Ţeava puştii îi apăsa dureros tâmpla. Luther tremura: era la fel de speriat ca şi ea. În această tăcere, el spuse:

– Hartmann, du-te la uşa de la prora. Treci pe şalupă. Dacă nu faci cum îţi spun, fata moare.

Dintr-o dată, Margaret simţi că o cuprinde un calm îngrozitor. Îşi dădea seama, cât se poate de limpede, că Luther fusese sclipitor de şiret. Dacă doar şi-ar fi îndreptat arma spre Hartmann, Hartmann ar fi spus: „Împuşcă-mă – mai degrabă mor decât să mă întorc în Germania." Dar acum era viaţa ei în joc. Hartmann ar fi fost pregătit să-şi dea propria viaţă, dar nu ar sacrifica o tânără fată.

Încet, Hartmann se ridică de la podea.

Totul depindea de ea, îşi dădu Margaret seama cu o logică glacială. L-ar putea salva pe Hartmann sacrificându-se. Nu e cinstit, se gândi ea, nu mă aşteptam la asta, nu sunt pregătită, nu pot face asta!

Surprinse privirea tatălui ei. Era înspăimântat.

În acel moment groaznic îşi aminti cum o ironizase, spunând că e prea moale ca să lupte, că nu ar rezista nici o zi în Serviciul Teritorial Auxiliar.

Avea dreptate?

Tot ce trebuia să facă era să se mişte. Luther ar împuşca-o, dar ceilalţi bărbaţi ar sări la el înainte să poată face altceva, şi Hartmann ar fi salvat.

Timpul se scurgea la fel de încet ca într-un coşmar.

Pot face asta, se gândi ea cu acelaşi calm îngheţat.

Respiră adânc şi îşi spuse: La revedere, tuturor.

Deodată auzi în spatele ei vocea lui Harry:

– Domnule Luther, cred că v-a sosit submarinul.

Toţi se uitară pe geam.

Margaret simţi presiunea ţevii de puşcă de la tâmple lăsând-o mai moale o secundă, şi îşi dădu seama că lui Luther i se distrăsese atenţia o clipă.

Îşi înclină capul şi se desprinse din strânsoare.

Se auzi o împuşcătură, dar ea nu simţi nimic.

Toţi se mişcară deodată.

Eddie, inginerul, trecu pe lângă ea şi se aruncă asupra lui Luther.

Margaret îl văzu pe Harry apucând mâna în care Luther ţinea arma, smulgându-i-o.

Luther se prăbuşi la podea cu Eddie şi Harry peste el.

Margaret îşi dădu seama că e în viaţă.

Se simţi slăbită şi se lăsă să cadă într-un scaun.

Percy ţâşni lângă ea. Ea îl îmbrăţişă. Timpul stătu pe loc. Îl auzi zicând:

– Eşti bine?

– Aşa cred, spuse el tremurând.

– Eşti atât de curajos!

– Şi tu eşti!

Da, sunt, se gândi ea; am fost curajoasă.

Toţi pasagerii începură să strige deodată, apoi căpitanul Baker bubui:

– Tăcere, toată lumea, vă rog!

Margaret se uită în jur.

Luther era încă pe podea, cu faţa în jos, ţintuit şi inofensiv, cu Eddie şi Harry deasupra lui. Pericolul din interiorul avionului se terminase. Se uită afară. Submarinul plutea pe apă ca un uriaş rechin gri, flancurile sclipitoare, umede, strălucind în soare.

Căpitanul spuse:

– Avem în apropiere un cuter al marinei şi îi vom anunţa prin radio cu privire la submarin.

Membrii echipajului veniseră din compartimentul numărul 1 şi acum căpitanul se adresă operatorului radio:

– Du-te la transmiţător, Ben.

– Da, domnule. Vă daţi seama că cei din submarin ar putea auzi mesajul nostru radio şi ar putea fugi.

– Cu atât mai bine, mârâi căpitanul. Pasagerii noştri au fost destul puşi în pericol.

Operatorul radio urcă scările spre cabina de pilotaj.

Toţi se uitau spre submarin. Trapa era închisă. Probabil căpitanul submarinului aştepta să vadă ce se va întâmpla.

Căpitanul Baker continuă:

– Mai este un gangster pe care nu l-am prins şi aş vrea să-l aducem aici: marinarul de pe şalupă. Eddie, du-te la uşa de la prora şi ademeneşte-l la bord – spune-i că Vincini are nevoie de el.

Eddie se ridică de pe Luther şi plecă.

Căpitanul îi vorbi navigatorului:

– Jack, adună afurisitele astea de arme şi descarcă-le.

Căpitanul îşi dădu seama că înjurase şi adăugă:

– Scuzaţi-mi limbajul, doamnelor.

Gangsterii folosiseră un limbaj atât de obscen încât Margaret râse că el îşi cere scuze pentru că a folosit cuvântul „afurisite"; pasagerii din jur râseră şi ei. El fu surprins la început, apoi înţelese gluma şi zâmbi.

Râsul îi făcu pe toţi să înţeleagă că nu mai sunt

în pericol, şi unii dintre pasageri începură să se destindă. Margaret încă se simţea ciudat şi tremura de parcă ar fi fost groaznic de frig.

Căpitanul îl împinse pe Luther cu vârful pantofului şi se adresă unui alt membru al echipajului:

– Johnny, du-l pe individul ăsta în compartimentul numărul 1 şi supraveghează-l cu atenţie.

Harry se ridică de pe Luther şi Johnny îl duse.

Harry şi Margaret se priviră.

Îşi închipuise că o abandonase; crezuse că nu îl va mai vedea niciodată; fusese sigură că va muri. Dintr-o dată părea insuportabil de frumos că amândoi trăiesc şi sunt împreună. El se aşeză lângă ea, iar ea se aruncă în braţele lui. Se strânseră tare în braţe.

După câtva timp, el îi murmură la ureche:

– Uită-te afară.

Submarinul se scufunda încet sub valuri.

Margaret îi zâmbi şi apoi îl sărută.

CAPITOLUL 29

CÂND TOTUL S-A TERMINAT, Carol-Ann refuza să-l atingă pe Eddie.

Stătea în sufragerie, sorbind cafea fierbinte, cu lapte, preparată de Davy, stewardul. Era palidă şi tremura, dar spunea mereu că n-are nimic. Totuşi, tresărea de fiecare dată când Eddie punea mâna pe ea.

El stătea aproape de ea, privind-o, dar ea îi evita privirea. Vorbeau cu voci coborâte despre ceea ce se întâmplase. Îi spunea în mod obsesiv, iarăşi şi iarăşi, cum năvăliseră indivizii în casă şi o târâseră în maşina lor.

– Eu puneam compot de prune în borcane! repeta ea, de parcă acesta era aspectul cel mai revoltător din întreaga poveste.

– Totul s-a terminat acum, spunea el, şi ea dădea energic din cap, dar el nu ştia dacă îl crede.

În cele din urmă se uită la el şi spuse:

– Când va trebui să zbori?

Atunci el înţelese. O înspăimânta cum se va simţi data viitoare când el o va lăsa singură. El era uşurat: putea s-o liniştească în această privinţă.

– Nu voi mai zbura, îi spuse el. Demisionez imediat. Altfel ar fi nevoiţi să mă concedieze: nu pot

angaja un inginer care în mod intenţionat provoacă o amerizare forţată, aşa cum am făcut eu.

Căpitanul Baker auzise parţial conversaţia şi îl întrerupse:

– Eddie, trebuie să-ţi spun ceva. Înţeleg ce ai făcut. Ai fost pus într-o situaţie imposibilă şi ai făcut faţă cum ai putut mai bine. Mai mult decât atât: nu ştiu cine altcineva s-ar fi descurcat la fel de bine. Ai fost curajos şi ai dat dovadă de inteligenţă, şi sunt mândru să zbor cu tine.

– Mulţumesc, domnule, spuse Eddie şi avu un nod în gât. Nu vă daţi seama ce bine îmi prinde să aud asta.

Îl zări cu colţul ochiului pe Percy Oxenford, stând singur, părând şocat.

– Domnule, cred că ar trebui cu toţii să-i mulţumim tânărului Percy: el a salvat situaţia!

Percy îl auzi şi îşi ridică privirea:

– Chiar aşa, spuse căpitanul.

Îl atinse uşor pe Eddie pe umăr şi merse să strângă mâna băiatului.

– Eşti un om curajos, Percy.

Percy se înveseli imediat:

– Mulţumesc! spuse el.

Căpitanul se aşeză să pălăvrăgească cu el, şi Carol-Ann îi spuse lui Eddie:

– Dacă nu vrei să mai zbori, ce vrei să faci?

– Vom porni afacerea aceea de care am mai vorbit.

Ea avu o licărire de speranţă, dar încă nu-l credea cu adevărat.

– Putem?

– Am strâns suficienţi bani să cumpăr terenul de

aviaţie şi voi împrumuta cât avem nevoie ca să începem.

Ea se însenina vizibil cu fiecare secundă care trecea.

– Am putea face asta împreună? spuse ea. Eu m-aş ocupa de registre şi aş răspunde la telefon când tu faci reparaţii şi realimentezi?

El zâmbi şi încuviinţă.

– Sigur că da, cel puţin până se naşte copilul.

– Ca o mică afacere de familie.

El o luă de mână, şi de data aceasta ea nu mai tresări, ci îi strânse şi ea mâna.

– De familie, spuse el, şi în cele din urmă ea zâmbi.

Nancy îl îmbrăţişa pe Mervyn când Diana îi puse mâna pe umăr.

Nancy fusese cuprinsă de bucurie şi uşurare, năpădită de plăcerea de a fi în viaţă, alături de bărbatul pe care îl iubea. Acum se întrebă dacă Diana va umbri această clipă. Diana nu fusese foarte sigură când îl părăsise pe Mervyn şi de atunci dăduse semne că regretă acest lucru. El tocmai dovedise că încă îi păsa de ea, când se târguise cu gangsterii ca s-o salveze. Oare îl va implora s-o primească înapoi?

Mervyn se întoarse şi îşi privi circumspect soţia.

– Da, Diana?

Chipul ei era plin de lacrimi, dar avea o expresie hotărâtă.

– Dăm mâna? spuse ea.

Nancy nu era sigură ce însemna asta, şi atitudinea prudentă a lui Mervyn îi spunea că nici el nu

era prea sigur. Totuşi, el îi oferi mâna, spunând:

– Desigur.

Diana îi luă mâna cu amândouă mâinile. Veniră noi lacrimi, şi Nancy fu sigură că va spune: „Hai să mai încercăm", dar ea zise în schimb:

– Succes, Mervyn. Îţi doresc să fii fericit.

Mervyn era solemn.

– Mulţumesc, Di. Şi eu îţi doresc acelaşi lucru.

Atunci, Nancy înţelese: îşi iertau durerea pe care şi-o pricinuiseră. Se vor despărţi, dar se vor despărţi prieteni.

Instinctiv, Nancy îi spuse Dianei:

– Dai mâna cu mine?

Cealaltă femeie ezită doar o fracţiune de secundă.

– Da, spuse ea.

Dădură mâna.

– Îţi doresc numai bine, spuse Diana.

– Şi eu ţie.

Diana se întoarse fără să mai spună ceva şi o luă de-a lungul intervalului spre compartimentul ei.

Mervyn spuse:

– Şi noi? Cu noi cum rămâne?

Nancy îşi dădu seama că nu avusese timp să-i spună despre planul ei.

– Voi fi directoarea din Europa a companiei lui Nat Ridgeway.

Mervyn era surprins.

– Când ţi-a oferit acest post?

– Nu mi l-a oferit – dar o va face, spuse ea, şi râse fericită.

Auzi sunetul unui motor. Nu era unul dintre motoarele puternice ale Clipper-ului, ci unul mai mic.

Se uită pe hublou, întrebându-se dacă au sosit cei din marină.

Spre mirarea ei, văzu că şalupa gangsterilor se desprinsese de Clipper şi de micul hidroavion şi se îndepărta în viteză.

Dar cine o conducea?

Margaret pornise acceleratorul la maxim şi cârmea şalupa.

Vântul îi sufla părul în spate, şi scoase un strigăt de exaltare.

– Liberă! strigă ea. Sunt liberă!

Ei şi lui Harry le venise ideea în acelaşi timp. Stăteau pe intervalul Clipper-ului, întrebându-se ce să facă, când Eddie, inginerul, îl aduse pe marinarul şalupei şi îl închise în compartimentul numărul 1 cu Luther; şi amândoi avuseseră aceeaşi idee.

Pasagerii şi echipajul erau prea ocupaţi felicitându-se ca să observe cum Margaret şi Harry s-au strecurat în compartimentul de la prora şi s-au îmbarcat pe şalupă. Motorul era în ralanti. Harry dezlegase frânghiile în timp ce Margaret identificase butoanele de control, care erau exact ca şi cele din barca din Nisa a tatălui ei, şi în câteva secunde porniră.

Ea nu credea că vor fi urmăriţi. Cuterul marinei chemat de inginer era în căutarea unui submarin nemţesc şi nu ar fi fost interesaţi de un om care a furat nişte butoni de manşetă la Londra. Când va sosi poliţia, vor investiga crima, răpirea şi pirateria: va trece mult până se vor interesa de Harry.

Harry cotrobăi într-un dulăpior şi găsi nişte hărţi. După ce le studie un timp, spuse:

– Sunt o grămadă de hărţi despre apele unui golf numit Blacks Harbour, care e tocmai la graniţa dintre S.U.A. şi Canada. Cred că suntem aproape acolo. Ar trebui să ne îndreptăm spre coasta canadiană.

Puţin mai târziu, el spuse:

– La şaptezeci şi cinci de mile la nord de aici se află un loc numit St John. Are o gară. Ne îndreptăm spre nord?

Ea se uită la busolă.

– Mai mult sau mai puţin, da.

– Nu mă pricep la navigat, dar, dacă păstrăm coasta în vedere, nu văd cum ne-am putea rătăci. Ar trebui să ajungem acolo la căderea nopţii.

Ea îi zâmbi.

El puse jos hărţile şi se aşeză lângă ea, privind-o intens.

– Ce? spuse ea. Ce e?

El dădu din cap de parcă nu-i venea să creadă.

– Eşti atât de frumoasă, spuse el. Şi îţi place de mine!

Ea râse.

– Oricine te-ar simpatiza, dacă te-ar cunoaşte.

El o cuprinse de mijloc.

– E ceva să navighez pe vremea asta frumoasă cu o fată ca tine. Bătrâna mea mamă spunea întotdeauna că sunt norocos şi avea dreptate, nu-i aşa?

– Ce vom face când ajungem la St John? spuse ea.

– Acostăm, ne plimbăm prin oraş, găsim o cameră pentru la noapte şi luăm primul tren dimineaţa.

– Nu ştiu cum vom face rost de bani, spuse ea încruntându-se uşor, îngrijorată.

– Da, asta e o problemă. Am doar câteva lire şi

va trebui să plătim hotelul, biletele de tren, haine noi...

– Aş vrea să-mi fi adus valiza, cum ai făcut tu.

El avu o privire şireată.

– Nu e valiza mea, spuse el. E a domnului Luther.

Ea era surprinsă.

– De ce ai luat valiza domnului Luther?

– Pentru că are o sută de mii de dolari înăuntru, spuse el şi începu să râdă.

NOTA AUTORULUI

Vârsta de aur a hidroavioanelor a fost foarte scurtă.

S-au construit doar douăsprezece hidroavioane Boeing B-314, şase din primul model şi şase după o versiune uşor modificată, numită B-314A. Nouă au fost date armatei S.U.A. la începutul războiului. Unul dintre acestea, *Dixie Clipper*, l-a transportat pe preşedintele Roosevelt la Conferinţa de la Casablanca în ianuarie 1943. Altul, *Yankee Clipper*, s-a prăbuşit la Lisabona în februarie 1943, cu douăzeci şi nouă de victime – singura prăbuşire din istoria acestei nave de zbor.

Cele trei hidroavioane pe care compania Pan American nu le-a oferit armatei americane au fost vândute Marii Britanii şi au fost folosite la transportul peste ocean al unor personalităţi: Churchill a zburat cu două dintre acestea, *Bristol* şi *Berwick*.

Ceea ce distinge hidroavioanele este faptul că nu au nevoie de lungi piste de ciment. În timpul războiului, totuşi, s-au construit piste lungi, pentru a face posibilă decolarea bombardierelor, şi avantajul oferit de hidroavioane a dispărut.

După război, B-314 nu a mai fost rentabil şi, rând pe rând, avioanele au fost distruse sau sabordate.

În prezent nu mai există nici unul, nicăieri în lume.

MULȚUMIRI

Mulțumesc numeroaselor persoane și organizații care m-au ajutat să pregătesc această carte, îndeosebi:

În New York: Pan American Airlines, în special doamnei bibliotecare Liwa Chiu;

În Londra: Lordul Willis;

În Manchester: Chris Makepeace;

În Southampton: Ray Facey de la Associated British Ports și Ian Sinclair de la RAF Hythe;

În Foynes: Margaret O'Shaughnessy de la Muzeul Hidroavioanelor;

În Botwood: Tip Evans de la Botwood Heritage Museum și oamenilor ospitalieri din Botwood;

În Shediac: Ned Belliveau și familiei lui, și Charles Allain și Muzeului Moncton;

Unor foști angajați ai companiei Pan American care au zburat cu Clipper-ul: Madeline Cuniff, Bob Fordyce, Lew Lindsey, Jim McLeod, States Mead, Roger Wolin și Stan Zedalis;

Pentru că i-a găsit pe majoritatea celor de mai sus: Dan Starer și Pam Mendez.

DESPRE AUTOR

KEN FOLLETT s-a născut la Cardiff, Ţara Galilor, în anul 1949. După ce a obţinut o diplomă în filosofie la University College, Londra, a devenit reporter mai întâi la ziarul *South Wales Echo* şi mai târziu la *Evening News* din Londra. Primele scrieri ale autorului, deşi s-au publicat, nu s-au bucurat de un succes deosebit.

Succesul avea să vină surprinzător în Statele Unite cu primul său best-seller internaţional, *Eye of the Needle* (Prin urechile acului). Pentru acest roman avea să câştige premiul Edward acordat de Mystery Writers of America. De aici încolo a început un lung şir de best-seller-uri*, e.g. *Triple, The Man from St. Petersburg* şi *Wings of Eagles*, care nu s-a terminat încă. Ken Follett mai are multe de spus.

*Notă: la pagina 642 găsiţi lista romanelor de Ken Follett. Titlurile acestora au fost reproduse în original, deoarece majoritatea nu au fost publicate încă în limba română.

DE ACELAŞI AUTOR:

THE MODIGLIANI SCANDAL
PAPER MONEY
EYE OF THE NEEDLE
TRIPLE
THE MAN FROM ST. PETERSBURG
ON WINGS OF EAGLES
LIE DOWN WITH LIONS
THE PILLARS OF THE EARTH
NIGHT OVER WATER
(*Zbor deasupra Atlanticului*,
2003, Editura Aquila '93)
A DANGEROUS FORTUNE
A PLACE CALLED FREEDOM
THE THIRD TWIN
THE HAMMER OF EDEN
THE KEY TO REBECCA
(*Nume de cod Sfinxul*,
2002, Editura Aquila '93)
CODE TO ZERO
(*Numărătoare inversă*,
2002, Editura Aquila '93)
HORNET MOTH